

МАЙСТОР НА ШПИОНСКИЯ ТРИЛЪР

ДАНИЕЛ СИЛВА

КРАДЕЦЪТ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

ДАНИЪЛ СИЛВА КРАДЕЦЪТ

Превод: Венера Атанасова

chitanka.info

Габриел Алон реставрира църква във Венеция, когато италианската полиция се обръща към него относно заплетен и деликатен случай. Ексцентричният приятел на Алон — търговецът на произведения на изкуството Джулиън Ишърууд, се е натъкнал на ужасяваща сцена на убийство във вила край езерото Комо. Ако Габриел иска Ишърууд да бъде освободен от ареста дискретно, той трябва да намери убийците и да открие отдавна изчезнало платно на Караваджо.

Докато търпеливо разплита двата случая, агентът на Мосад осъзнава, че зад поредицата кражби на струващи милиони картини и жестокото убийство край езерото стои един и същи човек. Този приказно богат, но и много опасен колекционер може да бъде притиснат само с дързък и прецизен план. Алон замисля невероятен капан: за да намери изчезналия шедьовър, той решава да открадне друг! Скоро светът гръмва с новината за кражбата на „Слънчогледи“ на Ван Гог. Сега остава само Габриел и екипът му да преценят много внимателно следващия си ход.

Посвещавам отново на съпругата ми — Джейми, и на децата ми — Лили и Николас.

Повечето откраднати произведения на изкуството изчезват завинаги... Единствената добра новина е, че колкото е по-ценна една картина, толкова по-големи са шансовете някой ден тя да бъде намерена.

*Едуард Долник,
„Спасителят на шедьоври“*

Който копае яма, сам ще падне в нея, а който събаря ограда, змия ще го ухапе.

Еклесиаст 10:8

ПРЕДГОВОР

На 18 октомври 1969 г. олтарната картина „Рождество със свети Франциск и свети Лаврентий“ на Караваджо изчезва от църквата „Сан Лоренцо“ в Палермо, Сицилия. „Рождество Христово“, както тя е широко известна, е един от последните велики шедеври на Караваджо, рисувани от него през 1609 година, докато се е криел от правосъдието, тъй като бил издирван от папските власти в Рим за убийството на човек по време на дуел. Повече от четири десетилетия олтарната картина е най-търсената открадната живописна творба в света, но въпреки това нейното точно местонахождение, дори нейната съдба, остават загадка. Досега...

ПЪРВА ЧАСТ СВЕТЛОСЕНКИ

1.

Сейнт Джеймс, Лондон

Всичко започна с инцидент, но където бе замесен Джулиан Ишърууд, винаги се случваше така. В действителност репутацията му на човек, на когото му върви на безразсъдни постъпки и злополуки, бе толкова безспорно установена, че ако лондонският артистичен свят бе узнал за тази история, което не се случи, не би се учудил особено. Ишърууд, провъзгласен за човек с голям интелект от отдел „Стари майстори“ в „Сотбис“, беше покровител на изгубени каузи, ексцентрик със склонност към внимателно планирани схеми, които завършваха катастрофално, често не по негова вина. Ето защо хората хем му се възхищаваха, хем го съжаляваха — рядко явление за човек в неговото положение. Джулиан Ишърууд правеше живота по-малко скучен. Точно затова лондонският интелектуален елит го обожаваше.

Галерията му се намираше в далечния ъгъл на покрит с калдъръм четириъгълен парцел, наречен Мейсънс Ярд, като заемаше три етажа от рушаща се викторианска сграда на бивш склад, притежаван някога от „Фортнъм и Мейсън“. От едната ѝ страна беше офисът на малка гръцка транспортна компания, а от другата имаше кръчма, която изпълняваше заявките на красиви офис сътруднички, които се придвижваха със скутери. Години по-рано, преди вълната от арабски и последвалите ги руски капитали да залееят пазара за недвижими имоти в Лондон, галерията бе разположена на луксозната Ню Бонд Стрийт, или Ню Бондщрасе, както бе известна в бранша. После се появиха модните къщи „Ермес“, „Бърбъри“, „Шанел“ и „Картие“, не оставяйки друг избор на Ишърууд и други като него — независими галеристи, специализирани в продажбата на картини с музейно качество от стари майстори, — освен да потърсят убежище в района Сейнт Джеймс.

Това не беше първият път, когато Ишърууд бе принуден да отиде в изгнание. Роден в Париж в навечерието на Втората световна война и единствено дете на прочутия търговец на картини Самуел Исаковиц, той бе преведен през Пиренеите след германското нашествие и бе доведен нелегално във Великобритания. Неговото парижко детство и

еврейският му произход бяха само две подробности от заплетеното му минало, които Ишърууд пазеше в тайна от останалите членове на лондонския артистичен свят, прочут със своите злословия. Доколкото се знаеше, Джулиан бе англичанин до мозъка на костите — „англичанин като следобедния чай и лошите зъби“, както той обичаше да казва. Той бе несравнимият Джулиан Ишърууд, Джули — за приятелите си, Джуси Джулиан — за партньорите си в редките му алкохолни прегрешения, и Негово Светейшество — за изкуствоведите и кураторите, които редовно се възползваха от непогрешимото му око. Той беше изключително лоялен, прекалено доверчив, безупречно възпитан и нямаше истински врагове — необикновено постижение, имайки предвид, че бе прекарал два живота в коварните води на артистичния свят. Но преди всичко Ишърууд бе порядъчен, а това качество е дефицитно не само в днешен Лондон, но и навсякъде по света.

Галерията за изящни изкуства „Ишърууд“ бе разположена вертикално: претъпкани складови помещения на приземния етаж, офиси на втория и официална изложбена зала на третия. Изложбената зала, смятана от мнозина за най-красивата в цял Лондон, бе точно копие на прочутата галерия „Пол Розенберг“ в Париж, където Джулиан бе прекарал много щастливи часове като дете, често в компанията на самия Пикасо. Офисът приличаше на Дикенсов роман, затрупан с пожълтели каталози и монографии. За да стигнат до него, посетителите трябваше да минат през две обезопасени стъклени врати: първата, гледаща към Мейсънс Ярд, и втората — на горната площадка на тясно стълбище, застлано с кафява пътека на мръсни петна. Там те се натъкнаха на Маги, блондинка със сънен поглед, която не различаваше творба на Тициан от тоалетна хартия. Веднъж Ишърууд бе сглупил да се опита да я съблазни и като нямаше друг начин, я бе назначил за своя рецепционистка. В момента тя лакираше ноктите си, без да обръща внимание на телефона на бюрото, който звънеше.

— Би ли го вдигнала, Магс — помоли мило Ишърууд.

— Защо? — попита тя без следа от ирония.

— Може да е нещо важно.

Девойката завъртя очи, преди възмутено да вдигне слушалката до ухото си и да измърка:

— Галерия за изящни изкуства „Ишърууд“. — След секунди тя затвори, без да каже нито дума, и се върна към лакирането на ноктите си.

— Е? — попита Джулиан.

— Никой не се обади.

— Бъди така добра, красавице, и провери от кой номер са звънели.

— Пак ще се обадят.

Ишърууд се намръщи и възобнови мълчаливата си оценка на картината, поставена на покрития със сукно триножник в средата на стаята — изображение на Христос, явяващ се пред Мария Магдалина, рисувано вероятно от последовател на Франческо Албани, — която Джулиан наскоро бе придобил на безценица от едно имение в графство Бъркшър. Картината, както и самият Ишърууд, имаше остра нужда от реставрация. Той бе достигнал възрастта, която адвокатите по имотни и наследствени дела наричаха „есента на живота“. Това обаче не беше златна есен, помисли си мрачно Джулиан. Беше късна есен, с пронизващ вятър и коледни светлини, греещи по Оксфорд Стрийт. Все пак, с ушития си по поръчка костюм на престижната улица „Севил Роу“ и изобилието от прошарени къдрици, той правеше впечатление на елегантен, макар и неуверен човек — вид, който Ишърууд определяше като благоприлична развратност. На този етап от живота си той не можеше да се стреми към нищо повече.

— Мисля, че някакъв ужасен руснак щеше да се отбива в четири часа, за да гледа една картина — каза внезапно Джулиан, докато погледът му продължаваше да обхожда повредената картина.

— Ужасният руснак отмени посещението си.

— Кога?

— Тази сутрин.

— Защо?

— Не каза.

— Защо не ми каза?

— Направих го.

— Глупости.

— Сигурно си забравил, Джулиан. Напоследък често ти се случва.

Ишърууд изгледа Маги с изпепеляващ поглед, като през цялото време се питаше как може да е бил привлечен от толкова отблъскващо същество. След това, тъй като нямаше други уговорени срещи и със сигурност нищо по-добро за правене, той нахлузи палтото си и пое пеша към ресторант „Грийнс“, поставяйки началото на поредица от събития, които щяха да го отведат до поредното бедствие, за което той нямаше никаква вина. Беше четири и двавет следобед. Часът бе прекалено ранен за обичайната тълпа и в бара нямаше никого освен Саймън Менденхол — мургавия главен аукционер на „Кристис“. Веднъж Менденхол неволно бе изиграл известна роля в съвместна операция на израелското и американското разузнаване за проникване в джихадистка терористична мрежа, която бе тероризирала Западна Европа с редица бомбени атентати. Ишърууд знаеше това, защото той самият имаше малко участие в тази операция. Обаче Джулиан не беше шпионин. Той беше помощник на шпиони, и по-специално на един конкретен шпионин.

— Джули! — извика Менденхол. След това добави с дълбокия си плътен глас, който пазеше за колебливите участници в търговете: — Определено изглеждаш чудесно. Отслабнал ли си? Бил си на скъп спа курорт? Имаш ново момиче? Каква е тайната?

— Сансерът^[1] — отговори Ишърууд, преди да се настани на обичайната си маса до прозореца с изглед към Дюк Стрийт. Поръча си бутилка от виното, силно изстудено, защото една чаша нямаше да му е достатъчна. Менденхол скоро си тръгна с обичайното си превзето махване и Ишърууд остана сам с мислите и питието си — опасна комбинация за мъж в напреднала възраст и кариера в пълен застой.

Но в крайна сметка вратата се отвори и от мократа притъмняла улица изникнаха двама куратори от Националната галерия. След това пристигна някаква важна особа от „Тейт Модерн“, последвана от цяла група от „Бонамс“, водена от Джеръми Краб — облечения в костюм от туид директор на отдела „Картини от стари майстори“ на аукционната къща. Веднага след тях влезе Роди Хътчинсън, смятан от мнозина за най-безскрупулния търговец в цял Лондон. Неговото пристигане беше лоша поличба, защото навсякъде, където отидеше Роди, със сигурност се появяваше и тантурестият Оливър Димбълби.

Както се очакваше, няколко минути по-късно той дойде в бара, клатушкайки се, с дискретността на локомотивна свирка посред нощ.

Ишърууд грабна мобилния си телефон и се престори, че води спешен разговор, но на Оливър тези не му минаваха. Той се насочи направо към масата му — като хрътка, нахвърляща се върху лисица, както Джулиан щеше да си спомни по-късно — и разположи дебелия си задник на празния стол.

— „Домен Даниел Шотар“ — каза той одобрително, като извади бутилката с вино от кофичката с лед. — Не възразяваш да си наляя, нали?

* * *

Димбълби носеше втален тъмносин костюм, който прилягаше на пълната му фигура като обвивката на наденица, и големи златни копчета за ръкавели с размера на австрийски шилинги. Бузите му бяха едри и розови, бледосините му очи блестяха ярко, което подсказваше, че се е наспал добре предната нощ. Оливър Димбълби беше грешник от най-висока класа, но страдаше от угризения на съвестта.

— Не ме разбирай погрешно, Джули — каза той, като си наля щедро от виното на Ишърууд, — но изглеждаш като купчина мръсно пране.

— Саймън Менденхол не каза подобно нещо.

— Саймън изкарва прехраната си, като говори на хората така, че да им вземе парите. Аз обаче казвам неподправената истина, дори и когато от нея боли. — Димбълби погледна Ишърууд с искрена загриженост.

— О, не ме гледай така, Оливър.

— Как?

— Сякаш се мъчиш да измислиш нещо мило, което да кажеш, преди лекарят да изключи животоподдържащата система.

— Поглеждал ли си се в огледало напоследък?

— Тези дни се опитвам да избягвам огледалата.

— Разбирам защо. — Димбълби си наля още един пръст вино в чашата.

— Има ли нещо друго, което мога да ти поръчам, Оливър? Малко хайвер?

— Аз не ти ли се реванширам винаги?

— Не, Оливър, не го правиш. В действителност, ако водех сметка, което не правя, ти ми дължиш няколко хиляди лири.

Димбълби не обърна внимание на забележката.

— Какво има, Джулиан? Какво те безпокои този път?

— В момента ти ме безпокоиш, Оливър.

— Заради онова момиче е, нали, Джули? Това ти е развалило настроението. Как ѝ беше името?

— Касандра — отговори Ишърууд на прозореца.

— Разби ти сърцето, нали?

— Те винаги го правят.

Димбълби се усмихна.

— Способността ти да се влюбваш направо ме смайва. Какво ли не бих дал да мога да се влюбя поне веднъж.

— Знам, че си най-големият женкар, Оливър.

— Да бъдеш женкар няма почти нищо общо с любовта. Обичам жените, всички жени. И точно в това е проблемът.

Ишърууд се загледа към улицата. Навън отново заваля — точно навреме за вечерния наплив клиенти.

— Продад ли си някакви картини напоследък? — попита Димбълби.

— Всъщност продадох няколко.

— Не съм чул за нито една.

— Така е, защото не бяха огласени.

— Глупости — отвърна Оливър, като изсумтя презрително. — Не си продал нищо от месеци. Но това не те спира да купуваш, нали? Колко картини имаш скътани в твоя склад? Достатъчно, за да напълниш един музей и да ти останат още няколко хиляди. И всички те са изсъхнали, мъртви.

Ишърууд не отговори нищо, само потърка долната част на гърба си. Постоянната болка там го измъчваше като лаещата кашлица преди. Той предполагаше, че това е подобрение. Болките в гърба не пречеха на съседите.

— Предложението ми си остава в сила — каза Димбълби.

— Какво е предложението ти?

— Хайде, Джули. Не ме карай да го казвам на глас.

Ишърууд извърна леко главата си и се взря право в месестото детинско лице на Оливър.

— Не говориш отново за закупуването на моята галерия, нали?

— Готов съм да бъда повече от щедър. Ще ти дам справедлива цена за малка част от колекцията ти, която е продаваема, а останалото ще използвам за отопление на сградата.

— Много великодушно от твоя страна — отвърна язвително Ишърууд, — но аз имам други планове за галерията.

— Изпълними ли са?

Джулиан запази мълчание.

— Много добре — каза Димбълби. — Щом не ми даваш да придобия проклетата развалина, която наричаш галерия, поне ми позволи да направя нещо друго, за да ти помогна да излезеш от настоящия си син период.

— Не искам едно от твоите момичета, Оливър.

— Не говоря за момиче. Говоря за едно приятно пътуване, което ще ти помогне да се откъснеш от проблемите.

— Къде?

— До езерото Комо. Платени разходи. Самолетни билети за първа класа. Две нощувки в луксозен апартамент във *Вила д'Есте*^[2].

— И какво трябва да направя в замяна?

— Една малка услуга.

— Колко малка?

Димбълби си наля още една чаша вино и разказа на Ишърууд останалата част.

* * *

Изглежда, Оливър Димбълби наскоро се бе запознал с един емигрирал англичанин, който колекционирал настървено, но без помощта на квалифициран изкуствовед, който да го насочва. Нещо повече, финансите на този англичанин явно вече не бяха това, което някога са били, така че се налагаше бърза разпродажба на част от неговите притежания. Димбълби се беше съгласил да хвърли дискретен поглед на колекцията, но сега, когато вече трябваше да пътува, не можеше да приеме перспективата да се качи отново на самолет. Или поне така твърдеше той. Ишърууд подозираше, че истинските му мотиви да се откаже от пътуването се кореняха другаде,

защото Оливър Димбълби представляваше задни мисли, облечени в плът.

Въпреки това, имаше нещо в идеята за това неочаквано пътешествие, което привлече Джулиан, и против всякакъв здрав разум, той прие предложението на мига. Същата вечер Джулиан опакова малко багаж и в девет часа на следващата сутрин се настани на мястото си в първа класа на самолета на „Бритиш Еървейс“, извършващ полет 576 направо до летище „Малпенса“ в Милано. По време на полета Ишърууд изпи само една чаша вино — за кураж, както си каза — и в дванайсет и половина на обяд, когато се качи във взетия под наем мерцедес, той бе напълно спокоен. Джулиан се отправи на север към езерото Комо без помощта на карта или джипиес. Високоценен изкуствовед, специалист в областта на венецианските художници, Ишърууд бе пътувал безброй пъти до Италия, за да обикаля църквите и музеите. Въпреки това, той винаги с радост се възползваше от възможността да се върне там, особено когато някой друг плащаше сметката. Джулиан Ишърууд бе французин по рождение, англичанин по възпитание, но в неговите хлътнали гърди биеше романтичното, недисциплинирано сърце на италианец.

Английският емигрант с намаляващи финансови ресурси го очакваше в два часа. Според набързо написания от Димбълби имейл той живееше на широка нога на брега на югозападния ръкав на езерото, близо до град Лалио. Ишърууд пристигна няколко минути порано и установи, че величествената порта е гостоприемно отворена за него. Наскоро павирана алея за коли го отведе до настлан с чакъл преден двор. Той паркира близо до частния кей на вилата и се отправи към входната врата, минавайки край една монолитна статуя. Като позвъни, никой не му отвори. Ишърууд погледна часовника си и натисна втори път звънеца. Резултатът бе същият.

В този момент щеше да бъде по-умно от страна на Джулиан да се качи в наетия си автомобил и да напусне езерото Комо възможно най-бързо. Вместо това, той натисна дръжката и за съжаление откри, че е отключено. Ишърууд откряна вратата няколко сантиметра, извика поздрав към тъмната вътрешност, а след това пристъпи неуверено в просторното антре. Той мигновено видя локвата кръв на мраморния под и двата висящи във въздуха боси крака, както и подутото синьо-черно лице, което се блещеше отгоре. Джулиан усети, че коленете му

омекнаха, и му се стори, че подът се надигна да го посрещне. Той коленичи за момент, докато премине позивът за повръщане. После се изправи несигурно на крака и закрил с ръка устата си, излезе, препъвайки се, от вилата и се насочи към колата си. И макар че тогава не го осъзна, проклинаше тумбестия Оливър Димбълби на всяка крачка от пътя си.

---

[1] Френско бяло вино. — Б.пр. ↑

[2] Вила с един от най-красивите паркове в Европа. Намира се в град Тиволи, на 30 километра от Рим. Тя е една от най-забележителните илюстрации на ренесансовата архитектура. — Б.пр. ↑

2.

Венеция

Рано на следващата сутрин Венеция загуби още една битка в своята древна война с морето. Приливните вълни довякоха най-различни морски твари във фоайето на хотел „Киприяни“ и заляха *Барът на Хари*. Неколцина датски туристи отидоха на сутрешно плуване на площад „Сан Марко“; масите и столовете от кафене „Флориан“ се блъскаха в стълбите на базиликата като отломки от потънал луксозен лайнер. За първи път гълъбите не се виждаха никъде. Повечето разумно бяха отлетели от наводнения град в търсене на суша.

Имаше обаче някои райони на Венеция, където наводнението бе по-скоро неудобство, отколкото бедствие. В действителност реставраторът успя да намери един малък архипелаг сравнително суха земя, простираща се от вратата на апартамента му в *сестуера*^[1] Канареджо до Дорсодуро, в южния край на града. Реставраторът не беше венецианец по рождение, но познаваше уличките и площадите на Венеция по-добре от повечето местни жители. Той бе изучил занаята си в този град, бе обичал и скърбил в него и веднъж, когато бе известен с чуждо име, враговете му го бяха прогонили от Венеция. Сега, след дълго отсъствие, се беше върнал в любимия си град — град на водата и картините, — единствения град, където някога бе изпитвал нещо подобно на удовлетворение. Не и покой обаче; за реставратора покоят бе само период между последната и следващата война. За него спокойствието беше мимолетно, лъжовно. Поетите и вдовиците мечтаеха за него, но мъже като реставратора никога не си позволяваха да бъдат съблазнени от представата, че такова състояние на вътрешен мир е постижимо.

Той спря пред една вестникарска будка, за да провери дали някой не го следи, и след това продължи в същата посока. Беше среден на ръст — около метър седемдесет и пет сантиметра, не повече — и имаше сухото телосложение на колоездач. Лицето му бе издължено, с високо чело и тясна брадичка, с широки скули и деликатен нос, който

изглеждаше като изваян от дърво. Очите му, които надничаха изпод козирката на каскета, бяха неестествено зелени, а косата на слепоочията му беше с цвят на пепел. Той бе екипиран с мушама и гумени ботуши, но не носеше чадър да се предпазва от неспирния дъжд. По навик никога не се обременяваше на обществено място с каквото и да е предмет, който можеше да попречи на бързото движение на ръцете му.

Реставраторът премина в Дорсодуро — най-високата точка на града, и се отпрати към църквата „Сан Себастиано“. Предният вход бе заключен и на портата имаше официално на вид съобщение, че сградата ще бъде затворена за широката публика до следващата есен. Той отиде до една по-малка врата от дясната страна на църквата и я отключи с голям старинен ключ. Полъхът на хладния въздух от вътрешността погали бузата му. Мирисът от дим на свещи, тамян и древна плесен напомни на реставратора за смъртта. Той заключи вратата зад себе си, заобиколи пълния със светена вода купел и се насочи към вътрешността.

* * *

Нефът^[2] тънеше в мрак и бе изпразнен от пейките. Реставраторът мина безшумно по загладените от времето каменни плочи и се промъкна през отворената врата на олтарната преграда. Богато украсената маса за евхаристията беше изнесена за почистване; на нейното място се издигаше деветметрово алуминиево скеле. Реставраторът се изкатери по него с пъргавината на домашна котка и се вмъкна през отвора на брезентовото покривало върху работната си платформа. Вещите му си стояха точно както ги бе оставил предишната вечер: флакони с химикали, памучни тампони, връзка дървени шпакли, увеличителни очила, две мощни халогенни лампи, изцапан с боя портативен стереокасетофон. Олтарната картина „Дева Мария с Младенеца в небесна слава със светци“ от Паоло Веронезе също си беше, както я бе оставил. Тя беше само една от няколкото забележителни картини, които Веронезе бе нарисувал за църквата между 1556 и 1565 година. Неговият гроб с намръщения му мраморен бюст бе от лявата страна на презвитерия^[3]. В моменти като този,

когато църквата беше празна и тъмна, реставраторът почти усещаше призракът на Веронезе да го гледа, докато работи.

Той включи лампите и дълго стоя неподвижно пред олтарната картина. Най-горе бяха изобразени Дева Мария и Младенеца, седнали върху облаци слава и заобиколени от ангели музиканти. Под тях, гледайки нагоре в екстаз, имаше група светци, в това число и светецът покровител на църквата, Себастиан, когото Веронезе бе изобразил в мъченичество. През последните три седмици реставраторът старателно отстраняваше напуканото и пожълтяло лаково покритие с внимателно дозирана смес от ацетон, метил прокситол и минерален спирт. Както обичаше да обяснява той, свалянето на лака от барокова картина не беше като почистването на мебел; то повече приличаше на изтъркването на палубата на самолетоносач с четка за зъби. Първо, трябваше да направи тампон, като навиеше памук на дървена шпатула. След това, като намокреше тампона с разтворител, той го допираше до повърхността на платното и го завърташе внимателно, така че да не причини някакво допълнително лющене на боята. Един тампон можеше да почисти около един квадратен сантиметър от картината, преди да се замърси твърде много, за да бъде използван. През нощта, когато не сънуваше кръв и изпепеляващи пламъци, той премахваше пожълтялото лаково покритие от картина с размерите на площад „Сан Марко“.

Още една седмица, помисли си, и след това щеше да бъде готов да премине към втората фаза на реставрирането — ретуширане на участъците от платното, където боята, положена от Веронезе, се бе олющила. Фигурите на Дева Мария и Младенеца бяха запазени до голяма степен, но реставраторът откри обширни нарушени участъци по протежение на горната и долната част на картината. Ако всичко вървеше по план, той щеше да завърши реставрацията, когато съпругата му влизаше в последните седмици на бременността. „Ако всичко върви по план“ — помисли си той отново.

Реставраторът сложи компактдиска с операта „Бохеми“ в стереоуредбата и миг по-късно храмът се изпълни с началните ноти на „Не съм в настроение“. Докато Родолфо и Мими се влюбваха в малката парижка мансарда, той стоеше сам пред творбата на Веронезе, като старателно отстраняваше повърхностното замърсяване и пожълтелите лак. Работеше с постоянен и простицьк ритъм — *потопяне*,

завъртане, изхвърляне... потапяне, завъртане, изхвърляне, — докато платформата се осея с топчета от замърсен памук с остра миризма. Веронезе бе усъвършенствал различни формули за получаването на бои, които не избледняваха с времето, и когато реставраторът отстранеше тютюневокафявия лак от всеки мъничък участък, цветовете отдолу грейваха ярко. Изглеждаше така, сякаш майсторът бе положил боите върху платното предния ден, а не преди четири и половина века.

Църквата бе на разположение на реставратора още два часа. След това, в десет часа, той чу тропот на ботуши по каменния под на храма. Ботушите принадлежаха на Адриана Дзинети — чистачка на олтара и прелъстителка на мъже. След това дойде Лоренцо Вазари — талантлив реставратор на стенописи, който почти сам бе върнал към живот „Тайната вечеря“ на Леонардо. После се чу конспиративното тътрене на краката на Антонио Полити, на когото, за голямо негово раздражение, бе възложена реставрацията на паната на тавана, вместо на главната олтарна картина. В резултат на това той прекарваше дните си, проснат по гръб като съвременен Микеланджело, гледайки сърдито към обвитата платформа на реставратора високо над презвитерия.

Реставраторът и другите членове на екипа не за първи път работеха заедно. Преди няколко години те бяха извършили значителни реставрационни работи в църквата „Сан Джовани Кризостомо“ в Канареджо, а преди това и в църквата „Сан Дзакария“ в Кастело. По онова време другите познаваха реставратора като блестящия, но изключително потаен Марио Делвекио. По-късно те бяха научили заедно с останалата част на света, че той е легендарният израелски разузнавач и ексекютор Габриел Алон. Адриана Дзинети и Лоренцо Вазари бяха успели дълбоко в душата си да простят измамата на Габриел, но не и Антонио Полити. Като по-млад веднъж той бе обвинил Марио Делвекио, че е терорист, и сега продължаваше да счита Габриел Алон за такъв. Антонио тайно подозираше, че именно заради Габриел прекарва дните си във висините на нефа, легнал по гръб и изкривен, изолиран от всякакви човешки контакти, с капещи върху лицето му разтворител и боя. Паната изобразяваха историята на царица Естир. „Със сигурност — казваше Полити на всеки, който искаше да слуша — това не е случайно.“

В интерес на истината Габриел нямаше нищо общо с решението; то бе взето от Франческо Тиеполо — собственик на най-известната реставраторска фирма в област Венето и ръководител на проекта в църквата „Сан Себастиано“. С мечешка фигура и заплетена прошарена брада, Тиеполо беше човек с огромни апетити и страсти, способен на яростен гняв и още по-силна любов. Докато крачеше към средата на нефа, той, както винаги, бе облечен в свободна, подобна на туника риза и със завързан на шията копринен шал. Облеклото го правеше да изглежда така, сякаш надзираваше строителството на църквата, а не нейната реставрация.

Тиеполо спря за кратко да хвърли изпълнен с възхищение поглед на Адриана Дзинети, с която някога бе имал любовна връзка — една от най-зле пазените тайни във Венеция. След това се изкатери по скелето на Габриел и тромаво се промуши през процепа на брезентовото покривало. Дървената платформа сякаш се огъна под огромната му тежест.

— Внимавай, Франческо — каза Алон и се намръщи. — Подът на олтара е от мрамор и се намира доста далече от нас.

— Какво казваш?

— Казвам, че може би е разумно да свалиш няколко килограма. Започваш да развиваш свое собствено гравитационно притегляне.

— Че какво толкова ще стане, ако отслабна? Мога да сваля двайсет килограма и ще бъда все така дебел. — Италианецът направи крачка напред и заразглежда олтарната картина над рамото на Габриел. — Много добре — каза той с насмешливо възхищение. — Ако продължаваш с това темпо, ще приключиш навреме за първия рожден ден на децата ти.

— Мога да го направя бързо — отговори Алон, — или да го направя както трябва.

— Двете не са взаимно изключващи се, нали знаеш. Тук, в Италия, нашите реставратори работят бързо. Но не и ти — добави Тиеполо. — Дори когато се правеше, че си един от нас, винаги работеше много бавно.

Габриел си направи нов тампон, намокри го с разтворител и го прокара с въртеливо движение върху пронизаното от стрела тяло на свети Себастиан. Тиеполо го наблюдава напрегнато известно време, после си направи един тампон и тръкна с него върху рамото на

светеца. Пожълтелият лак се разтвори моментално, разкривайки боята, положена от Веронезе.

— Твоят разтворител е перфектен — заяви италианецът.

— Винаги е такъв — отговори Алон.

— Каква е сместа?

— Пазя я в тайна.

— При теб всичко ли трябва да е тайна?

Когато Габриел не отговори, Тиеполо погледна надолу към флаконите с химикали.

— Колко метилпрокситол си използвал?

— Нужното количество.

Италианецът се намръщи.

— Не ти ли уредих работа, когато жена ти реши, че иска да прекара бременността си във Венеция?

— Така е, Франческо.

— И не ти ли плащам много повече, отколкото на другите — прошепна той, — въпреки факта, че винаги ме напускаш, когато твоите шефове потърсят услугите ти?

— Винаги си бил много щедър.

— Тогава защо не искаш да ми кажеш формулата за твоя разтворител?

— Защото Веронезе е имал своя тайна формула, а аз си имам моя.

Тиеполо махна пренебрежително с огромната си ръка. После изхвърли замърсения си тампон и си направи нов.

— Снощи ми се обади по телефона шефката на римския отдел на „Ню Йорк Таймс“ — каза той с безцеремонен тон. — Тя иска да напише материал за реставрационните работи за раздела за изкуство в неделния брой. Исква да дойде тук в петък и да поогледа.

— Ако нямаш нищо против, Франческо, смятам да си взема почивен ден в петък.

— Мислех си, че ще кажеш това. — Тиеполо го погледна косо. — Не си ли дори изкушен?

— За какво?

— Да покажеш на света истинския Габриел Алон. Габриел Алон, който се грижи за творбите на великите майстори. Габриел Алон, който може да рисува като ангел.

— Аз говоря с журналисти само в краен случай. И никога не бих си и помислил да говоря с някого от тях за себе си.

— Водил си интересен живот.

— Това е меко казано.

— Може би е време да излезеш иззад покривалото.

— И после какво?

— Можеш да прекараш остатъка от дните си тук, във Венеция, заедно с нас. Ти винаги си бил венецианец по душа, Габриел.

— Звучи примамливо.

— Но?

Изречението на Алон показва ясно, че не желае да обсъжда повече този въпрос. После, като се обърна към платното, той попита:

— Получавал ли си някакви други телефонни обаждания, за които трябва да знам?

— Само едно — отговори Тиеполо. — Генерал Ферари от карабинерите ще пристигне в града по-късно тази сутрин. Той би искал да поговори с теб насаме.

Габриел рязко се обърна и погледна италианеца.

— За какво?

— Не ми каза. Генералът е много по-добър в задаването на въпроси, отколкото в даването на отговори. — Тиеполо се вгледа за миг в Алон. — Никога не съм знаел, че сте приятели с генерала.

— Не сме приятели.

— Откъде го познаваш?

— Веднъж той ме помоли за услуга, а аз нямах друг избор, освен да се съглася.

Франческо се престори на замислен.

— Това трябва да е било за онзи случай във Ватикана преди няколко години, когато една девойка падна от купола на базиликата. Доколкото си спомням, ти реставрираше тяхна картина на Караваджо, когато това се случи.

— Сигурен ли си?

— Така се говореше.

— Не трябва да вярваш на слуховете, Франческо. Те почти винаги лъжат.

— Освен ако не си замесен ти — отвърна с усмивка Тиеполо.

Габриел остави забележката да отекне без отговор във висините на олтара. След това възобнови работата си. Малко преди това той бе използвал дясната си ръка. Сега си служеше еднакво умело с лявата.

— Ти си като Тициан — каза италианецът, докато го наблюдаваше. — Ти си като слънце сред малки звезди.

— Ако не ме оставиш на мира, слънцето никога няма да завърши тази картина.

Тиеполо не помръдна.

— Сигурен ли си, че не си той? — попита той след малко.

— Кой?

— Марио Делвекио.

— Марио е мъртъв, Франческо. Марио никога не е съществувал.

---

[1] Венеция е разделена на шест административни района, наричани сестиери. — Б.пр. ↑

[2] Неф, или главният кораб, е централното издължено помещение на базиликите, оградено от двете дълги страни с редове от колони, отделящи го от съседните помещения. — Б.пр. ↑

[3] Централната част на олтара, където са разположени светият престол и апсидата със съпрестолието. В Западната църква презвитериумът е между олтара и нефа, служи само за презвитерите, а някога там се е разполагал църковният хор. — Б.пр. ↑

3.

Венеция

Областното управление на карабинерите — Националната военна полиция на Италия, се намираше в сестьера Кастело, недалеч от Кампо Сан Дзакария. Генерал Чезаре Ферари излезе от сградата точно в един часа на обяд. Той не носеше синята си униформа с много медали и отличителни знаци, а цивилен костюм. В едната си ръка държеше дипломатическо куфарче от неръждаема стомана, а в другата — тази, на която липсваха два пръста, бе пъхнал в джоба на палтото си с хубава кройка. Той измъкна ръката си, колкото да се ръкува с Габриел. Усмивката му беше бегла и съвсем формална. Както обикновено, тя не достигна изкуственото му дясно око. Дори за Алон бе трудно да понесе неговия безжизнен, строг поглед. Чувстваше се така, сякаш го изучаваше всевиждащото око на някой коравосърдечен бог.

— Изглеждате добре — каза генерал Ферари. — Завръщането ви във Венеция явно ви понася.

— Откъде знаете, че съм тук?

Втората усмивка на генерала трая малко по-дълго от първата.

— Наясно съм с почти всичко, случващо се в Италия, особено когато става дума за вас.

— Откъде разбрахте? — попита отново Алон.

— Когато поискахте разрешение от нашите разузнавателни служби да се върнете във Венеция, те изпратиха тази информация на всички заинтересовани министерства и полицейски подразделения. Едно от тези места беше Дворецът.

Дворецът, за който говореше Ферари, се издигаше на площад „Сант Игнацио“ в старинния център на Рим. В него се помещаваше Отделът за защита на културното наследство, който бе по-известен като Артистичния отряд. Генерал Ферари оглавяваше този отдел. И беше прав за едно нещо, помисли си Габриел. Генералът знаеше повечето от случващото се в Италия.

Син на учители от обеднялата област Кампания, Ферари отдавна бе смятан за един от най-способните и компетентни служители на правоохранителните органи в Италия. През 70-те години на ХХ в., по време на терористичните атентати в Италия, той бе помагал за неутрализирането на крайно лявата организация „Червените бригади“. След това, по време на мафиотските войни през 80-те години, бе служил като командир в „заразения“ от камората неаполски участък. Постът бе толкова опасен, че съпругата на Ферари и трите му дъщери бяха принудени да живеят под двацет и четири часова охрана. Самият Ферари бе обект на многобройни покушения, в това число и писмо бомба, което бе отнело едното му око и двата му пръста.

Назначаването му за шеф на Арт отряда трябваше да бъде награда за дългата му и забележителна кариера. Предполагаше се, че Ферари просто ще върви по стъпките на своя с нищо неотличаващ се предшественик, че ще прелиства документи, ще провежда дълги римски обеда и от време на време ще намира по един-два от стойностните музейни експонати, които се крадяха всяка година в Италия. Вместо това, той веднага се зае с модернизиранието на някога ефективния отряд, който бе оставен да атрофира с напредването на годините и липсата на грижи. Няколко дни след назначението си Ферари уволни половината от персонала и бързо попълни редиците с енергични млади полицаи, които действително знаеха нещо за изкуството. Той им издаде една проста заповед. Него не го интересуваха особено уличните престъпници, които се забъркваха в кражбите на произведения на изкуството; Ферари искаше големите риби, шефовете, които изкарваха откраднатите стоки на пазара. Не след дълго новият подход на генерала даде резултати. Повече от дузина големи крадци сега бяха зад решетките, докато статистиката за кражбите на предмети на изкуството, макар и все още внушително висока, започваше да показва подобрене.

— И така, какво ви води във Венеция? — попита Габриел, като поведе Ферари между временните езера в Кампо Сан Дзакария.

— Имах работа на север и по-конкретно — край езерото Комо.

— Нещо е било откраднато?

— Не — отговори генералът. — Някой е бил убит.

— Откога труповете са работа на Арт отряда?

— Откогато покойникът има връзка със света на изкуството.

Алон спря и се обърна към генерала.

— Все още не сте отговорили на въпроса ми — каза той. — Защо сте във Венеция?

— Тук съм заради вас, разбира се.

— Какво общо има с мен някакъв труп край езерото Комо?

— Човекът, който го е намерил.

Генералът отново се усмихна, но изкуственото му око се взираше безизразно в пространството между тях. „Това е окото на човек, който знае всичко — помисли си Габриел. — Човек, който няма намерение да приеме «не» за отговор.“

* * *

Те влязоха в църквата „Сан Дзакария“ през главния вход, гледащ към площада, и се насочиха към прочутата олтарна картина на Белини. Пред нея стоеше група туристи, на които екскурзоводът високопарно разказваше за последната реставрация на картината, без да подозира, че човекът, който я бе извършил, се намираше сред публиката му. Това се стори забавно дори на генерал Ферари, макар че след малко погледът на единственото му зрящо око започна да блуждае.

Творбата на Белини бе най-значимата картина в „Сан Дзакария“, но църквата притежаваше и няколко други забележителни платна, в това число творби на Тинторето, Палма ил Векио и Ван Дайк. Това беше само един пример защо карабинерите поддържаха специален отдел от детективи, занимаващи се с престъпления, свързани с предмети на изкуството. Италия беше благословена с изобилие с две неща: изкуство и професионални престъпници. Голяма част от произведенията на изкуството, като тези в църквата, бяха слабо защитени. И много от престъпниците бяха твърдо решени да откраднат и последното от тях.

В противоположния край на нефа имаше малък параклис, който съдържаше гробницата на патрона му и картина от по-второстепенен венециански художник, която никой не си бе направил труда да почисти повече от един век. Генерал Ферари се отпусна на една от пейките, отвори металното си куфарче и извади една папка. След това от нея извади само една снимка, двайсет на двайсет и пет сантиметра,

която подаде на Габриел. На нея се виждаше мъж на около петдесет и пет години, който висеше, завързан за китките си, на един полилей. Причината за смъртта не ставаше ясна от снимката, макар да бе очевидно, че човекът е бил измъчван жестоко. Лицето представляваше окървавена подпухнала маса, а от тялото бяха изрязани няколко ивици кожа и плът.

— Кой е той? — попита Алон.

— Казва се Джеймс Брадшоу, но е по-известен като Джак. Беше британски поданик, но прекарваше повечето време в Комо заедно с няколко хиляди от своите сънародници. — Генералът замълча замислено. — В днешно време на британците май не им харесва много да живеят в собствената си страна, нали?

— Не, не им харесва.

— И защо?

— Трябва да ги попитате. — Габриел погледна надолу към фотографията и трепна. — Бил ли е женен?

— Не.

— Разведен?

— Не.

— Сериозна връзка?

— Очевидно не.

Алон върна снимката на генерала и попита с какво Джак Брадшоу е изкарвал прехраната си.

— Представяше се за консултант.

— Консултант по какво?

— Няколко години е работил като дипломат в Близкия изток. После се е пенсиониран рано и е започнал самостоятелен бизнес. Очевидно е съветвал британски фирми, които искат да правят бизнес в арабския свят. Трябва да е бил доста добър в работата си — добави генералът, — защото вилата му е сред най-скъпите в тази част на езерото. В нея също така има доста впечатляваща колекция от италиански произведения на изкуството и антики.

— Което обяснява интереса на Арт отряда към смъртта му.

— Отчасти — каза Ферари. — В крайна сметка притежаването на хубава колекция не е престъпление.

— Освен ако колекцията не е придобита по начин, който заобикаля италианското законодателство.

— Винаги сте една крачка пред всички останали, нали, Алон? — Генералът погледна към потъмнялата картина, която висеше на стената на параклиса. — Защо тя не е почистена при последната реставрация?

— Нямаше достатъчно пари.

— Лаковото покритие е почти напълно непроницаемо. — Ферари замълча, после добави: — Точно като Джак Брадшоу.

— Нека почива в мир.

— Това не е възможно, не и след такава смърт. — Генералът погледна Габриел и попита: — Случвало ли ви се е някога да съзерцавате собствената си смърт?

— Няколко пъти, за съжаление. Но ако нямате нищо против, бих предпочел да говорим за колекционерските навици на Брадшоу.

— Покойният господин Брадшоу имаше репутацията, че придобива картини, които всъщност не са за продажба.

— Откраднати картини?

— Това са ваши думи, приятелю. Не мои.

— Наблюдавахте ли го?

— Да кажем, че Арт отрядът наглеждаше дейността му според възможностите си.

— Как?

— По обичайните начини — отговори уклончиво генералът.

— Предполагам, че хората ви правят пълен и обстоен опис на колекцията му.

— Докато ние с вас разговаряме.

— И?

— До този момент не са открили нищо, което да фигурира в нашата база данни за липсващи или откраднати произведения.

— Тогава, предполагам, ще трябва да си вземете обратно всички лоши думи, които казахте за Джак Брадшоу.

— Само защото няма доказателства, не означава, че нещата не са точно такива.

— Говорите като истински италиански полицаи.

От изражението на генерала стана ясно, че той изтълкува забележката на Габриел като комплимент. След кратко мълчание Ферари каза:

— Чувах се други неща за покойния Джак Брадшоу.

— Какви неща?

— Че не е само частен колекционер, а и че участва в незаконния износ на картини и други предмети на изкуството от територията на Италия. — Генералът сниши глас и добави: — Което обяснява защо вашият приятел Джулиан Ишърууд има големи неприятности.

— Джулиан Ишърууд не търгува с контрабандни произведения на изкуството.

Ферари не си направи труда да отговори. В неговите очи всички търговци на картини бяха виновни за нещо.

— Къде е той? — попита Алон.

— В моя арест.

— Обвинен ли е в нещо?

— Не още.

— Съгласно италианското законодателство не можете да го задържите повече от четиридесет и осем часа, без да го изправите пред съда.

— Той е бил намерен да стои до трупа. Ще измисля нещо.

— Знаете, че Джулиан няма нищо общо с убийството на Брадшоу.

— Не се притеснявайте — отвърна Ферари. — На този етап нямам никакво намерение да му предявявам обвинения. Но ако стане публично достояние, че вашият приятел се е срещал с известен контрабандист, това ще е краят на кариерата му. Виждате ли, Алон, в света на изкуството е по-важно как изглеждат нещата.

— Какво трябва да направя, за да не се появи името на Джулиан в пресата?

Генералът не отговори веднага, а разглеждаше внимателно снимката на трупа на Джек Брадшоу.

— Защо смятате, че са го измъчвали, преди да го убият? — попита той най-сетне.

— Може би им е дължал пари.

— Може би — съгласи се Ферари. — А може би е притежавал нещо, което убийците са искали, нещо по-ценно.

— Щяхте да ми казвате какво трябва да направя, за да спася моя приятел.

— Открийте кой е убил Джек Брадшоу. Разберете какво са търсели убийците.

— А ако откажа?

- В лондонския артистичен свят ще плъзнат гадни слухове.
- Вие сте долен изнудвач, генерал Ферари.
- *Изнудване* е грозна дума.
- Да — отвърна Габриел. — Но в света на изкуството е по-важно как изглеждат нещата.

4.

Венеция

Габриел знаеше един добър ресторант недалеч от църквата, в едно тихо ъгълче на квартала Кастело, където туристите рядко си позволяваха да влязат. Ферари направи разточителна поръчка, докато Алон само побутваше храната в чинията си и отпиваше от чашата си с минерална вода с лимон.

— Не сте ли гладен? — попита генералът.

— Надявах се да прекарам още няколко часа с моята картина на Веронезе този следобед.

— Тогава трябва да хапнете нещо. Имате нужда от сила.

— Нещата не стават по този начин.

— Не се ли храните, когато реставрирате?

— Ям само малко хляб и пия кафе.

— Че каква храна е това?

— Такава, която ми позволява да се концентрирам.

— Нищо чудно, че сте толкова слаб.

Генерал Ферари отиде до количката с антипасти и си напълни чинията за втори път. В ресторанта нямаше никой друг, освен собственика и неговата дъщеря — хубаво тъмнокосо момиче на дванайсет-тринайсет години. Детето имаше необичайна прилика с дъщерята на Абу Джихад — втория най-важен човек в ООП, когото Габриел бе убил във вилата му в Тунис в една топла пролетна вечер през 1988 година. Убийството бе извършено на втория етаж в кабинета на Абу Джихад, където той гледаше видеозаписи от палестинската интифада. Момичето бе видяло всичко: два приковаващи изстрела в гърдите, два смъртоносни изстрела в главата — всичките на фона на музиката на арабския бунт. Алон вече не си спомняше застиналото в смъртта изражение на Абу Джихад, но портретът на малкото момиче — ведро, но кипящо от гняв — бе закачен на видно място в изложбените зали на паметта му. Когато генералът седна обратно на мястото си, Габриел скри лицето на девойчето под слой заличаваща боя. След това той се наведе през масата и попита:

— Защо аз?

— А защо не вие?

— Да започна ли с очевидните причини?

— Ако това ще ви накара да се чувствате по-добре.

— Аз не съм италиански полицаи. Всъщност съм съвсем друго нещо.

— Вие имате много преживелици тук, в Италия.

— Обаче не всичките бяха приятни.

— Така е — съгласи се генералът. — Но през това време сте създали важни контакти. Имате приятели във висшите ешелони на властта, като Ватикана. Ала може би по-важното е, че имате приятели и сред ниските слоеве на населението. Познавате страната от край до край, говорите нашия език като роден и сте женен за италианка. Вие на практика сте един от нас.

— Съпругата ми вече не е италианка.

— На какъв език си говорите вкъщи?

— На италиански — призна Алон.

— Дори когато сте в Израел?

Габриел кимна утвърдително.

— Това подкрепя моите аргументи. — Генералът се умълча замислено. — Може и да се изненадате — каза той най-накрая, — но когато изчезне някоя картина или някой бъде наранен, обикновено имам доста добра представа кой стои зад това. Ние разполагаме с над сто платени информатори, подслушваме повече телефони и следим повече електронни пощи от Агенцията за национална сигурност. Когато се случва нещо в престъпната част от света на изкуството, винаги има някакви приказки. Както се изразявате в сектора на борбата с тероризма, връзките се оживяват.

— А сега?

— Мълчанието е оглушително.

— Според вас какво означава това?

— Означава, че по всяка вероятност мъжете, които са убили Джак Брадшоу, не са от Италия.

— Някакви предположения откъде са?

— Никакви — отговори Ферари, като бавно поклати глава, — но степента на насието ме безпокои. По време на моята кариера съм виждал много трупове, но този е различен. Нещата, които са

направили с Джак Брадшоу, са... — Гласът му заглъхна, после той добави: — Средновековни.

— И сега искате аз да се забъркам с тях.

— Вие ми правите впечатление на човек, който знае как да се грижи за себе си.

Габриел не обърна внимание на забележката.

— Жена ми е бременна. Не мога да я оставя сама.

— Ще я наблюдаваме отблизо. — Генералът сниши глас и добави: — Ние вече го правим.

— Добре е да се знае, че италианското правителство ни шпионира.

— Не сте очаквали друго, нали?

— Разбира се, че не.

— И аз така си мислех. Нещо повече, Алон, това е за ваше добро. Вие имате много врагове.

— И сега искате да си създам още един.

Ферари остави вилицата си и се взря замислено през прозореца, също като дожа Леонардо Лоредан от картината на Белини.

— Това е доста иронично — каза той след малко.

— Кое?

— Че човек като вас ще избере да живее в гето.

— Аз всъщност не живея в гетото.

— Но достатъчно близо — каза генералът.

— Кварталът е хубав, най-хубавият във Венеция, ако питате мен.

— Той е пълен с призраци.

Габриел погледна към момичето.

— Аз не вярвам в призраци.

Ферари попи скептично със салфетката ъгълчето на устата си.

— Как ще се действа? — попита Габриел.

— Считайте се за един от моите информатори.

— В смисъл?

— Проникнете в преизподнята на света на изкуството и открийте кой е убил Джак Брадшоу. Аз ще се погрижа за останалото.

— А ако се върна с празни ръце?

— Сигурен съм, че няма да го направите.

— Това звучи като заплаха.

— Така ли?

Генералът не каза нищо повече. Габриел въздъхна тежко.

— Ще имам нужда от няколко неща.

— Какви неща?

— Обичайните — отвърна Алон. — Записи на телефонни разговори, кредитни карти, електронни писма, информация за сърфирането му в интернет и копие от твърдия диск на неговия компютър.

Ферари кимна към своето куфарче.

— Всичко е тук — каза той, — заедно с всички гадни слухове, които сме чували за него.

— Трябва също така да огледам вилата и колекцията му.

— Ще ви дам копие от описа, когато бъде готов.

— Не искам опис. Искам да видя картините.

— Дадено — каза генералът. — Нещо друго?

— Предполагам, че някой трябва да каже на Франческо Тиеполо, че ще напусна Венеция за няколко дни.

— И на съпругата ви също.

— Да — каза сдържано Габриел.

— Може би трябва да си поделим работата. Аз ще кажа на Франческо, а вие на жена си.

— Има ли някаква възможност да го направим по обратния начин?

— Опасявам се, че не. — Генералът вдигна дясната си ръка — тази с липсващите два пръста. — Вече съм страдал достатъчно.

* * *

Оставаше само въпросът с Джулиан Ишърууд. Както се оказа, той бе задържан в областното управление на карабинерите, в стая без прозорци, която не беше точно килия, но не беше и чакалня. Предаването се състоя на Понте дела Паля^[1], който се виждаше от Моста на въздишките. Генералът изобщо не изглеждаше недоволен, че се отървава от своя затворник. Той остана на моста, мушна в джоба на палтото си пострадалата си ръка, а изкуственото му око гледеше немигащо, докато Алон и Ишърууд вървяха по кея „Сан Марко“ към „Барът на Хари“. Джулиан изпи много бързо два коктейла „Белини“,

докато Габриел спокойно се погрижи да уреди неговото пътуване. Имаше самолет на „Бритиш Еървейс“, който излиташе от Венеция в шест часа същата вечер и пристигаше на летище „Хийт-роу“ няколко минути след седем.

— Така ще ми остане достатъчно време да убия Оливър Димбълби — каза мрачно Джулиан — и пак да си бъда в леглото за новините в десет.

— В качеството си на твой неформален представител в този случай — заяви Алон — бих те посъветвал да не го правиш.

— Мислиш, че трябва да изчакам до сутринта, за да убия Оливър?

Габриел неволно се усмихна.

— Генералът великодушно се съгласи да запази името ти в тайна — каза той. — Ако бях на твое място, не бих споменал нищо в Лондон за краткия ти сблъсък с италианските правоохранителни органи.

— Той не беше твърде кратък — възрази Ишъруд. — Аз не съм като теб, скъпи. Не съм свикнал да прекарвам нощите си в затвора. И със сигурност не съм свикнал да се натъквам на трупове. Боже мой, трябваше да го видиш. Той определено бе нарязан на ивици.

— Още една причина да не казваш нищо, когато се прибереш у дома — каза Алон. — Последното нещо, което ти трябва, е убийците на Джек Брадшоу да прочетат името ти във вестниците.

Ишъруд прехапа долната си устна и бавно кимна в знак на съгласие.

— Генералът, изглежда, си мисли, че Брадшоу е търгувал с откраднати картини — каза той след малко. — Освен това май си мисли, че аз съм имал сделки с него. Той порядъчно ме нахока.

— А ти имал ли си, Джулиан?

— Сделки с Джек Брадшоу?

Габриел кимна утвърдително.

— Няма да удостоя с отговор този въпрос.

— Трябваше да те попитам.

— През моята кариера съм правил много нередни неща, обикновено по твое нареждане. Но никога, ама наистина никога не съм продавал картина, за която съм знаел, че е крадена.

— А какво ще кажеш за контрабандна картина?

— Дай дефиниция за „контрабандна“ — отвърна Ишърууд с дяволита усмивка.

— Какво ще кажеш за Оливър?

— Питаш ме дали Оливър Димбълби продава откраднати картини?

— Предполагам, че да.

Ишърууд се замисли за момент, преди да отговори.

— Няма много неща, които биха ме изненадали относно Оливър Димбълби — каза той най-накрая. — Но не, не вярвам, че той търгува с крадени картини. Всичко беше просто лош късмет и лош момент.

Джулиан даде знак на сервитьора и си поръча още един коктейл „Белини“. Той най-после започваше да се отпуска.

— Трябва да призная — каза Ишърууд, — че ти беше последния човек на света, когото очаквах да видя днес.

— Чувството е взаимно, Джулиан.

— Предполагам, че двамата с генерала се познавате.

— Разменяли сме си визитните картички.

— Той е една от най-неприятните личности, които съм срещал.

— Ферари не е толкова лош, след като го опознаеш.

— Какво знае за нашите взаимоотношения?

— Знае, че сме приятели и че съм реставрирал няколко картини за теб. И ако питаш мен — добави Габриел, — вероятно знае за твоите връзки с булевард „Цар Саул“.

На булевард „Цар Саул“ се намираше Службата за външно разузнаване на Израел. Тя имаше дълго и умишлено подвеждащо име, което нямаше нищо общо с истинското естество на работата ѝ. Хората, които работеха в нея, я наричаха просто Службата. Така я наричаше и Джулиан Ишърууд. Той не беше на работа в Службата, а беше член на *саяним* — глобалната мрежа от нейни доброволни помощници. Те бяха банкери, които предоставяха на агентите от Службата пари в брой при извънредни ситуации; лекари, които ги лекуваха тайно, когато бяха ранени; хотелиери, които им даваха стаи под фалшиви имена; агенти за коли под наем, които им осигуряваха непроследими превозни средства. Ишърууд бе вербуван в средата на 70-те години, по време на вълната от палестински терористични атаки срещу израелски цели в Европа. Той бе имал само една задача — да съдейства за изграждането и

поддържането на оперативното прикритие на един млад реставратор на картини и убиец на име Габриел Алон.

— Предполагам, че моето освобождаване не е било безвъзмездно — каза Джулиан.

— Не — отвърна Габриел. — В действителност бе доста скъпо.

— Колко скъпо?

Алон му каза.

— Дотук беше твоята отпускателна венеция — рече Ишърууд. — Изглежда, съсипал съм всичко.

— Това е най-малкото, което мога да направя за теб, Джулиан. Аз ти дължа много.

Ишърууд се усмихна тъжно.

— Колко време мина? — попита той.

— Сто години.

— И сега отново ще ставаш баща, и то два пъти. Никога не съм мислил, че ще доживея да видя този ден.

— Нито пък аз.

Ишърууд погледна Алон.

— Не изглеждаш развълнуван от перспективата, че ще имаш деца.

— Не ставай смешен.

— Но?

— Стар съм, Джулиан. — Габриел замълча, после добави: — Може би твърде стар, за да поставя началото на друго семейство.

— Животът ти поднесе горчива чаша, момчето ми. Имаш право на малко щастие в старостта. Трябва да призная, че ти завиждам. Женен си за красива млада жена, която ще ти роди две прекрасни деца. Искане ми се да бях на твоето място.

— Внимавай какво си пожелава.

Ишърууд отпи бавно от коктейла си, но не каза нищо.

— Не е твърде късно, нали знаеш.

— Да имам деца ли? — попита той невярващо.

— Да намериш някой, с когото да прекараш остатък от живота си.

— Страхувам се, че моят срок на годност е изтекъл — отвърна Ишърууд. — В този момент съм женен за моята галерия.

— Продай галерията — каза Габриел. — Оттегли се в някоя вила в Южна Франция.

— Ще се побъркам само след седмица.

Те излязоха от бара и изминаха няколкото метра, които ги делиха от Канале Гранде. Едно лъскаво дървено водно такси блестеше край претъпкания пристан. Ишърууд не изглеждаше да гори от желание да се качи на него.

— Ако бях на твое място — каза Алон, — щях да се измъкна от града, преди генералът да промени решението си.

— Добър съвет — отвърна Джулиан. — Мога ли и аз да ти дам един?

Габриел запази мълчание.

— Кажете на генерала да си намери някой друг.

— Опасявам се, че е твърде късно за това.

— Тогава бъди много внимателен. И не се прави отново на герой. Има много неща, заради които да живееш.

— Ще изпуснеш самолета си, Джулиан.

Ишърууд се качи, залитайки, на борда на водното такси. Когато то се отдели от пристана, той се обърна към Габриел и извика:

— Какво да кажа на Оливър?

— Ще измислиш нещо.

— Да — отвърна Джулиан. — Аз винаги го правя.

После той се шмугна в кабината и изчезна от поглед.

---

[1] Мост във Венеция, който минава над Дворцовия канал. — Б.пр. ↑

5.

Венеция

Габриел работи по картината на Веронезе, докато прозорците на нефа потъмняха от падналия здрач. После се обади на Франческо Тиеполо по мобилния си телефон и му съобщи новината, че трябва да изпълни една много лична поръчка за генерал Чезаре Ферари от корпуса на карабинерите. Той не се впусна в никакви подробности.

— Колко дълго ще отсъстваш? — попита Тиеполо.

— Един-два дни — отвърна Алон. — А може би и месец.

— Какво да кажа на другите?

— Кажи им, че съм умрял. Това ще повиши настроението на Антонио.

Габриел подреди работната си платформа по-грижливо от обикновено и излезе в студената вечер. Той тръгна по обичайния си маршрут на север, пресече Сан Поло и Канареджо и стигна до железния мост — единствения железен мост в цяла Венеция. През Средновековието по средата на моста бе имало порта, охранявана през нощта от християнски страж, така че затворените от другата страна да не могат да избягат. Сега мостът беше пуст, с изключение на една-единствена чайка, която изгледа злобно Алон, когато той бавно мина край нея.

Габриел влезе в един тъмен *сотопортего*^[1]. В края на пасажа пред него се ширна просторният площад „Кампо ди Гето Нуово“ — сърцето на древното венецианско гето. Той прекоси площада и спря пред вратата с номер 2899. На малка месингова табелка пишеше *Comunita ebraica di Venezia* (Еврейска общност на Венеция). Той натисна звънеца, а след това инстинктивно извърна лицето си настрани от охранителната камера.

— Какво обичате? — попита на английски познат женски глас.

— Аз съм.

— Кой е този „аз“?

— Отвори вратата, Киара.

Чу се бръмчене, езичето щракна и вратата се отвори. Алон влезе в тесен проход и по него стигна до друга врата, която се отключи автоматично, когато той се приближи. Тя водеше към малък офис, където Киара седеше наперено зад едно педантично подредено бюро. Носеше пуловер в цвят екрю, светлобежов клин и кожени ботуши. Буйната ѝ кестенява коса се спускаше върху раменете и копринения шал, който Габриел бе купил на остров Корсика. Той устоя на импулса да целуне голямата ѝ уста. Не смяташе, че е пристойно да изразява физическа привързаност към секретарката на главния равин на Венеция, даже когато тя по една случайност беше преданата дъщеря на равина.

Киара понечи да му каже нещо, но бе прекъсната от звъна на телефона. Алон седна на ръба на бюрото ѝ и се заслуша, докато тя разрешаваше малка криза, която засягаше една намаляваща общност от вярващи. Киара изглеждаше удивително — същата красива млада жена, която бе срещнал за пръв път преди десет години, когато бе дошъл да посети равин Яков Дзоли, за да получи информация за съдбата на евреите в Италия по време на Втората световна война. Тогава Габриел не знаеше, че Киара е агент на израелското разузнаване, нито че от булевард „Цар Саул“ ѝ бяха възложили да бди над него, докато той реставрира олтарната картина в църквата „Сан Дзакария“. Тя му се разкри малко по-късно в Рим след инцидент, включващ престрелка и италианската полиция. Затворен насаме с Киара в една тайна квартира, Габриел отчаяно бе жадувал да я докосне. Той обаче бе изчакал, докато случаят се разреши и те се върнат във Венеция. Там, в една къща край канала в Канареджо, двамата се бяха любили за първи път в легло, застлано с чисти чаршафи. Беше като да правиш любов с жена, нарисувана от ръката на Веронезе.

В деня на първата им среща Киара му бе предложила кафе. Сега тя вече не пиеше кафе, а само вода и плодов сок, които постоянно посрбваше от пластмасова бутилка. Това беше единственият външен признак, че след дълга борба с безплодието най-накрая беше бременна, като носеше близнаци. Киара се бе заклела да не се съпротивлява на неизбежното увеличаване на теглото с диета или упражнения, които тя смяташе за още една мания, натрапена на света от американците. Киара беше по душа венецианка, а венецианците не използваха

велоергометри и не вдигаха тежести, за да изградят своите мускули. Те ядяха и пиеха добре, правеха секс, а когато им бяха необходими малко физически упражнения, се разхождаха по пясъчните плажове на Лидо или слизаха за сладолед до крайбрежната алея „Дзатере“.

Киара затвори телефона и спря игривия си поглед върху него. Очите ѝ бяха с цвят на карамел, изпъстрен със златни точки — комбинация, която Габриел досега не бе успял да възпроизведе точно върху платно. В момента те направо сияеха. Тя бе щастлива, помисли си той, по-щастлива, отколкото някога я бе виждал. Изведнъж сърце не му даде да ѝ каже, че генерал Ферари се е появил като потоп да развали всичко.

— Как се чувстваш? — попита той.

Тя завъртя очи и отпи вода от пластмасовото си шише.

— Нещо лошо ли казах?

— Не е нужно все да ме питаш как се чувствам.

— Искам да знаеш, че аз съм загрижен за теб.

— Знам, че си загрижен, драги. Но аз не съм неизлечимо болна.

Просто съм бременна.

— Какво трябваше да те попитам?

— Трябваше да ме попиташ какво искам за вечеря.

— Гладен съм — каза той.

— Аз винаги съм гладна.

— Дали да не излезем да хапнем навън?

— Всъщност на мен ми се готви.

— В състояние ли си да го направиш?

— Габриел!

Тя започна ненужно да подрежда документите на бюрото си. Това не беше добър знак. Киара винаги подреждаше разни неща, когато беше раздразнена.

— Как беше работата ти? — попита тя.

— Беше вълнуваща за минутка.

— Не ми казвай, че ти е било скучно с творба на Веронезе.

— Свалянето на мръсния лак не е най-удовлетворяващата част от реставрацията.

— Нямах ли някакви изненади?

— С картината ли?

— Като цяло — отговори Киара.

Това беше особен въпрос.

— Адриана Дзинети дойде на работа, облечена като Граучо Маркс^[2] — отвърна Габриел, — но иначе си беше един нормален ден в църквата „Сан Себастиано“.

Киара го изгледа намръщено. После отвори едно чекмедже с върха на ботуша си и разсеяно сложи няколко документа в една картонена папка. Алон нямаше да се изненада, ако те нямаха никаква връзка с тези, които вече си бяха в папката.

— Има ли нещо, което те притеснява? — попита той.

— Нали няма пак да ме попиташ как се чувствам?

— Дори не съм си и помислял.

Тя затвори чекмеджето по-силно, отколкото бе необходимо.

— Отбих се в църквата в обедната почивка, за да те изненадам — каза Киара след малко, — но ти не беше там. Франческо ми каза, че си имал посетител. Заяви, че не знае кой е бил той.

— И ти, естествено, разбра, че Тиеполо лъже.

— Не е нужно да си обучен разузнавач, за да видиш това.

— Продължавай — подкани я Габриел.

— Обадох се в Оперативния отдел, за да проверя дали някой от булевард „Цар Саул“ не е в града, но оттам ми казаха, че никой не те е търсил.

— За разнообразие.

— Кой дойде да те види днес, Габриел?

— Това започва да звучи като разпит.

— Кой беше? — попита отново тя.

Алон вдигна дясната си ръка и след това сви два от пръстите ѝ.

— Генерал Ферари?

Той кимна утвърдително. Киара се втренчи в бюрото си, сякаш търсеше нещо, което не е на мястото си.

— Как се чувстваш? — попита тихо Габриел.

— Добре — отвърна тя, без да вдига поглед, — но ако ми зададеш още веднъж този въпрос...

* * *

Вярно бе, че Габриел и Киара всъщност не живееха в старото гето на Венеция. Наеният от тях апартамент се намираше на втория етаж в загубил блясъка си стар дворец, в спокойния квартал Канареджо, където на евреите никога не бе забранявано да влизат. От едната страна имаше тих площад, а от другата — канал, където от Службата държаха малка моторница, в случай че на Габриел се наложеше да избяга от Венеция за втори път в легендарната му кариера. В Тел Авив имаха сериозни основания да бъдат загрижени за неговата безопасност — след дългогодишна съпротива той се бе съгласил да стане следващият началник на Службата. Оставаше една година до началото на неговия мандат. След това всяка минута от ежедневието му щеше да бъде посветена на защитата на Израел от онези, които искаха да го унищожат. Нямахше да има повече реставрации, нито дълги престои във Венеция с красивата му млада съпруга, не и без армия от телохранители, които да ги охраняват.

Апартаментът беше снабден с усъвършенствана система за сигурност, която изчурулика мелодично, когато Габриел отвори вратата. Като влезе, той измъкна тапата на бутилка „Бардолино“ и седна на кухненския плот да слуша новините на Би Би Си, докато Киара приготвяше поднос с брускети. Комисия на ООН бе предсказала апокалиптично затопляне на глобалния климат, кола бомба бе убила четиридесет души в шиитски квартал на Багдад, а сирийският президент — касапинът от Дамаск, отново бе използвал химически оръжия срещу собствения си народ. Киара се намръщи и изключи радиото. После погледна с копнеж към отворената бутилка вино. На Алон му стана мъчно за нея. Тя винаги бе обичала да пие бардолино през пролетта.

— Няма да им навреди, ако сръбнеш само една глътка — каза той.

— Майка ми не е близвала вино, когато е била бременна с мен.

— И виж каква си станала.

— Прекрасна във всяко отношение.

Тя се усмихна и след това постави платото с брускетите пред него. Той си избра две — едната с нарязани маслини, а другата с бял боб и розмарин — и си наля бардолино. Киара обели една глава лук и с няколко бързи движения с ножа я превърна в купчинка перфектни бели кубчета.

— По-добре внимавай — каза Габриел, докато я наблюдаваше, — или ще заприличаш на генерала.

— Не ми внушавай такива неща.

— Какво трябваше да му кажа, Киара?

— Можеше да му кажеш истината.

— Коя версия на истината?

— Имаш една година, преди да положиш клетвата си, скъпи. След това ще бъдеш на пълно разположение на министър-председателя и сигурността на държавата ще бъде твоя отговорност. Животът ти ще бъде едно дълго заседание, прекъсвано от време на време от кризисни ситуации.

— Именно затова няколко пъти отказвах този пост, преди накрая да приема.

— Но сега той е твой. И това е последната ти възможност да си вземеш малко напълно заслужена почивка, преди да се върнем в Израел.

— Опитах се да обясня това на генерала, без да навлизам във всички гадни подробности. Точно тогава той заплаши, че ще остави Джулиан да гние в някой италиански затвор.

— Той е нямал нищо срещу Джулиан. Блъфирал е.

— Може и да е така — отстъпи Габриел. — Но какво щеше да стане, ако някой предприемчив британски репортер реши да се порови в живота на Джулиан? И какво щеше да стане, ако същият предприемчив репортер някак си открие, че той е сътрудник на Службата? Никога не бих си простил, ако допусна Джулиан да бъде очернен. Той винаги е бил насреща, когато съм имал нужда от него.

— Спомняш ли си онзи път, когато го помоли да се грижи за котката на онази руска дезертърка?

— Как бих могъл да го забравя? Дотогава изобщо не знаех, че Джулиан е алергичен към котки. Той имаше обрив цял месец.

Киара се усмихна. Тя изсипа лука в тиган със зехтин и масло, бързо нарязва един морков и добави и него.

— Какво приготвяш?

— Това е тукашно ястие с месо, наречено *каландрака*^[3].

— Къде се научи да го готвиш?

Киара погледна към тавана, сякаш искаше да каже, че тези знания са във въздуха и водата на Италия. Това не беше далеч от

истината.

— Какво мога да направя, за да помогна? — попита Габриел.

— Можеш да спреш да се навърташ около мен.

Алон занесе платото с брусчетите и виното в малкия хол. Преди да седне на дивана, той измъкна пистолета от колана на кръста си и го постави внимателно на масичката за кафе върху купчина лъскави списания, посветени на бременността и раждането. Пистолетът беше деветмилиметрова „Берета“ и дръжката му от орехово дърво бе изцапана с боя: петно от творба на Тициан, мъничко от картина на Белини, по капка от тези на Рафаело и Тинторето. Скоро той вече нямаше да носи оръжие; другите щяха да носят оръжие заради него. Запита се как ли щеше да се чувства да се движи невъоръжен сред хората. Помисли си, че ще бъде, като да излезе от дома си, без да си е обул панталони. Някои мъже носеха вратовръзки, когато отиваха на работа. Габриел Алон носеше пистолет.

— Все още не разбирам защо генералът иска именно ти да откриеш кой е убил Джак Брадшоу — подвикна Киара от кухнята.

— Той смята, че те са търсели нещо — отговори Габриел, прелиствайки едно от списанията. — Иска аз да го намеря преди тях.

— Какво са търсели?

— Ферари не навлезе в подробности, но подозирам, че знае повече, отколкото казва.

— Обикновено така прави.

Киара сложи в тигана оваляните в брашно късчета телешко и скоро апартаментът се изпълни с аромата на запържено месо. След това тя добави няколко супени лъжици доматиен сос, бяло вино и зелени подправки, които измери с шепата си. Алон наблюдаваше движещите се светлини на една лодка, която се носеше бавно по черните води на канала.

След това внимателно каза на Киара, че планира да замине за езерото Комо още на сутринта.

— Кога ще се върнеш? — попита тя.

— Зависи.

— От какво?

— От това какво ще намеря във вилата на Джак Брадшоу.

Киара режеше картофи върху дървената дъска. В резултат на това изявлението ѝ, че възнамерява да го придружи, едва се чу на фона на

тракането на ножа. Габриел се извърна от прозореца и укорително я изгледа.

— Какво не е наред? — попита тя след малко.

— Ти няма да ходиш никъде — каза той спокойно.

— Това е езерото Комо. Какво би могло да се случи?

— Да ти дам ли няколко примера?

Киара не отвърна нищо. Алон се обърна, за да погледа отново движещата се по канала лодка, но мислите му бяха изпълнени с картини от дългата му и бурна кариера. Това беше кариера, която, колкото и да е странно, бе преминала в някои от най-бляскавите места в Европа. Той бе убивал в Кан и Сен Тропе и се бе борил за живота си по улиците на Рим и в швейцарските планини. А преди много години бе загубил съпругата и сина си във взривена кола на една старомодна улица в елегантния първи район на Виена. „Не — помисли си той сега, — Киара няма да дойде с мен на езерото Комо.“ Той щеше да я остави тук, във Венеция, на грижите на семейството ѝ и под закрилата на италианската полиция. И Бог да е на помощ на генерала, ако допуснеше да ѝ се случи нещо.

Тя си пееше тихо една от онези глупави италиански естрадни песни, които така обичаше. Киара изсипа нарязаните картофи в тигана, намали силата на котлона и се присъедини към Габриел в хола. Папката с досието на Джак Брадшоу, която му бе дал генерал Ферари, лежеше на масичката за кафе, близо до беретата. Тя посегна към нея, но Алон я спря — не искаше да види пихтията, в която убийци бяха превърнали тялото на Брадшоу. Киара облегна глава на рамото му. Косата ѝ ухаеше на ванилия.

— Кога ще е готова каландраката? — попита той.

— След около час.

— Не мога да чакам толкова дълго.

— Хапни си още брускети.

Той го направи. Тя последва примера му. После вдигна до носа си чашата с бардолино, но не отпи от виното.

— Няма да им навреди, ако си пийнеш една малка глътка.

Киара върна чашата с вино на масата и сложи ръка върху корема си. Габриел сложи ръка до нейната и за миг си помисли, че долавя леките като пърхане на колибри удари на две бебешки сърчица. „Те са

мои — помисли си той. — И Бог да е на помощ на човека, който някога се опита да им навреди.“

---

[1] Един от най-характерните елементи в градоустройството на Венеция. Представлява проход в сграда, на ниво партер, който свързва две улици или води към площад или вътрешен двор. — Б.пр. ↑

[2] Джулиъс Хенри Маркс, по-известен като Граучо Маркс (1890–1977), е американски комик, телевизионна и кинозвезда. — Б.пр.

↑

[3] Телешка яхния с картофи (ит.). — Б.пр. ↑

6.

Езерото Комо, Италия

На следващата сутрин жителите на Обединеното кралство се събудиха с новината, че един от техните сънародници — емигрираният бизнесмен Джеймс „Джак“ Брадшоу — е намерен, брутално убит, във вилата си с изглед към езерото Комо. Италианските власти посочваха като възможен мотив извършването на грабеж, въпреки факта, че нямаха никакви доказателства, че нещо е било откраднато. В репортажа не фигурираше името на генерал Ферари, нито се споменаваше, че видният лондонски търговец на картини Джулиан Ишъруд е открил трупа. Всички вестници се мъчеха да намерят някого, който може да каже добра дума за Брадшоу.

„Таймс“ успя да изрови един стар негов колега от Министерството на външните работи, който го описа като „добър служител“, но иначе животът на Брадшоу явно не заслужаваше хвалебствия. Снимката, която се появи по Би Би Си, изглеждаше отпреди най-малко двадесет години. Тя показваше човек, който не обича да бъде сниман.

Имаше и още един важен факт, който липсваше в репортажа за убийството на Джак Брадшоу, а именно, че Габриел Алон — легендарният, но своенравен син на израелското разузнаване, е бил тайно ангажиран от Арт отряда да го проучи внимателно. Неговото разследване започна в 7,30 часа, когато той мушна една флашка с голяма памет в лаптопа си. На дадената му от генерал Ферари флашка бе записано съдържанието на персоналния компютър на Джак Брадшоу. Повечето документи бяха свързани с неговата фирма „Меридиан Глоубъл Кънсълтинг Груп“ — любопитно име, помисли си Габриел, защото „Меридиан“, изглежда, нямаше други служители. Флашката съдържаше повече от двадесет хиляди документа. В допълнение имаше няколко хиляди телефонни номера и имейл адреси, които трябваше да бъдат проверени и съпоставени. Материалите бяха твърде много, за да може Алон да ги прегледа сам. Той се нуждаеше от

помощник, опитен изследовател, който знаеше доста за престъпността и за предпочитане — за италианското изкуство.

— Аз ли? — попита невярващо Киара.

— Имаш ли по-добра идея?

— Сигурен ли си, че искаш аз да ти отговоря?

Габриел си замълча. Виждаше, че има нещо в тази идея, което блазнеше съпругата му. На нея ѝ идваше отвътре да решава пъзели и загадки.

— Ще бъде по-лесно, ако мога да пусна телефонните номера и имейл адреси през компютрите на булевард „Цар Саул“ — каза тя след кратък размисъл.

— Определено е така — отвърна Габриел. — Но последното нещо, което възнамерявам да направя, е да кажа в Службата, че разследвам случай за италианците.

— Те рано или късно ще разберат. Винаги става така.

Алон копира файловете на Брадшоу върху твърдия диск на лаптопа и запази флашката за себе си. След това сложи в една малка пътническа чанта два ката дрехи и два комплекта с атрибути за различни самоличности, докато Киара си взе душ и се облече за работа. Той я изпрати до гетото и на прага на читалището постави за последен път ръката си върху корема ѝ. Като тръгваше, Габриел нямаше как да не забележи младия красив италианец, който пиеше кафе в кашерния^[1] ресторант. Той позвъни на генерал Ферари в Двореца в Рим. Генералът потвърди, че младият италианец е офицер от карабинерите, който е специалист по личната охрана.

— Не можахте ли да намерите някого, който не изглежда като филмова звезда, да пази съпругата ми?

— Не ми казвайте, че великият Габриел Алон ревнува.

— Просто гледайте нищо да не ѝ се случи. Чувате ли?

— Имам само едно око — отговори генералът, — но все още и двете ми уши са си на мястото и функционират съвсем добре.

Като много венецианци, Габриел държеше колата си — „Фолксваген“ седан, в един гараж близо до Пиацале Рома. Той мина по моста, за да стигне до континенталната част, и след това се отправи към автострадата. Когато трафикът намаля, Алон натисна педала на газта и видя как стрелката на скоростомера запълзя към цифрата сто. В продължение на седмици той се бе разхождал и се бе оставил на

бавното течение на живота. Сега бръмченето на двигателя внезапно му достави удоволствие, примесено с леко чувство за вина. Габриел форсира колата до краен предел и със задоволство видя полята на Венето да профучават край прозореца му като размазани зеленикавокафяви петна.

Той продължи да кара с пълна скорост на запад, мина край Падуа, Верона и Бергамо и стигна до покрайнините на Милано тридесет минути по-рано, отколкото бе очаквал. Оттам Алон се отправи на север към Комо и следва лъкатушещия бряг на езерото, докато пристигна пред портата на вилата на Джак Брадшоу. Между железните ѝ пръчки видя един необозначен автомобил на карабинерите, паркиран в предния двор. Той позвъни на генерала в Рим, каза му къде е и затвори. След половин минута портата се отвори.

Габриел включи колата на скорост и се запуска бавно по стръмната алея към дома на един човек, чийто живот бе обобщен в едно неутрално изречение: „Добър служител“. Той беше сигурен само за едно — Джак Брадшоу, пенсиониран дипломат, консултант на фирми, развиващи бизнес в Близкия изток, колекционер на италиански произведения на изкуството, е бил професионален лъжец. Габриел знаеше това, защото той също бе лъжец. Затова когато слезе от колата, изпита известна близост с човека, чийто живот се канеше да претършува. Той идваше не като враг, а като приятел — идеален начин за извършване на една неприятна работа. „В смъртта няма тайни“ — помисли си Алон, докато пресичаше предния двор. И ако имаше някаква тайна, скрита в красивата вила на брега на езерото, той щеше да я открие.

* * *

Един карабинер в цивилни дрехи чакаше на входа. Той се представи като Лука — без фамилно име или чин, просто Лука — и предложи на Габриел само чифт гумени ръкавици и найлонови калцуни. Алон бе повече от щастлив да ги сложи. Последното нещо, което му трябваше на този етап от живота му, бе да остави своето ДНК на още едно италианско местопрестъпление.

— Разполагате с един час — каза карабинерът — и аз ще дойда с вас.

— Ще се забавя толкова време, колкото ми е нужно — отвърна Габриел, — и вие ще останете тук.

Когато карабинерът не каза нищо, Алон нахлузи ръкавиците и калцуните и влезе във вилата. Първото нещо, което забеляза, беше кръвта. Беше невъзможно да не я види — целият каменен под на антрето беше почернял от нея. Запита се защо убийството е било извършено тук, а не в някоя по-удинена част на къщата. Възможно бе Брадшоу да се е противопоставил на убийците си, след като те са проникнали във вилата, но нямаше следи от влизане с взлом нито на входната врата, нито на портата. По-логичното обяснение бе, че Брадшоу е приел своите нападатели. „Той ги е познавал — помисли си Габриел — и съвсем безразсъдно им се е доверил дотолкова, че да ги пусне в дома си.“

От антрето Алон премина в големия салон. Той беше елегантно обзаведен с дивани и фотьойли с копринена дамаска и бе декориран със скъпи маси, лампи и всякакъв род дрънкулки. Едната стена беше заета изцяло от големи прозорци, които гледаха към езерото, на останалите бяха закачени платна на стари италиански майстори. Повечето от тях бяха незначителни картини с религиозни сюжети или портрети, нарисувани набързо от калфи или последователи на известни художници от Венеция и Флоренция. Едната обаче беше римско архитектурно *капричио*^[2], което несъмнено бе дело на Джовани Паоло Панини. Габриел близна върха на облечения си в ръкавица пръст и потърка повърхността. Творбата на Панини, подобно на другите изложени в салона картини, имаше крайна нужда от добро почистване.

Той избърса изцапания си от повърхността на платното пръст в крачола на дънките си и се приближи до едно старинно писалище. Върху него имаше две снимки в сребърни рамки на Джек Брадшоу от по-щастливи времена. На първата той стоеше пред Голямата пирамида в Гиза с момчешки перчем, който падаше пред лицето му, изразяващо надежда и обещание. На втората на заден план се виждаше древният град Петра в Йордания. Габриел предположи, че е била направена, когато Брадшоу е работил в британското посолство в Аман. На нея той изглеждаше по-възрастен, по-суров, може би по-мъдър. В Близкия

изток ставаше така. Той превръщаше надеждата в отчаяние, идеалистите — в макиавелисти.

Алон отвори чекмеджето на писалището, не намери нищо интересно, след това прегледа регистъра за пропуснати обаждания на телефона. Един номер — 6215 845, се появяваше седем пъти: пет пъти преди смъртта на Брадшоу и два пъти след това. Габриел вдигна слушалката, натисна бутона за автоматично набиране и след няколко секунди чу далечния сигнал на отсрещния телефон. След няколко позвънявания прозвуча серия от кликания и потраквания, показващи, че лицето в другия край на линията вдигна слушалката и набързо затвори. Алон отново набра номера — със същия резултат. Но когато пробва за трети път, прозвуча мъжки глас, който каза на италиански:

— Отец Марко е на телефона. С какво мога да ви помогна?

Габриел внимателно върна слушалката на мястото ѝ, без да отговори. В съседство с телефона имаше кубче с листчета за съобщения. Той откъсна най-горното, записа телефонния номер на следващото и пхна и двете листчета в джоба на палтото си. След това се отправи към горния етаж.

* * *

Картини висяха от двете страни на широкия централен коридор и покриваха стените на две иначе празни стаи. Брадшоу бе използвал третата стая за хранилище. Няколко десетки картини — някои в рамки, други, опънати на подрамници — бяха облепени на стените като сгъваеми столове след приключил банкет. Повечето бяха с италиански произход, но имаше и няколко творби на немски, фламандски и холандски художници. Една от тях — жанрова живопис, изобразяваща перящи на двора холандски селянки, — вероятно от имитатор на Вилем Калф, изглеждаше като току-що реставрирана. Габриел се запита защо Брадшоу е решил да бъде почистена тази картина, докато други от колекцията му — някои по-ценни, чезнеха под слоя пожълтял лак, и защо, след като е направил това, я бе оставил облепната на стената в хранилището.

Спалнята и кабинетът на Джак се намираха срещу големия салон. Алон бързо ги претърси с акуратността на човек, който знае как

да крие неща. В спалнята, скрит под купчина екстравагантни пъстри ризи, той откри намачкан кафяв плик, пълнен с няколко хиляди евро, който някак си бе убягнал от вниманието на хората на генерал Ферари. В кабинета намери папки, натъпкани с търговски книжа, заедно с впечатляваща колекция от монографии и каталози. Откри също така документация, показваща, че „Меридиан Глоубъл Кънсълтинг“ е наела склад в женевската свободна безмитна зона. Зачуди се дали и документите бяха убягнали от вниманието на хората на генерала.

Габриел мушна документите за безмитната зона в джоба на палтото си и тръгна по коридора към стаята, която Брадшоу бе използвал за хранилище. Трите холандски перачки все още се трудеха в своя калдъръмен двор, в пълно неведение за неговото присъствие. Той клекна пред платното и огледа внимателно стила на рисуване. Това съвсем очевидно бе работа на имитатор, защото в рисунъка липсваше каквато и да е увереност или спонтанност. Всъщност, според компетентното мнение на Алон, качеството бе като на детска картинка за оцветяване, сякаш художникът бе гледал в оригинала, докато е работил. Вероятно наистина е било така.

Габриел слезе на долния етаж и под зоркия поглед на карабинера извади от пътната си чанта една джобна ултравиолетова лампа. Когато се насочеше към платното на стар майстор в затъмнена стая, лампата разкриваше мащабите на последната реставрация, като ретушираните участъци изглеждаха като черни петна. Обикновено при живописните платна на холандските стари майстори от този период имаше незначителни до умерени щети, което означаваше, че поправянето им, или реставрирането, както бе известно в занаята, щеше да се появи като черни точки.

Алон се върна в стаята на втория етаж на вилата, затвори вратата и спусна плътно щорите. После включи ултравиолетовата лампа и я насочи към картината. Трите холандски перачки вече не се виждаха. Цялото платно беше черно като катран.

---

[1] Ресторант, в който се сервира кашерна храна. На иврит кашер буквално означава подходящ. Всъщност, когато определен хранителен продукт е произведен под надзора на равин и отговаря на еврейските закони за храненето, той се счита за подходящ да се яде от евреи. — Б.пр. ↑

[2] Вид пейзажна живопис, популярна през XVII-XVIII век. В картините се изобразяват архитектурни фантазии, предимно измислени останки от древни сгради. — Б.пр. ↑

7.

Езерото Комо, Италия

В една фирма за доставка на химикали в промишления квартал на град Комо Габриел купи ацетон, етилов спирт, дестилирана вода, увеличителни очила, мензура и защитна маска. След това се отби в един магазин за пособия и материали за изобразително и приложно изкуство в центъра на града, откъдето взе дървени шпакли и пакет памук. Като се върна във вилата край езерото, карабинерът чакаше на входа с нови ръкавици и калцуни. Този път италианецът не повдигна въпроса за едночасово ограничение. Той видя, че Алон ще се забави.

— Няма да замърсите нищо, нали?

— Само белите си дробове — отвърна Габриел.

На горния етаж той извади платното от рамката му, подпря го на един стол и освети повърхността му с колкото се може повече светлина. След това смеси в мензурата равни количества ацетон, етилов спирт и дестилирана вода и си направи тампон, използвайки дървена шпакла и памук. Като работеше бързо, Алон отстрани новия лак и боя от малък правоъгълен участък — около пет на три сантиметра — в долния ляв ъгъл на платното. Реставраторите наричаха тази техника „отваряне на прозорец“. Обикновено това се правеше, за да се провери силата и ефикасността на разтворителя. В този случай обаче Габриел отваряше прозорец, за да отстрани повърхностните слоеве на картината и да види какво се крие отдолу. Това, което откри, бяха пищните дипли на пурпурни одежди. Очевидно под перящите на двора три холандски перачки имаше непокътната живопис — картина, която според Алон бе излязла под четката на истински стар майстор със значителен талант.

Той бързо отвори още три прозореца: един в долния десен ъгъл на платното и още два в горната част. В долния десен ъгъл разкри допълнителна тъкан — по-тъмна и не толкова ясно различима, но в горния десен ъгъл платното бе почти черно. В горния ляв ъгъл Габриел откри жълтеникавокафява римска арка, която изглеждаше така, сякаш е част от архитектурен фон. Четирите отворени прозорци му дадоха

груба представа как са разположени фигурите върху платното. И нещо по-важно: те му подсказаха, че по всяка вероятност картината е дело на италиански художник, а не на представител на холандската или фламандската живописна школа.

Алон отвори още един, пети, прозорец на няколко сантиметра под римската арка и разкри темето на оплешивяващ мъж. Като го разшири, се показаха основата на носа и очите, гледащи право в зрителя. След това той отвори прозорец малко по-вдясно и откри бледо, озарено от светлина чело на млада жена. Като разшири и този прозорец, видя две сведени очи. После поетапно се появиха издължен нос, малки червени устни и деликатна брадичка. След още една минута работа Габриел разкри протегнатата ръка на дете. *Мъж, жена, дете...* той разгледа внимателно детската ръка, и по-специално начина, по който палецът и показалецът докосваха брадичката на жената. Позата му бе позната. Маниерът на рисуване — също.

Алон прекоси салона, влезе в кабинета на Джек Брадшоу, включи компютъра и отиде на уебсайта на регистъра за изгубени произведения на изкуството — най-голямата частна база данни за откраднати, изчезнали и плякосани художествени творби. След като натисна няколко клавиша, на екрана се появи снимката на картина — същата картина, която сега бе подпряна на стола в стаята от другата страна на коридора. Под снимката имаше кратко описание:

„Светото семейство“, маслени бои върху платно, Пармиджанино (1503–1540), открадната от лабораторията за реставрация и консервация в старата болница „Санто Спирито“ в Рим, 31 юли 2004 г.

Арт отрядът търсеше изчезналата картина повече от десетилетие. И сега Габриел я бе намерил във вилата на мъртвия англичанин, скрита под копие на холандско платно от Вилем Калф. Той започна да набира номера на генерал Ферари, но спря. „Където има една — помисли си, — със сигурност ще има и други.“ Алон стана от бюрото на мъртвеца и се зае да търси.

* * *

Габриел намери в хранилището още две картини, които бяха изцяло черни, когато ги изложи на ултравиолетова светлина. Едната бе от холандската школа и изобразяваше крайбрежен пейзаж, напomniaщ творба на Симон де Влигер, другата бе ваза с цветя и изглеждаше като копие на картина от виенския художник Йохан Баптист Дрекслер. Алон започна да отваря прозорци.

Потаяне, завъртане, изхвърляне...

Дебелостволо дърво на фона на осеяно с перести облаци небе, гънките на пола, разстлана върху ливада, голият хълбок на пълна жена.

Потаяне, завъртане, изхвърляне...

Участък от синьо-зелен фон, блуза на цветя, големи сънливи очи над розова буза.

Габриел разпозна и двете картини. Той седна пред компютъра и се върна на уебсайта на регистъра за изгубени произведения на изкуството. След няколко натискания на клавишите на екрана се появи снимка на картина:

„Млади жени на село“, маслени бои върху платно, Пиер-Огюст Реноар (1841–1919), 41,65 x 50 см, изчезнала на 13 март 1981 г. от музея в Баньол сюр Сез, Гар, Франция. Прогнозна настояща стойност: неизвестна.

Още натискане на клавиши, друга картина, друга история на липсваща творба:

„Портрет на жена“, маслени бои върху платно, Густав Климт (1862–1918), 82,8 x 54,8 см, изчезнала на 18 февруари 1997 г. от галерия „Ричи Оди“, Пиаченца, Италия. Прогнозна настояща стойност: 4 милиона щатски долара.

Алон постави творбите на Реноар и Климт до тази на Пармиджанино, направи им една снимка с мобилния си телефон и бързо я изпрати в Двореца. Генерал Ферари му звънна след тридесет секунди. Помощта бе на път.

* * *

Габриел занесе трите картини на долния етаж и ги подпря на един от диваните в големия салон. *Пармиджанино, Реноар, Климт...* Три изчезнали картини на трима видни художници, и трите скрити под

копия на по-незначителни творби. Независимо от това, копията бяха с изключително високо качество. „Те са дело на майстор фалшификатор — помисли си Габриел. — Може би дори на реставратор.“ Но защо да си създаваш главоболия да поръчваш копие, за да скриеш откраднатата творба? Очевидно Джак Брадшоу бе свързан със сложна мрежа, която се занимаваше с крадени и контрабандни произведения на изкуството. „Където има три — помисли си Алон, гледайки картините, — ще има и повече. Много повече.“

Той взе една от снимките на младия Джак. Биографията му звучеше като нещо от едно отминало време. Получил образование в Итън и Оксфорд, говорещ свободно арабски и персийски, Брадшоу бил изпратен по света, за да изпълнява заповедите на една някога могъща империя, изпаднала в краен упадък. Може би е бил обикновен дипломат, служител, който е издавал визи или е подпечатвал паспорти, който е пишел дълбокомислени телеграми, които никой не си е правел труда да прочете. Или пък е бил нещо съвсем различно. Габриел познаваше един мъж в Лондон, който можеше да облече в плът скелета на съмнително тънката биография на Джак Брадшоу. Истината нямаше да бъде без цена. В шпионажа тя рядко бе безплатна.

Той остави настрана снимката и използва мобилния си телефон, за да си резервира място за сутрешния полет до летище „Хийтроу“. После взе листчето, на което бе записал номера от регистъра за пропуснати повиквания на телефона на Брадшоу. 6215 845...

Отец Марко е на телефона. С какво мога да ви помогна?

Габриел отново набра номера, но този път никой не отговори. След това той неохотно го изпрати по сигурната линия на Оперативния отдел на булевард „Цар Саул“ и поиска рутинна проверка. Десет минути по-късно дойде и отговорът: 6215 845 беше непубликуван номер, намиращ се в енорията на църквата „Сан Джовани Еванджелиста“ в селището Бриено, което бе разположено на няколко километра нагоре по брега на езерото.

Алон извади листчето, намирало се най-отгоре на кубчето с листчета за съобщения на Джак Брадшоу в нощта на убийството му. Като го наклони към лампата, той внимателно разгледа вдлъбнатините, оставени от автоматичната писалка на Джак. После извади молив от най-горното чекмедже на писалището и задраска леко с графита по повърхността, докато на черния фон се очертаха написани редове.

Повечето от тях бяха неразбираема бъркотия, сред която открих числата 4 и 8 и буквите К, В и О. Все пак в долната част на листчето една дума бе ясно различима:

Самир.

8.

Стокуел, Лондон

Улицата се наричаше „Парадайз^[1]“, но това беше изгубен рай: занемарени тухлени сгради с общински жилища, участък с утъпкана трева, безлюдна детска площадка, където една въртележка бавно се въртеше от вятъра. Габриел се помота там само докато се увери, че не е следен. Той вдигна яката на палтото си, за да скрие ушите си, и потрепери. Пролетта все още не бе настъпила в Лондон.

Отвъд детската площадка черен път водеше до Клапъм Роуд. Алон зави наляво и тръгна сред блясъка от фаровете на насрещното движение към метростанция „Стокуел“. Следващият завой го отведе в тиха улица с опушени следвоенни къщи. Тази с номер 8 имаше изкривена черна ограда от ковано желязо и малка циментова площадка, чиято единствена украса бе една кофа за боклук в кралско синьо. Габриел вдигна капака, видя, че кофата е празна, и изкачи трите стъпала, водещи до входната врата. Една табелка известяваше, че искания от всякакъв характер са нежелани. Без да се съобразява с нея, той постави палеца си върху звънеца — две кратки позвънявания и по-дълго трето, точно както му бяха казали.

— Господин Бейкър — каза мъжът, който се появи на вратата. — Толкова е хубаво, че дойдохте. Аз съм Дейвис. Тук съм, за да се погрижа за вас.

Алон влезе в къщата и изчака вратата да се затвори, преди да се обърне с лице към човека, който го бе посрещнал. Той имаше мека светла коса и невинното лице на селски пастор. Името му не беше Дейвис. Той се казваше Найджъл Уитком.

— Защо са всички тези шпионски глупости? — попита Габриел.
— Аз не дезертирам. Просто имам нужда да поговоря с шефа ти.

— Разузнавателната служба не одобрява използването на истински имена в тайните квартири. Дейвис е работното ми име.

— Лесно се запомня — подметна Алон.

— Сам си го избрах. Винаги съм бил привърженик на „Кинкс^[2]“.

— Кой е Бейкър?

— Ти си Бейкър — отговори Уитком без следа от ирония.

Габриел влезе в малък хол. Той бе обзаведен с цялото очарование на летищна зала за заминаващи.

— Не можахте ли да намерите някоя тайна квартира в Мейфеър или Челси?

— Всичките в Уест Енд бяха заети. Освен това тази е по-близо до Воксхол Крос.

На Воксхол Крос се намираше централата на Секретната разузнавателна служба на Великобритания, известна също като МИ-6. Имаше време, когато службата функционираше в една мрачна сграда на Бродуей^[3] и нейният генерален директор бе известен само като Ш. Сега шпионите работеха в една от най-бляскавите забележителности на Лондон, а името на шефа им редовно се появяваше в пресата. Габриел харесваше повече стария начин. В областта на разузнаването, както и в изкуството, той бе традиционалист по природа.

— В наши дни разузнавателната ви служба позволява ли да се пие кафе в тайните квартири? — попита той.

— Не истинско кафе — отговори с усмивка Уитком. — Обаче в кухненския шкаф може да има бурканче с нескафе.

Алон сви рамене, сякаш искаше да каже, че би могло да бъде и по-зле, и го последва в тясната кухня. Тя изглеждаше така, сякаш принадлежеше на мъж, който наскоро се е разделил с жена си и се надява бързо да се помирят. Наистина имаше бурканче с нескафе и кутийка с чай „Туинингс“, която изглеждаше така, сякаш е била там, когато Едуард Хийт^[4] е бил министър-председател. Найджъл напълни с вода електрическата кана, докато Габриел търсеше чаша в шкафчетата. Имаше две: едната с логото на Олимпийските игри в Лондон, а другата с лицето на кралицата. Когато Алон избра чашата с кралицата, Уитком се усмихна.

— Никога не съм предполагал, че си почитател на Нейно Величество.

— Тя има добър вкус в областта на изкуството.

— Кралицата може да си го позволи.

Найджъл направи това изявление не като критика, а просто като установяване на факт. Той си беше такъв: предпазлив, хитър, непроницаем като бетонна стена. Уитком бе започнал своята кариера в МИ-5, където беше придобил оперативния си опит, работейки с

Габриел срещу руския олигарх и търговец на оръжие Иван Харков. Скоро след това бе станал основният помощник-адютант и изпълнител на неофициални поръчения на Греъм Сиймор — заместник генералния директор на МИ-5. Неотдавна Сиймор бе назначен за шеф на МИ-6 — ход, който изненада всички в разузнавателния бизнес, освен Алон. Сега Найджъл изпълняваше същите функции за началника си, което обясняваше неговото присъствие в тайната квартира в Стокуел. Той сипа лъжичка нескафе в чашата и се загледа в парата, която се издигаше от чучура на каната.

— Как е животът в МИ-6? — попита Габриел.

— В началото, като отидохме, хората бяха изпълнени с подозрение. Предполагам, че са имали право да бъдат неспокойни. В края на краищата ние идвахме от конкурентната служба от другата страна на реката^[5].

— Не че Греъм е бил пълен аутсайдер. Баща му е легенда в МИ-6. Той на практика е отраснал в тази служба.

— Това е една от причините, поради която притесненията не траяха дълго. — Уитком извади мобилния си телефон от горния джоб на сакото си и се взря в екрана му. — В момента той се качва. Може ли сам да си направиш кафето?

— Наливам водата, после разбърквам, нали така?

Найджъл тръгна. Алон си приготви кафето и отиде в хола. Като влезе, видя един висок мъж, облечен с безупречен въгленовосив костюм и синя раирана вратовръзка. Лицето му имаше деликатни и дори красиви черти; силно посребрената коса му придаваше вид на манекен от рекламните за скъпи, но ненужни накити. С лявата ръка той притискаше до ухото си мобилен телефон, а дясната протегна разсеяно към Габриел. Ръкостискането му беше здраво, уверено и достатъчно премерено. Това беше нечестно оръжие, което се използваше срещу по-нискостоящи противници. То показваше, че е посещавал по-добри училища, че принадлежи към по-изискани клубове и е добър в спортовете за джентълмени, като тенис и голф, и всичко това беше истина. Греъм Сиймор бе реликва от славното минало на Великобритания, дете на административната класа, което бе възпитавано, обучавано и програмирано да ръководи. Няколко месеца по-рано, уморен след дългогодишни опити да защити своята родина от силите на ислямския екстремизъм, той бе споделил с Габриел

плановете си да напусне разузнавателния занаят и да се оттегли във вилата си в Португалия. Сега най-неочаквано му бяха връчени ключовете за старата служба на баща му. Алон изведнъж се почувства виновен за идването си в Лондон. Той бе на път да поднесе на Сиймор първата му потенциална криза в МИ-6.

Греъм измърмори няколко думи по мобилния си телефон, прекъсна връзката и го подаде на Найджъл Уитком. После се обърна към Габриел и известно време го гледа с любопитство.

— Имайки предвид дългите ни взаимоотношения — каза той накрая, — не изпитвам голямо желание да попитам какво те води в града. Обаче, предполагам, нямам друг избор.

Алон отговори, като му каза малка част от истината: че е дошъл в Лондон, защото разследва убийството на английски емигрант, живял в Италия.

— А този английски емигрант има ли си име? — попита Сиймор.

— Джеймс Брадшоу — отвърна Габриел. Той замълча, после добави: — Но приятелите му са го наричали Джак.

Лицето на Сиймор остана безизразно.

— Мисля, че четох нещо за това във вестниците — каза той. — Бил е бивш служител на Министерството на външните работи, нали? Вършел е някаква консултантска дейност в Близкия изток. Бил е убит във вилата си в Комо. Както изглежда, било е доста мръсно.

— Доста — съгласи се Алон.

— Какво общо има всичко това с мен?

— Джак Брадшоу не е бил дипломат, нали, Греъм? Той е бил агент на МИ-6. Бил е шпионин.

Сиймор успя да запази самообладание за секунда. После присви очи и попита:

— Какво друго имаш?

— Три крадени картини, склад в свободната безмитна зона в Женева и мъж на име Самир.

— Това ли е всичко? — Греъм бавно поклати глава и се обърна към Уитком: — Отмени срещите ми за остатъка от следобеда, Найджъл. И ни намери нещо за пиене. Ние ще се позабавим.

---

[1] На английски думата означава рай. — Б.пр. ↑

[2] Английска музикална група, оказала силно влияние върху развитието на рок музиката в средата на 60-те години, основана от Рей Дейвис, Дейв Дейвис, Пит Куайф и Мик Ейвъри. — Б.пр. ↑

[3] Улица в Уестминстър, Централен Лондон. Щабквартирата на МИ-6 се е помещавала там в периода 1924–1966 г. — Б.пр. ↑

[4] Министър-председател на Великобритания от 1970 до 1974 г. — Б.пр. ↑

[5] Централата на МИ-5 се намира срещу тази на МИ-6 на срещуположния бряг на Темза. — Б.пр. ↑

9.

Стокуел, Лондон

Уитком излезе да приготви и да донесе джин с тоник, докато Габриел и Греъм Сиймор се настаняха в неприветливия хол. Габриел се зачуди какви ли отломки от разузнаването бяха минали през това място преди него. Дезертър от КГБ, готов да продаде душата си за тридесет западни сребърника? Иракски ядрен учен с куфарче, пълно с лъжи? Джихадистки двоен агент, твърдящ, че знае времето и мястото на следващия зрелищен атентат на „Ал Кайда“? Той погледна към стената над електрическата камина и видя двама конници с червени куртки, водещи конете си през зелена английска ливада. После погледна през прозореца и видя един пълен херувим да стои самотно на пост в притъмнялата градина. Греъм Сиймор, изглежда, не забелязваше околната обстановка. Той съзерцаваше ръцете си, сякаш се опитваше да реши откъде да започне своя разказ.

Греъм не си направи труда да очертае основните правила, защото подобна уговорка не беше необходима. Алон и Сиймор бяха толкова близки, колкото можеха да бъдат двама шпиони от противникови служби, което означаваше, че изпитваха много малко недоверие един към друг.

— Италианците знаят ли, че си тук? — попита най-накрая той.

Габриел поклати отрицателно глава.

— Ами твоята Служба?

— Не съм им казал, че ще идвам, но това не означава, че те не следят всяка моя стъпка.

— Оценявам твоята честност.

— Винаги съм честен с теб, Греъм.

— Поне когато е в унисон с твоите цели.

Алон не си направи труда да отговори. Вместо това, внимателно заслуша, когато Сиймор с напрегнатия глас на човек, който би предпочел да обсъжда други въпроси, започна да разказва краткия живот и кариера на Джеймс „Джак“ Брадшоу. Това бе позната територия за човек като Греъм, защото неговият собствен живот бе

версия на този на Брадшоу. И двамата бяха продукт на умерено щастливи семейства от средната класа, и двамата бяха изпратени в скъпи, но лишени от всякаква топлота държавни училища, и двамата бяха приети в елитни университети, въпреки че Сиймор бе следвал в Кеймбридж, а Брадшоу се бе озовал в Оксфорд. Там, още като студент, той бе привлякъл вниманието на професор от Факултета по ориенталистика. Професорът всъщност бил търсач на таланти за МИ-6. Греъм Сиймор също го познаваше.

— Търсачът на таланти е бил баща ти, нали? — попита Габриел.

Сиймор кимна утвърдително.

— Той беше в залеза на кариерата си. Вече бе твърде уморен, за да бъде от голяма полза на терен, а не желаше да има нищо общо с работа в централата. Така че го изпратиха в Оксфорд и му казаха да следи за потенциални новобранци. Един от първите студенти, които забеляза, беше Джак Брадшоу. Трудно бе да не забележиш Джак — добави бързо Греъм. — Той беше истински метеор. Но по-важното: беше привлекателен, измамник по природа и без скрупули или какъвто и да е морал.

— С други думи, Брадшоу е притежавал всички качества на един съвършен шпионин.

— Съгласно най-добрите английски традиции — добави Сиймор с крива усмивка.

И така, продължи той, Джак Брадшоу поел по същия път, по който толкова много други били тръгнали преди него — пътя, който водел от спокойните университетски сгради на Кеймбридж и Оксфорд до вратата с ограничен достъп на Секретната разузнавателна служба. Той пристигнал там през 1985 година. Студената война била към своя край и МИ-6 все още търсела причина да оправдае съществуването си, след като била разрушена отвътре от Ким Филби и другите членове на Петорката от Кеймбридж. Брадшоу прекарал две години в програмата за обучение на МИ-6 и след това отпътувал за Кайро, за да започне чиракуването си. Той станал експерт по ислямския екстремизъм и точно прогнозировал възникването на международната джихадистка терористична мрежа, ръководена от ветерани от войната в Афганистан. След това Джак заминал за Аман, където създал тесни връзки с ръководителя на ГРУ — всемогъщата Служба за разузнаване и сигурност на Йордания. Не след дълго Брадшоу бил считан за топ

оперативен агент на МИ-6 в Близкия изток. Той предполагал, че ще бъде следващият началник на отдела, но длъжността била заета от негов съперник, който незабавно изпратил Брадшоу в Бейрут — един от най-опасните и неблагодарни постове в региона.

— И точно тогава — каза Сиймор — започнаха проблемите.

— Какви проблеми?

— Обичайните — отвърна Греъм. — Джак започна да пие твърде много и да работи твърде малко. Той също така си създаде доста високо мнение за себе си. Взе да вярва, че е най-умният човек във всяка стая, където влезе, и че неговите началници в Лондон са пълни некадърници. Как иначе да си обясни, че не е бил повишен, когато очевидно е бил най-квалифицираният кандидат за тази работа? След това се запозна с една жена на име Никол Девро и ситуацията се влоши още повече.

— Коя беше тя?

— Щатен фотограф на агенция „Франс Прес“. Девро познаваше Бейрут по-добре от повечето свои конкуренти, защото бе омъжена за ливанския бизнесмен Али Рашид.

— Брадшоу къде се е запознал с нея? — попита Габриел.

— На един петъчен коктейл в британското посолство — светски пеперуди, дипломати и шпиони си разменят клюки и страховити бейрутски истории на топла бира и остарели мезета.

— И са започнали любовна връзка, така ли?

— Да, и то доста пламенна. По всеобщото мнение Джак бил влюбен в нея. Естествено, започнали да се носят слухове и не след дълго те стигнали до ушите на резидента на КГБ в съветското посолство. Той успял да направи няколко снимки на Никол в спалнята на Брадшоу. И после направил своя ход.

— Вербуване?

— Това е един от начините да се каже — отвърна Сиймор. — В действителност си е било доброто старомодно изнудване.

— Специалитет на КГБ.

— И ваш също.

Алон не обърна внимание на забележката и попита какъв е бил подходът.

— Резидентът е поставил на Брадшоу просто условие — отговори Греъм. — Може да започне да работи като платен агент на

КГБ, или руснаците ще дадат снимките на Никол Девро, направени при прегрешението ѝ, на съпруга ѝ.

— Предполагам, че Али Рашид нямаше да реагира мило на новината, че съпругата му има връзка с британски шпионин.

— Рашид беше опасен човек. — Сиймор замълча, после добави: — А също и човек с връзки.

— Какви връзки?

— Със сирийското разузнаване.

— Така че Брадшоу се е страхувал, че Рашид ще я убие?

— И с основание. Излишно е да казвам, че той се е съгласил да сътрудничи.

— Какво им е дал?

— Имената на персонала на МИ-6, текущи операции, вътрешна информация за британската политика в региона. С една дума, цялата ни стратегическа дейност в Близкия изток.

— Как разбрахте за това?

— Не бяхме ние — отвърна Греъм. — Американците откриха, че Брадшоу има банкова сметка в Швейцария с половин милион долара в нея. Те разкриха тази информация доста високопарно по време на една отвратителна среща в Лангли.

— Защо не беше арестуван Джак?

— Ти си вещ човек с много опит — отговори Сиймор. — Ти ми кажи.

— Защото това е щяло да предизвика скандал, който МИ-6 не е можела да си позволи в онзи момент.

Греъм докосна носа си.

— Те дори оставиха парите в швейцарската банкова сметка, защото не можаха да измислят начин да ги конфискуват, без да привлекат внимание. Това бе вероятно най-доходният златен парашут^[1] в историята на МИ-6. — Сиймор бавно поклати глава. — Не беше точно нашият звезден час^[2].

— Какво стана с Брадшоу, след като напусна МИ-6?

— Той се мота в Бейрут няколко месеца, ближейки раните си, преди да се върне в Европа и да открие собствена консултантска фирма. За твое сведение — добави Греъм, — британското разузнаване никога не е имало високо мнение за „Меридиан Глоубъл Кънсълтинг Груп“.

— Знаехте ли, че Брадшоу търгува с откраднати произведения на изкуството?

— Подозирахме, че е замесен в бизнес начинания, които не са съвсем законни, но през повечето време извърщахме очи и се надявахме, че всичко ще се оправи.

— А когато научихте, че е бил убит в Италия?

— Вкопчихме се в измислицата, че е бил дипломат. Министерството на външните работи даде да се разбере обаче, че ще се отрече от него при първия намек за неприятности. — Сиймор замълча, после попита: — Пропуснах ли нещо?

— Какво се случи с Никол Девро?

— Очевидно някой е казал на мъжа ѝ за любовната афера. Тя изчезна една вечер, след като е излязла от бюрото на „Франс Прес“. Откриха трупа ѝ няколко дни по-късно в долината Бекаа.

— Рашид лично ли я е убил?

— Не — отговори Греъм. — Накарал е сирийците да го направят за него. Те първо са се позабавлявали с нея, преди да я увесят на една улична лампа и да ѝ прережат гърлото. Било е доста ужасно. Но, предполагам, това можеше да се очаква. В крайна сметка — добави той мрачно — те са сирийци.

— Чудя се дали това е съвпадение — каза Габриел.

— Кое?

— Че някой е убил Джек Брадшоу по съвсем същия начин.

Сиймор не отвърна нищо, а се загледа замислено в часовника си с вид на човек, който закъснява за среща, на която предпочита да не се яви.

— Хелън ме чака за вечеря — каза той с пълна липса на ентузиазъм. — Опасявам се, че в момента тя е на африканска вълна. Не съм сигурен, но миналата седмица май ядох козе месо.

— Ти си щастлив човек, Греъм.

— Хелън казва същото. Моят лекар не е толкова сигурен.

Сиймор остави питието си и се изправи на крака. Алон не мръдна от мястото си.

— Предполагам, че имаш още един въпрос — каза Греъм.

— Всъщност са два.

— Слушам те.

— Има ли някаква възможност да погледна досието на Брадшоу?

— Следващия въпрос.

— Кой е Самир?

— Фамилно име ли е?

— Работя по този въпрос.

Сиймор вдигна очи към тавана.

— Има един Самир, който държи малка бакалия зад ъгъла на моя блок. Той е ревностен член на Мюсюлманското братство, който вярва, че във Великобритания основният закон трябва да бъде Шериатът. — Той погледна към Габриел и се усмихна. — Иначе е доста симпатичен човек.

* * *

Израелското посолство се намираше от другата страна на Темза, в едно тихо кътче на квартала Кенсингтън, на един хвърлей от Хай Стрийт. Габриел се шмугна в сградата през една необозначена врата от задната страна и се спусна по стълбите в сутерена до облицованите с олово стаи, запазени за Службата. Шефа на централата го нямаше. Там беше само един млад оперативен агент на име Ной, който скочи на крака, когато бъдещият му директор прекрачи прага без предупреждение. Алон влезе в обезопасения комуникационен сектор, който на жаргона на Службата се наричаше Светая Светих, и изпрати съобщение до булевард „Цар Саул“ с искане за достъп до всички документи, свързани с ливанския бизнесмен Али Рашид. Той не си направи труда да посочи причината за своето искане. Бъдещият му ранг си имаше своите предимства.

Изминаха двадесет минути, преди файлът да се появи по сигурната връзка — достатъчно време, прецени Габриел, за да бъде одобрено изпращането му от настоящия началник на Службата. Файлът беше кратък, с обем от около хиляда думи, и бе написан в стегнатия стил, който се изискваше от анализаторите на Службата. Той съобщаваше, че Али Рашид е бил известен човек на сирийското разузнаване, че е служил като касиер на голяма сирийска мрежа в Ливан и че през 2011 г. е загинал в ливанската столица при атентат с кола бомба, чийто извършител е неизвестен. В долната част на файла фигурираше шестцифреният код на изготвилния го служител. Алон го

разпозна — анализаторката някога беше топ експертът на Службата по сирийските въпроси и партията БААС. Тези дни тя бе забележителна по друга причина — беше съпруга на сегашния и в близко бъдеще бивш началник.

Като в повечето предни постове на Службата по света, в лондонската централа имаше малка спалня за кризисни моменти. Габриел познаваше добре помещението, защото бе оставал в него много пъти. Той се изтегна на неудобната кушетка и се опита да заспи, но напълно безуспешно — случаят не напускаше мислите му. Перспективен британски шпионин бе свършил зле, човек на сирийското разузнаване бе взривен на парчета с кола бомба, три откраднати картини бяха прикрити с висококачествени фалшификати, нает склад в женевската свободна безмитна зона... Алон си помисли, че възможностите са безкрайни. Нямаше смисъл да се мъчи да сглоби сега парчетата. Имаше нужда да отвори друг прозорец — прозорец към световната търговия с крадени картини — и за това се нуждаеше от помощта на изпечен крадец на творби на изкуството.

И така той лежа буден на твърдото тясно легло, борейки се със спомените си и с мислите за бъдещето си, до шест часа сутринта. След като взе душ и се преоблече, Габриел напусна посолството по тъмно и се качи на метрото до гара „Сейнт Панкрас“. Един влак на „Евростар“ заминаваше за Париж в седем и половина; той си купи купчина вестници, преди да се качи, и приключи с четенето им, когато влакът спря на гара „Север“ в Париж. Навън колона от мокри таксита чакаше под оловносиво небе. Габриел мина край тях и прекара един час в ходене по оживените улици около гарата, докато се убеди, че никой не го следи. След това се отпрати към Осми *арондисман*^[3] и улица „Мироменил“.

---

[1] Изгоден договор, осигуряващ значителни изгоди на ръководителите на една компания при поглъщането ѝ от друга, в случай че загубят заеманите от тях постове. „Златният парашут“ включва големи обезщетения, акции или премии, изплащани на ръководството след поглъщането на компанията. — Б.пр. ↑

[2] Препратка към цитата: „Затова да си спомним за дълга и да го изпълним толкова самоотвержено, че и след хиляда години, ако дотогава Британската империя запази величието си, хората да могат да

кажат: «Това беше техният звезден час.»“ — от прочутата реч на Уинстън Чърчил, произнесена на 18.06.1940 в Камарата на общините. — Б.пр. ↑

[3] Административна единица във Франция и в повечето френскоговорещи държави. Най-големите градове — Париж, Лион и Марсилия, са разделени на общински арондисмани, съответстващи на градските райони в България. — Б.пр. ↑

10.

Улица „Мироменил“, Париж

В разузнаването, както и в живота, понякога е необходимо да си имаш работа с хора, чиито ръце далеч не са чисти. Най-добрият начин да хванеш терорист е да ползваш като източник друг терорист. Габриел смяташе, че същото важи и когато се опитваш да хванеш крадец. Коеето обяснява защо в десет без десет сутринта той седеше на маса до прозореца на една доста добра бирария на улица „Мироменил“, разгърнал броя на „Монд“, с чаша димящо кафе до лакътя му. В десет без две минути Алон забеляза един мъж с нахлупена шапка да крачи бързо по тротоара откъм Елисейския дворец. Мъжът влезе в малко магазинче, наречено „Научни антики“, точно в десет часа, включи осветлението и обърна табелката на вратата от „Затворено“ на „Отворено“. „Морис Дюран — помисли си Габриел с усмивка — е абсолютно стриктен.“ Той допи кафето си, прекоси пустата улица и спря пред входа на магазинчето. Когато натисна звънеца на домофона, той изплака като неутешимо дете. Двадесет секунди изминаха без покана да влезе. След това езичето на бравата щракна, вратата се отвори с негостоприемно изскърцване и Алон се шмугна вътре.

* * *

Малкото помещение, също като самия Дюран, бе образец на ред и прецизност. По рафтовете бяха наредени в стройни редици старинни микроскопи и барометри, чиито месингови фитинги блестяха като копчетата на войнишка куртка, фотоапарати и телескопи надничаха сляпо в миналото. В средата на помещението бе поставен голям италиански глобус от XIX век; цената се предоставяше при поискване. Малката дясна длан на Дюран бе положена върху Мала Азия. Той носеше тъмен костюм, златиста папийонка и на лицето му бе лепната най-неискрената усмивка, която Габриел бе виждал. Плешивото му

теме лъщеше на светлината на плафониерите. Малките му очи се взираха право напред с бдителността на териер.

— Как е бизнесът? — попита сърдечно Алон.

Дюран отиде до фотографските апарати и вдигна един фотоапарат с месингов обектив от началото на ХХ в. на „Братя Пуленк“^[1] от Париж.

— Ще изпращам този на колекционер в Австралия — каза той. — За шестстотин евро. Не е толкова, колкото се надявах, но той много се пазари.

— Не този бизнес, Морис.

Дюран не отговори.

— Миналия месец ти и хората ти откъгнахте прекрасна творба в Мюнхен — каза Габриел. — Един портрет от Ел Греко изчезна от Старата пинакотека и оттогава никой не го е виждал, нито е чувал за него. Не е поискан откуп. Няма и намек от германската полиция, че са близо до разрешаването на случая. Няма нищо, освен мълчание и празно място на музейната стена, където бе закачен шедьовърът.

— Ти не ме питаш за моя бизнес — отвърна Дюран — и аз не те питам за твоя. Такива са правилата на нашите взаимоотношения.

— Къде е картината на Ел Греко, Морис?

— Тя е в Буенос Айрес, в ръцете на един от най-добрите ми клиенти. Той има слабост — добави Дюран, — ненаситен апетит, който само аз мога да задоволя.

— Каква е неговата слабост?

— Обича да притежава непритежаемото. — Морис върна фотоапарата на рафта. — Предполагам, че това не е светска визита.

Габриел поклати отрицателно глава.

— Какво искаш този път?

— Информация.

— За какво?

— За мъртъв англичанин на име Джак Брадшоу.

Лицето на Дюран остана безизразно.

— Предполагам, че си го познавал — каза Алон.

— Само по име.

— Някаква представа за това кой го е нарязал на парчета?

— Не — отвърна Морис, като бавно поклати глава. — Но бих могъл да те насоча в правилната посока.

Габриел отиде до витрината и обърна табелката от „Отворено“ на „Затворено“. Дюран въздъхна шумно и облече палтото си.

* * *

Двамата бяха най-невероятната двойка, която би могла да се срещне в Париж в тази хладна пролетна утрин — крадец на произведения на изкуството и разузнавач, крачещи един до друг по улиците на Осми арондисман. Морис Дюран — педантичен във всичко, започна с кратко въведение в търговията с крадени произведения на изкуството. Всяка година хиляди картини и други предмети на изкуството изчезваха от музеи, галерии, държавни институции и частни домове. Оценката на тяхната стойност достигаше до шест милиарда щатски долара, което правеше кражбите на творби на изкуството четвъртата най-доходоносна незаконна дейност в света, отстъпваща само на трафика на наркотици, прането на пари и търговията с оръжие. И Морис Дюран бе отговорен за голяма част от тях. Работейки с група от базирани в Марсилия професионални крадци, той бе извършил някои от най-големите обири на произведения на изкуството в историята. Дюран вече не се възприемаше като обикновен крадец. Той бе бизнесмен в световен мащаб, нещо като търговец на художествени антики, който се бе специализирал в безшумното придобиване на картини, които всъщност не бяха за продажба.

— По мое скромно мнение — продължи Морис без следа от скромност в гласа му — има четири обособени вида крадци на произведения на изкуството. Първите са търсачи на силни усещания, любители на изкуството, които крадат, за да придобият нещо, което никога не биха могли да си позволят да имат. Идва ми наум Стефан Брайтвайзер. — Той хвърли кос поглед към Габриел. — Познато ли ти е името му?

— Брайтвайзер е сервитьорът, който бе откраднал творби на изкуството на стойност над един милиард долара за личната си колекция.

— Включително „Сибилла Клеве“ от Лукас Кранах Старши. След като бе арестуван, майка му нарязала картините на малки парченца и

ги изхвърлила заедно с кухненските отпадъци. — Французинът поклати неодобрително глава. — Аз съвсем не съм идеален човек, но никога не съм унищожавал картина. — Той хвърли още един поглед към Алон. — Дори и когато е трябвало.

— А втората категория?

— Некомпетентният загубеняк. Той краде картина, не знае какво да прави с нея и изпада в паника. Понякога успява да получи малък откуп или парично възнаграждение. Често пъти го залавят. Честно казано — добави Дюран, — аз се възмуствам от този тип. Той създава лошо име на хора като мен.

— Професионалисти, които извършват поръчкови кражби?

Морис кимна утвърдително. Дватама вървяха по булевард „Матиньон“. Те подминаха парижките офиси на аукционната къща „Кристис“ и завиха по булевард „Шанз-Елизе“. Кестените от двете му страни протягаха голи клони към сивото небе.

— Има хора от правоохранителните органи, които твърдят упорито, че аз не съществувам — продължи Дюран. — Те си мислят, че съм плод на въображението. Не разбират, че по света има изключително богати хора, които желаят страстно да притежават велики произведения на изкуството и не се интересуват дали те са откраднати, или не. В действителност има хора, които искат даден шедьовър именно защото е откраднат.

— Коя е четвъртата категория?

— Организираната престъпност. Те са много добри в кражбите на картини, но не толкова добри в пласирането им на пазара. — Дюран замълча, после добави: — Ето къде Джак Брадшоу се появява на сцената. Той беше посредник между крадците и купувачите, или ако щеш — първокласен укривател на крадени творби. И беше добър в работата си.

— Какъв вид купувачи?

— Понякога той продаваше директно на колекционери — отвърна Морис. — Но през повечето време изпращаше откраднатите произведения на мрежа от дилъри тук, в Европа.

— Къде по-точно?

— Париж, Брюксел и Амстердам са отлични тържища за крадени творби на изкуството. Но законите за собствеността и

неприкосновеността на личния живот в Швейцария все още я правят Мека за продажбата на крадено имущество.

Те прекосиха площад „Конкорд“ и влязоха в Градините на Тюйлери. От лявата им страна се издигаше „Жьо дьо Пом“ — малкият музей, който нацистите бяха използвали като сортировъчна база за плячкосваните във Франция произведения на изкуството. Дюран като че ли съзнателно положи усилия да не го погледне.

— Твоят приятел Джак Брадшоу се занимаваше с опасен бизнес — каза Морис. — Той трябваше да се разправя с онзи вид хора, които бързо прибягват до насилие, когато не постигнат каквото са си наумили. Сръбските банди са особено активни в Западна Европа. Руските също. Възможно е Брадшоу да е бил убит в резултат на сделка, която е завършила зле. Или... — Гласът на Дюран заглъхна.

— Или какво?

Морис се поколеба, преди да отговори.

— Имаше слухове — каза той най-накрая. — Нищо конкретно, забележи. Само спекулации.

— Какви спекулации?

— Че Джак е замесен в придобиването на голям брой картини на черния пазар само за един човек.

— Знаеш ли името на този човек?

— Не.

— Истината ли ми казваш, Морис?

— Може да се изненадаш — отговори Дюран, — но когато някой придобива колекция от крадени картини, той не се стреми да афишира това, което прави.

— Продължавай.

— Имаше и други слухове, които се носеха за Брадшоу, слухове, че той посредничи в сделка за един шедьовър. — Морис се огледа почти незабележимо, преди да продължи. Това беше действие, помисли си Габриел, достойно за професионален шпионин. — Шедьовър, който е в неизвестност от няколко десетилетия.

— Знаеш ли коя е картината?

— Разбира се. И ти също я знаеш. — Дюран спря и се обърна към Алон. — Тя е „Рождество Христово“, рисувана от бароков художник в края на кариерата му. Неговото име е Микеланджело

Меризи, но повечето хора го познават с името на селището близо до Милано, където е живяло семейството му.

Габриел си помисли за трите букви, които бе разчел на кубчето с листчета за телефонни съобщения на Брадшоу: *К... В... О*.

Буквите не бяха случайни.

Те бяха част от името Караваджо.

---

[1] Френска компания, която изработвала фотоапарати, преди да се съсредоточи върху производството на химични вещества. — Б.пр. ↑

11.

Градините на Тюйлери, Париж

Два века след смъртта му той бил почти забравен. Неговите картини събирали прах в хранилищата на галерии и музеи, много от тях погрешно приписвани на други автори, техните драматично осветени фигури чезнели бавно в пустотата на характерния им тъмен фон. Най-сетне през 1951 г. видният италиански изкуствовед Роберто Лонги събрал известните му творби и ги показал на света в Палацо Реале в Милано. Мнозина от тези, които посетили забележителната изложба, никога не били чували името Караваджо.

Подробностите от началото на живота му в най-добрия случай са оскъдни — бледи линии от въглен върху иначе празно платно. Той се родил на двадесет и деветия ден от месец септември през 1571 година, най-вероятно в Милано, където баща му е бил известен строител и архитект. През лятото на 1576 в града избухнала чумна епидемия. Когато тя най-сетне отминала, една пета от населението на миланската епархия било загинало, в това число и бащата, дядото и чичото на младия Караваджо. През 1584, на тринадесетгодишна възраст, той постъпил в ателието на Симоне Перецано — лишен от въображение, но способен маниерист, който твърдял, че е ученик на Тициан. Съхраненият до наши дни договор задължавал Караваджо да се обучава „ден и нощ“ в продължение на четири години. Не е известно дали той е бил изпълнен, нито дори дали Караваджо е завършил чиракуването си. Явно слабото, безжизнено творчество на Перецано не е оказало голямо влияние върху него.

Точните обстоятелства около заминаването на Караваджо от Милано, както и почти всичко останало, свързано с него, са потънали във времето и са обвити в тайнственост. Архивите показват, че майка му е починала през 1590 година и че той е предявил иск за наследство, равняващо се на шестстотин златни скудо, от нейното скромно имущество. За една година парите свършили. Никъде няма и най-малка следа, че избухливият млад мъж, преминал обучение за художник, е докосвал платно с четката си през последните му години в

Милано. Изглежда, е бил твърде зает с други занимания. Джовани Пиетро Белори — автор на една ранна негова биография, предполага, че Караваджо е трябвало да избяга от града може би след инцидент, включващ проститутка и бръснач, или може би след убийството на приятел. „Той заминал на изток във Венеция, пише Белори, където попаднал под обаянието на живописния стил на Джорджоне. След това, през есента на 1592 година, отпътувал за Рим.“

Тук животът на Караваджо претърпял рязък обрат. Като всички преселници от север, той влязъл в града през Порта дел Пополо^[1] и се запътил към квартала на художниците — лабиринт от мръсни улици около Марсово поле. Според художника Джовани Балионе той делил едно жилище с художник от Сицилия, докато друг ранен биограф — лекар, който познавал Караваджо в Рим, отбелязва, че е намерил квартира в дома на един свещеник, който го принуждавал да върши домакинската работа и го хранил само със зеленчуци. Караваджо наричал свещеника монсеньор Салата и напуснал дома му след няколко месеца. През първата си година в Рим той живял на десет различни места, в това число и в ателието на Джузепе Чезари, където спял на сламеник. Караваджо ходел по улиците в парцаливи черни чорапи и овехтяло черно наметало. Черната му коса била буйна и рошава.

Чезари позволявал на Караваджо да рисува само цветя и плодове — най-елементарното задание за един чирак. Отегчен, убеден в поголемия си талант, той започнал да рисува собствени картини. Някои от тях продавал по уличките около площад „Навона“. Но една картина — светъл образ на заможно римско момче, мамено от двама картоиграчи мошеници — Караваджо продал на търговец, чийто магазин се намирал на улицата срещу двореца, обитаван от кардинал Франческо дел Монте. Тази продажба драстично променила живота на Караваджо, защото кардиналът, който бил ценител и покровител на изкуствата, се възхитил от картината и я купил за няколко скудо. Скоро след това той придобил втора картина на Караваджо, изобразяваща усмихната врачка, крадяща пръстена на римски младеж, докато му гледа на ръка. В един момент двамата мъже се срещнали, макар че остава неясно по чия инициатива. Кардиналът предложил на младия художник храна, облекло, квартира и ателие в своя дворец. Единственото, което поискал от Караваджо, било той да рисува.

Караваджо, тогава двадесет и четири годишен, приел предложението му. Това било едно от малкото мъдри решения, които е вземал.

След като се настанил в стаята си в двореца, Караваджо нарисувал няколко творби за кардинала и неговия кръг от заможни приятели, в това число „Свирач на лютня“, „Музикантите“, „Бакхус“, „Марта и Мария Магдалена“ и „Свети Франциск от Асизи в екстаз“. След това, през 1599 г., той получил първата си обществена поръчка: две платна, изобразяващи сцени от живота на свети Матей, за параклиса „Контарели“ в базиликата „Сан Луиджи деи Франчези“. Картините, макар и оспорвани, веднага направили Караваджо най-търсения художник в Рим. Скоро последвали други поръчки, в това число „Разпятието на свети Петър“ и „Обръщането на свети Павел“ за параклиса „Черази“ в базиликата „Санта Мария дел Пополо“, „Вечерята в Емаус“, „Йоан Кръстител“, „Целувката на Юда“, „Тома Неверни“ и „Жертвоприношението на Исаак“. Не всички негови творби били посрещнати с одобрение при доставката. „Мадоната с Младенеца и света Ана“ била махната от базиликата „Свети Петър“, защото църковната йерархия очевидно не одобрила голямото деколте на Дева Мария. Изобразяването ѝ с боси крака в „Смъртта на Богородица“ било сметено за толкова обидно, че църквата „Санта Мария дела Скала“ в Трастевере, за която била поръчана, отказала да я приеме. Рубенс я нарекъл една от най-добрите творби на Караваджо и му помогнал да ѝ намери купувач.

Успехите като художник не донесли спокойствие в личния живот на Караваджо — всъщност той си останал все така хаотичен и бурен. Караваджо бил арестуван за носене на меч без разрешение в Кампо Марцио. Той запратил чиния с артишок в лицето на келнер в Остериа дел Моро. Тикнали го в затвора, защото замерял полицаи с камъни на Виа дел Гречи. Инцидентът се случил в девет и половина вечерта в една октомврийска вечер на 1604 година. По това време Караваджо живеел сам в къща под наем в компанията единствено на неговия чирак Чеко, който понякога му служел и за модел. Външният му вид се бил влошил; той отново бил занемареният мъж, облечен в парцаливи черни дрехи, който продавал картините си на улицата. Въпреки че имал много поръчки, Караваджо работел непостоянно. Той успял някак си да завърши и продаде монументалната олтарна картина, наречена

„Свалянето на Христос от кръста“. Тя се счита за най-доброто му живописно платно.

Последвали още сблъсъци с властите — името му се появява в полицейските архиви на Рим пет пъти само през 1605 година, — но няма по-сериозни от инцидента, случил се на 28 май 1606 година. Било неделя и както обикновено, Караваджо отишъл да поиграе на палакорда^[2] на Виа дела Палакорда. Там срещнал Ранучио Томасони — уличен побойник и съперник за любовта на красива млада куртизанка, която била позирала за няколко от картините на Караваджо. Дватамата се спречкали и извадили саби. Подробностите за боя са неясни, но в края му Томасони лежал на земята с дълбока рана в горната част на бедрото. Той починал малко по-късно и от тази вечер Караваджо бил обявен за общоградско преследване. Издирван за убийство — престъпление само с едно възможно наказание, той избягал в планината Албани. Караваджо никога повече не видял Рим.

Той заминал на юг, установявайки се в Неапол, където вече се носела славата му на велик художник, независимо от убийството. Караваджо оставил след себе си творбата „Седемте милосърдни дела“, преди да отплава за Малта. Там той бил приет в Малтийския орден — скъпа чест, за която платил с картини — и за кратко време живял като благородник. После сбиването му с друг член на ордена довело до нов престой в затвора. Караваджо успял да избяга и заминал за Сицилия, където, по думите на всички, се държал като смахнат и спял с кинжал до себе си. Въпреки това, той успял да рисува. В Сиракуза оставил „Погребението на света Лучия“. В Месина сътворил две монументални картини: „Възкресението на Лазар“ и сърцераздирателната „Поклонението на влъхвите“. За църквата „Сан Лоренцо“ в Палермо Караваджо нарисувал „Рождество със свети Франциск и свети Лаврентий“. Триста петдесет и девет години по-късно, в нощта на 18 октомври 1969-а, двама мъже влезли в параклиса през прозореца и изрязали платното от рамката му. Копие на картината висеше зад бюрото на генерал Чезаре Ферари в Двореца в Рим. Тя беше цел номер едно на Арт отряда.

* * *

— Подозирам, че генералът вече знае за връзката между Караваджо и Джак Брадшоу — каза Морис Дюран. — Това би обяснило защо толкова е настоявал ти да поемеш случая.

— Познаваш много добре генерала — отбеляза Габриел.

— Не съвсем — отвърна французинът. — Но съм го срещал веднъж.

— Къде?

— Тук, в Париж, на симпозиум за кражбите на произведения на изкуството. Генералът участва в една от дискусиите.

— А ти?

— Аз бях сред присъстващите.

— В качеството си на какъв?

— На търговец на ценни антики, разбира се. — Морис се усмихна. — Генералът ми направи впечатление на сериозен и много способен човек. Отдавна не съм крал картина в Италия.

Двамата вървяха по настланата с чакъл пътека на централната алея. Оловносивите облаци бяха помрачили колорита на градините. Те приличаха повече на пейзаж от Сисле, отколкото от Моне.

— Възможно ли е това? — попита Габриел.

— Картината на Караваджо действително да е в играта ли?

Алон кимна утвърдително. Дюран сякаш сериозно се замисли над въпроса, преди да отговори.

— Чувал съм всякакви истории — каза той най-сетне. — Че колекционерът, възложил кражбата, е отказал да приеме картината, защото била много силно повредена, когато е била изрязана от рамката. Че шефовете на сицилианската мафия я изваждали на показ като трофей по време на заседанията си. Че е била унищожена при наводнение. Че е била изядена от плъхове. Но също така съм чувал слухове — добави той, — че тя е била в играта и преди това.

— Колко ще струва на черния пазар?

— В картините, които Караваджо е рисувал, докато е бягал, липсва дълбочината на неговите велики римски произведения. Независимо от това — добави Дюран, — Караваджо си остава Караваджо.

— Колко, Морис?

— Основно правило е, че откраднатата картина запазва десет процента от стойността си на черния пазар. Ако творбата на

Караваджо е струвала петдесет милиона на свободния пазар, на черно тя ще се продаде за пет милиона.

— Няма свободен пазар за Караваджо.

— Което означава, че тя наистина е единствена по рода си. Има хора по света, които биха платили почти всичко за нея.

— Можеш ли да я продадеш?

— С едно телефонно обаждане.

Те стигнаха до езерото с лодките, където няколко миниатюрни плавателни съда се люшкаха в малкото бурно море. Габриел спря на брега и обясни как е открил три откраднати картини: на Пармиджанино, Реноар и Климт, скрити под копия на по-незначими произведения, във вилата на Джек Брадшоу на брега на езерото Комо. Гледайки лодките, Дюран кимна замислено.

— Според мен те са били подготвени за транспортиране и продажба.

— Но защо да се рисува върху тях?

— За да могат да бъдат продадени като законни творби. — Морис замълча, после добави: — Законни творби на по-малка стойност, разбира се.

— И когато продажбите се извършат?

— Някой като теб ще бъде нает да отстрани прикриващите изображения и да подготви картините за окачване.

Две млади туристки спряха да се снимат на отсрещната страна на езерото с лодките. Алон хвана Дюран за лакътя и го поведе към пирамидата на *Лувъра*.

— Художникът, който е нарисувал онези фалшификати, е добър — каза той. — Достатъчно добър, за да заблуди на пръв поглед човек като мен.

— Има много талантиливи художници, които са готови да продават своите услуги на онези от нас, които се трудят в областта на незаконната търговия. — Французинът погледна Габриел и попита: — Случвало ли ти се е някога да фалшифицираш картина?

— Веднъж се наложи да фалшифицирам творба на Мери Касат.

— За достойна кауза без съмнение.

Те продължиха да вървят по скърцащия под краката им чакъл.

— Ами ти, Морис? Налагало ли ти се е да търсиш услугите на фалшификатор?

— Навлизаме в чувствителна територия — предупреди го Дюран.

— Дватамата с теб отдавна сме преминали тази граница.

Те стигнаха до площад „Карусел“, завиха надясно и поеха към реката.

— Винаги когато е възможно — каза Морис, — предпочитам да се създаде илюзията, че откраднатата картина всъщност не е била открадната.

— Оставяш копие.

— Ние ги наричаме кражби с подмяна.

— Колко такива копия висят в музеите и в различни частни домове из цяла Европа?

— Предпочитам да не казвам.

— Хайде, Морис.

— Има един човек, който върши цялата работа за мен. Той е бърз, надежден и доста добър.

— Този човек има ли си име?

Дюран се поколеба, после отговори. Името на фалшификатора беше Ив Морел.

— Къде е учил?

— В Националното училище за изящни изкуства в Лион.

— Много престижно образование — отбеляза Алон. — Защо не е станал художник?

— Опитал е, но не се е получило, както е планирал.

— И е станал фалшификатор, за да си отмъсти на света на изкуството?

— Нещо такова.

— Колко благородно.

— Хората, които живеят в стъклени къщи, не трябва да хвърлят камъни по другите.

— Той само за теб ли работи?

— Иска ми се да беше така, но аз не мога да му давам достатъчно работа. От време на време Ив приема поръчки и от други клиенти. Един от тях беше покойният укривател на крадени творби Джак Брадшоу.

Габриел спря и се обърна с лице към Дюран.

— Ето защо знаеш толкова много за делата на Брадшоу — каза той. — Използвали сте услугите на един и същ фалшификатор.

— Всичко това беше доста караваджовско — отговори Дюран, кимайки.

— Морел къде вършеше работата си за Брадшоу?

— В едно помещение в женевската свободна безмитна зона. Брадшоу имаше там доста уникална художествена галерия. Ив я нарича „Галерията на безследно изчезналите“.

— Къде е той сега?

— Тук, в Париж.

— Къде точно, Морис?

Дюран извади дясната ръка от джоба на палтото си и посочи, че фалшификаторът може да бъде намерен някъде в близост до базиликата „Сакре Кьор“. Двамата — крадецът на произведения на изкуството и разузнавачът — влязоха в метрото и се отправиха към Монмартър.

---

[1] Порта на Стената на Аврелиан в Рим. Сегашната Порта дел Пополо е построена от папа Сикст IV за юбилейната 1475 г. — Б.пр. ↑

[2] Игра, подобна на тениса, но топката се удряла с ръка, която се практикувала от XIII в. в Италия. — Б.пр. ↑

12.

Монмартър, Париж

Ив Морел живееше в жилищен блок на улица „Равиньон“. Когато Дюран натисна бутона на домофона, никой не отговори.

— Той вероятно е на площад „Тертр“.

— Какво прави там?

— Продава на туристите копия на картини от известни импресионисти, така че френските данъчни власти да смятат, че има законни доходи.

Те тръгнаха към площада — смесица от кафенета на открито и улични художници близо до базиликата, — но Морел не беше на обичайното си място. След това отидоха в любимия му бар на улица „Норвен“, но и там нямаше следа от него. Позвъняването на мобилния му телефон също остана без отговор.

— По дяволите! — изруга тихо Морис, като пхна телефона си обратно в джоба на палтото си.

— И сега какво?

— Аз имам ключ за апартамента му.

— Защо?

— От време на време той оставя в ателието си някои неща за мен, за да си ги взема.

— Изглежда ми доверчив човек.

— Противно на общоприетия мит — каза Дюран, — сред крадците наистина съществува честност.

Те се върнаха до жилищния блок и натиснаха бутона на домофона за втори път. Когато не получиха отговор, Морис извади от джоба си връзка ключове и с единия от тях отключи входната врата. Той използва същия ключ, за да отвори и вратата на апартамента на Морел. Посрещна ги тъмнина. Дюран щракна ключа за лампата на стената, осветявайки голямо просторно помещение, което служеше и за ателие, и за жилище. Габриел се приближи към статива, на който беше подпряно недовършено копие на пейзаж от Пиер Бонар.

— Дали възнамерява да го продаде на туристите на площад „Тертр“?

— То е за мен.

— За какво ти е?

— Използвай въображението си.

Алон разгледа по-отблизо картината.

— Ако питаш мен — каза той, — имаш намерение да я окачиш в Музея на изящните изкуства в Ница.

— Имаш набито око.

Габриел се извърна от статива и се насочи към голямата правоъгълна работна маса, която се намиреше в средата на студиото. Тя беше покрита с изцапан с боя брезент. Под него имаше предмет с размери метър и осемдесет на шейсет сантиметра.

— Морел скулптор ли е?

— Не.

— Тогава какво има под брезента?

— Не знам, но по-добре погледни.

Алон повдигна края на брезента и надникна под него.

— Е? — попита Дюран.

— Опасявам се, че ще трябва да намериш някой друг, който да завърши картината на Бонар, Морис.

— Нека да го видя.

Габриел отметна горния край на брезента.

— По дяволите! — изруга тихо Дюран.

ВТОРА ЧАСТ СЛЪНЧОГЛЕДИ

13.

Сан Ремо, Италия

На следващия ден, в два и половина следобед, генерал Ферари чакаше близо до стената на старата крепост в Сан Ремо. Той носеше цивилен костюм, вълнено палто и тъмни очила, които скриваха всевиждащото му изкуствено око. Габриел, облечен с дънки и кожено яке, изглеждаше като притеснения му по-млад брат, този, който е направил всички грешни избори в живота си и отново се нуждае от пари. Докато вървяха по мръсната крайбрежна алея, той информира генерала за резултатите от проучването си, като внимаваше да не разкрива източниците си. Ферари не изглеждаше изненадан от чутото.

— Пропуснахте нещо — каза той.

— Какво?

— Джак Брадшоу не беше дипломат. Той беше шпионин.

— Откъде знаете?

— Всички от занаята знаеха за миналото на Брадшоу. Това беше една от причините той да е толкова добър в работата си. Но не се притеснявайте — добави генералът. — Нямам намерение да ви създавам затруднения с вашите приятели в Лондон. Единственото, което искам, е моята картина от Караваджо.

Те напуснаха крайбрежната алея и тръгнаха нагоре по склона на хълма към центъра на града. Алон се зачуди защо някой би искал да почива тук. Градът му напомняше на някога красива жена, която се докарва, за да я нарисуват.

— Вие ме измамихте — каза той.

— Не е така — отговори Ферари.

— А как ще го определите?

— Премълчах някои факти, за да не повлияят на вашето разследване.

— Знаехте ли, че картината на Караваджо е в играта, когато поискахте да разследвам смъртта на Брадшоу?

— Бях чул слухове в този смисъл.

— А бяхте ли чули и слухове за колекционер, който купува неистово откраднати произведения на изкуството?

Генералът кимна утвърдително.

— Кой е той?

— Нямам никаква представа.

— Този път истината ли ми казвате?

Ферари сложи здравата си ръка върху сърцето си.

— Не знам самоличността на човека, който купува всяка открадната творба, която успее да докопа. Нито знам кой стои зад убийството на Джак Брадшоу. — Той замълча за миг, после добави: — Макар да подозирам, че става дума за едно и също лице.

— Защо е бил убит Брадшоу?

— Предполагам, че вече не е бил необходим.

— Защото е доставил картината на Караваджо ли?

Генералът кимна неопределено.

— Тогава защо първо е бил измъчван?

— Вероятно убийците му са искали да им каже нечие име.

— На Ив Морел ли?

— Брадшоу сигурно е използвал Морел да придаде нов облик на картината, така че тя да може да бъде продадена. — Той погледна мрачно Габриел и попита: — Как са го убили?

— Счупили са врата му. Изглеждаше като пълно прекъсване на гръбначния мозък.

Ферари се намръщи.

— Безшумно и безкръвно.

— И много професионално.

— Какво направихте с този нещастник?

— За него ще се погрижат — отговори тихо Алон.

— Кой?

— По-добре да не знаете подробностите.

Генералът бавно поклати глава. Сега беше замесен в углавно престъпление. Не му беше за първи път.

— Да се надяваме — каза той след малко, — че френската полиция никога няма да разбере, че сте били в апартамента на Морел. Като се има предвид вашето минало, те могат да останат с погрешно впечатление.

— Да — каза мрачно Габриел. — Да се надяваме.

Те завиха по Виа Рома. Булевардът кълтеше от бръмченето на стотици моторни скутери. Когато заговори отново, Алон трябваше да повиши глас, за да бъде чул.

— Кой беше последният й притежател? — попита той.

— На картината на Караваджо ли?

Габриел кимна утвърдително.

— Дори и аз не съм сигурен — призна Ферари. — Всеки път, когато арестуваме някой гангстер, без значение колко е незначителен, той ни предлага информация за местонахождението на „Рождество Христово“ в замяна на намаляване на присъдата му. Ние го наричаме *билетът „Караваджо“*. Излишно е да казвам, че сме пропилили безброй часове да проследяваме фалшиви следи.

— Струва ми се, че преди няколко години бяхте близо до намирането й.

— И аз така смятах, но тя се изплъзна от ръцете ми. Бях започнал да мисля, че никога няма да получа още една възможност да я открия. — Той неволно се усмихна. — А сега и това.

— Ако картината е била продадена, тя вероятно вече не е в Италия.

— Съгласен съм. Но от опит знам — добави генералът, — че най-добрият момент да се намери откраднатата картина е веднага след като тя е сменила собственика си. Така че ние трябва да действваме бързо. Иначе може да се наложи да чакаме още четиридесет и пет години.

— Ние?

Генералът спря, но не каза нищо.

— Моето участие в този случай — заяви Алон, надвиквайки шума от трафика — официално приключи.

— Обещахте да откриете кой е убил Джек Брадшоу в замяна на това да запазим в тайна от пресата името на вашия приятел. Според мен още не сте приключили поетия ангажимент.

— Дадох ви важна следа, да не говорим за трите откраднати картини.

— Но не и картината, която искам. — Генералът свали слънчевите си очила и втренчи в Габриел единственото си око. — Вашето участие в този случай не е приключило, Алон. В действителност то едва сега започва.

* * *

Те отидоха в един малък бар с изглед към яхтеното пристанище. Барът беше празен, с изключение на двама млади мъже, които се жалваха от плачевното състояние на икономиката. Тези дни това бе често срещана гледка в Италия. Нямаше работа, нямаше перспективи, нямаше бъдеще — само красиви останки от миналото, които генералът и неговият екип от Арт отряда бяха положили клетва да опазят. Той си поръча кафе и сандвич и заведе Габриел на една маса отвън, на студеното слънце.

— Честно казано — рече Ферари, когато отново останаха сами, — не знам как може дори да си помислите да изоставите случая сега. Това ще бъде, като да оставите незавършена една картина.

— Моята недовършена картина е във Венеция — отвърна Алон — заедно с бременната ми съпруга.

— Вашата творба на Веронезе е в безопасност. Жена ви — също.

Габриел погледна един препълнен казан за боклук в края на пристана и поклати глава. Древните римляни бяха изобретили централното отопление, но на някакъв етап от развитието си техните потомци бяха забравили как да изхвърлят боклука си.

— Намирането на тази картина може да отнеме месеци — каза той.

— Ние не разполагаме с месеци. Бих казал, че имаме най-много няколко седмици.

— Тогава смятам, че е най-добре вие и хората ви да се размърдате.

Генералът бавно поклати глава.

— Ние сме добри в подслушването на телефони и сключването на сделки с мафиотски отрепки. Но не сме добри в провеждането на операции под прикритие, особено извън Италия. Имам нужда от някой, който да подхвърли примамка на пазара за крадени произведения на изкуството, и да видим дали ще успеем да изкушим господин Голямата клечка да придобие нещо друго. Той е някъде там. Вие просто трябва да намерите нещо, което да го заинтересува.

— Не може да се намери шедьовър за милиони долари. Той се краде.

— И то по ефектен начин — добави Ферари. — Което означава, че не трябва да бъде картина от нечий дом или частна галерия.

— Осъзнавате ли какво предлагате?

— Да, напълно. — Генералът се усмихна заговорнически. — Повечето операции под прикритие включват изпращането на фалшив купувач на терена. Но вашата ще бъде различна. Вие ще се представите за крадец с крадена картина за продажба. Картината трябва да бъде истинска.

— Защо не ми позволите да заема нещо прекрасно от галерия „Боргезе“?

— Музеят никога няма да се съгласи. Освен това — добави генералът — творбата не бива да идва от Италия. В противен случай лицето, което притежава картината на Караваджо, може да заподозре моето участие.

— Никога няма да можете да заведете дело срещу някого след подобно нещо.

— Даването под съд определено е на второ място в моя списък с приоритети. Искам тази картина на Караваджо да бъде върната.

Ферари потъна в мълчание. Габриел трябваше да признае, че бе заинтригуван от идеята.

— Няма начин аз да оглавявам операцията — каза той след малко. — Лицето ми е твърде известно.

— Тогава, предполагам, ще трябва да намерите някой добър актьор да изиграе ролята. Ако бях на ваше място, щях да наема също и някой здравеняк. Подземният свят може да бъде опасно място.

— Нима!

Генералът не отговори.

— Здравеняците не са никак евтини — каза Алон. — Същото важи и за ловките крадци.

— Можете ли да вземете назаем от вашата Служба?

— Здравеняци или крадци?

— И двете.

— Няма никакъв шанс.

— От колко пари ще имате нужда?

Габриел се престори, че мисли.

— Минимум два милиона.

— Може и да имам един милион в кутията за кафе под бюрото ми.

— Ще го взема.

— Всъщност — каза Ферари с усмивка — парите са в едно дипломатическо куфарче в багажника на колата ми. Разполагам и с копие от преписката за творбата на Караваджо. То ще ви осигури материал за четене, докато чакате господин Голямата клечка да се намеси.

— Какво ще стане, ако той не захапе стръвта?

— Предполагам, че ще трябва да откраднете нещо друго. — Генералът сви рамене. — Това е удивителното при кражбите на шедьоври. Наистина не е чак толкова трудно.

* * *

Както бе обещано, парите бяха в багажника на служебния седан на Ферари — един милион евро в много използвани банкноти, източникът на който той отказа да уточни. Габриел остави куфарчето на пасажерската седалка на своята кола и потегли, без да каже нито дума повече. Докато стигне до покрайнините на Сан Ремо, вече бе нахвърлил първите подготвителни скици за операцията по връщането на изчезналата картина на Караваджо. Той имаше финансови средства и достъп до най-успешния крадец на произведения на изкуството. Единственото, което му трябваше сега, бе някой, който да предложи откраднатата картина на пазара. Аматьор не би могъл да го направи. Той се нуждаеше от опитен оперативен агент, който е бил обучен в коварното изкуство на измамата. Някой, който се чувстваше удобно в присъствието на престъпници. Някой, който можеше да се грижи за себе си, ако нещата загрубееха. Алон познаваше точно такъв човек отвъд морето, на остров Корсика. Той беше малко като Морис Дюран — стар противник, който сега беше негов съучастник, но приликите свършваха дотук.

14.

Корсика

Когато фериботът влезе в пристанището на Калви, приближаваше полунощ — неподходящо време за социални телефонни обаждания в Корсика, — така че Габриел се настани в един хотел близо до терминала и легна да спи. На сутринта закуси в едно малко кафене близо до брега, след това се качи в колата си и пое по скалистото западно крайбрежие. Дъждът продължи да вали още известно време, но постепенно облаците се разсеяха и морето от гранитносиво стана тюркоазенозелено. Алон спря в град Порто да купи две бутилки изстудено корсиканско розе и се отправи към вътрешността по тесен път, от двете страни на който се простираха маслинови насаждения и горички от черен бор. Въздухът ухаеше на *макиата* — гъсти храсталаци от розмарин, дива роза и лавандула, които покриваха голяма част от острова, а по селата видях много жени с черни вдовишки дрехи — знак, че са загубили мъжете си заради вендетата. Преди време жените го сочеха с типичния корсикански жест за предпазване от *окиу*, или уроки, но сега избягваха да се заглеждат в него. Те знаеха, че е приятел на дон Антон Орсати, а приятелите на дона можеха да пътуват навсякъде в Корсика без страх от физическа разправа.

В продължение на повече от два века кланът Орсати бе свързан с две неща на остров Корсика: зехтина и смъртта. Зехтинът идваше от маслиновите горички, които растяха в огромното им имение; смъртта — от ръцете на техните убийци *тадунагу*. Орсати убиваха от името на онези, които не можеха сами да го извършат: богаташи, които бяха прекалено гнусливи, за да си цапат ръцете; жени, които нямаха роднини от мъжки пол, които да го направят вместо тях. Никой не знаеше колко корсиканци са загинали през вековете от ръцете на убийците им, най-малко самите Орсати, но според местните предания бяха хиляди. Броят им можеше да бъде и по-голям, ако не съществуваше щателното проучване, извършвано от клана. Орсати действаха по строго определен кодекс. Те отказваха да извършат

убийство, докато не се уверят, че страната, обърнала се към тях, наистина е била оцетена и се изисква кръвно отмъщение.

Това обаче се бе променило при дон Антон Орсати. По времето, когато той бе поел управлението на фамилията, френските власти бяха успели да изкоренят семейните вражди и вендетата навсякъде, освен в най-изолираните кътчета на острова, оставяйки малцина корсиканци, които да се нуждаят от услугите на неговите тадунагиу. При силния спад на местното търсене Орсати нямаше друг избор, освен да потърси възможности другаде, а именно отвъд морето, в континентална Европа. Сега той приемаше почти всяко предложение за работа, което пристигаше на бюрото му, без значение колко отвратителна бе тя, и убийците му бяха считани за най-надеждните професионалисти на континента. В действителност Габриел бе единият от двамата души, останали живи при сключен договор с фамилията Орсати.

Дон Антон Орсати живееше в планините в средата на острова, заобиколен от стени от макиата и бодигардове. Двама от тях стояха на пост пред портата на имението му. Като видяха Алон, те се отдръпнаха и го поканиха да влезе. Черен път го отведе през една маслинова горичка, излязла сякаш от картина на Ван Гог, до настлания с чакъл преден двор на огромната вила на Орсати. Пред нея стояха още охранители. Те претърсиха бегло вещите на Габриел, а след това единият от тях — мургав, с изпито лице убиец, който изглеждаше около двадесетгодишен, го придружи по стълбите до кабинета на доната. Той беше голямо, просторно помещение, обзаведено с груби корсикански мебели и тераса с изглед към частната долина на Орсати. В каменната камина припукваха дърва от макиата. Те изпълваха въздуха с аромат на розмарин и градински чай.

В средата на стаята бе поставена голяма дъбова маса, на която работеше донът. На нея имаше декоративна бутилка със зехтин „Орсати“, телефон, който той рядко използваше, и подвързана с кожа счетоводна книга, която съдържаше тайните на уникалния му бизнес. Неговите наемни убийци, тадунагиу, бяха всичките служители на „Орсати Олив Ойл Къмпани“ и убийствата, които те извършваха, се осчетоводяваха като поръчки за стока, което означаваше, че в света на Орсати зехтинът и кръвта се лееха съвместно в едно общо предприятие. Всичките му убийци имаха корсикански произход, с изключение на един. Благодарение на изключителната си подготовка

той се занимаваше само с най-трудните задачи. Освен това изпълняваше длъжността директор по продажбите за доходоносния централноевропейски пазар.

Донът беше едър мъж по корсиканските стандарти — висок над метър и осемдесет и широкоплещ. Той носеше чифт широки панталони, прашни кожени сандали и снежнобяла риза, която жена му гладеше всяка сутрин и отново следобед, когато той станеше от дрямка. Косата му бе черна, както и очите му. Като стисна ръката му, Габриел изпита чувството, че тя е изсечена от камък.

— Добре дошъл отново в Корсика — каза Орсати, като взе двете бутилки розе. — Знаех си, че не можеш да стоиш дълго далече от нея. Не ме разбирай погрешно, Габриел, но винаги съм си мислил, че във вените ти тече малко корсиканска кръв.

— Мога да ви уверя, дон Орсати, че не е така.

— Това няма значение. Сега ти на практика си един от нас. — Донът сниши глас и добави: — Между мъжете, които убиват заедно, се създава връзка, която не може да бъде разрушена.

— Това още някоя от вашите корсикански поговорки ли е?

— Нашите поговорки са свещени и точни, каквато е сама по себе си една поговорка. — Орсати се усмихна. — Мислех, че би трябвало да си във Венеция със съпругата си.

— Бях там — отвърна Алон.

— Тогава защо си дошъл отново в Корсика? По работа или за удоволствие?

— Боя се, че по работа.

— За какво става дума този път?

— За услуга.

— Още една?

Габриел кимна утвърдително.

— Тук, в Корсика — каза донът, като се намръщи неодобрително, — ние вярваме, че съдбата на човек е предопределена по рождение. А ти, приятелю, изглежда, си обречен вечно да решаваш проблемите на други хора.

— Има и по-лоши съдби, дон Орсати.

— Господ помага на тези, които сами си помагат.

— Колко милосърдно — вметна Алон.

— Милосърдието е за свещениците и глупаците. — Корсиканецът погледна към дипломатическото куфарче, което държеше Габриел. — Какво има в куфарчето?

— Един милион евро в употребявани банкноти.

— Откъде ги получи?

— От един приятел в Рим.

— Италианец ли е?

Алон кимна утвърдително.

— В дъното на много беди — каза мрачно дон Орсати — винаги стои някой италианец.

— По една случайност аз съм женен за италианка.

— Точно затова паля много свещи за теб.

Габриел безуспешно се помъчи да потисне усмивката си.

— Как е тя? — попита донът.

— Аз сякаш непрекъснато я ядосвам. Като изключим това, е много добре.

— Заради бременността е — каза дълбокомислено Орсати. — След като се родят децата, всичко ще бъде различно.

— Как?

— Ще бъде така, сякаш ти не съществуващ. — Корсиканецът отново погледна към куфарчето. — Защо се разхождаш с един милион евро в употребявани банкноти?

— Бях помолен да открия нещо ценно и ще коства много средства, за да го върна.

— Друго изчезнало момиче ли? — попита донът.

— Не — отвърна Алон. — Това.

Той подаде на Орсати снимка на празната рамка, която висеше над олтара на църквата „Сан Лоренцо“. По изражението на грубоватото лице на корсиканеца си пролича, че той разпозна мястото.

— „Рождеството“ ли? — попита донът.

— Никога не съм предполагал, че сте човек на изкуството, дон Орсати.

— Не съм — призна корсиканецът, — но следя внимателно случая през годините.

— По някаква конкретна причина ли?

— По една случайност бях в Палермо вечерта, когато картината на Караваджо бе открадната. Всъщност — добави той с усмивка —

почти съм сигурен, че именно аз открих, че тя липсва.

* * *

На терасата с изглед към долината дон Антон Орсати разказа как в края на лятото на 1969 година в Корсика пристигнал сицилианският бизнесмен Ренато Франкона. Сицилианецът искал да бъде отмъстено за красивата му дъщеря, която била убита няколко седмици по-рано от Сандро ди Лука — важен член на „Коза Ностра“. Дон Карлу Орсати, тогавашният шеф на клана Орсати, не искал да се замесва. Обаче синът му, способният убиец Антон, в крайна сметка убедил баща си да му позволи да изпълни лично договора. Въпросната вечер всичко минало по план, с изключение на лошото време, което направило невъзможно напускането на Палермо. Като нямал нищо по-добро за вършене, младият Антон тръгнал да търси църква, за да изповяда греховете си. Църквата, в която влязъл, била „Сан Лоренцо“.

— И точно това — каза Орсати, като вдигна снимката на празната рамка — видях онази вечер. Както се досещаш, не съобщих за кражбата в полицията.

— Какво се случи с Ренато Франкона?

— От „Коза Ностра“ го убиха няколко седмици по-късно.

— Предположили са, че той стои зад убийството на Ди Лука?

Донът кимна печално.

— Но поне умря с чест.

— Как така?

— Тъй като отмъсти за убийството на дъщеря си.

— И хората се чудят защо Сицилия не е икономическата и интелектуална сила на Средиземноморието.

— Парите не идват от пеене — каза донът.

— Какъв беше вашият мотив?

— Вендетата е задържала това семейство в бизнеса в продължение на поколения — отговори Орсати. — Убийството на Сандро ди Лука доказва, че можем да действаме извън Корсика, без да бъдем открити. Баща ми си остана против до смъртта си. Но след като той си отиде, аз направих семейния бизнес международен.

— Ако не се разрастваш, загиваш.

— Това еврейска поговорка ли е?

— Вероятно — отговори Габриел.

На масата бе сервиран традиционен корсикански обяд с ухаещи на макиата ястия. Алон си взе от зеленчуците и сирената, но пренебрегна наденицата.

— Това е кашерно — каза Орсати, като сложи с вилицата си няколко парчета от месото в чинията на Габриел.

— Не знаех, че има равини в Корсика.

— Има много — увери го донът.

Алон избута настрана парчетата наденица и попита Орсати дали все още ходи на църква, след като отнеме нечий живот.

— Ако го правех — отговори корсиканецът, — щях да прекарвам повече време на колене, отколкото някоя перачка. Освен това на този етап съм напълно неспасяем. Господ може да прави с мен каквото пожелае.

— Бих се радвал да видя разговора между теб и Бог.

— Дано се проведе по време на корсикански обяд. — Донът се усмихна и напълни отново с розе чашата на Габриел. — Ще ти споделя една тайна — каза той, връщайки бутилката в средата на масата. — Повечето хора, които убиваме, заслужават да умрат. По своя собствен малък начин кланът Орсати е направил света много по-добро място.

— Щяхте ли да се чувствате по този начин, ако ме бяхте убили?

— Не ставай глупав — отговори донът. — Да те оставя жив бе най-доброто решение, което някога съм вземал.

— Доколкото си спомням, дон Орсати, вие няхахте нищо общо с решението да остана жив. В действителност — добави остро Алон — вие бяхте твърдо против него.

— Дори и аз, непогрешимият дон Антон Орсати, от време на време допускам грешки, въпреки че никога не съм правил нещо толкова глупаво, като да се съглася да намеря картина на Караваджо за италианците.

— Аз наистина няхах голям избор по този въпрос.

— Това е налудничава задача.

— Точно по моята специалност.

— Карабинерите търсят тази картина в продължение на повече от четири десетилетия и така и не са успели да я намерят. Според мен тя вероятно отдавна е унищожена.

— Слуховете, които се носят, не са такива.

— Какво си чул?

Габриел отговори на въпроса, като даде на доната същата информация, която бе дал на генерал Ферари в Сан Ремо. След това му обясни своя план за връщането на картината. Корсиканецът явно бе заинтригуван.

— Какво общо има това с фамилията Орсати? — попита той.

— Имам нужда да наема един от хората ви.

— Някой конкретен ли имаш предвид?

— Директорът по централноевропейските продажби.

— Каква изненада.

Алон не каза нищо.

— И ако се съглася?

— Едната ръка мие другата — отвърна Габриел, — а двете ръце мият лицето.

Донът се усмихна.

— Може би в крайна сметка наистина си корсиканец.

Алон се загледа в долината и се усмихна.

— За съжаление, не съм такъв, дон Орсати.

15.

Корсика

Както се оказа, човекът, който бе нужен на Габриел, за да намери творбата на Караваджо, бе по работа далеч от острова. Дон Орсати не каза къде е той, нито дали работата му е свързана със зехтина или с проливане на кръв, а само че ще се върне след два, най-много три дни. Той даде на Алон един пистолет „Танфолио“ и ключовете за вилата в съседната долина, където да го изчака. Габриел познаваше добре вилата. Той беше отседнал там с Киара след последната им операция и на нейната огряна от слънце тераса бе научил, че тя носи неговите деца. Имаше само един проблем с къщата: за да стигне до нея, трябваше да мине край трите древни маслинови дървета, където неизменно стоеше на пост ужасният кафеникав козел на дон Казабианка, предизвиквайки всички, които се осмеляха да нахлуят в неговата територия. Старият козел поначало си беше отмъстително създание, но, изглежда, хранеше особена ненавист към Алон, с когото бе имал множество сблъсъци, изпълнени с взаимни заплахи и обиди. В края на обяда Орсати обеща да поговори с дон Казабианка от името на Габриел.

— Вероятно той би могъл да разубеди животното — добави скептично донът.

— Или би могъл да превърне козела в чанта и чифт обувки.

— Хич да не ти хрумват подобни мисли — предупреди го Орсати. — Ако докоснеш дори един косъм от главата на нещастния козел, това ще предизвика вражда.

— Какво ще стане, ако той просто изчезне?

— Макиата няма очи — рече донът, — но вижда всичко.

С тези думи Орсати придружи Габриел по стълбите до двора и го видя да се качва в колата си. Алон кара по шосето, докато то премина в черен път, и след това продължи още малко. Когато стигна до острия лъв завой, видя козела на дон Казабианка да стои, завързан за едно от трите стари маслинови дървета, с израз на унижение на прошарената му муцуна. Алон отвори прозореца си и на италиански засипа козела с

куп обиди по отношение на външния му вид, неговото родословие и позора на сегашното му положение. След това, смеейки се, пое нагоре по склона на хълма към вилата.

Тя беше малка и спретната, с червен керемиден покрив и големи прозорци с изглед към долината. Като влезе, веднага си пролича, че двамата с Киара са били последните ѝ обитатели. Неговият скицист все още лежеше на масичката в хола, а в хладилника намери неотворена бутилката „Шабли“, която му беше дал отсъстващият директор по европейските продажби на дон Орсати. Иначе рафтовете на кухненския килер бяха празни. Габриел отвори френските прозорци, за да влезе следобедният бриз, седна на терасата и проучва задълбочено предоставеното му от генерала досие за картината на Караваджо, докато студът не го накара да влезе вътре. Дотогава вече минаваше четири часа и слънцето изглеждаше кацнало в горния край на долината. Той си взе набързо един душ, облече чисти дрехи и се отправи към селото, за да напазарува, преди да затворят магазините.

В този изолиран край на Корсика бе имало град още от мрачните дни след падането на Римската империя, когато вандалите опустошили бреговете ѝ толкова безмилостно, че ужасените островитяни нямали друг избор, освен да избягат в планинската част, за да оцелеят. Една древна улица се виеше спираловидно край вилите и жилищните сгради, стигайки до широк площад в най-високата точка на градчето. От трите страни на площада имаше магазини и кафенета, от четвъртата се издигаше старата църква. Габриел намери място за паркиране и се запъти към пазара, но реши, че първо има нужда да се подкрепи с едно кафе. Той влезе в едно от кафенетата и седна на маса, откъдето можеше да гледа мъжете, които играеха петанк^[1] на площада под светлината на уличен фенер от ковано желязо. Един от мъжете позна в лицето на Алон приятеля на дон Орсати и го покани да се присъедини към играта. Габриел се престори, че го боли рамото и отвърна на френски, че би предпочел да си остане зрител. Той не спомена, че трябва да пазарува. В Корсика с това все още се занимаваха жените.

Точно тогава камбаните на църквата забиха, отбелязвайки пет часа. Няколко минути по-късно тежката дървена врата се отвори и един свещеник в черно расо се появи на стъпалата. Той застана там, усмихвайки се благосклонно, докато няколко енорияши — предимно

стари жени, се заточиха една след друга към площада. Една от жените, след като кимна разсеяно за довиждане на свещеника, внезапно застина на място, сякаш само тя бе предупредена за наличието на опасност. След това жената продължи да върви и изчезна през вратата на малка схлупена къща в съседство с жилището на пастора.

Габриел си поръча още едно кафе. След това промени решението си и вместо него, си поръча чаша червено вино. Сумракът се сгъсти; лампите грееха топло в магазините и прозорците на схлупената къща близо до дома на пастора. Сега пред вратата ѝ, която беше открената само няколко сантиметра, се появи десетгодишно момче с дълга къдрава коса. Една малка бледа ръка се показва през пролуката, стискайки синьо листче. Момчето грабна листчето и тръгна през площада към кафенето, където го постави на масата на Алон до чашата с червено вино.

— Какво има този път? — попита той.

— Тя не каза — отвърна момчето. — Никога не го прави.

Габриел даде на момчето няколко монети, за да си купи бонбони, и продължи да отпива от виното си, докато нощта се спусна над площада. Накрая взе листчето и прочете единственото изречение, което бе написано на него:

„Мога да ви помогна да намерите това, което търсите“. Той се усмихна, пъкна бележката в джоба си и остана да седи, докато не изпи и последната глътка от виното си. Тогава се изправи и тръгна през площада.

Тя стоеше на вратата, за да го посрещне, наметнала с шал крехките си рамене. Очите ѝ бяха като бездънни черни езера, а лицето ѝ беше бяло като брашно. Жената го погледна внимателно, преди най-накрая да му протегне ръка. Тя беше топла и сякаш безтегловна. Докато я държеше, изпита чувството, че е обгърнал в шепата си пойна птичка.

— Добре дошли отново в Корсика — каза тя.

— Откъде знаете, че съм тук?

— Аз знам всичко.

— Тогава ми кажете как съм пристигнал на острова.

— Не ме обиждайте.

Скептицизмът на Габриел беше престорен. Той отдавна бе загърбил всички съмнения относно способността на старицата да

надзърва както в миналото, така и в бъдещето. Тя стисна здраво ръката му и затвори очи.

— Живели сте в града на водата със съпругата си и сте работили в църква, където е погребан един велик художник. Били сте щастлив, наистина щастлив, за първи път в живота си. После се е появил един едноок мъж от Рим и...

— Добре — каза Алон. — Докажете правотата си.

Жената пушна ръката му и посочи към малката дървена маса във всекидневната. На нея имаше плитка чиния с вода и съд със зехтин. Те бяха нейните работни инструменти. Старицата беше *синядора*^[2]. Корсиканците смятаха, че има силата да избавя от уроки. Първия път Габриел бе предположил, че не е нищо повече от една знахарка, но вече не смяташе така.

* * *

— Седнете — каза тя.

— Не искам — отвърна Алон.

— Защо не искате?

— Защото ние не вярваме в такива неща.

— Евреите ли?

— Да — отговори той. — Евреите.

— Но преди го направихте.

— Вие ми казахте неща за миналото ми, неща, които нямаше откъде да знаете.

— Значи сте били любопитен?

— Предполагам, че да.

— А сега не сте ли любопитен?

Жената седна на обичайното си място до масата и запали свещ. След кратко колебание Габриел седна срещу нея. Той побутна съда със зехтин към средата на масата и скръсти упорито ръце. Старицата затвори очи.

— Едноокият мъж ви е помолил да намерите нещо заради него, нали?

— Да — отвърна Алон.

— Става дума за картина, нали? Творбата на един луд човек, на един убиец. Тя е взета преди много години от малка църква, намираща се на остров.

— Дон Орсати ли ви го каза?

Старицата отвори очи.

— Никога не съм говорила с доната по този въпрос.

— Продължавайте.

— Картината е била открадната от мъже като доната, само че много по-лоши. Те са се отнесли много зле с нея. Тя до голяма степен е увредена.

— Но картината е оцеляла, нали?

— Да — отговори жената, като кимна бавно. — Оцеляла е.

— Къде е сега?

— Близо е.

— Близо до какво?

— Не е по силите ми да ви кажа това. Но ако направите теста със зехтина и водата — добави тя, като погледна към средата на масата, — вероятно ще мога да помогна.

Габриел остана неподвижен.

— От какво се страхувате? — попита старицата.

— От вас — отговори искрено Алон.

— Вие имате силата на Бог. Защо трябва да ви е страх от крехка и стара жена като мен?

— Защото вие също притежавате сила.

— Силата да виждам — каза тя, — но не и земни сили.

— Способността да се вижда бъдещето е голямо предимство.

— Особено за някой с вашата професия.

— Да — съгласи се с усмивка Габриел.

— Тогава защо не направите теста със зехтина и водата?

Той запази мълчание.

— Вие сте загубили много неща — каза внимателно старицата.

— Съпруга, син, вашата майка. Но дните на скръб са вече зад гърба ви.

— Моите врагове ще се опитат ли някога да убият жена ми?

— Нищо лошо няма да сполети нея или децата ви.

Старицата кимна към съда със зехтина. Този път Габриел потопаи показалеца си в него и остави три капки от мазнината да паднат във водата. По законите на физиката зехтинът трябваше да се събере на

повърхността в една обща капка. Вместо това, той се разпръсна на хиляди капчици и скоро от него не остана и следа.

— Вие сте урочасан — каза сериозно старицата. — Би било разумно да ми позволите да премахна от вас уроките.

— Предпочитам да взема два аспирина.

Жената се взря в чинията с вода и зехтин.

— Картината, която търсите, изобразява младенца Христос, нали?

— Да.

— Странно е, че човек като вас ще търси нашия Господ и Спасител. — Тя отново сведе поглед към чинията. — Картината е била преместена от острова. Тя изглежда по-различно от преди.

— Как така?

— Била е поправена. Човекът, който го е извършил, сега е мъртъв. Но вие вече знаете това.

— Някой ден ще трябва да ми покажете как го правите.

— Това не е нещо, което може да се научи. То е дар от Бога.

— Къде е картината сега?

— Не мога да кажа.

— Кой я притежава?

— Извън възможностите ми е да ви дам името му. Жената може да ви помогне да я намерите.

— Каква жена?

— Не мога да кажа. Не позволявайте да ѝ се случи нищо лошо, иначе ще загубите всичко.

Главата на старицата се отпусна към едното ѝ рамо — пророкуването я бе изтощило. Габриел пъкна няколко банкноти под чинията с вода и зехтин.

— Имам да ви казвам още едно нещо, преди да си тръгнете — каза старицата, когато той се изправи.

— Какво е то?

— Жена ви е напуснала града на водата.

— Кога? — попита Алон.

— Докато сте били в компанията на едноокия мъж в града до морето.

— Къде е тя сега?

— Чака ви в града на светлината — отговори синядората.

— Това ли е всичко?

— Не — каза тя, затваряйки очи. — Старецът няма да живее още дълго. Помирете се с него, преди да е станало твърде късно.

* * *

Тя беше права поне за едно нещо — изглежда, Киара наистина бе напуснала Венеция. По време на краткия разговор по мобилния ѝ телефон тя каза, че се чувства добре и че отново вали. Габриел бързо провери времето във Венеция и видя, че е било слънчево дни наред. Обажданията му по телефона в апартамента им останаха без отговор, а баща ѝ — непроницаемият равин Дзоли, сякаш имаше списък с готови извинения, за да обясни защо дъщеря му не беше на бюрото си. Тя ту бе отишла да пазарува, ту беше в книжарницата на гетото, ту беше на посещение в старческият дом. „Ще ѝ кажа да ти се обади веднага щом се прибере. Шалом, Габриел.“ Алон се зачуди дали красивият телохранител на генерала бе съучастник в изчезването на Киара, или и той самият е бил измамен. Заподозря, че е второто. Киара бе по-добре обучена и по-опитна от всеки охранител на карабинерите.

Той отиваше до селото два пъти на ден: веднъж сутринта за закуска и кафе и отново вечерта за чаша вино в кафенето близо до играещите на петанк. И в двата случая виждаше синядората, като излизаше от църквата след литургията. Първата вечер тя не му обърна внимание. Но на втората момчето с къдравата коса дойде до масата му с друга бележка. Изглежда, мъжът, когото Габриел чакаше, щеше да пристигне в Калви с ферибота на следващия ден. Алон позвъни на дон Орсати, който потвърди, че това е вярно.

— Откъде разбра? — попита той.

— Макиата няма очи — отвърна загадъчно Габриел и затвори.

Следващата сутрин той прекара в доизпипване на последните подробности от плана си за намирането на липсващата картина на Караваджо. По обяд отиде до трите древни маслинови дървета и отвърза козела на дон Казабианка. Час по-късно видя едно очукано рено хечбек да навлиза в долината сред облак прах. Когато приближи трите древни маслинови дървета, старият козел застана предизвикателно на пътя му. Разнесе се пронизителният вой на

клаксон, а скоро след това в долината отекнаха скверни обиди и неописуеми закани за физическа разправа. Алон отиде в кухнята и отвори бутилка „Шабли“. Англичанинът се беше върнал в Корсика.

---

[1] Игра на земя с метални топки, възникнала във Франция в началото на XX в., но произлизаща от стара провансалска игра, чиито корени датират още от VIII-IX в. — Б.пр. ↑

[2] Название в Корсика на жените, които се занимават с разваляне на магии, лекуване на уроки и на уплах. — Б.пр. ↑

16.

Корсика

Не се случваше често човек да има възможност да се ръкува с мъртвец, но точно това стана две минути по-късно, когато Кристофър Келър влезе през вратата на вилата. Според британските военни архиви той бе загинал през януари 1991 година по време на Първата война в Персийския залив, когато неговият взвод от САС^[1] бе попаднал под обстрела на коалиционно формирование от изстребители бомбардировачи в един трагичен случай на „приятелски огън“. Родителите му — и двамата уважавани лекари от Харли Стрийт, го бяха оплакали като герой пред обществото, макар че насаме си бяха казали, че той никога не би загинал, ако бе останал в Кеймбридж, вместо да бяга оттам, за да се присъедини към армията. До този ден те все още не знаеха, че само той бе оцелял след въздушната атака на взвода му. Нито пък знаеха, че след като бе напуснал Ирак, преоблечен като арабин, той бе прекосил Европа, стигайки до Корсика, където бе попаднал в обятията на дон Антон Орсати. Габриел бе простил на Келър, че някога той се бе опитал да го убие. Обаче не можеше да се примири с факта, че англичанинът бе оставил родителите си да остаряят, вярвайки, че единственото им дете е мъртво.

Кристофър изглеждаше добре за мъртвец. Очите му бяха яркосини, подстриганата му коса бе изрусяла почти до бяло от морето и слънцето, кожата му беше опъната и силно загоряла. Той носеше бяла, разкопчана на шията риза и смачкан от пътуването делови костюм. Когато съблече самото си, се разкри смъртоносната му физика. Всичко в Келър — от мощните му рамене до мускулестите му ръце — сякаш бе специално създадено, за да служи за убиване. Той метна самото на облегалката на един стол и погледна към пистолета „Танфолио“, който лежеше на масичката за кафе до папката на генерала с материалите за картината на Караваджо.

— Това е мое — каза Кристофър за пистолета.

— Вече не е.

Келър се приближи до отворената бутилка „Шабли“ и си наля една чаша.

— Как мина пътуването? — попита Габриел.

— Успешно.

— Опасявах се, че ще кажеш така.

— По-добре, отколкото другата алтернатива.

— Каква беше работата?

— Доставих храна и медикаменти за вдовици и сираци.

— Къде?

— Във Варшава.

— Моят любим град.

— Боже, какво бунище! И времето е прекрасно по това време на годината.

— Какво прави наистина, Кристофър?

— Погрижих се за проблема на един частен банкир в Швейцария.

— Какъв беше проблемът?

— Руски.

— Руснакът има ли си име?

— Нека да го наречем Игор.

— Този Игор почтен ли беше?

— Ни най-малко.

— Мафиот ли беше?

— До мозъка на костите.

— Предполагам, че този Игор от мафията е поверил пари на частния швейцарски банкир.

— Много пари — каза Келър. — Обаче бил недоволен от лихвата, която получавал срещу своите вложения. Казал на швейцарския банкир да я повиши. В противен случай щял да го убие заедно с жена му, децата му и кучето му.

— Така че швейцарският банкир се е обърнал за помощ към дон Орсати.

— Какъв избор е имал?

— Какво се случи с руснака?

— Претърпя злополука след среща с потенциален бизнес партньор. Няма да те отегчавам с подробности.

— А какво стана с парите му?

— Една част от тях бяха преведени в сметка, принадлежаща на „Орсати Олив Ойл Къмпани“. Останалата сума е все още в Швейцария. Знаеш ги какви са швейцарските банкери — добави Кристофър. — Не обичат да се разделят с парите.

Англичанинът седна на дивана, отвори папката на генерала с материалите за картината на Караваджо и извади снимката на празната рамка в църквата „Сан Лоренцо“.

— Жалко — каза той, като поклати глава. — Тези сицилиански копелета нямат уважение към нищо.

— Дон Орсати казвал ли ти е някога, че именно той е открил, че картината е била открадната?

— Може и да го е споменал някоя вечер, когато запасът му от корсикански поговорки се е бил изчерпал. Жалко, че не е пристигнал в църквата няколко минути по-рано — додаде Келър. — Можел е да попречи на крадците да отмъкнат картината.

— Или крадците са можели да го убият, преди да напуснат църквата.

— Подценяваш дона.

— Никога.

Кристофър върна снимката в папката.

— Какво общо има това с мен?

— Карабинерите ме ангажираха да върна картината. Имам нужда от твоята помощ.

— Какъв вид помощ?

— Нищо особено — отвърна Габриел. — Просто ми трябваш, за да откраднеш един безценен шедьовър и да го продадеш на един човек, който е убил двама души преди по-малко от седмица.

— Това ли е всичко? — Келър се усмихна. — Опасявах се, че ще ме помолиш да направя нещо трудно.

* * *

Алон му разказа цялата история, като започна със зловещото посещение на Джулиан Ишърууд във вилата до езерото Комо и завърши с необичайното предложение на генерал Ферари за връщането на най-желаната липсваща картина на света. Келър не помръдна през

цялото време, подпрял лакти на коленете си със събрани длани, като неволно каещ се грешник. Способността му да стои дълго напълно безмълвен изнервяше дори Габриел. Докато беше служил към САС в Северна Ирландия, Кристофър се бе специализирал в близко наблюдение — опасна техника за наблюдение, която изисквала от него да прекарва седмици наред в тесни скривалища, като тавани и плевни. Той също така се бе внедрил в Ирландската републиканска армия, представяйки се за католик от Западен Белфаст, и точно затова Алон бе убеден, че Келър може да изиграе ролята на крадец на произведения на изкуството, притежаващ незаконно придобита картина за продан. Англичанинът обаче не беше толкова сигурен.

— Аз не се занимавам с това — каза той, когато Габриел завърши краткия си разказ. — Аз следя и убивам хора, взривявам разни неща, но не крада картини. И не ги продавам на черния пазар.

— Щом можеш да минеш за католик от жилищния квартал Балимърфи, може да минеш и за гангстер от Източен Лондон. Ако не ме лъже паметта — добави Алон, — ти си доста добър в използването на различни акценти.

— Вярно е — призна Келър, — обаче знам много малко за изкуството.

— Повечето крадци също не знаят. Точно затова те са крадци, а не куратори и изкуствоведи. Но не се притеснявай, Кристофър, аз ще ти шепна в ухото.

— Нямах представа с какво нетърпение чакам това.

Габриел не отвърна нищо.

— Ами италианците? — попита Келър.

— Какво за тях?

— Аз съм професионален убиец, който е известно, че от време на време практикува занаята си на италианска земя. Няма да мога да се върна там, ако твоят приятел от карабинерите разбере, че съм работил с теб.

— Генералът никога няма да узнае, че си бил замесен.

— Откъде си сигурен?

— Защото той не иска да знае.

Келър не изглеждаше убеден. Той си запали цигара и замислено издуха облак дим към тавана.

— Трябва ли да пушиш? — попита Алон.

— Това ми помага да мисля.

— А на мен ми затруднява дишането.

— Сигурен ли си, че си израелец?

— Донът явно мисли, че съм таен корсиканец.

— Не е възможно — каза Кристофър. — Един корсиканец никога не би се съгласил да намери картина, която е в неизвестност повече от четиридесет години, особено за някакъв гаден италианец.

Габриел отиде в кухнята, взе една чинийка от шкафа и я постави пред Келър. Англичанинът дръпна за последен път от цигарата си, преди да я смачка.

— Какви пари смяташ да използваш?

Той каза на Кристофър за куфарчето, пълно с един милион евро, дадено му от генерала.

— С един милион няма да стигнеш далеч.

— Да ти се намират някакви дребни?

— Може би имам малко джобни пари, останали от удара във Варшава.

— Колко?

— Пет или шестстотин.

— Много щедро от твоя страна, Кристофър.

— Това са мои пари.

— Какво са пет-шестстотин евро между приятели?

— Много пари. — Келър изпусна дълга въздишка. — Все още не съм сигурен дали мога да се справя с това.

— С какво да се справиш?

— Да се представя за крадец на картини.

— Ти убиваш хора за пари — каза Алон. — Не мисля, че това ще бъде кой знае колко по-трудно.

* * *

Обличането на Кристофър Келър за ролята на международен крадец на творби на изкуството се оказа най-лесната част от подготовката му, защото в гардероба на вилата му имаше голям избор на облекло за всякакви поводи или убийства. Имаше дрехи, за да се представи като скитащ бохем, като пътуващ с частния си самолет

тузар, като планински катерач. Имаше дори костюм на римокатолически свещеник, допълнен с молитвеник и куфарче с църковна утвар^[2]. В крайна сметка Габриел избра вида дрехи, които Келър обикновено носеше: бели ризи, ушити по поръчка тъмни костюми и модни мокасина. Като аксесоари към облеклото на англичанина добави няколко златни верижки и гривни, лъскав швейцарски часовник, слънчеви очила със синкав оттенък на стъклата и руса перука с гъст перчем. Кристофър ги допълни с фалшивия си британски паспорт и кредитни карти на името на Питър Рътлидж. Алон си помисли, че така той изглежда малко прекалено изтънчен за престъпник от Ийст Енд, но това нямаше значение. Никой в света на изкуството никога нямаше да узнае името на крадеца.

---

[1] Специална авиодесантна служба на Великобритания. — Б.пр.

↑

[2] Сбор от различните предмети, които се употребяват по време на литургията. — Б.пр. ↑

17.

Улица „Мироменил“, Париж

На следващия ден те се събраха в тесния заден офис на „Научни антики“ в единайсет часа преди обед: крадецът на предмети на изкуството, професионалният убиец и настоящият оперативен агент и бъдещ шеф на израелското разузнаване. Агентът бързо обясни на крадеца как възнамерява да открие отдавна изчезналата олтарна картина на Караваджо. Крадецът, както и убиецът преди него, бе обзет от съмнения.

— Аз крада картини — отбеляза той, а гласът му прозвуча напрегнато. — Не ги намирам от името на полицията. В действителност правя всичко възможно да я избягвам.

— Италианците никога няма да узнаят за твоето участие.

— Така казваш ти.

— Трябва ли да ти напомням, че човекът, който е придобил картината на Караваджо, уби твоя приятел и съдружник?

— Не, мосю Алон, не е нужно.

Звънецът на входната врата иззвъня. Морис Дюран не му обърна внимание.

— Какво искаш да направя?

— Искам да откраднеш нещо, на което никой колекционер в сянка не може да устои.

— А след това?

— Когато в най-ниските слоеве на света на изкуството започнат да се носят слухове, че картината е в Париж, искам да насочиш лешоядите в правилната посока.

Дюран погледна към Келър.

— Към него ли?

Габриел кимна утвърдително.

— И защо лешоядите ще помислят, че картината е в Париж?

— Защото аз ще им кажа, че е така.

— Ти наистина мислиш за всичко, нали, мосю Алон?

— Най-добрият начин да се спечели една хазартна игра е да се премахнат всички случайности от уравнението.

— Ще се опитам да запомня това. — Дюран отново погледна към Кристофър и попита: — Какво знае той за търговията с крадени произведения на изкуството?

— Нищо — призна Габриел. — Обаче бързо се учи.

— С какво си изкарва прехраната?

— Грижи се за вдовици и сираци.

— Да бе — каза скептично Морис. — А аз съм президентът на Франция.

* * *

Те прекараха остатъка от деня в разработване на детайлите на операцията. След това, когато нощта се спусна над Осми арондисман на Париж, Дюран обърна табелката на вратата от „Отворено“ на „Затворено“ и те излязоха един след друг на улица „Мироменил“. Крадецът на произведения на изкуството се отпрати към бирарията на отсрещната страна на улицата за вечерната си чаша червено вино, убиецът взе такси до един хотел на улица „Риволи“, а настоящият оперативен агент и бъдещ шеф на израелското разузнаване отиде до една тайна квартира на Службата с изглед към моста Пон Мари. Той видя двама охраняващи агенти да седят в автомобил, паркиран пред входа на сградата, и когато влезе в апартамента, усети аромата на готвено ястие и чу Киара тихо да си пее. Габриел я целуна по устните и я поведе към спалнята. Не я попита как се чувства. Не я попита нищо.

* * *

— Даваш ли си сметка — попита тя по-късно, — че се любихме за първи път, откакто разбрахме, че съм бременна?

— Наистина ли?

— Когато интелигентен човек като теб, Габриел, се прави на глупак, не се получава много убедително.

Той бавно навигичурот косата ѝ на пръста си, но не каза нищо. Брадичката ѝ бе опряна на гърдите му. От светлината на парижките улични лампи кожата ѝ бе придобила златист оттенък.

— Защо досега не правеше любов с мен? И не ми казвай, че си бил зает — добави тя бързо, — защото преди това никога не те е спирало.

Той пусна косата ѝ, но не отговори.

— Страхуваше се, че нещо може пак да се обърка с бременността ли? Затова ли?

— Да — отвърна Алон. — Предполагам, че е така.

— Какво те накара да промениш мнението си?

— Прекарах няколко минути с една стара жена на остров Корсика.

— Какво ти каза тя?

— Че нищо лошо никога няма да сполети теб или децата.

— И ти ѝ повярва?

— Тя ме спечели, като ми каза няколко неща, които не би могла да знае. След това ми каза, че ти си напуснала Венеция.

— Каза ли ти, че съм в Париж?

— Не с толкова много думи.

— Надявах се да те изненадам.

— Откъде знаеше къде да ме намериш?

— Ти как мислиш?

— Обадила си се на булевард „Цар Саул“.

— Всъщност те ми се обадиха.

— Защо?

— Защото Узи искаше да разбере защо общуваш с човек като Морис Дюран. Естествено, аз веднага се възползвах от възможността.

— Как се измъкна от телохранителя на генерала?

— Матео ли? Той беше лесен.

— Не знаех, че двамата с него си говорите на малки имена.

— Той ми беше много полезен в твоето отсъствие. И нито веднъж не ме попита как се чувствам.

— Няма да допусна отново същата грешка.

Киара го целуна по устните и го попита защо е подновил връзката си с най-успешния крадец на произведения на изкуството в света. Габриел ѝ разказа всичко.

— Сега разбирам защо генерал Ферари толкова силно искаше ти да разследваш смъртта на Брадшоу.

— Той през цялото време е знаел, че Брадшоу е бил мошеник — каза Алон. — Също така е чул слуховете, че неговите пръстови отпечатъци са били по картината на Караваджо.

— Предполагам, че това би могло да обясни нещо странно, което открих в данъчните архиви на „Меридиан Глоубъл Кънсълтинг Груп“.

— Какво е то?

— През последните дванадесет месеца „Меридиан“ е свършила доста работа за фирмата „Ел Икс Ар Инвестмънтс“ от Люксембург.

— Каква е тази фирма?

— Трудно е да се каже. „Ел Икс Ар Инвестмънтс“ е доста непрозрачна компания.

Габриел хвана нов кичур от косата на Киара и попита какво друго е открила в електронните файлове на Джек Брадшоу.

— През последните няколко седмици от живота си той е изпратил няколко имейла до акаунт^[1] в *Джсимейл*^[2] с автоматично генерирано потребителско име.

— Какво са обсъждали?

— Сватби, партита, времето — всички обичайни неща, които хората обсъждат, когато всъщност говорят за нещо друго.

— Имаш ли някаква представа къде е базиран този негов кореспондент?

— В интернет кафенета в Брюксел, Антверпен и Амстердам.

— Естествено.

Тя се претърколи по гръб. Алон сложи дланта си върху корема ѝ, докато дъждът тихо трополеше по прозореца.

— За какво си мислиш? — попита Киара след малко.

— Чудех се дали е истинско, или просто е плод на моето въображение.

— Кое?

— Няма значение.

Тя не настоя повече.

— Предполагам, че ще трябва да кажа нещо на Узи.

— Предполагам, че да.

— Какво да му кажа?

— Истината — отвърна Габриел. — Кажу ми, че ще открадна картина на стойност 200 милиона долара и ще видя дали ще мога да я продам на господин Голямата клечка.

— Какво ще правиш след това?

— Трябва да отида до Лондон, за да пусна един скверен слух.

— А после?

— Ще отида в Марсилия, за да стане скверният слух реалност.

---

[1] Потребителски абонамент за компютърна мрежа или компютърна система, включващ персонален идентификационен код, парола и права за достъп до определени услуги. — Б.пр. ↑

[2] Безплатна услуга за уеб базирана електронна поща на „Гугъл“. — Б.пр. ↑

18.

Хайд Парк, Лондон

На следващата сутрин Габриел позвъни в галерията за изящни изкуства „Ишърууд“, докато пресичаше Лестър Скуеър. Той поиска да види Джулиан далеч от галерията и обичайните за артистичния свят барове в Сейнт Джеймс. Ишърууд предложи кафе-бар „Лидо“ в Хайд Парк. По думите му никой от света на изкуството никога не би стъпил там.

Той пристигна няколко минути след един часа, облечен като типичен англичанин със сако от туид и водоустойчиви обувки. Джулиан изглеждаше много по-трезвен, отколкото бе обикновено в ранния следобед.

— Далеч съм от мисълта да се оплаквам — каза Габриел, стискайки ръката на Ишърууд, — но секретарката ти ме остави да чакам близо десет минути, преди най-накрая да ме свърже с теб.

— Смятай се за щастливец.

— Кога ще я уволниш, Джулиан?

— Не мога да го направя.

— Защо не можеш?

— Може би още съм влюбен в нея.

— Тя злоупотребява с това.

— Знам. — Ишърууд се усмихна. — Ако поне спяхме заедно, тогава щеше да е идеално.

Те седнаха на една маса с изглед към езерото Серпънтайн. Ишърууд изгледа намръщено менюто.

— Не е точно „Уилтънс“, нали?

— Ще оцелееш, Джулиан.

Ишърууд не изглеждаше убеден. Той си поръча сандвич със скариди и чаша бяло вино за кръвното си налягане. Алон си поръча чай и едно кексче. Когато отново останаха сами, Габриел му разказа всичко, което бе открил, след като бе напуснал Венеция. После му каза какво планира да направи.

— Непослушно момче — рече тихо Джулиан. — Абсолютно непослушно момче.

— Това беше идея на генерала.

— Той е едно лукаво копеле, нали?

— Точно затова е толкова добър в работата си.

— Той е длъжен да бъде добър. Но аз, като председател на Комитета за защита на изкуството — добави Ишърууд с официален тон, — ще проявя нехайство, ако не възразя срещу един аспект на твоята доста добре замислена операция.

— Няма друг начин, Джулиан.

— Ами ако картината се повреди по време на кражбата?

— Сигурен съм, че мога да намеря някой, който да я оправи.

— Не бъди толкова нагъл, момчето ми. Не ти отива.

Между тях се възцари дълбока тишина.

— Заслужава си риска, ако мога да върна тази картина на Караваджо — каза накрая Алон.

— Ако — отговори скептично Ишърууд. Той въздъхна дълбоко. — Съжалявам, че те замесих в цялата тази каша. И като си помислиш, нищо от това нямаше да се случи, ако не беше проклетият Оливър Димбълби.

— Всъщност аз съм измислил как Оливър да изкупи греховете си.

— Нали не мислиш да го използваш по някакъв начин?

Габриел бавно кимна.

— Но този път Димбълби никога няма да узнае това.

— Мъдър ход — отговори Ишърууд. — Оливър е един от най-големите клюкари в света на изкуството.

— Именно затова.

— Какво си намислил?

Алон му каза. Ишърууд се усмихна дяволито.

— Непослушно момче — каза той. — Абсолютно непослушно момче.

* * *

Докато свършат обяда, Габриел бе успял да убеди Ишърууд в ефикасността на плана си. Те уточниха последните подробности, докато пресичаха Хайд Парк, и се разделиха на претъпкания тротоар на Пикадили. Ишърууд тръгна обратно към галерията си в Мейсънс Ярд, а Алон към гара „Сейнт Панкрас“, където се качи на един от следобедните влакове на „Евростар“ за Париж. Вечерта в тайната квартира с изглед към Пон Мари той се люби с Киара за втори път, след като бе научил, че тя е бременна.

На сутринта те закусиха в едно кафене близо до *Лувъра*. После, след като изпрати Киара до тайната квартира, Алон взе такси до Лионската гара. В девет часа той се качи на влака за Марсилия и в един без петнадесет вече слизаше по стълбите на гара „Сен Шарл“. Те го отведоха до долния край на булевард „Д’Атен“, по който Габриел пое, за да стигне до „Ла Канебиер“ — широката търговска улица, която се простираше от центъра на града до Старото пристанище. Рибарските лодки се бяха завърнали от сутрешните си курсове и най-различни видове морски създания лежаха върху металните сергии по протежение на източната страна на пристанището. На една от сергиите стоеше побелял мъж, който носеше парцалив вълнен пуловер и гумена престилка. Габриел спря там за кратко, за да разгледа улова на мъжа. После зави зад ъгъла в южния край на пристанището и се настани на пасажерската седалка на едно очукано рено седан. Зад волана, с горяща цигара между пръстите, седеше Кристофър Келър.

— Трябва ли? — попита уморено Габриел.

Келър загаси цигарата си и веднага запали нова.

* * *

— Не мога да повярвам, че сме отново тук.

— Къде?

— В Марсилия — отвърна Келър. — Точно оттук започнахме търсенето на младата англичанка.

— И където ти ненужно отне човешки живот — добави мрачно Габриел.

— Хайде да не дискутираме повторно този въпрос.

— Това е доста високопарен израз за крадец на предмети на изкуството, Кристофър.

— Не мислиш ли, че е някакво съвпадение това, че седим в същата кола от същата страна на Старото пристанище?

— Не.

— Защо не?

— Защото Марсилия е мястото, където са престъпниците.

— Като него. — Келър кимна към мъжа с парцаливия вълнен пуловер, който стоеше до сергията за риба в края на пристанището.

— Познаваш ли го?

— Всички от занаята познават Паскал Рамо. Той и неговата банда са най-добрите крадци на Лазурния бряг. Те крадат всичко. Носеше се слух, че веднъж опитали да откраднат Айфеловата кула.

— Какво се е случило?

— Купувачът се е отказал, или поне така Паскал обича да разказва историята.

— Някога имал ли си вземане-даване с него?

— Той не се нуждае от хора като мен.

— В смисъл?

— Паскал ръководи бандата си със здрава ръка. — Келър издиша облак цигарен дим. — Така че Морис прави поръчка и Паскал доставя стоките, по този начин ли действат?

— Точно като „Амазон“^[1].

— Какво е „Амазон“?

— Трябва малко по-често да се измъкваш от долината си, Кристофър. Светът се промени, откакто си умрял.

Келър потъна в мълчание. Габриел отмести поглед от Паскал Рамо и погледна към хълмистия квартал на Марсилия, разположен близо до базиликата. В паметта му изникнаха картини от миналото: вратата на величествена жилищна сграда на булевард „Сен Реми“, мъж, който крачи бързо в прохладните утринни сенки, арабско момиче с безмилостни кафяви очи, което стои в горния край на каменното стълбище. „Извинете, господине. Да не сте се загубили?“ Той премигна, за да прогони спомените, бръкна в джоба на палтото си, за да извади мобилния си телефон, но се спря. Пред тайната квартира в Париж имаше охранителен екип. Нищо лошо нямаше да се случи на Киара.

— Нещо не е наред ли? — попита Кристофър.

— Не — отвърна Алон. — Всичко е наред.

— Сигурен ли си?

Габриел върна погледа си на Паскал Рамо. Келър се усмихна.

— Малко е странно, не мислиш ли?

— Кое?

— Че човек като теб може да бъде свързан с крадец на предмети на изкуството.

— Или с професионален убиец — добави Габриел.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че животът е сложен, Кристофър.

— На мен ли го казваш.

Келър загаси цигарата си и понечи да запали друга.

— Моля те — каза тихо Алон.

Кристофър мушна цигарата обратно в кутията.

— Още колко трябва да чакаме?

Габриел погледна часовника си.

— Двадесет и осем минути.

— Откъде си толкова сигурен?

— Понеже влакът му пристига на гара „Сен Шарл“ в един часа и тридесет и четири минути. За да стигне пеша от гарата до пристанището, ще са му нужни дванадесет минути.

— Ами ако спре някъде по пътя?

— Няма да спре — отговори Алон. — Господин Дюран е много надежден човек.

— Щом е толкова надежден, защо отново се върнахме в Марсилия?

— Защото той носи един милион евро от парите на карабинерите и искам да се уверя, че те ще се озоват на правилното място.

— В джоба на Паскал Рамо.

Габриел не отговори.

— Малко е странно, не мислиш ли?

— Животът е сложен, Кристофър.

Келър запали цигара.

— На мен ли го казваш.

* * *

Беше един и четиридесет и пет, когато го видя да се спуска по стръмната улица „Ла Канебиер“, което означаваше, че идва с една минута предсрочно. Носеше сив камгарен костюм и изискана филцова шапка, а в дясната си ръка стискаше дръжката на куфарче, съдържащо един милион евро. Той се насочи към продавачите на риба и мина бавно край сергиите, докато не стигна пред тази на Паскал Рамо. Двамата размениха няколко думи, Дюран старателно провери дали стоката е прясна и накрая направи своя избор. Той подаде една банкнота, взе найлонова торбичка, пълна с калмари, и се отправи към южната страна на пристанището. Миг по-късно Морис мина покрай Габриел и Келър, без да ги погледне.

— Къде отива сега?

— На яхта, наречена „Мистрал“.

— Кой е собственик на яхтата?

— Рене Монжан.

Келър повдигна въпросително вежди.

— Откъде познаваш Монжан?

— Това е друга история за друг път.

Сега Дюран вървеше по един от плаващите докове между редиците бели яhti. Както предсказа Габриел, той се качи на една моторна яхта, наречена „Мистрал“, и се шумгна в кабината ѝ. Морис остана там точно седемнайсет минути и когато отново се появи, вече не носеше куфарчето, нито торбичката с калмарите. Той мина край очуканото рено на Келър и тръгна обратно към гарата.

— Поздравления, Кристофър.

— За какво?

— Вече си гордият собственик на един шедевър на Ван Гог, струващ 200 милиона долара.

— Не още.

— Морис Дюран е много надежден — каза Габриел. — Такъв е и Рене Монжан.

---

[1] Транснационална компания за електронна търговия със седалище в Сиатъл, Вашингтон. — Б.пр. ↑

19.

Амстердам

През следващите девет дни светът на изкуството се въртеше гладко на своята позлатена ос в блажено неведение за бомбата със закъснител, която тиктакаше в неговите среди. Неговите представители обядваха добре, пиеха до късно вечерта, пързаяха се безгрижно по склоновете на Аспен и Сен Мориц върху последния хубав сняг за сезона. След това, в третия петък на месец април, те се събудиха с новината, че нещастие е сполетяло Националния музей „Винсент ван Гог“ в Амстердам. Картината „Слънчогледи“ — маслени бои върху платно, 95 x 73 см, беше изчезнала.

Техниката, използвана от крадците, не съответстваше на възвишената красота на тяхната мишена. Те бяха избрали сопата пред шпагата, бързината пред потайността. По-късно началникът на полицията в Амстердам щеше да я нарече най-добрата демонстрация на принципа „разбивай и вземай“, която някога е виждал, въпреки че внимаваше да не спомене твърде много подробности, за да не би да улесни някоя следваща банда крадци да задигне друго знаково и незаменимо произведение на изкуството. Той беше благодарен само за едно нещо: крадците не бяха използвали бръснач за отделяне на платното от рамката. По думите му, те се бяха отнесли с картината с нежност, граничеща с благоговение. Обаче много експерти в областта на охраната на предметите на изкуството видяха тревожен знак във внимателното отношение към платното. За тях то подсказваше поръчкова кражба, извършена от висококвалифицирани професионални престъпници. Един пенсиониран детектив от Скотланд Ярд изрази своя скептицизъм относно перспективите за успешното връщане на картината. „По всяка вероятност — каза той — «Слънчогледи» сега виси в «музея на изчезналите творби» и никога няма да бъде видяна отново от широката публика.“

Директорът на музея „Винсент ван Гог“ излезе пред медиите, за да отправи призив за връщането на картината невредима. И когато това не подежда на крадците, той предложи значително възнаграждение,

което принуди холандската полиция да пропилее безброй часове в проследяването на измислици и фалшиви следи. Кметът на Амстердам — непокаял се радикал, сметна, че следва да се направи демонстрация. Три дни по-късно няколкостотин активисти от всякакъв вид се събраха на Музейния площад да поискат крадците да предадат картината невредима. Те също така призоваха за етично отношение към животните, край на глобалното затопляне, легализиране на всички рекреационни наркотици, закриването на американския център за извънсъдебно задържане в залива Гуантанамо, както и за край на окупацията на Западния бряг и Ивицата Газа. Нямаше арести и всички добре си прекараха, особено онези, които се възползваха от раздаваните безплатно канабис и презервативи. Дори и най-либералните холандски вестници сметнаха, че протестът е бил безсмислен. „Ако това е най-доброто, което можем да направим — написаха те, — трябва да се подготвим за деня, когато стените на най-големите ни музеи ще бъдат голи.“

Зад кулисите обаче холандската полиция полагаше далеч по-традиционни усилия, за да върне картината, която несъмнено бе най-известната творба на Ван Гог. Те разговаряха с техните информатори, подслушваха телефоните и следяха имейл акаунтите на известните им крадци и държаха под око галериите в Амстердам и Ротердам, за които подозираха, че се занимават с продажба на крадени стоки. Но когато изтече още една седмица без никакъв напредък, те решиха да се свържат със събратята си в *Европол*. Белгийците ги изпратиха за зелен хайвер в Лисабон, докато французите не направиха нищо друго, освен да им пожелаят късмет. Най-интригуващата чуждестранна следа дойде от генерал Чезаре Ферари от Арт отряда, който заяви, че е чул слух, че руската мафия е организирала кражбата. Холандците изпратиха настойчива молба до Кремъл за информация. Руснаците не си направиха труда да отговорят.

Дотогава настъпи началото на май, а холандската полиция не притежаваше нито една съществена следа за местонахождението на картината. Публично нейният началник обеща да удвои усилията си. Неофициално той призна, че освен ако няма божествена намеса, картината на Ван Гог вероятно е загубена завинаги. В музея на мястото на картината бе окачено черно платно. Един британски журналист извително помоли директора на музея да бъде засилена сигурността. В

противен случай, пошегува се той, крадците щели да откраднат и платното.

Имаше хора в Лондон, които сметнаха статията за проява на лош вкус, но по-голяма част от представителите на света на изкуството свиха колективно рамене и продължиха живота си. Наближаваха търговете за произведения от стари майстори и по думите на всички сезонът щеше да бъде най-доходоносният от години насам. Трябваше да се гледат картини, да се ухажват клиенти и да се разработват стратегии за офериране. Джулиан Ишърууд бе потънал в работа. В срядата на въпросната седмица той бе забелязан в аукционната зала на „Бонамс“ да разглежда италиански речен пейзаж, приписван на кръга на Агостино Буонамико. На следващия ден Ишърууд обядва обилно в „Дорчестър“ с един турски емигрант, на вид с неограничени финансови средства. В петък той остана след края на работното време на „Кристис“, за да извърши надлежната експертиза на картина от XVIII в., изобразяваща Йоан Кръстител, от Болонската школа. В резултат на това барът на ресторант „Грийнс“ беше пълен до краен предел, когато той пристигна. Джулиан спря, за да поговори насаме с Джеръми Краб, преди да се настани на обичайната си маса с обичайната си бутилка „Сансер“. Тантурестият Оливър Димбълби флиртуваше безсрамно с Аманда Клифтън — възхитителната нова шефка на отдела за импресионистично и модерно изкуство на „Сотбис“. Той набута една от позлатените си визитки в ръката ѝ, изпрати въздушна целувка на Симон Менденхол и след това се приближи до масата на Ишърууд.

— Скъпи Джули — каза Оливър, като се отпусна на празния стол. — Кажи ми нещо, което е абсолютно скандално. Някакъв шокиращ слух. Малко злостни клюки. Нещо, с което да забавлявам хората на маса до края на седмицата.

Ишърууд се усмихна, наля два пръста вино в празната чаша на Оливър и продължи да се наслаждава на вечерта си.

* * *

— В Париж? Наистина ли?
Джулиан кимна заговорнически.

— Кой го казва?

— Не бих могъл да кажа.

— Хайде, скъпи. Говориш с мен. Знам много повече мръсни тайни от МИ-6.

— Именно затова няма да кажа нито дума повече за това.

Димбълби изглеждаше дълбоко наскърбен, което до този момент Ишърууд не бе и помислял, че е възможно.

— Моят източник е свързан с парижкия артистичен свят. Мога да ти кажа само това.

— Е, това е истинска новина. Мислех, че ще ми кажеш, че е някой заместник-шеф на „Максим“.

Ишърууд не отвърна нищо.

— Той в бизнеса ли е, или е потребител на изкуството?

— В бизнеса.

— Търговец?

— Използвай въображението си.

— И наистина е видял картината на Ван Гог?

— Източникът ми никога няма да се озове в една и съща стая с откраднатата картина — отговори Ишърууд с точната нотка на основателно възмущение. — Но той знае от авторитетен източник, че на няколко непочтени търговци и колекционери са били показани нейни полароидни снимки.

— Не знаех, че все още съществуват.

— Кои?

— Фотоапарати „Полароид“.

— Очевидно е така.

— Защо се използват такива фотоапарати?

— Те не оставят дигитални следи, които могат да бъдат проследени от полицията.

— Добре е да се знае това — каза Димбълби, като хвърли поглед към задника на Аманда Клифтън. — И така, кой я продава?

— Според слуховете той е англичанин без име.

— Англичанин? Какъв мерзавец.

— Отвратителен — съгласи се Ишърууд.

— Колко иска?

— Десет милиона.

— За една шибана картина на Ван Гог? Това си е чист обир.

— Точно така.

— Това няма да продължи дълго, не и на тази цена. Някой ще я грабне и ще я заключи завинаги.

— Моят източник мисли, че нашият англичанин може действително да държи в ръцете си нещо, което да предизвика бясно наддаване.

— Ето защо — каза Димбълби, станал внезапно сериозен — нямаш друг избор, освен да отидеш в полицията.

— Не мога.

— Защо не можеш?

— Защото трябва да предпазя моя източник.

— Ти си професионално задължен да съобщиш в полицията. Морално — също.

— Страшно ми харесва, когато ми четеш лекции по морал, Оливър.

— Не го приемай лично, Джули. Аз просто се опитвам да ти направя услуга.

— Като тази да ме изпратиш на пътуване до езерото Комо с изцяло платени разходи ли?

— Пак ли ще водим този разговор?

— Все още сънувам кошмари как тялото му виси от онзи скапан полилей. Изглеждаше като нещо, нарисувано от...

Гласът на Ишърууд заглъхна. Димбълби се намръщи замислено.

— От кого?

— Няма значение.

— Откриха ли изобщо кой го е убил?

— Кого?

— Джак Брадшоу, глупако.

— Аз мисля, че е икономът.

Димбълби се усмихна.

— А сега запомни, Оливър: всичко, което ти казах за това, че картината на Ван Гог е в Париж, си остава между нас.

— Няма да кажа нито дума.

— Закълни ми се, Оливър.

— Имаш честната ми дума — каза Димбълби. После, след като изпи питието си, той каза на всички в помещението.

* * *

До обяд на следващия ден всички в „Уилтънс“ говореха само за това. Оттам мълвата стигна до Националната галерия, галерия „Тейт“ и най-накрая до галерия „Курто“, която още страдаше за кражбата на „Автопортрет с превързано ухо“ на Ван Гог. Симон Менденхол каза на всички в „Кристис“, Аманда Клифтън направи същото в „Сотбис“. Дори обикновено мълчаливият Джеръми Краб не можа да запази мълчание. Той описа мълвата в един подробен имейл до някакъв свой познат в нюйоркския офис на „Бонамс“ и не след дълго тя обиколи галериите в Мидтаун и Горен Ийст Сайд. Никълъс Лавгроув — художествен консултант на безмерно богатите, я подшушна на една репортерка от „Ню Йорк Таймс“, но репортерката вече я беше чула от някой друг. Тя звънна на шефа на холандската полиция, който също вече я беше чул.

Холандецът се обади на колегата си в Париж, който не беше много очарован. Независимо от това, френската полиция започна да търси строен, около четирийсетгодишен англичанин с руса коса, слънчеви очила със синкави стъкла и слаб кокни акцент. Открити бяха няколко такива, макар че никой от тях не се оказа крадец на предмети на изкуството. Сред попадналите в полицейската мрежа се оказа племенникът на британския вътрешен министър, чийто акцент бе по-скоро на лондонския хайлайф, отколкото кокни. Министърът на вътрешните работи се обади на френския си колега, за да се оплаче, и племенникът му бе освободен без много шум.

Имаше обаче една част от слуховете, която бе неопровержима истина: картината „Слънчогледи“, маслени бои върху платно, 95 x 73 см, наистина беше в Париж. Тя бе пристигнала там на сутринта след изчезването ѝ в багажника на един мерцедес седан. Картината първо отиде в „Научни антики“, където, увита в пергаментова хартия^[1], прекара две спокойни нощи в шкаф с контролирана среда. След това бе занесена на ръка в тайната квартира на Службата, която гледаше към Пон Мари. Габриел бързо постави картината на нов подрамник^[2] и я подпря на един статив в импровизираното ателие, което бе приготвил в стаята за гости. Същата вечер, докато Киара готвеше, той запечата вратата с тиксо, за да се избегне всякакво замърсяване на

повърхността. И докато спяха, картината спа в съседство с тях, окъпана в жълтата светлина на уличните лампи край Сена.

На следващата сутрин Алон отиде в една малка галерия близо до Люксембургската градина, където, преструвайки се на германец, купи един парижки уличен пейзаж от треторазреден импресионист, който използваше същия тип платно като Ван Гог. Когато се върна в апартамента, той изтри живописния слой с помощта на силен разтворител и след това отдели платното от подрамника. Като изрязва платното в подходящите размери, Габриел го опъна на същия вид подрамник, на който бе поставил „Слънчогледи“ — подрамник с размери 95 на 73 см. После покри платното с нов грунд. Дванадесет часа по-късно, когато грундът бе изсъхнал, той приготви на палитрата си хромово жълто и жълта охра и започна да рисува.

* * *

Габриел работеше, както бе работил Ван Гог — бързо, „мокро в мокро“^[3] и с нотка лудост. От време на време имаше чувството, че Ван Гог стои редом с него, с лула в едната си ръка, и направлява всяка негова мазка с четката. В други моменти го виждаше в неговото студио в Жълтата къща в Арл, бързащ да улови на платното красотата на слънчогледите, преди те да увехнат и умрат. През август 1888 година Ван Гог нарисувал първите си картини със слънчогледи от Арл и ги окачил на горния етаж в спалнята за гости, в която Пол Гоген се настанил с много опасения в края на октомври. Властният Гоген и умоляващият Винсент рисували заедно до края на есента, работейки често рамо до рамо в полята край Арл, но били склонни да се карат ожесточено за Бога и изкуството. Една от тези кавги избухнала на 23 декември следобед. След като се изправил срещу Гоген с бръснар в ръка, Ван Гог отишъл в публичния дом на улица „Бу д’Арл“ и отрязал част от лявото си ухо. Две седмици по-късно, като го изписали от болницата, той се върнал в Жълтата къща — сам и превързан, и нарисувал три изумителни копия на слънчогледите, които бил нарисувал за стаята на Гоген. До неотдавна една от тези картини бе висяла в музея „Винсент ван Гог“ в Амстердам.

Вероятно Ван Гог бе нарисувал амстердамските слънчогледи само за часове, точно както бил нарисувал техните предшественици предишния месец август. На Габриел обаче му бяха необходими три дни, за да нарисува картината, която по-късно щеше да нарече „Парижка версия“. Като добави отличителния подпис на Винсент ван Гог върху вазата, фалшификатът стана идентичен с оригинала във всяко друго отношение, освен в едно: не притежаваше *кракелюри* — мрежата от фини пукнатини, с която се покрива живописният слой с течение на времето. За да предизвика бързо напукване на боята, Алон свали платното от подрамника и го държа във фурната при 350°C в продължение на тридесет минути. След това, когато платното се охлади, той го изпъна здраво с двете си ръце и го прокара през ръба на масата в трапезарията, първо хоризонтално, после вертикално. В резултат на това мигновено се появи мрежа от пукнатинки. Габриел върна платното на подрамника му, нанесе отгоре лаково покритие и го постави до оригинала. Киара не можа да открие разлика между двете картини. Морис Дюран също не можа да ги различи една от друга.

— Никога не съм си представял, че е възможно — каза французинът.

— Кое?

— Някой да е толкова добър, колкото Ив Морел. — Той прокара върха на пръста си върху мазките на четката на Алон. — Изглежда, сякаш е нарисувана от самия Винсент.

— Това е целта, Морис.

— Но не е толкова лесно да се постигне, дори и от професионален реставратор. — Дюран се наведе по-близо до платното. — Каква техника използва, за да се получат кракелюрите?

Габриел му каза.

— Методът на Ван Меегерен^[4]. Много е ефикасен, стига да не изгори картината. — Дюран премести погледа си от фалшификата на Габриел към оригинала на Ван Гог.

— Не си прави никакви илюзии, Морис. Тя се връща в Амстердам веднага щом приключим с това.

— Знаеш ли колко мога да получа за нея?

— Десет милиона евро.

— Най-малко двадесет.

— Но ти не я открадна, Морис. Тя бе открадната от един англичанин с руса коса и слънчеви очила.

— Един мой познат мисли, че наистина го е срещнал.

— Надявам се, че не си го извел от тази заблуда.

— Ни най-малко — отговори Дюран. — Хората от сенчестата страна на занаята вярват, че твоят приятел има картината и вече води преговори с няколко потенциални купувачи. Не след дълго знаеш кой ще се хвърли в наддаването за нея.

— Може би той има нужда от малко насърчение.

— Какъв вид насърчение?

— Любезно предупреждение, преди чукчето да удари за последен път. Смяташ ли, че можеш да се справиш с това, Морис?

Дюран се усмихна.

— С едно телефонно обаждане.

---

[1] Специално обработена тънка, полупрозрачна хартия, която не пропуска мазнина и влага. — Б.пр. ↑

[2] Рамка за опъване на платното на картина. — Б.пр. ↑

[3] Най-характерната техника при рисуване с акварел. Това ще рече, че хартията, върху която се рисува, е предварително намокрена и боята се полага също с много вода. — Б.пр. ↑

[4] Хан ван Меегерен (1889–1947) — холандски живописец, портретист, един от най-известните фалшификатори на ХХ в., прославил се с фалшифицирането на картини на Йоханес Вермеер и Питер де Хох. — Б.пр. ↑

20.

Женева

Имаше един аспект на случая, който гризеше Габриел от самото начало — тайните помещения на Джек Брадшоу в свободната безмитна зона в Женева. По принцип един бизнесмен използваше уникалните услуги на безмитната зона, защото искаше да се избегне данъчно облагане или защото криеше нещо. Алон подозираше, че мотивите на Брадшоу спадаха към втората категория. Но как да влезе вътре без съдебна заповед и полицейски ескорт? Безмитната зона не беше място, където човек можеше да проникне с шперц и самоуверена усмивка. На Габриел му трябваше съюзник, някой, притежаващ властта да отвори спокойно всяка врата в Швейцария. Той познаваше такъв човек. Трябваше да сключи сделка с него, да постигне тайно споразумение. Това щеше да бъде сложно, но пък въпросите, свързани с Швейцария, в повечето случаи бяха такива.

Първият контакт бе кратък и необещаващ. Алон позвъни на човека в офиса му в Берн и му описа в общи линии какво му е необходимо и защо. Естествено, мъжът отсреща беше сдържан, но по гласа му си пролича, че е заинтригуван.

— Къде сте сега? — попита той.

— В Сибир.

— Колко бързо можете да пристигнете в Женева?

— Мога да хвана следващия влак.

— Не знаех, че има влак от Сибир.

— Той всъщност минава през Париж.

— Изпратете ми стреличка, когато влезете в града. Ще видя какво мога да направя.

— Не мога да дойда чак до Женева без никакви гаранции.

— Ако искате гаранции, обадете се на някой швейцарски банкир. Но ако искате да погледнете в онези помещения, ще трябва да го направите по моя начин. И дори не си помисляйте да ходите без мен където и да е в близост до безмитната зона — добави човекът от Берн.
— Ако го направите, престоят ви в Швейцария ще бъде много дълъг.

Габриел предпочиташе да разполага с по-добри шансове, преди да предприеме пътуването, но сега моментът изглеждаше толкова подходящ, колкото и всеки друг. След като копието на картината на Ван Гог бе завършено, парижката част от операцията не бе нищо повече от стратегия на изчакване. Той можеше да прекара деня, вперил поглед в телефона, или да използва затишието по-продуктивно. В крайна сметка Киара взе решението вместо него. Алон заключи двете картини в гардероба в спалнята, придвижи се бързо до Лионската гара и хвана високоскоростния влак, който потегляше в девет часа сутринта. В Женева пристигна няколко минути след обяд. Габриел позвъни на мъжа в Берн от един обществен телефон в залата за продажба на билети.

— Къде сте? — попита мъжът.

Алон му каза истинското си местонахождение.

— Ще видя какво мога да направя.

Гарата се намираше в район на Женева, който приличаше на неприветлив квартал на някой френски град. Габриел отиде пеша до езерото и прекоси моста Монблан, за да стигне до южния бряг. Уби малко време, хапвайки пица в Английската градина, и след това се разходи по сенчестите улици на Стария град, датиращ от XVI век. В четири следобед въздухът захладня с настъпващата вечер. С подбити от ходенето крака, уморен от чакането, Алон позвъни на мъжа от Берн за трети път, но не получи отговор. Десет минути по-късно, докато се разхождаше покрай банките и скъпите магазини на улица „Рю дю Рон“, той отново му звънна. Този път мъжът вдигна.

— Наречете ме старомоден — каза Габриел, — но наистина не ми харесва, когато хората ми връзват тенекия.

— Никога не съм ви обещавал нещо.

— Можех да остана в Париж.

— Щеше да е жалко. Женева е прекрасна по това време на годината. А и щяхте да пропуснете възможността да надникнете в безмитната зона.

— Още колко време смятате да ме карате да чакам?

— Можем да го направим сега, ако искате.

— Къде сте?

— Обърнете се.

Алон направи, както му беше казано.

— Копеле.

* * *

Той се казваше Кристоф Бител, или поне това бе името, което бе използвал при тяхната единствена предишна среща. Бител работеше, или поне така беше казал по онова време, в подразделението за борба с тероризма на Федералната разузнавателна служба на Швейцария. Той беше слаб и блед, с високо чело, което му придаваше вид, и то съвсем оправдано, на човек с висок интелект. Бледата му ръка, когато я подаде над скоростния лост на един спортен немски седан, изглеждаше така, сякаш неотдавна е била дезинфекцирана.

— Добре дошли отново в Женева — каза швейцарецът, като потегли с колата. — Хубаво е, че този път се обадохте предварително за разнообразие.

— Дните на моите неоторизирани операции в Швейцария приключиха. Не забравяйте, че сега сме партньори, Бител.

— Хайде да не се увличаме, Алон. Не бихме искали да си разваляме удоволствието.

Кристоф Бител си сложи чифт прилепнали към лицето слънчеви очила, с които заприлича на богомолка. Той караше добре, но внимателно, сякаш взеше контрабандна стока в багажника си и се опитваше да избегне контакт с полицията.

— Както вероятно сте очаквали — каза Бител след малко, — признанието ви осигури на нашия офицерски състав и на министрите интересен материал за слушане в продължение на часове.

— Това не беше признание.

— А как ще го определите?

— Аз ви дадох пълен отчет за моята дейност на територията на Швейцария — отговори Габриел. — В замяна на това вие се съгласихте да не ме хвърляте в затвора до края на живота ми.

— Което всъщност заслужавате. — Бител бавно поклати глава, докато караше. — Убийства, грабежи, отвлечения, антитерористична операция в кантона Ури, при която бяха убити няколко членове на „Ал Кайда“. Пропуснах ли нещо?

— Веднъж изнудвах един от вашите най-известни бизнесмени, за да получа достъп до мрежа за ядрени доставки за Иран.

— А, да. Как можах да забравя Мартин Ландсман!

— Това беше една от най-добрите ми операции.

— И сега искате да получите достъп до складови помещения в женевската безмитна зона без съдебна заповед?

— Със сигурност имате някой приятел в безмитната зона, който е готов да ви позволи от време на време да хвърляте по един извънсъдебен поглед на стоките.

— Разбира се — съгласи се Бител. — Но по принцип искам да знам какво ще намеря, преди да разбия ключалката.

— Картини, Бител. Ще намерим картини.

— Откраднати картини?

Габриел кимна утвърдително.

— И какво ще се случи, ако собственикът открие, че сме били вътре?

— Собственикът е мъртъв. Той няма да подаде оплакване.

— Складовите помещения в свободната безмитна зона са регистрирани на името на компанията на Брадшоу. А компанията още е жива.

— Компанията е фалшива.

— Това е Швейцария, Алон. Фалшивите компании са тези, които ни държат в бизнеса.

Пред тях светофарът се смени от зелено на жълто. Бител Разполагаше с предостатъчно време да мине през кръстовището. Вместо това, той отпусна педала на газта, намали и спря.

— Все още не сте ми казали за какво е всичко това — каза той, като хвана скоростния лост.

— С пълно основание.

— И ако успея да ви вкарам вътре? Какво ще получа в замяна?

— Ако съм прав — отвърна Габриел, — вие и вашите приятели във Федералната разузнавателна служба един ден ще можете да обявите връщането на няколко отдавна изчезнали произведения на изкуството.

— Крадени картини в женевската безмитна зона. Това съвсем не е добра реклама за Швейцария.

— Не можете да имате всичко, Бител.

Светофарът светна зелено. Кристоф вдигна крака си от педала на спирачката и ускори бавно, сякаш се опитваше да пести гориво.

— Влизаме, оглеждаме и си тръгваме. И всичко в складовите помещения си остава там. Ясен ли съм?

— Както кажете.

Бител караше мълчаливо, усмихвайки се.

— Кое е толкова смешно? — попита Габриел.

— Мисля, че ми харесва новият Алон.

— Нямам думи да изразя колко много означава това за мен, Бител. Но не може ли да карате малко по-бързо? Бих искал да стигнем до безмитната зона, преди да съмне.

* * *

Те я съзряха няколко минути по-късно — редица безлични бели сгради, увенчани с червен надпис „Свободна безмитна зона“. През XIX в. тя била само един хамбар, където се съхранявали селскостопански стоки по пътя им към пазара. Сега зоната представляваше сигурни безмитни хранилища, където супербогаташите от цял свят криеха всякакъв род съкровища: златни кюлчета, бижута, селектирани вина, автомобили и, разбира се — предмети на изкуството. Никой не знаеше точно колко от най-добрите образци на световното изкуство пребиваваха в хранилищата на женевската безмитна зона, но се смяташе, че са достатъчно, за да бъдат създадени няколко големи музея. Повечето от тези образци никога нямаше да излязат отново на бял свят и ако някога променяха собствениците си, това щеше да бъде направено тайно. Те не бяха творби, на които да се любоваш и възхищаваш. Те бяха стока, защита срещу несигурни времена.

Въпреки огромното богатство, което се съдържаше в свободната безмитна зона, сигурността се осигуряваше с швейцарска дискретност. Оградата, която опасваше зоната, бе по-скоро за обезкуражаване, отколкото препятствие, а портата, през която Бител мина с колата, се затваряше бавно. Обаче по всички сгради имаше монтирани видеокамери и само секунди след пристигането им от една врата излезе митнически служител, държейки в едната си ръка клипборд, а в другата — радиостанция. Кристоф слезе от колата и каза няколко думи

на служителя на перфектен френски. Митничарят се върна в офиса си и миг по-късно се появи стройна брюнетка с прилепнала блуза и тясна пола. Тя подаде един ключ на Бител и посочи към далечния край на комплекса.

— Предполагам, че това е вашата приятелка — каза Габриел, когато Кристоф се качи отново в колата.

— Нашите отношения са строго професионални.

— Съжалявам да го чуя.

Адресите в безмитната зона представляваха комбинация от номерата на сградата, коридора и вратата на хранилището. Бител паркира пред сграда №4 и въведе Алон вътре. От входното фоайе се простираше един сякаш безкраен коридор с множество врати. Една от тях беше отворена. Като погледна вътре, Габриел видя дребен очилат мъж, който седеше зад лакирана китайска масичка с телефон до ухото. Складът бе превърнат в художествена галерия.

— През последните години няколко женевски фирми се преместиха в безмитната зона — обясни Кристоф. — Наемът е по-нисък, отколкото на „Рю дю Рон“, а клиентите, изглежда, харесват репутацията на безмитната зона.

— Напълно заслужено.

— Вече не.

— Ще видим това.

Те стигнаха до стълбището и се качиха на третия етаж. Хранилището на Брадшоу се намираше в коридор 12, зад сива метална врата с номер 24. Бител се поколеба, преди да мушне ключа в ключалката.

— Няма да се взриви, нали?

— Добър въпрос.

— Не е смешно.

Кристоф отвори вратата, натисна ключа на лампата и тихо изруга. Имаше картини навсякъде — картини в рамки, картини на подрамници, картини, навити на руло като килими на персийски пазар. Габриел разви една на пода, за да я види Бител. На нея бе изобразена вила, издигаща се на върха на морска скала, обагрена от диви цветя.

— От Моне ли е? — попита Кристоф.

Алон кимна утвърдително.

— Беше открадната от един музей в Полша преди около двадесет години.

Той разви друго платно — жена, държаща ветрило.

— Ако не греша — каза Бител, — това е на Модилияни.

— Не грешите. Това беше една от картините, задигнати от Музея на модерното изкуство в Париж през 2010 година.

— Обирът на века. Спомням си го.

Кристоф последва Габриел през вратата, която водеше към вътрешното помещение на хранилището. В него имаше два големи статива, халогенна лампа, флакони с разтворители, кутийки с бои, четки, изцапана с бои палитра и каталога на „Кристис“ от лондонския търг на картини от стари майстори за 2004 година. Той беше отворен на „Разпятие Христово“, приписвано на последовател на Гуидо Рени^[1], което бе умело нарисувано, но без вдъхновение, и не си заслужаваше комисионата за аукционера.

Алон затвори каталога и огледа хранилището. Помисли си, че това бе тайното ателие на майстор фалшификатор в Галерията на безследно изчезналите. Обаче си личеше, че в тази стая Ив Морел е правел повече от това да фалшифицира картини; той се бе занимавал и с реставрация. Габриел вдигна палитрата и прокара пръсти по засъхналите върху нея бои. Охра, златисто, червено: цветовете на „Рождество Христово“.

— Какво е това? — попита Бител.

— Доказателство за съществуване.

— Какво искате да кажете?

— Тя е била тук — каза Алон. — Тя съществува.

* * *

В двете помещения на хранилището имаше сто четирийсет и седем картини от импресионисти, модернисти, стари майстори, но нито една от тях не беше на Караваджо. Габриел снима всички платна с камерата на мобилния си телефон. Единствените други вещи в склада бяха едно бюро и малък сейф. „Твърде малък — помисли си Алон, — за да побере италианска олтарна картина с размери 268 x 197 см.“ Той претърси чекмеджетата на бюрото, но установи, че са празни.

После клекна пред сейфа, хвана с два пръста копчето за отваряне и го завъртя. Две завъртания надясно, две завъртания наляво.

— За какво си мислите? — попита Бител.

— Чудя се колко време ще ви отнеме да доведете тук ключар.

Кристоф се усмихна тъжно.

— Може би следващия път.

„Да — помисли си Алон. — Следващия път.“

* * *

Те се отправиха обратно към железопътната гара през това, което се считаше за усилен вечерен трафик в Женева. Докато пресичаха моста Монблан, Бител настоя Габриел да му даде по-пълно описание на случая. Когато въпросите му не успяха да изтръгнат никакъв отговор, той поиска Алон предварително да го уведоми, ако се наложи маршрутът му да включи още едно посещение в Швейцария. Габриел с готовност се съгласи, макар че и двамата мъже си дадоха сметка, че това обещание е само проформа.

— В някакъв момент — каза Кристоф — ще трябва да изпразним този склад и да върнем картините на законните им собственици.

— Да — съгласи се Алон.

— Кога?

— Не бих могъл да ви кажа това.

— Аз пък ви казвам, че разполагате с един месец. След това ще трябва да предам случая на федералната полиция.

— Ако го направите — каза Габриел, — това ще взриви пресата и Швейцария ще понесе още негативи.

— Свикнали сме с това.

— Ние също.

Те стигнаха на гарата точно навреме Алон да хване влака за Париж в четири и половина. Когато пристигна, вече беше тъмно. Той се качи в едно чакащо такси и даде на шофьора адрес, намиращ се на малко разстояние от тайната квартира. Ала когато колата спря на улицата, Габриел усети, че мобилният му телефон завибрира. Той отговори на повикването, слуша известно време мълчаливо и след това прекъсна връзката.

— Промяна в плана — каза на шофьора.

— Къде ще ходим?

— На улица „Мироменил“.

— Както желаете.

Алон пхна телефона в джоба си и се усмихна. „В играта сме — помисли си той. — Определено сме в играта.“

---

[1] Италиански художник, живописец от Болонската школа. — Б.пр. ↑

21.

Улица „Мироменил“, Париж

Отначало Морис Дюран се опита да претендира за право на поверителност относно самоличността на обадилия се. Под натиск обаче призна, че е бил Йонас Фишер — богат индустриалец и известен колекционер от Мюнхен, който редовно използвал уникалните услуги на мосю Дюран. Още в самото начало хер Фишер дал ясно да се разбере, че не се интересува от картината на Ван Гог за себе си, а че се обажда заради свой познат и колега колекционер, чието име по очевидни причини не можел да назове. Както изглеждало, вторият колекционер вече бил изпратил свой представител в Париж въз основа на някои слухове, носещи се в света на изкуството. Хер Фишер се чудел дали Дюран би могъл да насочи този представител в правилната посока.

— Ти какво му отговори? — попита Габриел.

— Казах му, че не знаем местонахождението на творбата на Ван Гог, но ще проведе няколко телефонни разговора.

— И ако си в състояние да му послужиш?

— Би трябвало да се обадя директно на представителя.

— Предполагам, че не ти е дал име.

— Само един телефонен номер — отговори Дюран.

— Колко професионално.

— И аз това си помислих.

Те бяха в малкия офис в задната част на магазина на Морис. Габриел се бе облегал на вратата, а Дюран седеше на малкото си викторианско бюро. На плота пред него бе поставен месингов микроскоп от края на XIX в., изработен от Констан Верик от Париж.

— Дали той е този, когото търсим? — попита Габриел.

— Човек като хер Фишер не би се ангажирал с никой друг, освен със сериозен колекционер. Той също така намекна, че в последно време приятелят му се е сдобил с редица важни придобивки.

— Дали картината на Караваджо е една от тези придобивки?

— Не попитах.

— Може би е по-добре, че не си го направил.

— Може би — съгласи се Морис.

Между тях се възцари мълчание.

— Е? — попита французинът.

— Кажи му утре в два часа следобед да застане в предния двор на „Сен Жермен де Пре“, близо до червената врата. Кажи му да носи телефона си, но не и оръжие. Каквото и да правиш, не влизай в разговор с него. Просто му кажи какво да прави и след това затвори.

Дюран вдигна слушалката на телефона си и набра номера.

* * *

След пет минути те излязоха от магазина — крадецът на предмети на изкуството и настоящият агент и бъдещ шеф на израелската разузнавателна служба — и се разделиха, без да разменят нито една дума или поглед. Крадецът се насочи към бирарията от другата страна на улицата, а агентът — към израелското посолство на улица „Рабле“ №3. Той влезе в сградата през задния вход, спусна се по стълбите в сутерена до обезопасения комуникационен сектор и позвъни на шефа на Интендантството — отдела на Службата, който се грижеше за тайните квартири. Алон му каза, че се нуждае от някаква безопасна къща близо до Париж, но да бъде изолирана и за предпочитане — на север. Той добави, че не е необходимо да е нещо голямо, защото не планира да провежда там никакви забавни мероприятия.

— Съжалявам — отвърна началникът на Интендантството, — мога да ви позволя да отседнете в наличен имот, но не мога да придобия нов без одобрението на най-висшето ръководство.

— Може би не сте слушали внимателно, когато ви съобщих името си.

— Какво трябва да кажа на Узи?

— Нищо, разбира се.

— За кога ви трябва квартирата?

— За вчера.

На следващия ден, в девет сутринта, Интендантството бе сключило сделка за живописна селска къща в покрайнините на село

Андевил, намиращо се във френския район Пикардия. Висок жив плет скриваше от поглед входа ѝ, а от края на привлекателната ѝ задна градина се простираха пъстри като килим ниви. Габриел и Киара пристигнаха по обяд и скриха двете картини на Ван Гог във винарската изба. След това Алон веднага се върна в Париж. Той остави колата си на паркинг близо до метростанция „Одеон“ и отиде пеша по булеварда до площад „Сен Жермен де Пре“. В единия ъгъл на оживения площад се намираше кафене „Бонапарт“. Кристофър Келър седеше на една маса с лице към улицата. Габриел го поздрави на френски и седна до него. Той погледна часовника си. Беше тринадесет часът и петдесет и пет минути. Алон си поръча кафе и се втренчи в червената врата на църквата.

* * *

Не беше трудно да го забележи — в този прекрасен пролетен следобед с ярко слънце в безоблачното небе и лек ветрец, който подухваше по многолюдните улици, той бе единственият, който дойде сам до църквата. Мъжът бе среден на ръст — около метър и шейсет, и добре сложен. Движенията му бяха плавни и уверени — като на футболист, помисли си Габриел, или на елитен войник. Носеше леко светлокафяво спортно сако, бяла риза и сив габардинен панталон. Сламена шапка засенчваше лицето му, а слънчевите очила скриваха очите му. Той се приближи до червената врата и се престори, че прави справка в туристическия си пътеводител. Две девойки — едната с къси панталони, а другата в лятна рокля без презрамки — бяха седнали на стъпалата, изпружили напред босите си крака. Очевидно имаше нещо в мъжа, което ги накара да се почувстват неудобно. Те останаха още малко, после станаха и тръгнаха през площада.

— Какво мислиш? — попита Келър.

— Мисля, че това е нашето момче.

Сервитьорът донесе кафето на Габриел. Той му сипа захар и го разбърка, докато гледаше замислено мъжа, стоящ до червената врата на църквата.

— Няма ли да му се обадиш?

— Още не е два часът, Кристофър.

— Но съвсем скоро ще стане.

— По-добре е да не изглеждаме твърде нетърпеливи. Не забравяй, че вече сме хванали купувач на въдицата. Нашият приятел ей там се включи много късно в наддаването.

Алон остана на масата, докато часовникът в камбанарията на църквата не отбеляза две минути след два часа. Тогава стана и влезе в кафенето. То беше пусто, с изключение на персонала. Габриел се приближи до прозореца, извади телефона от джоба на самото си и набра номера. Няколко секунди по-късно мъжът, който стоеше пред църквата, отговори.

— Бонжур.

— Не е нужно да говорите на френски само защото сме в Париж.

— Предпочитам на френски, ако нямате нищо против.

„Той може да предпочита френския — помисли си Габриел, — но това не е родният му език.“ Мъжът вече не се преструваше, че чете пътеводителя си. Той оглеждаше площада, търсейки човек с мобилен телефон до ухото.

— Сам ли дойдохте? — попита Алон.

— Тъй като в момента ме наблюдавате, знаете, че отговорът е „да“.

— Виждам мъж да стои, където трябва да бъде, но не знам дали е дошъл сам.

— Сам дойдох.

— Бяхте ли проследен?

— Не.

— Откъде сте сигурен?

— Сигурен съм.

— Как да се обръщам към вас?

— Можете да ме наричате Сам.

— Сам?

— Да, Сам.

— Носите ли пистолет, Сам?

— Не.

— Съблечете самото си.

— Защо?

— Искам да видя дали под него има нещо, което не трябва да е там.

— Това наистина ли е необходимо?

— Искате ли да видите картина, или не?

Мъжът сложи пътеводителя и телефона си на стъпалата, съблече самото си и го преметна върху ръката си. След това отново вдигна телефона и каза:

— Доволен ли сте?

— Обърнете се с лице към църквата.

Мъжът се завъртя на около четиридесет и пет градуса.

— Още.

Други четиридесет и пет градуса.

— Много добре.

Мъжът зае първоначалното си положение и попита:

— А сега какво?

— Ще се поразходите.

— Не ми се разхожда.

— Не се тревожете, Сам. Разходката няма да е дълга.

— Къде искате да отида?

— Тръгнете по булеварда към Латинския квартал. Знаете ли пътя до Латинския квартал, Сам?

— Разбира се.

— Познавате ли добре Париж?

— Много добре.

— Не поглеждайте през рамо и никъде не спирайте. Също така не използвайте телефона си. Можете да пропуснете следващото ми обаждане.

Габриел прекъсна връзката и се присъедини към Келър.

— Е? — попита англичанинът.

— Мисля, че току-що намерихме Самир. Освен това смятам, че той е професионалист.

— В играта ли сме?

— Ще разберем след минута.

На отсрещната страна на площада Сам си облече спортното сако. Той мушна мобилния телефон в джоба на гърдите си, пусна пътеводителя в едно кошче за боклук и след това се отправи към булевард „Сен Жермен“. Ако завиеше надясно, щеше да стигне до Дома на инвалидите, а ако поемеше наляво — до Латинския квартал.

Мъжът се поколеба за миг и след това зави наляво. Габриел брой бавно до двадесет, преди да се изправи на крака и да го последва.

* * *

Ако не друго, мъжът бе способен да следва инструкции. Той вървеше по права линия по булеварда, минавайки край магазини и претъпкани кафенета, без да спира и без да поглежда през рамо. Това позволи на Алон да се съсредоточи върху основната си задача — контранаблюдението. Той не видя нищо, което да подсказва, че Сам работи със съучастник, нито че е следен от френската полиция. „Чист е — помисли си Габриел. — Толкова чист, колкото може да бъде един купувач на крадени произведения на изкуството.“

След десет минути усилено ходене Сам наближи мястото, където булевардът стигаше до река Сена. Алон, вървящ на половин пресечка зад него, извади мобилния телефон от джоба си и го набра. Сам пак отговори веднага със същото сърдечно „Бонжур“.

— Завийте наляво по улица „Кардинал Льомоан“ и вървете по нея, докато стигнете до Сена. Минете по моста до остров Сен Луи и след това вървете направо, докато ви се обадя отново.

— Колко още ще вървя?

— Не много дълго, Сам. Почти стигнахте.

Мъжът зави съгласно указанията и прекоси моста Пон дьо ла Турнел, стигайки до малкия остров по средата на Сена. Поредица от живописни кейове следваха един след друг по протежение на периметъра на острова, но само една улица — „Сен Луи ен л’Ил“, се простираше по цялата му дължина. Като му звънна, Габриел инструктира Сам отново да завие наляво.

— Колко още ще вървя?

— Още съвсем малко, Сам. И не поглеждайте през рамо.

Уличката беше тясна, пълна с туристи, които скитаха безцелно покрай витрините на магазините. В западния ѝ край имаше сладоледен салон, а до него — бирария с великолепна гледка към катедралата „Нотр Дам дьо Пари“. Алон позвъни на Сам и му даде последните си инструкции.

— Колко дълго възнамерявате да ме оставите да чакам?

— Боя се, че няма да се присъединя към вас за обяд, Сам. Аз съм само нает помощник.

Габриел прекъсна връзката, без да каже нито дума повече, гледайки как мъжът влезе в бирарията. Един сервитьор го посрещна и му посочи маса на тротоара, на която седеше англичанин с руса коса и слънчеви очила със синкави стъкла. Англичанинът се изправи усмихнат и протегна ръка.

— Аз съм Рег — чу го да казва Алон, докато завиваше зад ъгъла.
— Рег Бартоломю. А вие трябва да сте Сам.

22.

Остров Сен Луи, Париж

— Бих искал да започна този разговор, господин Бартоломю, като ви изкажа моите поздравления. Операцията, която проведохте с вашите хора в Амстердам, беше впечатляваща.

— Откъде знаете, че не съм го извършил сам?

— Това не е от нещата, които човек обикновено прави сам. Със сигурност сте имали помощници — добави Сам. — Като вашия приятел, който говореше с мен по телефона. Той говори френски много добре, но не е французин, нали?

— Какво значение има това?

— Човек обича да е наясно с кого прави бизнес.

— Това не е „Хародс“, драги.

Сам огледа улицата с безразличието на турист, който е посетил твърде много музеи за твърде кратко време.

— Той е някъде там, нали?

— Не знам.

— А има и други, нали?

— Няколко.

— И въпреки това аз трябваше да дойда сам.

— Това е пазар на продавача^[1].

— Така чух и аз.

Сам възобнови огледа на улицата. Той все още носеше шапката и слънчевите си очила, които позволяваха да се види само долната половина на лицето му. То беше гладко избръснато и умерено парфюмирано. Скулите му бяха високи и изпъкнали, брадичката — с трапчинка, а зъбите — равни и много бели. По ръцете му нямаше белези или татуировки. Сам не носеше пръстени, нито гривни, само голям златен часовник „Ролекс“, за да покаже, че е заможен човек. Той имаше изисканите маниери на арабин от добро семейство, но беше малко по-скован.

— Чух и други неща — продължи Сам след малко. — Онези, които са виждали стоката, казват, че сте успели да я измъкнете от

Амстердам с минимални щети.

— Всъщност с никакви.

— Чух също, че има и полароидни снимки.

— Къде го чухте?

Сам се усмихна неприятно.

— Ще отнеме много повече време, отколкото е необходимо, ако държите да играете тези игрички, господин Бартоломю.

— Човек обича да е наясно с кого прави бизнес — каза многозначително Келър.

— Питате ме за информация за човека, когото представлявам ли, господин Бартоломю?

— Не бих си го и помислил.

Между тях се възцари мълчание.

— Моят клиент е бизнесмен — каза накрая Сам. — Доста преуспял и много богат. Той също така е любител на изкуството. Колекционира със замах, но подобно на мнозина сериозни колекционери, е разочарован от факта, че вече има много малко добри картини за продажба. Клиентът ми от години се интересува от придобиването на творба на Ван Гог. Сега вие притежавате една много добра. Моят клиент би искал да я има.

— Както и много други хора.

Сам явно не се притесни от това.

— Ами вие? — попита той след малко. — Защо не ми кажете нещо за себе си?

— Аз крада разни неща, за да си изкарвам прехраната.

— Англичанин ли сте?

— Опасявам се, че е така.

— Винаги съм харесвал англичаните.

— Няма да ви се разсърдя за това.

Сервитьорът дойде и подаде по едно меню на всеки от тях. Сам си поръча бутилка минерална вода, Келър — чаша вино, която нямаше намерение да изпие.

— Нека да изясним нещо от самото начало — каза той, когато отново останаха сами. — Аз не се интересувам от наркотици, оръжие, момичета или апартамент в Бока Ратон^[2], Флорида. Става дума само за пари в брой.

— За колко пари говорим, господин Бартоломю?

— Имам направено предложение за двадесет милиона.
— В каква валута?
— Евро.
— Това окончателна оферта ли е?
— Отложих продажбата, за да се срещна с вас.
— Колко ласкателно. Защо бихте направили такова нещо?
— Защото чувам, че клиентът ви, който и да е той, е човек с дълбоки джобове.
— Много дълбоки. — Друга усмивка, съвсем мъничко по-приятна от първата. — Е, как ще процедираме, господин Бартоломю?
— Трябва да знам дали сте готов да надминете направеното ми предложение.
— Готов съм.
— С колко?
— Предполагам, че мога да ви предложа нещо тривиално, като допълнителни петстотин хиляди, но моят клиент не обича търговете.
— Той замълча, после попита: — Двадесет и пет милиона ще бъдат ли достатъчни, за да спечеля картината?
— Наистина ще са достатъчни, Сам.
— Отлично — каза мъжът. — Може би сега моментът е подходящ да ми покажете полароидните снимки.

* * *

Полароидните снимки бяха в жабката на взет под наем мерцедес, който бе паркиран на една тиха улица зад „Нотр Дам“. Келър и Сам отидоха там заедно и се качиха в него — Кристофър седна зад волана, а Сам — на пасажерската седалка. Келър го подложи на бърз, но щателен обиск, преди да отвори капака на жабката и да извади снимките. Те бяха общо четири — една на цялата картина и три на отделни детайли. Сам ги прегледа със скептично изражение.

— Прилича малко на картината от Ван Гог, която виси над леглото в хотелската ми стая.

— Не е така.

Посредникът направи гримаса, за да покаже, че не е убеден в това.

— Картината на тази снимка може да е копие. А вие може да сте умен мошеник, който се опитва да спечели от кражбата в Амстердам.

— Свалете си очилата и погледнете по-добре, Сам.

— Това и възнамерявам да направя. — Той върна снимките на Келър. — Трябва да видя реалния предмет, не негови фотографии.

— Аз не завеждам музей, Сам.

— Каква е вашата позиция?

— Не мога да показвам картината на Ван Гог на всеки, който поиска да я види. Трябва да знам дали сте сериозен относно придобиването ѝ.

— Предложих ви за нея двадесет и пет милиона евро в брой.

— Лесно е да се предложат двадесет и пет милиона, Сам. Обаче даването им е съвсем друго нещо.

— Моят клиент е изключително богат човек.

— Тогава съм сигурен, че не ви е изпратил в Париж с празни ръце.

Кристофър върна снимките в жабката и затвори плътно капака ѝ.

— Така ли работи вашата измамна схема? Искате да видите парите, преди да покажете картината, и после ги открадвате?

— Ако действях по схема, досега вие и вашият клиент щяхте да сте чули за нея.

Сам не каза нищо срещу този аргумент.

— Не мога да получа повече от десет хиляди в брой за толкова кратко време.

— Аз искам да видя един милион.

Мъжът изсумтя, сякаш искаше да каже, че не може и дума да става за един милион.

— Ако искате да видите Ван Гог за по-малко от един милион — заяви Келър, — можете да отидете в *Лувъра* или в музея „Орсе“. Но ако искате да видите *моя* Ван Гог, ще трябва да ми покажете парите.

— Не е безопасно да се разхождам по улиците на Париж с толкова пари в брой.

— Нещо ми подсказва, че можете да се грижите добре за себе си.

Сам въздъхна примирено.

— Къде и кога?

— „Сен Жермен де Пре“, в два часа утре следобед. Без приятели. Без оръжия.

Сам слезе от колата, без да каже нито дума, и се отдалечи.

* * *

Той прекоси Сена, за да отиде на десния бряг, и тръгна по улица „Риволи“, мина покрай северното крило на *Лувъра* и отиде в Градините на Тюйлери. Сам прекара по-голямата част от това време, говорейки по телефона, и на два пъти приложи елементарни разузнавателни техники, за да види дали е следен. Въпреки това не пролича да е забелязал Габриел, който вървеше на петдесет метра зад него.

Преди да стигне до „Жьо дьо Пом“, той сви към улица „Сент Оноре“ и влезе в един луксозен магазин, където продаваха скъпи кожени изделия за мъже. Сам се появи след десет минути с ново дипломатическо куфарче, което занесе в клона на банка „Ейч Ес Би Си“ на булевард „Осман“. Той остана там точно двадесет и две минути и когато излезе, куфарчето изглеждаше по-тежко, отколкото на влизане. Сам го понесе с бързи крачки към площад „Конкорд“ и след това мина с него през главния вход на хотел „Крийон“. Наблюдавайки го от разстояние, Габриел се усмихна. Само най-доброто за представителя на господин Голямата клечка. Докато се отдалечаваше, той звънна на Келър и му съобщи новината. „В играта сме — заяви Алон. — Определено сме в играта.“

---

[1] Състояние на пазара, при което платежоспособното търсене надвишава предлагането и цените се покачват. — Б.пр. ↑

[2] Популярен курорт на източното крайбрежие на Флорида. — Б.пр. ↑

23.

Булевард „Сен Жермен“, Париж

В два следобед на следващия ден той стоеше пред червената врата на църквата с неизменната шапка и слънчеви очила, като стискаше в дясната си ръка новото дипломатическо куфарче. Габриел изчака пет минути, преди да му се обади.

— Пак вие — каза мрачно Сам.

— Опасявам се, че е така.

— И сега какво?

— Ще направим нова разходка.

— Накъде ще е тя този път?

— Вървете по улица „Бонапарт“ до площад „Сен Сюлпис“. Същите правила като миналия път. Не спирайте никъде и не поглеждайте през рамо. Също така никакви телефонни разговори.

— Колко далече смятате да ме накарате да ходя този път?

Алон затвори, без да каже нито дума. От другата страна на оживения площад Сам тръгна. Габриел брой бавно до двадесет и го последва.

Той остави мъжа да стигне до Люксембургската градина, преди да му позвъни отново. Оттам те се насочиха на югозапад по улица „Вожирар“, след това на север по булевард „Распай“ до входа на хотел „Лютеция“. Келър седеше на една маса в бара и четеше вестник „Телеграф“. Сам се присъедини към него, както бе инструктиран.

— Как беше той този път? — попита Кристофър.

— Акуратен, както винаги.

— Мога ли да ви поръчам нещо за пиене?

— Аз не пия.

— Колко жалко. — Келър сгъна вестника си. — По-добре свалете тези очила, Сам. В противен случай управата може да добие грешна представа за вас.

Мъжът направи, както предложи Кристофър. Очите му бяха светлокафяви и големи. С открито лице той изглеждаше много по-малко заплашителен.

— А сега и шапката — каза Келър. — Един джентълмен не носи шапка в бара на „Лутеция“.

Сам свали сламената шапка, разкривайки гъста коса, която бе кестенява, а не черна, леко прошарена на скулите. Ако беше арабин, не беше от Полуострова или Персийския залив. Кристофър погледна към куфарчето.

— Донесохте ли парите?

— Един милион, точно както поискахте.

— Дайте да погледна. Но бъдете внимателен — добави Келър. — Има камера за наблюдение над дясното ви рамо.

Сам постави куфарчето на масата, щракна ключалките и вдигна капака три пръста, колкото Келър да зърне плътно наредените пачки със стодоларови банкноти.

— Затворете го — каза тихо Келър.

Мъжът затвори и заключи куфарчето.

— Доволен ли сте? — попита той.

— Не още. — Кристофър се изправи.

— А сега къде ще ходим?

— В моята стая.

— Ще има ли някой друг?

— Ще бъдем само двамата, Сам. Много романтично.

Мъжът се изправи и взе куфарчето.

— Мисля, че е важно да изясня нещо, преди да се качим горе.

— Какво е то, Сам?

— Ако се случи нещо с мен или с парите на клиента ми, вие и вашият приятел ще пострадате много лошо. — Той си сложи слънчевите очила и се усмихна. — Просто за да са ясни нещата между нас, драги.

* * *

В антрето на стаята, извън любопитните очи на камерите за наблюдение в хотела, Келър претърси Сам за оръжия или записващи устройства. Като не намери нищо осъдително, той постави куфарчето в края на леглото и щракна ключалките. След това извади три пачки и от всяка пачка измъкна по една банкнота. Кристофър огледа по отделно

банкнотите с професионална лупа, а после и с ултравиолетовата лампа на Габриел в тъмната баня. Осигурителните нишки заблестяха в светлозелено — банкнотите бяха истински. Келър ги върна в пачките и прибра пачките в куфарчето. След това затвори капака и с кимване даде да се разбере, че са готови да преминат към следващата стъпка.

— Кога? — попита Сам.

— Утре вечер.

— Имам по-добра идея — отвърна мъжът. — Да го направим тази вечер. В противен случай разваляме сделката.

* * *

Морис Дюран им беше казал да очакват подобно нещо — малка тактическа маневра, символичен бунт, който би позволил на Сам да има усещането, че той, а не Келър, дава насоката на преговорите. Кристофър направи лек опит да го разубеди, но мъжът не отстъпи. Сам искаше да види картината на Ван Гог преди полунощ, ако ли не, той и неговите 25 милиона евро щели да се изпарят. Това не остави друг избор на Келър, освен да се съгласи с желанието на опонента си. Той го направи с отстъпчива усмивка, сякаш промяната в плана не бе нищо повече от малко неудобство. После Кристофър бързо изложи правилата за вечерния оглед. Сам можеше да докосне картината, да я помирише или да прави любов с нея. Но при никакви обстоятелства не можеше да я снима.

— Къде и кога? — попита Сам.

— Ще ви се обадим в девет часа и ще ви кажем как да действате.

— Добре.

— Къде сте отседнали?

— Знаете точно къде съм отседнал, господин Бартоломю. В девет вечерта ще стоя във фойето на хотел „Крийон“ без приятели, без оръжие. И кажете на приятеля си този път да не ме кара да чакам.

* * *

Десет минути по-късно той излезе от хотела, носейки шапката и слънчевите си очила, и отиде до клона на банка „Ейч Ес Би Си“ на булевард „Осман“, където вероятно върна единия милион евро в сейфа на своя клиент. След това се отправи пеша към музея „Орсе“, където прекара два часа в изучаване на картините на Винсент ван Гог. Когато излезе от музея, приближаваше шест часът. Сам хапна лека вечеря в едно бистро на „Шанз-Елизе“ и се прибра в стаята си в „Крийон“. Както бе обещал, точно в девет часа той застана във фоайето, облечен в сиви панталони, черен пуловер и кожено яке. Алон знаеше това, защото седеше в лоби бара на няколко метра от него. Той изчака, докато стане девет и две минути, преди да набере телефонния номер на мъжа.

— Знаете ли как да използвате парижкото метро?

— Разбира се.

— Идете до метростанция „Конкорд“ и хванете линия номер 12 до станция „Маркс Дормоа“. Господин Бартоломю ще ви чака там.

Сам излезе от фоайето. Габриел остана в бара още пет минути. След това накара пиколото да докара колата му и потегли към селската къща в Пикардия.

* * *

Метростанцията „Маркс Дормоа“ се намираше на Рю дьо ла Шапел, в 18-и район на Париж. Келър бе паркирал на отсрещната страна на улицата и пушеше цигара, когато Сам се появи в горния край на стъпалата. Той дойде до колата и се настани на пасажерската седалка, без да каже нито дума.

— Къде е телефонът ви? — попита Кристофър.

Сам го извади от джоба на палтото си и му го показа.

— Изключете го и извадете СИМ картата.

Мъжът направи, както му беше казано. Келър включи на скорост и се вля във вечерния трафик.

* * *

Кристофър остави Сам да седи на пасажерската седалка, докато не излязоха от северните предградия. След това, като спря в една горичка близо до град Езанвил, му нареди да се мушне в багажника. Той пое по дългия път на север към Пикардия, като удължи пътуването най-малко с един час. В резултат на това, когато зави по алеята на къщата, вече приближаваше полунощ. Като се измъкна от багажника, Сам съзря силуета на мъж, който стоеше под лунната светлина в края на двора.

— Предполагам, че това е вашият сътрудник.

Келър не отговори нищо. Вместо това, той го преведе през задната врата на къщата и го поведе надолу по стълбите към избата. Осветена от една висяща на тавана гола крушка, картината на Винсент ван Гог „Слънчогледи“ — маслени бои върху платно, 95 x 73 см, бе подпряна до едната стена. Сам стоя дълго пред нея, без да каже нищо. Кристофър застана до него.

— Е? — попита той най-накрая.

— След минутка, господин Бартоломю. След минутка.

Най-сетне той пристъпи напред, взе картината, като я хвана за вертикалните летви на подрамника, и я обърна, за да разгледа музейната маркировка върху задната част на платното. После огледа ръбовете на картината и се намръщи.

— Нещо не е наред ли? — попита Келър.

— Винсент е бил пословично небрежен в начина, по който се е отнасял към картините си. Погледнете тук — добави Сам, обръщайки платното, така че Келър да види ръбовете на подрамника. — Оставил е отпечатъци от пръстите си по цялото им протежение.

Той се усмихна, вдигна картината близо до светлината и в продължение на няколко минути внимателно проучва маниера на живописване. След това Сам върна картината на първоначалното ѝ място и отстъпи назад, за да я разгледа от разстояние. Този път Кристофър не наруши мълчанието му.

— Поразителна е — каза той след малко.

— И съвсем истинска — допълни Келър.

— Възможно е. А може и да е дело на много умел фалшификатор.

— Не е.

— За да се уверя, трябва да направя един прост тест — анализ на стърготина от боята. Ако боята е истинска, имаме сделка. Ако не е, никога повече няма да ме видите, оставяйки ви свободен да я пробутате на някой по-некомпетентен купувач.

— Колко време ще отнеме?

— Седемдесет и два часа.

— Разполагате с четирийсет и осем.

— Аз не искам да прибързвам, господин Бартоломю. Нито пък моят клиент.

Кристофър се поколеба, преди да кимне веднъж. С помощта на скалпел Сам майсторски отдели две малки люспи от боята върху платното — едната от долния десен ъгъл, а другата от долния ляв ъгъл — и ги постави в стъклено шишенце. После пъхна шишенцето в джоба си и следван от Келър, се заизкачва по стълбите. Навън мъжкият силует все още стоеше в края на двора.

— Ще имам ли някога шанса да видя вашия сътрудник? — попита Сам.

— Не ви съветвам да го правите — отговори Кристофър.

— Защо?

— Защото ще е последното лице, което ще видите.

Сам се намръщи и се напъха в багажника на мерцедеса.

Келър затръшна капака и го откара обратно в Париж.

* * *

Всички те бяха опитни агенти, всеки по своя уникален начин, но по-късно щяха да кажат, че следващите три дни са минали със скоростта на скована от лед река. Обичайното търпение на Габриел го напусна. Той бе организиран кражбата на една от най-известните картини в света като част от тактика за намирането на друга картина и все пак всичко това щеше да бъде безполезно, ако мъжът, наречен Сам, се оттеглеше от сделката. Само Морис Дюран — може би най-големият специалист в света на незаконната търговия с произведения на изкуството, остана уверен. От опита, който имаше, той знаеше, че безскрупулните колекционери като господин Голямата клечка рядко се отказваха от възможността да придобият творба на Ван Гог. Според

него примамката на „Слънчогледи“ бе твърде голяма, за да ѝ устои. Освен ако по погрешка Габриел не бе показал на Сам фалшификата, което той не бе направил, анализът на люспите от боята щеше да даде положителен резултат и сделката щеше да продължи.

Те имаха и друг вариант, в случай че Сам се откажеше: можеха да го проследят и да се опитат да установят самоличността на клиента му — мъжа с голямото богатство, който бе готов да плати 25 милиона евро за откраднатото произведение на изкуството. Това беше и една от причините Габриел и Келър — двама от най-опитните специалисти по следене на хора в света, да наблюдават всяко движение на Сам през трите дни на изчакване. Наблюдаваха го сутрин, докато се разхождаше по алеите в Градините на Тюйлери, и в следобедните часове, докато посещаваше туристическите забележителности заради своето прикритие, и вечер, докато вечеряше — винаги сам, в някое заведение на „Шанз-Елизе“. Впечатлението, което създаваше, бе на дисциплиниран човек. Алон и Келър бяха единопдушни, че в някакъв момент от живота си Сам е бил член на тайното братство на шпионите. Или може би, мислеха си те, все още беше.

Сутринта на третия ден той ги накара да се притеснят леко, като не се появи за обичайната си разходка. Тревогата им нарасна в четири следобед, когато го видяха да излиза от хотел „Крийон“ с два големи куфара и да се настанява на задната седалка на една лимузина. Ала тревогата им бързо се разсея, когато колата го закара пред клона на банка „Ейч Ес Би Си“ на булевард „Осман“. Тридесет минути по-късно той се върна в стаята си. Според Келър имаше само две възможности. Или Сам бе извършил най-безшумния банков обир в историята, или просто бе изтеглил голяма сума пари в брой от сейфа. Кристофър подозираше, че е последното. Същото смяташе и Габриел. Ето защо напрежението не бе много голямо, когато най-сетне дойде време да позвънят на Сам за отговора му. Тази чест се падна на Келър. Когато разговорът свърши, той погледна към Алон и се усмихна.

— Може никога да не открием картината на Караваджо — каза Кристофър, — но сме на път да получим двадесет и пет милиона евро от парите на господин Голямата клечка.

24.

Шел, Франция

Имаше обаче едно условие: Сам си запазваше правото да избере времето и мястото на размяната на парите и стоката. Времето бе единадесет и половина на следващата вечер. Мястото — склад в мрачното градче Шел, намиращо се източно от Париж. На следващата сутрин Келър отиде с колата дотам, докато хората от останалата част от Северна Франция се стичаха към центъра на столицата. Складът се помещаваше там, където Сам беше казал, че се намира — на булевард „Франсоа Митеран“, точно срещу автокъща на „Рено“. На избелялата табела пишеше „Евротранс“, макар че нямаше никакво указание точно какъв вид услуги предоставяше компанията. Гълъби влитаха и излитаха през счупените прозорци, а зад железните решетки на оградата се виждаше обширен двор, обрасъл с бурени. Кристофър слезе от колата си и разгледа портата с автоматична ключалка. Беше минало много време, откакто тя не бе отваряна.

Той прекара един час, извършвайки рутинна разузнавателна оценка на улиците около склада, и после се отправи на север към селската къща в Андевил. Когато пристигна, завари Габриел и Киара да почиват в огряната от слънце градина. Двете картини на Ван Гог бяха подпрени на стената в хола.

— Все още не знам как можеш да ги различиш — каза Келър.

— Доста е очевидно, не мислиш ли?

— Не, не мисля.

Алон кимна към картината вдясно.

— Сигурен ли си?

— Следите по страните на подрамника са от моите пръсти, а не на Винсент. Пък и на нея има и това.

Габриел включи предоставения му от Службата телефон „Блекбъри“ и го приближи до горния десен ъгъл на платното. Екранът светна червено, което показваше наличието на скрит предавател.

— Сигурен ли си за обхвата? — попита Кристофър.

— Пробвах го отново тази сутрин. Стабилен е като скала на разстояние от десет километра.

Келър погледна към истинската картина на Ван Гог.

— Много жалко, че никой не се е сетил да сложи проследяващо устройство и на тази.

— Да — каза сдържано Алон.

— Колко дълго смяташ да я задържиш?

— Нито ден повече от необходимото.

— Кой ще я пази, докато ние преследваме фалшификата?

— Надявах се да я оставя в посолството ни в Париж — отвърна Габриел, — но шефът на централата не иска да я докосва. Така че ще трябва да взема други мерки.

— Какви мерки?

Когато Алон не отговори, Келър бавно поклати глава.

— Това е малко странно, не мислиш ли?

— Животът е сложен, Кристофър.

Англичанинът се усмихна.

— На мен ли го казваш.

* * *

Те напуснаха живописната селска вила в осем часа вечерта. Копието на „Слънчогледи“ беше в багажника на мерцедеса на Келър, а автентичната картина на Ван Гог — в този на Габриел. Той я занесе на Морис Дюран в магазина му на улица „Мироменил“. След това остави Киара в тайната квартира с изглед към моста Пон Мари и се отправи към градчето Шел.

Алон пристигна няколко минути преди единайсет часа и се отправи към склада на булевард „Франсоа Митеран“. Той се намираше в район на града, чиито улици не бяха много оживени по тъмно. Габриел обиколи имота два пъти, търсейки доказателства за наблюдение или нещо, което да подсказва, че Келър е на път да попадне в капан. Като не откри нищо необичайно, той се зае да потърси подходящ наблюдателен пост, където седящ сам човек не би привлякъл вниманието на полицаите. Единственият вариант бе един мрачен парк, където дузина местни хулигани скейтбордисти пиеха

бира. От едната страна на парка имаше редица пейки, осветени от жълти улични лампи. Габриел паркира колата си на улицата и седна на пейката, която бе най-близо до входа на „Евротранс“. Хулиганите го изгледаха за миг въпросително, преди да подновят обсъждането на належащите за деня въпроси. Той погледна часовника си. Беше единадесет часът и пет минути. След това погледна блекбърито си. Сигналът все още бе извън обхват.

Като вдигна отново поглед, видя фаровете на автомобил на булеварда. Беше малък червен ситроен, който профуча покрай входа на „Евротранс“ и продължи с пълна скорост край парка, оставяйки след себе си пулсиращите звуци на френски хип-хоп. Зад него имаше друга кола — черно беемве, която бе толкова чиста, че изглеждаше като токущо измита за случая. Тя спря пред портата и шофьорът слезе. В тъмнината бе невъзможно да се види лицето му, но по фигурата и движенията той бе двойник на Сам.

Мъжът натисна с показалеца си няколко бутона на клавиатурата на електронната заключваща система с увереността на човек, който знае комбинацията от дълго време. После отново се качи зад волана, изчака вратата да се отвори и влезе в имота. Той спря за малко, докато вратата се затвори зад него, и след това подкара към входа на склада. Там пак слезе от колата и набра кода за отваряне с бързина, която предполагаше доброто му познаване. Когато вратата се плъзна настрана, мъжът вкара колата в склада и изчезна от поглед.

Пристигането на луксозния автомобил в изоставения склад на булевард „Франсоа Митеран“ остана незабелязано за всички в малкия тъмен парк, освен за шейсетгодишния мъж, който седеше сам. Той погледна часовника си — беше единайсет часът и осем минути. После хвърли поглед на екрана на своето блекбъри. Червената лампичка мигаше и се движеше в неговата посока.

* * *

Келър пристигна точно в единайсет и половина. Той звънна на мобилния телефон на Сам и портата се отвори. Пред него се ширна участък от напукан асфалт — пуст и тъмен. Той подкара колата по него бавно, следвайки инструкциите на Сам, и влезе в склада. В

противоположния край на голямото като футболно игрище пространство блестяха габаритите на едно беемве. Кристофър различи фигурата на мъж, облегат на капака, с телефон до ухото и два големи куфара в краката му. Не се виждаше никой друг.

— Спрете там — каза Сам.

Келър натисна педала на спирачката.

— Изключете двигателя и фаровете.

Кристофър направи, както му бе казано.

— Излезте от колата и застанете така, че да мога да ви виждам.

Келър излезе бавно и застана пред предния капак. Сам бръкна през страничния прозорец на своето беемве и включи предните фарове.

— Съблечете си палтото.

— Това наистина ли е необходимо?

— Искате ли парите, или не?

Келър съблече палтото си и го хвърли върху капака на мерцедеса си.

— Обърнете се с лице към колата.

Кристофър се поколеба, после се обърна с гръб към Сам.

— Много добре.

Англичанинът бавно се обърна отново с лице към посредника.

— Къде е картината?

— В багажника.

— Извадете я и я сложете на земята — на двадесет крачки пред автомобила.

Келър отвори багажника и извади картината. Тя бе опакована с пергаментова хартия и бе скрита в найлонов чувал за боклук. Той я сложи на бетонния под на двадесет крачки пред мерцедеса и зачака следващата инструкция на Сам.

— Върнете се при колата си — долетя гласът от другия край на помещението.

— Няма начин — отговори Кристофър, заслепен от фаровете на беемвето.

За кратко възникна безизходно положение. След това Сам излезе напред в ярката светлина. Той спря на няколко крачки от Келър, погледна надолу и се намръщи.

— Искам да я видя още веднъж.

— Тогава предлагам да махнете найлоновата опаковка. Но го направете внимателно, Сам. Ако нещо се случи с тази картина, ще ви държа отговорен.

Сам се наведе и извади платното от чувала. След това обърна изображението към фаровете на колата си и огледа начина на живописване и подписа.

— Е? — попита Кристофър.

Сам погледна пръстовите отпечатащи по страните на подрамника, после и музейните маркировки на гърба.

— След минутка — отвърна той тихо. — След минутка.

* * *

Колата на Келър излезе от склада в единайсет часа и четирийсет минути. Портата на двора беше отворена, когато стигна до нея. Кристофър зави надясно и мина с пълна скорост покрай пейката, на която седеше Габриел. Алон не му обърна внимание, защото гледаше задните фарове на беемвето, което се отдалечаваше по булевард „Франсоа Митеран“. Той сведе очи към своето блекбъри и се усмихна. „Нещата се задействаха — помисли си Габриел. — Определено се задействаха.“

* * *

Червената светлинка на проследяващото устройство примигваше с ритмичността на сърдечен пулс. Тя премина през останалите парижки предградия и след това се понесе стремително на изток по магистрала А4 към Реймс. Габриел караше на километър след Сам, а Кристофър — на километър зад него. Двамата разговаряха по телефона само веднъж — кратък разговор, по време на който Келър потвърди, че сделката е приключила благополучно. Сам притежавал картината, а Кристофър имал парите на Сам. Те били скрити в багажника на колата в торбата за боклук, в която Алон бе опаковал копието на „Слънчогледи“. Всичките, с изключение на една-единствена пачка с

банкноти от по сто евро, която била напъхана в джоба на палтото на Келър.

— Защо е в джоба ти? — попита Габриел.

— Това са пари за бензин — отговори Кристофър.

Сто и двадесет километра дяляха източните предградия на Париж от Реймс — разстояние, което Сам измина за малко повече от час. Точно когато напуснаха града, червената светлинка внезапно спря на магистрала А4. Габриел бързо скъси дистанцията и видя Сам да пълни резервоара на колата си на една крайпътна бензиностанция. Той веднага позвъни на Келър и му каза да отбие, след това изчака, докато Сам отново пое по магистралата. В рамките на няколко минути трите коли възобновиха първоначалната си формация: Сам начело, Алон на километър зад Сам и Кристофър — на километър зад него.

От Реймс те продължиха все на изток, минавайки през Вердюн и Мец. После магистрала А4 зави на юг и ги отведе в Страсбург — административен център на френския регион Елзас и седалище на Европейския парламент, разположен на левия бряг на река Рейн. Няколко минути след изгрев-слънце двадесет и пет милиона евро в брой и копие на откраднатия шедьовър на Винсент ван Гог преминаха незабелязано в Германия.

Първият град от германската страна на границата бе Кел, а отвъд него се простираше аутобан А5. Сам кара по него до Карлсруе, след това зави по А8 и се насочи към Щутгарт. Когато стигна до югоизточните му покрайнини, уцели пиковия час на сутрешния трафик. Той пропълзя през града по Хауптцатерщрасе и се запъти към Щутгарт-Мите — приятен квартал с офиси и магазини в центъра на разрастващата се метрополия. Габриел почувства, че Сам приближава крайната си дестинация, така че скъси дистанцията на няколкостотин метра. И тогава се случи единственото нещо, което най-малко бе очаквал.

Мигащата червена светлина изчезна от екрана на блекбърито му.

* * *

Според блекбърито на Алон проследяващото устройство предаде последния си електронен сигнал от Бьохаймщрасе №8. На този адрес

се издигаше хотел със сива мазилка, който изглеждаше така, сякаш е бил внесен от Източен Берлин по време на най-мрачните дни на Студената война. От задната страна на хотела, докдето се стигаше по тясна уличка, имаше обществен многоетажен паркинг. Беемвето бе паркирано на най-ниското ниво, в един ъгъл, където лампата на тавана бе счупена. Сам се бе отпуснал върху волана с изцъклени очи, предното стъкло бе опръскано с кръв и мозък. Картината „Слънчогледи“ — маслени бои върху платно, 95 x 73 см, беше изчезнала.

25.

Женева

Те напуснаха Щутгарт по същото шосе, по което бяха влезли в него, и се върнаха обратно във Франция през Страсбург. Келър се отправи за Корсика, а Габриел — за Женева. Той пристигна в ранния следобед и веднага позвъни на Кристоф Бител от един обществен телефон край брега на езерото. По гласа на служителя на тайната полиция си пролича, че не му стана никак приятно да го чуе отново толкова скоро. Стана му още по-неприятно, когато Алон му обясни защо се е върнал в града.

— Изключено — каза Кристоф.

— Тогава, предполагам, ще се наложи да съобщя на света за всички откраднати картини, които открих в онзи склад.

— Дотук беше новият Габриел Алон.

— Колко време трябва да ви чакам, Бител?

— Ще видя какво мога да направя.

* * *

На Кристоф Бител му отне един час, за да разтреби бюрото си в седалището на Федералната разузнавателна служба, и още два часа, за да измине пътя от Берн до Женева. Габриел го чакаше на един оживен ъгъл на „Рю дю Рон“. Беше малко след шест часа. От представителните офис сгради заизлизаха спретнати швейцарски финансисти, красиви момичета и издокарани чужденци се стичаха в лъскавите кафенета. Всичко беше много благоприлично. Дори масовите убийци пазеха поведение, когато идваха в Женева.

— Щяхте да ми казвате защо трябва да отворя онзи сейф за вас — каза Бител, когато се вля отново във вечерния трафик с присъщото му прекалено голямо внимание.

— Защото операцията, която провеждам, се натъкна на неочаквано препятствие и за момента няма към къде другаде да се

насоча.

— Какво е препятствието?

— Един труп.

— Къде?

Габриел се поколеба.

— Къде? — попита отново Бител.

— В Щутгарт — отговори Алон.

— Предполагам, че става дума за арабина, който е бил прострелян в главата тази сутрин в центъра на града?

— Кой каза, че е арабин?

— ФСЗК.

Федералната служба за защита на конституцията бе службата за вътрешно разузнаване на Германия. Тя поддържаше тесни връзки с алеманските си събратя в Берн.

— Какво знаят за него? — попита Габриел.

— Почти нищо, затова се обърнаха към нас. Изглежда, убийците са взели портфейла му, след като са го застреляли.

— Това не е единственото нещо, което са взели.

— Вие отговорен ли сте за смъртта му?

— Не съм сигурен.

— Ще ви попитам по друг начин, Алон. Вие ли опряхте пистолета до главата му и натиснахте спусъка?

— Не ставайте смешен.

— Въпросът ми не е толкова невероятен. В крайна сметка вие имате внушителни резултати, когато става дума за трупове на европейска територия.

Габриел не отговори нищо.

— Знаете ли името на човека, който е бил в колата по онова време?

— Той се представяше като Сам, но имам чувството, че истинското му име бе Самир.

— Фамилия?

— Така и не я открих.

— Паспорт?

— Той говореше френски много добре. Ако питате мен, предполагам, че е бил от Близкия изток.

— Ливан?

— Може би. Или може би от Сирия.
— Защо беше убит?
— Не съм сигурен.
— Можете да се справите и по-добре от това, Алон.
— Възможно е да е притежавал картина, която изглеждаше до голяма степен като „Слънчогледи“ на Винсент ван Гог.
— Онази, която беше открадната от Амстердам?
— Беше взета назаем — вметна Габриел.
— Кой рисува фалшификата?
— Аз.
— Защо Сам я притежаваше?
— Аз му я продадох за двадесет и пет милиона евро.
Швейцарецът изпсува тихо.
— Вие попитахте, Бител.
— Къде е картината?
— Коя от картините?
— Истинският Ван Гог! — отвърна рязко Кристоф.
— Тя е в сигурни ръце.
— А парите?
— Дори в още по-сигурни ръце.
— Защо сте откраднали картина на Ван Гог и сте продали нейно копие на арабин на име Сам?
— Защото издирвам творба на Караваджо.
— За кого?
— За италианците.
— Защо един агент от израелското разузнаване издирва картина за италианците?
— Защото му е трудно да отказва на хората.
— И ако уредя да надникнете в сейфа? Какво очаквате да намерите?
— Честно казано, Бител, нямам никаква представа. Швейцарецът въздъхна тежко и посегна към телефона си.

* * *

Той проведе един след друг два телефонни разговора. Първият бе със стройната му приятелка в безмитната зона. Вторият бе с един ключар, който от време на време правеше услуги на Федералната разузнавателна служба в кантон Женева. Когато пристигнаха, жената чакаше на портала; ключарят се появи час след това. Той се казваше Цимер. Мъжът имаше кръгло пухкаво лице и немигащ поглед на плюшена играчка. Дланта му беше толкова изящна и нежна, че Габриел я пусна бързо от страх да не я нарани.

Той носеше тежко правоъгълно куфарче от черна кожа, което стискаше здраво, минавайки след Бител и Алон през външната врата на хранилището на Джак Брадшоу. Дори и да беше осведомен за картините, ключарят не показва никакви признаци за това — вниманието му бе насочено единствено към малкия сейф, поставен на пода до бюрото. Той бе произведен от германска фирма от Кьолн. Цимер се намръщи, сякаш се бе надявал на нещо, което да е по-голямо предизвикателство.

Също като реставратора, ключарят не обичаше да го наблюдават, докато работи. Поради тази причина Габриел и Кристоф бяха принудени да се оттеглят във вътрешната стая на хранилището, която Ив Морел бе използвал като нелегално ателие. Двамата седнаха на пода, подпрели гърбове на стената, с изпружени напред крака. От звуците, долитащи през отворената врата, бе очевидно, че Цимер използваше метод, известен като „пробиване в слабите точки“. Въздухът се изпълни с миризмата на горещ метал. Тя напомни на Габриел миризмата на наскоро използван пистолет. Той погледна часовника си и се намръщи.

— Колко време ще отнеме това? — попита Алон.

— Някои сейфове се отварят по-лесно от други.

— Ето защо винаги съм предпочитал внимателно поставен пластичен експлозив. „Семтекс“ е чудесен отварящ „лост“.

Бител извади телефона си и прегледа електронната си поща, а Габриел разсеяно загледа боите върху палитрата на Ив Морел: *охра, златно, червено...* Най-сетне, един час след като Цимер бе започнал работа, от съседната стая се чу силното тупване на тежък метален предмет. Ключарят се показва на вратата, стиснал черното си кожено куфарче, и кимна на Бител.

— Смятам, че мога и сам да намеря пътя към изхода — каза той и си тръгна.

Алон и Бител станаха от пода и отидоха в съседната стая. Вратата на сейфа беше леко открената — не повече от сантиметър. Габриел посегна към нея, но Кристоф го спря.

— Аз ще го направя.

Той махна с ръка на Алон да отстъпи. След това отвори вратата на сейфа и надникна в него. Той беше празен, с изключение на един бял плик за писма. Бител го взе и прочете името, написано на предната му страна.

— Какво е това? — попита Габриел.

— Изглежда, че е писмо.

— За кого?

Кристоф му го подаде и каза:

— За вас.

* * *

Беше по-скоро писмено изложение, отколкото писмо, оперативен отчет, написан от един низвергнат шпионин, изпитващ угризения заради извършеното предателство. Габриел го прочете два пъти — веднъж, докато беше още в хранилището на Джек Брадшоу, и втори път, докато седеше в залата за заминаващи на международното летище в Женева. Няколко минути след девет часа полетът му бе обявен първо на френски език, след това на английски и накрая на иврит. Звученето на родния му език ускори пулса му. Той пъкна писмото в пътната си чанта, изправи се и се качи на самолета.

ТРЕТА ЧАСТ
ОТВОРЕНИЯТ ПРОЗОРЕЦ

26.

Булевард „Цар Саул“, Тел Авив

Офис сградата, която се издигаше в другия край на булевард „Цар Саул“, беше мрачна, безлична и най-важното — анонимна. Над входа ѝ нямаше никаква табела и никакъв надпис с месингови букви не обявяваше самоличността на нейните обитатели. В действителност нямаше нищо, което да подсказва, че тя е седалището на една от най-страховитите и уважавани разузнавателни служби в света. Едно повнимателно разглеждане на постройката обаче би разкрило съществуването на сграда в сградата със собствен източник на електрозахранване, собствена водопроводна и канализационна мрежа и собствена сигурна комуникационна система. Служителите носеха по два ключа. Единият отваряше една необозначена врата във фойето, а другият задействаше асансьора. Онези, които извършваха непростимия грях да загубят единия или двата ключа, бяха заточвани в Юдейската пустиня, така че никой повече не ги чуваше и виждаше.

Имаше някои служители, които бяха твърде висшестоящи или чиято работа бе прекалено тайна, за да си показват лицето във фойето. Те влизаха в сградата „нелегално“ през подземния паркинг, както направи Габриел тридесет минути след като самолетът му от Женева се приземи на летище „Бен Гурион“. Неговият кортеж включваше ескортиращ автомобил, пълен с тежковъоръжени охранители. Той предположи, че това е предвестник на бъдещето.

Двама от агентите по сигурността го последваха в асансьора, който го качи на последния етаж на сградата. Като слезе, Алон мина през една врата, защитена с електронна система за контрол на достъпа, и влезе в чакалня, където зад модерно бюро с блестяща черна повърхност седеше жена в края на тридесетте години. На бюрото имаше само една лампа и сигурна телефонна централа, а жената имаше много дълги, загорели от слънцето крака. Сред служителите на булевард „Цар Саул“ тя бе известна като Железния купол^[1] заради ненадминатата ѝ способност да отхвърля нежелани искания за разговор с шефа. Истинското ѝ име беше Орит.

— Той е в среща — каза тя, поглеждайки към червената лампичка, която светеше над внушителната двойна врата на шефа. — Седнете. Той няма да се бави.

— Знае ли, че съм в сградата?

— Знае.

Алон се отпусна върху дивана, който вероятно бе най-неудобният в цял Израел, и се втренчи в червената светлина, която блестеше над вратата. После погледна към Орит, която му се усмихна смутено.

— Мога ли да ви предложа нещо? — попита тя.

— Да, един таран — отвърна Габриел.

Най-сетне светлината се промени от червена в зелена. Той бързо се изправи и се шмугна в кабинета, докато участниците в приключилото заседание се изнизваха един по един през друга врата. Габриел разпозна двама от тях. Единият беше Римона Щерн, началникът на отдела, занимаващ се с иранската ядрена програма. Другият беше Михаил Абрамов — оперативен агент и отличен стрелец, който бе работил в тясно сътрудничество с Габриел по редица мащабни операции. Костюмът, който носеше, подсказваше неотдавнашно повишение.

Когато вратата се затвори, Алон бавно се обърна към единствения останал обитател на стаята. Той стоеше до голямо бюро от опушено стъкло, държейки в ръка една отворена папка. Беше облечен със сив костюм, който изглеждаше с един размер по-малък от необходимото, и бяла риза с модна висока яка, която оставяше впечатлението, че главата му излиза директно от мощните му рамене. Очилата му бяха с малки стъкла, без кръжила, от вида, който носеха германските бизнесмени, които искаха да изглеждат млади и модерни. Косата му, или поне това, което бе останало от нея, приличаше на сиво стърнище.

— Откога Михаил присъства на заседанията в кабинета на директора? — попита Габриел.

— Откакто го повиших — отговори Узи Навот.

— На какъв пост?

— Заместник-началник на отдел „Специални операции“. — Навот отпусна надолу папката и се усмихна неискрено. — Нали няма проблеми, че правя кадрови промени, Габриел? Все пак аз съм шефът още една година.

— Имах планове за него.

— Какви планове?

— Всъщност щях да го поставя начело на „Специални операции“

— Михаил? Той изобщо не е готов.

— Ще се справи, стига да има някой опитен оперативен стратег, който да го напътства.

— Някой като теб?

Алон не отвърна нищо.

— Ами аз? — попита Навот. — Вече решил ли си какво ще правиш с мен?

— Това зависи изцяло от теб.

— Очевидно — не.

Узи пусна папката на бюрото си и натисна един бутон върху контролния панел, който бавно спусна венецианските щори върху стигащите от пода до тавана прозорци с бронирани стъкла. Той остана там за момент, потънал в мълчание, сякаш затворен зад решетки от сянка. Габриел зърна непривлекателния портрет на собственото си бъдеще — посивял мъж в сива клетка.

— Трябва да призная — каза Навот, — че много ти завиждам. Египет отива към гражданска война, „Ал Кайда“ контролира територия, простираща се от Фалуджа до Средиземно море, а един от най-кървавите конфликти в съвременната история се вихри на северната ни граница. И все пак ти имаш време да издирваш откраднат шедьовър за италианското правителство.

— Идеята не беше моя, Узи.

— Можеше поне да проявиш любезността да поискаш моето одобрение, когато онзи карабинер е дошъл при теб.

— Щеше ли да го дадеш?

— Не, разбира се.

Навот мина бавно покрай дългата си началническа заседателна маса и отиде до уютния си началнически кът за сядане. Предаванията на световните телевизионни канали се нижеха безшумно на неговата видеостена; световните вестници бяха подредени акуратно върху масичката му за кафе.

— Напоследък полицейските сили в Европа са доста заети — каза той. — Убит британски емигрант край езерото Комо, откраднат шедьовър на Ван Гог, а сега и това. — Узи взе броя на „Ди Велт“ и го

вдигна, така че Габриел да го види. — Мъртъв арабин в центъра на Щутгарт. Три наглед несвързани събития с едно общо нещо. — Той пусна вестника да падне върху масата. — Габриел Алон, бъдещият шеф на Тайната разузнавателна служба на Израел.

— Всъщност общите неща са две.

— Кое е второто?

— Компанията „Ел Икс Ар Инвестмънтс“ от Люксембург.

— Кой е нейният собственик?

— Най-лошият човек на света.

— Той фигурира ли във ведомостта на Службата?

— Не, Узи — отвърна с усмивка Алон. — Все още не.

* * *

Навот знаеше в общи линии как бе протекло търсенето на Габриел на липсващата картина на Караваджо, защото го бе следил от разстояние: резервации за самолетни билети, тегления от кредитни карти, преминаване през гранични пунктове, искания за тайни квартири, новини относно изчезнал шедьовър. Сега, седнал в кабинета, който скоро щеше да бъде негов, Алон допълни картината, като започна с ултиматума на генерал Ферари във Венеция и завърши със смъртта в Щутгарт на мъжа, нарекъл се Сам — мъж, който току-що бил платил двадесет и пет милиона евро за картината „Слънчогледи“ — маслени бои върху платно, 95 x 73 см, нарисувана от Габриел Алон. След това той вдигна писмото от три страници, което Джак Брадшоу бе оставил за него в хранилището си в женевската безмитна зона.

— Истинското име на Сам е Самир Басара. Брадшоу го срещнал за първи път, докато работел в Бейрут. Самир бил класически мошеник. Наркотици, оръжия, момичета — всички неща, които правели живота интересен на място като Бейрут през 80-те години. Но се оказа, че в действителност Самир не е бил ливанец. Той е бил сириец и е работел за сирийското разузнаване.

— Дали все още е работел за тях, когато е бил убит?

— Разбира се — отвърна Габриел.

— С какво се е занимавал?

— Купувал е крадени произведения на изкуството.

— От Джек Брадшоу?

Алон кимна утвърдително.

— Самир и Брадшоу са подновили връзката си преди четиринайсет месеца по време на обяд в Милано. Самир е направил бизнес предложение. Казал, че има клиент — богат бизнесмен от Близкия изток, който се интересувал от придобиване на картини. В рамките на няколко седмици Брадшоу използвал връзките си в тъмните среди на света на изкуството, за да осигури една картина на Рембранд и една на Моне — и двете се оказали откраднати. Това не притеснило Самир. Всъщност даже му харесало. Той дал на Брадшоу пет милиона долара и му казал да намери още.

— Как е плащал за картините?

— Превеждал е парите на компанията на Брадшоу чрез нещо, наречено „Ел Икс Ар Инвестмънтс“ от Люксембург.

— Кой притежава „Ел Икс Ар Инвестмънтс“?

— Ще стигна до това — отвърна Габриел.

— Защо Сам е искал крадени картини?

— Ще стигна и до това. — Алон сведе очи към писмото. — От този момент Джек Брадшоу се е впуснал в нещо като лудо купуване за новия си богат клиент — две творби на Реноар, една на Матис, една на Коро, която бе открадната през 1972 г. от Музея за изящни изкуства в Монреал. Придобил и няколко значими картини от италиански художници, които не трябвало да напускат страната. Самир бил все така ненаситен. Той заявил, че клиентът му иска нещо голямо. Точно тогава Брадшоу му предложил *Свещения граал* сред изчезналите картини.

— Творбата на Караваджо?

Габриел кимна утвърдително.

— Къде е била тя?

— Била е в Сицилия, в ръцете на „Коза Ностра“. Брадшоу е отишъл в Палермо и е договорил сделката. След всички тези години мафиотите всъщност били доволни да се отърват от картината. Брадшоу я внесъл контрабандно в Швейцария, скрита в товар с килими. Излишно е да казвам, че олтарната картина не била в отлично състояние, когато пристигнала. Той приел пет милиона евро като аванс от Самир и наел френски фалшификатор да върне приличния вид на

„Рождество Христово“. Обаче се случило нещо, преди да успее да приключи продажбата.

— Какво е било то?

— Разбрал е кой всъщност купувал картините.

— И кой е той?

Преди да отговори, Габриел се върна на въпроса, който Навот бе задал няколко минути по-рано: Защо богатият клиент на Самир Басара е бил на пазара на крадени картини? За да отговори на него, Алон първо му обясни четирите основни категории крадци на предмети на изкуството: безпарични любители на изкуството, некомпетентни загубеняци, професионалисти и организирани престъпници.

— Организираните престъпници — каза той — са отговорни за повечето големи обири. Понякога те имат чакащ купувач, но често откраднатите картини в крайна сметка се използват като разплащателно средство в подземния свят, като пътнически чекове за криминалния контингент. Една картина на Моне например може да се използва като обезпечение за пратка с руски оръжия, а творба на Пикасо — за турски хероин. Накрая някой по веригата от притежатели решава да я осребри, обикновено с помощта на опитен прекупвач на крадени ценности като Джак Брадшоу. Картина, чиято стойност на законния пазар е 200 милиона щатски долара, на черния пазар ще струва 20 милиона. Двадесет милиона, които никога не биха могли да бъдат проследени — добави Габриел. — Двадесет милиона, които никога не биха могли да бъдат замразени от правителствата на Съединените щати и страните от Европейския съюз. Разбираш ли накъде бия, Узи?

— Кой е той? — попита отново Навот.

— Той е човекът, който води една доста мръсна гражданска война, човекът, който системно използва изтезания, безразборен масиран артилерийски обстрел и подлага на атаки с химически оръжия собствения си народ. Той видя да хвърлят Хосни Мубарак в затвора и наблюдава как Муамар Кадафи бе линчуван от кръвожадната тълпа. В резултат на това се безпокои какво може да му се случи, ако падне от власт, ето защо е поискал от Самир Басара да подготви малко бели пари за черни дни за него и семейството му.

— Искаш да кажеш, че Джак Брадшоу е продавал откраднати картини на президента на Сирия?

Алон вдигна поглед към изображенията, появяващи се на видеостената на Навот. Режимът току-що бе обстрелял държан от бунтовниците квартал в Дамаск. Имаше безброй загинали.

* * *

— Сирийският управник и неговият род притежават милиарди — каза Навот.

— Така е — отвърна Габриел, — но американците и Европейският съюз замразяват всички негови активи и активите на най-близките му сътрудници, които успеят да открият. Дори Швейцария замрази сирийски активи на стойност стотици милиони евро.

— Обаче по-голямата част от богатството му е все още някъде там.

— За момента — каза Габриел.

— А защо не златни кюлчета или трезори, пълни с пари в брой? Защо картини?

— Предполагам, че той притежава също и злато, и пари в брой. В крайна сметка, както ще ти каже всеки инвестиционен консултант, разнообразието е ключът към успеха в дългосрочен план. Но ако аз трябваше да съветвам сирийския президент — добави Алон, — щях да му кажа да инвестира в активи, които лесно могат да се скрият и превозват.

— В картини ли? — попита Узи.

Габриел кимна утвърдително.

— Ако закупи картина за пет милиона на черния пазар, той може да я продаде на приблизително същата цена, като се приспаднат комисионите на посредниците, разбира се. Това е доста нищожна цена, която трябва да се плати за десетки милиони в непроследими пари.

— Гениално.

— Никой никога не го е обвинявал, че е глупав, а само че е безмилостен и брутален.

— Кой е убил Самир Басара?

— Ако трябва да гадая, бил е някой, който го е познавал. — Габриел замълча, после добави: — Някой, който е седял на задната

седалка на колата, когато е натиснал спусъка.

— Някой от сирийското разузнаване ли?

— Обикновено така се действа.

— Защо са го убили?

— Може би е знаел твърде много. Или може би са му били ядосани.

— За какво?

— Че е допуснал Джак Брадшоу да узнае твърде много за личните финанси на управляващата фамилия.

— Колко е знаел?

Алон вдигна писмото и отвърна:

— Много, Узи.

---

[1] Израелска противовъздушна система, която функционира при всякакви метеорологични условия. — Б.пр. ↑

27.

Булевард „Цар Саул“, Тел Авив

— Според теб какво е направил Брадшоу с картината на Караваджо?

— Сигурно я е занесъл обратно във вилата си край езерото Комо — отговори Габриел. — После е поканил Оливър Димбълби да отиде в Италия, за да разгледа колекцията му. Било е хитрост, изкусна операция, замислена от бившия британски шпионин. Истинската му цел е била Оливър да предаде съобщение на Джулиан Ишърууд, който, от своя страна, да го предаде на мен. Обаче нещата не са се случили, както са били планирани. Вместо да отиде лично до Комо, Оливър изпратил Джулиан. А когато той пристигнал там, Брадшоу вече бил мъртъв.

— И творбата на Караваджо била изчезнала, така ли?

Габриел кимна утвърдително.

— Защо Брадшоу е искал да ти каже за връзката си със сирийския президент?

— Предполагам, че е смятал, че аз ще се справя дискретно с проблема.

— В смисъл?

— Че няма да кажа на британската или италианската полиция, че той е бил контрабандист и прекупвач на крадени ценности — отвърна Габриел. — Надявал се е да се срещне лично с мен. Но е взел и допълнителната мярка да опише всичко, което знае, и да го заключи в безмитната зона.

— Заедно със складираните там откраднати картини?

Алон кимна утвърдително.

— Защо е променил така внезапно решението си? Защо не е взел кървавите пари на управника и не е бил доволен от спечелените милиони?

— Заради Никол Девро.

Навот замислено присви очи.

— Защо това име ми звучи познато?

— Тя е фотографката на агенция „Франс Прес“, която беше отвлечена и убита в Бейрут през 80-те години — каза Габриел. След това разказа на Узи останалата част от историята: любовната връзка, вербуването от КГБ, превеждането на половин милион долара в швейцарска банкова сметка. — Брадшоу никога не си е простил за смъртта на Никол — добави той. — И със сигурност никога не е простил на сирийския режим за убийството ѝ.

Навот остана известно време мълчалив.

— Твоят приятел Джек Брадшоу е извършил много глупави неща през живота си — каза той накрая. — Но най-глупавото нещо, което е направил, е било да приеме пет милиона евро от управляващата фамилия на Сирия за картина, която не е успял да достави. Има само едно нещо, което семейството мрази повече от нелоялността — хората, които се опитват да вземат парите им.

Узи се загледа в кадрите, които течаха на видеостената.

— Ако питаш мен — каза той, — точно за това е цялото това проявление на човешката поквара. Сто и петдесет хиляди загинали и милиони, останали без дом. И за какво? Защо управляващата фамилия така отчаяно се е вкопчила във властта? Защо убиват в колосални мащаби? Заради вярата си? Заради сирийския идеал? Сирийски идеал не съществува. Честно казано, вече не съществува и Сирия. И все пак убийствата продължават поради една-единствена причина.

— За пари — вметна Габриел.

Навот бавно кимна.

— Звучиш така, сякаш имаш задълбочени познания за положението в Сирия, Узи.

— По една случайност съм женен за най-големия експерт в страната по въпроса за Сирия и движението БААС. — Той замълча, после добави: — Но пък ти вече го знаеш.

Навот се изправи, отиде до бюфета и си наля чаша кафе от термосната кана. Габриел забеляза липсата на високомаслена сметана и виенски маслени бисквити — две неща, на които Узи не можеше да устои. Сега той пиеше кафето си черно, без нищо друго, освен една таблетка захарин, която изстреля в чашата си от пластмасов дозатор.

— Откога си слагаш подсладител в кафето, Узи?

— Бела се опитва да ме отучи да ползвам захар. Кофеинът е следващият на ред.

— Не мога да си представя да върша тази работа без кофеин.

— Ще го разбереш съвсем скоро.

Навот неволно се усмихна и се върна на мястото си. Алон се загледа във видеостената. Тялото на дете — момче или момиче, бе невъзможно да се каже — бе измъкнато изпод развалините. Една жена ридаеше. Братат мъж крещеше за отмъщение.

— Колко има? — попита той.

— Пари ли?

Габриел кимна утвърдително.

— Десет милиарда е цифрата, която се тиражира от пресата — отговори Навот, — но ние смятаме, че реалната сума е много по-голяма. И всичко това се контролира от Кемел Ал Фарук. — Навот хвърли кос поглед на Алон и попита: — Името познато ли ти е?

— Не съм специалист по въпросите на Сирия, Узи.

— Скоро ще бъдеш. — Устните на Навот отново се извиха в лека усмивка, преди да продължи. — Кемел всъщност не е член на управляващата фамилия, но през целия си живот е работил в семейния бизнес. Започнал е кариерата си като бодигард на бащата на владетеля. В края на 70-те години той поел куршум заради стареца и бащата на владетеля никога не забравил това. Той го назначил на висок пост в Мухабарат^[1], където Кемел си спечелил репутацията на зъл инквизитор на политически затворници. Често за забавление той приковавал към стената членове на Мюсюлманското братство.

— Къде е Кемел сега?

— Неговата официална длъжност е заместник-министър на външните работи, но в много отношения той ръководи страната и войната. Владетелят никога не взема решение, без първо да се посъветва с Кемел. И нещо може би по-важно: именно Кемел се грижи за парите. Той е вложил част от богатството в Москва и Техеран, но няма начин да е поверил всичко на руснаците и иранците. Смятаме, че Кемел има някого, работещ за него в Западна Европа, който е бил зает с укриване на активи. Това, което не знаем — каза Навот, — е кой е този човек и къде крие парите.

— Благодарение на Джек Брадшоу вече знаем, че част от тях са в „Ел Икс Ар Инвестмънтс“. И можем да използваме тази фирма като прозорец към останалата част от авоарите на фамилията.

— И после какво?

Габриел запази мълчание. Узи видя на видеостената как извадиха друго тяло изпод развалините в Дамаск.

— За израелците е трудно да гледат такива сцени — каза той след известно време. — Те ни карат да се чувстваме неспокойни, защото извикват лоши спомени. Нашият естествен инстинкт ни кара да убием чудовището, преди то да успее да причини нови злини. Но Службата и израелската армия са решили, че е по-добре да оставим чудовището на мястото му, поне засега, защото алтернативата може да бъде и по-лоша. Американците и европейците са стигнали до същия извод, въпреки всички щастливи приказки за уреждане на въпроса по пътя на преговорите. Никой не иска Сирия да попадне в ръцете на „Ал Кайда“, а точно това ще се случи, ако управляващата фамилия си отиде.

— Голяма част от Сирия вече се контролира от „Ал Кайда“.

— Вярно е — съгласи се Навот, — и заразата се разпространява. Преди няколко седмици делегация на шефовете на европейските разузнавателни служби отиде в Дамаск със списъци на техните мюсюлмански граждани, които са отишли в Сирия, за да се присъединят към джихада. Аз можех да им дам още няколко имена, но не бях поканен на партито.

— Каква изненада.

— Може би е по-добре, че не отидох. Последния път, когато бях в Дамаск, пътувах под чуждо име.

— Кое?

— Венсан Лафон.

— Авторът на пътеписи?

Навот кимна утвърдително.

— Той винаги е бил един от любимците ми — каза Габриел.

— На мен също. — Узи остави чашата си с кафе на масата. — Службата никога не се е срамувала да извърши някое престъпление в подкрепа на операция, която е морална и справедлива. Но ако се отнесем арогантно към международната банкова система, последствията могат да бъдат катастрофални.

— Сирийската управляваща фамилия не е спечелила честно тези пари, Узи. Те ограбват икономиката на страната си вече две поколения.

— Това не означава, че можем просто да ги откраднем.

— Не — каза Габриел с престорено разкаяние. — Това би било неморално.

— Тогава какво предлагаш?

— Ще ги замразим.

— Как?

Алон отвърна с усмивка:

— В стила на Службата.

* * *

— Какво ще кажеш за нашите приятели в Лангли? — попита Навот, когато Габриел приключи с обясненията си.

— Какво за тях?

— Не можем да започнем такава операция без подкрепата на Управлението.

— Ако кажем на ЦРУ, то ще информира Белия дом. И след това информацията ще цъфне на първа страница на „Ню Йорк Таймс“.

Навот се усмихна.

— Единственото, от което се нуждаем сега, е одобрението на министър-председателя и пари, за да стартираме операцията.

— Ние вече разполагаме с пари, Узи. С много пари.

— Имаш предвид двадесет и петте милиона, които си изкарал от продажбата на фалшификата на картината на Ван Гог?

Алон кимна утвърдително.

— Това е красотата на тази операция — каза той. — Тя сама се финансира.

— Къде са парите сега?

— Може да са в багажника на колата на Кристофър Келър.

— В Корсика.

— Опасявам се, че е така.

— Ще изпратя някой *бодел*^[2] да ги вземе.

— Великият дон Орсати не се занимава с куриери, Узи. За него това би било ужасно обидно.

— А ти какво предлагаш?

— Аз ще взема парите, щом операцията вече е в ход, макар че е възможно да ми се наложи да оставя малка сума като почитание към

дона.

— Колко малка?

— Два милиона би трябвало да го зарадват.

— Това са много пари.

— Едната ръка мие другата, а двете ръце — лицето.

— Това еврейска поговорка ли е?

— Вероятно, Узи.

* * *

Остана само да се определи съставът на оперативния екип на Габриел. По думите му Римона Щерн и Михаил Абрамов не подлежаха на обсъждане. Същото се отнасяше и за Дина Сарид, Йоси Гавиш и Яков Росман.

— В този момент не можеш да вземеш Яков — възрази Навот.

— Защо да не мога?

— Защото Яков проследява всички ракети и други смъртоносни екстри, които сирийците доставят на своите приятели от „Хизбула“.

— Яков може да върши едновременно и двете работи.

— Кой друг?

— Имам нужда от Ели Лавон.

— Той все още копае под Стената на плача.

— До утре следобед ще задълбае в нещо друго.

— Това ли е всичко?

— Не — отговори Габриел. — Има още един човек, от когото се нуждаем за осъществяването на такава операция.

— Кой е той?

— Водещият експерт по въпросите за Сирия и движението БААС.

Узи се усмихна.

— Може би трябва да вземеш няколко телохранители, просто за да бъдеш в безопасност.

---

[1] Сирийската разузнавателна служба. — Б.пр. ↑

[2] Живеещ в чужбина еврейин, използван от Мосад за вършене на черната работа по поддържането на база в чужбина. — Б.пр. ↑

28.

Петях Тиква, Израел

Семейство Навот живееше в източните покрайнини на Петях Тиква^[1], на тиха улица, където къщите бяха закътани зад бетонни огради, обрасли с бугенвиллии^[2]. До металната порта имаше звънец, чийто звън остана без отговор, след като Алон го натисна. Той погледна право в обектива на камерата за наблюдение и натисна отново бутона. Този път от домофона прозвуча женски глас:

— Кой звъни?

— Аз съм, Бела. Отвори вратата.

Последва ново мълчание — петнадесет секунди, а може би и повече, — преди пружината на ключалката да се освободи с глухо щракване. Когато портата се плъзна настрани, пред погледа му се появи къщата — постройка в кубистичен стил с големи прозорци със закалени стъкла и антена за сигурни комуникации, която стърчеше на покрива. Бела стоеше в сянката на портика, скръстила ръце пред гърдите си. Беше облечена с бели копринени панталони и жълта блуза, пристегната с колан на тънката талия. Тъмната ѝ коса изглеждаше наскоро боядисана и бе с направена прическа. Според слуховете, които се носеха в Службата, тя имаше постоянен запазен час всяка сутрин в най-елитния фризьорски салон на Тел Авив.

— Проявяваш голямо нахалство да идваш в този дом, Габриел.

— Хайде, Бела. Нека се опитаме да се държим цивилизовано.

Тя продължи да се инати още известно време, преди да отстъпи встрани и с равнодушен жест да го покани да влезе. Бела бе декорирала стаите на къщата, както бе декорирала и мъжа си: сиви, елегантни, модерни. Алон я последва през кухнята — лъскав хром и полиран черен гранит, до задната тераса, където бе сервиран лек израелски обяд. Масата беше на сянка, но градината бе огряна от яркото слънце. Тя цялата бе изпълнена с езерца и бълбукащи фонтани. Габриел внезапно си спомни, че Бела винаги бе обожавала Япония.

— Харесва ми това, което си направила с дома си, Бела.

— Седни — бе единственият ѝ отговор.

Алон се отпусна на мекия градински стол. Тя наля цитрусов сок в една висока стъклена чаша и я постави чинно пред него.

— Мислил ли си къде ще живеете с Киара, когато станеш началник? — попита Бела.

Той не можеше да каже дали въпросът ѝ бе искрен, или злонамерен. Реши да ѝ отговори честно:

— Киара смята, че трябва да живеем близо до булевард „Цар Саул“, но аз бих предпочел да останем в Йерусалим.

— Това е доста път с кола.

— Аз няма да съм този, който ще шофира.

Лицето ѝ се изопна.

— Съжалявам, Бела. Не исках да прозвучи така.

Тя не отговори директно.

— Никога не ми е харесвало в Йерусалим. Той е твърде близо до Бога за моя вкус. Харесва ми тук, в моето малко светско предградие.

Между тях се възцари тишина. И двамата знаеха истинската причина Габриел да предпочита Йерусалим пред Тел Авив.

— Съжалявам, че така и не ви изпратих поздравително писмо за бременността на Киара. — Бела се усмихна смутено. — Бог знае, че вие двамата заслужавате щастие след всичко, което преживяхте.

Алон кимна и промърмори нещо подходящо. Помисли си, че тя не е изпратила писмо, защото гневът не ѝ е позволил. Бела имаше отмъстителна жилка. Това беше едно от най-привлекателните ѝ качества.

— Смятам, че трябва да поговорим, Бела.

— Мислех, че вече го правим.

— Имам предвид наистина да поговорим — каза той.

— Може би е по-добре да се държим като героите в някоя от онези домашни мистерии, които дават по Би Би Си. В противен случай бих могла да кажа нещо, за което после да съжалявам.

— Има си причина тези програми да не се наложат в Израел. Ние не говорим така.

— А може би трябва.

Тя взе една чиния и започна да я пълни с храна за Габриел.

— Не съм гладен, Бела.

Тя стовари чинията на масата.

— Аз съм ти бясна, по дяволите!

- И аз останах с това впечатление.
- Защо крадеш работата на Узи?
- Не я крада.
- А ти как би го нарекъл?
- Аз нямах избор по въпроса.
- Можеше да им откажеш.
- Опитах се, но нямаше никакъв ефект.
- Трябваше да се постарая повече.
- Вината не е моя, Бела.
- Знам, Габриел. Ти никога не си виновен.

Тя погледна към езерцата и фонтаните в градината си. Те сякаш за миг я успокоиха.

— Никога няма да забравя първия път, когато те видях — каза най-сетне Бела. — Вървеше сам по един коридор на „Цар Саул“ малко след като се бе върнал от Тунис. Изглеждаше точно така, както изглеждаш сега — същите зелени очи и прошарени слепоочия. Ти беше като ангел, израелският ангел на отмъщението. Всички те обичаха. Узи те боготвореше.

— Хайде да не се увличаме, Бела.

Тя сякаш не го чу.

— А после се случи онова във Виена — продължи жената след малко. — Това беше катаклизъм, бедствие с библейски мащаби.

— Всички сме загубили близки хора, Бела. Всички сме скърбили.

— Вярно е, Габриел, но случилото се във Виена беше различно. След Виена ние вече не бяхме същите. Нито един от нас. — Тя замълча, после добави: — Особено Шамрон.

Алон проследи погледа на Бела в бляскавата градина, но за момент се видя да върви през напечения от слънцето двор на Академията за изящни изкуства и дизайн „Бецалел“ в Йерусалим. Беше септември 1972 година, няколко дни след убийството на единадесет израелски спортисти и треньори по време на Олимпиадата в Мюнхен. Сякаш от нищото в двора се появи нисък и сух като желязо мъж с грозни очила и зъби като на стоманен капан. Той не си каза името, защото не бе необходимо. Мъжът бе човекът, за когото се говореше само шепнешком. Човекът, който бе откраднал тайните, довели до светкавичната победа на Израел в Шестдневната война.

Човекът, който беше отвлякъл Адолф Айхман — един от главните организатори на холокоста, на един уличен ъгъл в Аржентина.

Шамрон...

— Ари обвини себе си за това, което ти се случи във Виена — казваше Бела. — И никога не си прости. След това се отнасяше с тебе като със син. Той ти позволяваше да идваш и да си отиваш, както ти бе угодно. Обаче никога не се отказа от надеждата, че един ден ще се върнеш у дома и ще поемеш контрола на любимата му Служба.

— Знаеш ли колко пъти съм отказвал работата?

— Толкова, че Шамрон в крайна сметка я даде на Узи. Той получи работата като утешителна награда.

— Всъщност аз бях този, който предложи Узи да стане следващият началник.

— Сякаш работата е твоя, та да я раздаваш. — Тя се усмихна горчиво. — Узи казвал ли ти е някога, че аз го посъветвах да не приема тази работа?

— Не, Бела. Никога не го е споменавал.

— Винаги съм знаела, че ще свърши така. Ти трябваше да напуснеш елегантно сцената и да останеш в Европа. Но какво направи? Вкара пратка с повредени центрофуги в иранския канал за доставка на ядрени материали и унищожи четири тайни съоръжения за обогатяване на уран.

— Тази операция бе осъществена под наблюдението на Узи.

— Но беше твоя операция. Всички на булевард „Цар Саул“ знаят, че е твоя, както и всички на улица „Каплан“

На улица „Каплан“ се намираше седалището на министър-председателя. По думите на всички Бела бе твърде чест посетител там. Габриел винаги бе подозирал, че нейното влияние на булевард „Цар Саул“ надхвърля обзавеждането на кабинета на съпруга ѝ.

— Узи е добър шеф — каза тя. — Страшно добър шеф. Той има само един недостатък. Той не е теб, Габриел. И никога няма да бъде. Затова е изхвърлен встрани от пътя.

— Не и ако аз имам да кажа нещо по този въпрос.

— Не направи ли вече достатъчно?

От вътрешността на къщата се разнесе телефонен звън. Бела не показва никакво желание да отиде да се обади.

— Защо си тук? — попита тя.

— Искам да говоря с теб за бъдещето на Узи.

— Благодарение на теб той няма такава.

— Бела...

Тя отказваше да се успокои, поне засега.

— Ако имаш да казваш нещо за бъдещето на Узи, може би трябва да говориш с него.

— Мислех, че ще бъде по-продуктивно, ако го прескоча.

— Не се опитвай да ме ласкаеш, Габриел.

— И през ум не би ми минало подобно нещо.

Бела почука по плота на масата с нокътя на показалеца си. Той беше скоро лакиран.

— Узи ми разказа за разговора, който сте водили в Лондон, когато търсехте отвлеченото момиче. Излишно е да казвам, че предложението ти не ми хареса.

— Защо?

— Защото няма такъв прецедент. След като му изтече мандатът, шефът бива поканен вежливо да се оттегли тихо и кротко и повече никой да не чува за него.

— Кажи го на Шамрон.

— Шамрон е различен.

— Аз също.

— Какво точно предлагаш?

— Да ръководим заедно Службата. Аз ще бъда началникът, а Узи ще е моят заместник.

— Това никога няма да проработи.

— Защо?

— Защото ще остави впечатлението, че не си напълно подходящ за този пост.

— Никой не мисли така.

— Външното впечатление има значение.

— Ти ме бъркаш с някого, Бела.

— С кого?

— С някого, когото го е грижа какво впечатление оставя у другите.

— А ако той се съгласи?

— Кабинетът му ще е до моя. Узи ще участва във вземането на всяко ключово решение, във всяка важна операция.

— Ами заплатага му?
— Той ще запази сегашната си заплата, да не говорим за колата и охраната му.
— Защо? — попита тя. — Защо го правиш?
— Защото ми е нужен, Бела. — Габриел замълча, после добави:
— Ти също.
— Аз?
— Искам да се върнеш в Службата.
— Кога?
— Утре сутринта, в десет часа. Узи и аз ще проведем операция срещу сирийците. Нуждаем се от твоята помощ.
— Каква ще е операцията?
Когато Алон ѝ разказа, тя се усмихна тъжно.
— Жалко, че Узи не е помислил за това — каза Бела. — Той все още можеше да бъде началник.

* * *

Те прекараха следващия час в градината на Бела, договаряйки условията по връщането ѝ на булевард „Цар Саул“. След това тя го изпрати навън и го видя да се настанява на задната седалка на служебната му кола.

— Отива ти — подвикна през отворената врата.

— Кое, Бела?

Тя се усмихна и каза:

— Ще се видим на сутринта, Габриел. — После се обърна и се скри от погледа му. Единият бодигард затвори вратата на автомобила, а другият седна на предната пътническа седалка. Алон внезапно осъзна, че е невъоръжен. Той поседя известно време, обмисляйки коя ще е следващата му спирка. После погледна в огледалото за обратно виждане и даде на шофьора един адрес в Западен Йерусалим. Имаше да свърши още едно неприятно задължение, преди да се прибере къщи. Трябваше да каже на един призрак, че отново ще бъде баща.

---

[1] Град в Израел, намиращ се на няколко километра източно от Тел Авив. — Б.пр. ↑

[2] Храстовидно растение, достигащо височина 6–10 м. Тъй като е катерливо и лесно се увива около подходяща подпора, често се използва за декорация на арки в градини. — Б.пр. ↑

29.

Йерусалим

Малката кръгова алея на психиатричната болница, намираща се на хълма Херцел, се разтресе под тежестта на трите автомобила, които образуваха кортежа на Габриел. Той слезе от задната врата на лимузината и след кратък разговор с шефа на охраната му влезе сам в болницата. Във фоайето го чакаше брадат, приличащ на равин лекар в края на петдесетте. Лицето му бе разтегнато в любезна усмивка, въпреки факта, че както обикновено, бе предупреден доста късно за предстоящото пристигане на Габриел. Той протегна ръка и погледна навън към суматохата пред обичайно тихия вход на най-тайната израелска клиника за хора с дълготрайни умствени увреждания.

— Изглежда, отново ще има промяна в живота ви — каза докторът.

— В повече от едно направление — отвърна Алон.

— Към по-добро, надявам се.

Габриел кимна утвърдително и след това каза на лекаря за бременността. Докторът се усмихна, но само за миг. Той бе станал свидетел на дългата борба на Алон по въпроса дали да се ожени повторно. Знаеше, че бащинството ще е нож с две остриета.

— И при това близнаци. Е — добави лекарят, като не забрави да се усмихне отново, — сигурно сте...

— Имам нужда да ѝ кажа — прекъсна го Габриел. — Отлагах го достатъчно дълго.

— Не е необходимо.

— Напротив.

— Тя няма да разбере, не и напълно.

— Знам.

Докторът знаеше, че е излишно да продължава да спори по въпроса.

— Може би ще е по-добре да остана с вас — каза той. — И заради двамата.

— Благодаря ви — отвърна Алон, — но трябва да го направя сам.

Лекарят се обърна, без да каже дума, и го поведе по коридора, настлан с йерусалимски варовик, към една обща зала, където няколко пациенти се вираха с празен поглед в екрана на телевизора. Два големи прозореца гледаха към оградената градина. Отвън една жена седеше сама под сянката на един кедър, неподвижна като надгробен камък.

— Как е тя? — попита Габриел.

— Липсвахте й. От дълго време не сте идвали да я видите.

— Трудно е.

— Разбирам.

Те спряха за кратко пред прозореца, без да говорят или да помръдват.

— Има нещо, което трябва да знаете — каза най-сетне лекарят.

— Тя не е престанала да ви обича, дори и след развода.

— Това трябва ли да ме накара да се почувствам по-добре?

— Не — отвърна докторът, — но заслужавате да знаете истината.

— Тя — също.

Те отново замълчаха.

— Близнаци, нали?

— Близнаци.

— Момчета или момичета?

— По едно от двете.

— Навярно бихте могли да й позволявате да прекарва малко време с тях.

— Най-напред най-важното, докторе.

— Да — каза лекарят, когато Габриел влезе сам в градината. — Най-напред най-важното.

* * *

Тя седеше в инвалидната си количка, отпуснала в скута си деформираните си ръце. Косата й — някога дълга и тъмна като на Киара, сега бе подстригана късо съгласно изискванията на болницата и бе силно прошарена. Габриел целуна хладната, втвърдена от белезите кожа на бузата й, преди да седне на пейката до нея. Леа се вираше

невиждащо в градината, без да забелязва присъствието му. „Тя остарява — помисли си той. — Всички остаряваме.“

— Виж снега, Габриел — внезапно каза Леа. — Не е ли красив?

Той погледна към яркото слънце, което грееше от безоблачното небе.

— Да, Леа — отвърна разсеяно. — Красив е.

— Снегът опрощава всички грехове на Виена. Във Виена вали сняг, докато над Тел Авив се сипят ракети.

Това бяха някои от последните думи, които Леа му беше казала в нощта на атентата във Виена. Тя страдаше от особено остра комбинация от посттравматично стресово разстройство и от психотична депресия. От време на време имаше моменти на прояснение на съзнанието, но през повечето време бе пленница на миналото. Преживяното във Виена се въртеше постоянно в ума ѝ като видеокасета, която тя не можеше да спре: последното им хранене заедно, последната им целувка, пожарът, който погуби единственото им дете и изгори плътта на Леа. Животът ѝ се бе свил до пет минути и тя ги преживяваше отново и отново в продължение на повече от двайсет години.

— Мислех, че си ме забравил, Габриел.

Леа бавно обърна глава и сега в очите ѝ долови, че го е познала. Гласът ѝ, когато заговори отново, прозвуча шокиращо: като гласа, който бе чул за първи път преди много години да го вика от другия край на едно ателие в Академията за изящни изкуства и дизайн „Бецалел“.

— Кога за последен път беше тук?

— Идвах да те видя на рождения ти ден.

— Не си спомням.

— Направихме парти, Леа. Всички останали пациенти дойдоха. Беше прекрасно.

— аз съм самотна тук, Габриел.

— Знаем, Леа.

— Нямам си никого. Никого освен теб, любов моя.

Той изпита чувството, че е загубил способността си да диша. Леа протегна ръка и постави дланта си в неговата.

— Нямах боя по пръстите — каза тя.

— Не съм работил няколко дни.

— Защо?

— Това е дълга история.

— Имам време — каза Леа. — Нямам нищо друго, освен време.

Тя извърна глава и се загледа в градината. Очите ѝ взеха да помръкват.

— Не си отивай, Леа. Има нещо, което трябва да ти кажа.

Тя се върна при него.

— Картина ли реставрираш сега? — попита Леа.

— На Веронезе — отговори той.

— Коя по-точно?

Габриел ѝ каза.

— Значи, пак живееш във Венеция.

— За още няколко месеца.

Тя се усмихна.

— Помниш ли, когато двамата живеехме във Венеция, Габриел? Това беше, когато стажуваше при Умберто Конти.

— Спомням си, Леа.

— Нашата квартира беше толкова малка.

— Защото беше само една стая.

— Онези дни бяха прекрасни, нали, Габриел? Дни на изкуство и вино. Трябваше да останем заедно във Венеция, любими. Нещата щяха да се развият различно, ако не се беше върнал в Службата.

Алон не отговори. Не можеше да произнесе нито дума.

— Съпругата ти е от Венеция, нали?

— Да, Леа.

— Тя красива ли е?

— Да, Леа, много е красива.

— Бих искала някой път да се запозная с нея.

— Ти вече го направи, Леа. Тя е идвала тук много пъти, за да те види.

— Не си спомням. Може би така е по-добре. — Тя извърна глава.

— Искам да говоря с майка ми. Искам да чуя гласа на мама.

— Ще ѝ се обадим веднага, Леа.

— Провери дали коланът на Дани е достатъчно стегнат. Улиците са хлъзгави.

— Той е добре, Леа.

Тя отново обърна лице към него. После, след минута мълчание, попита:

— Имате ли деца?

Габриел не беше сигурен дали Леа е в настоящето, или в миналото.

— Не разбирам — каза той.

— С Киара.

— Не — отговори Алон. — Нямаме деца.

— Може би някой ден ще имате.

— Да — отвърна той, без да добави нищо повече.

— Обещай ми нещо, Габриел.

— Всичко, което поискаш, любов моя.

— Ако имаш друго дете, не трябва да забравяш Дани.

— Мисля за него всеки ден.

— Аз не мисля за нищо друго.

Той изпита чувството, че гръдният му кош ще се пръсне под тежестта на камъка, който Бог бе положил върху сърцето му.

— А като напуснеш Венеция — попита Леа след малко, — какво ще правиш?

— Ще се прибера у дома.

— За постоянно ли?

— Да, Леа.

— Какво ще правиш? Тук, в Израел, няма картини.

— Ще бъда директор на Службата.

— Мислех, че Ари е шефът.

— Това беше много отдавна.

— Къде ще живеете?

— Тук, в Йерусалим, за да бъда близо до теб.

— В онзи малък апартамент ли?

— Винаги съм го харесвал.

— Той не е достатъчно голям за деца.

— Ще намерим място.

— Като имаш деца, ще идваш ли да ме виждаш, Габриел?

— Всеки път, когато мога.

Тя вдигна лицето си към безоблачното небе.

— Виж снега, Габриел.

— Да — каза той, като ридаше тихо. — Не е ли красив?

* * *

Лекарят чакаше Алон в общата стая. Той не каза нито дума, докато не се върнаха във фойето.

— Има ли нещо, което искате да ми кажете? — попита докторът.

— Всичко мина толкова добре, колкото можеше да се очаква.

— За нея или за вас?

Габриел не отговори нищо.

— Всичко е наред — каза докторът след малко.

— За кое?

— За да бъдете щастлив.

— Не съм сигурен, че знам как.

— Опитайте — каза лекарят. — И ако имате нужда да поговорите с някого, знаете къде да ме намерите.

— Грижете се добре за нея.

— Винаги съм го правил.

След тези думи Алон се предаде на грижите на охраната си и се настани на задната седалка на лимузината. Помисли си, че макар да бе странно, вече не му се плачеше. Предположи, че точно това означава да бъдеш шефът.

30.

Улица „Наркис“, Йерусалим

Киара бе пристигнала в Йерусалим само час преди Габриел, но апартаментът им на улица „Наркис“ вече изглеждаше като снимка от някое от лъскавите списания за дизайн на дома, които тя постоянно четеше. Във вазите имаше свежи цветя, на малките масички край дивана — купички със закуски, а чашата с вино, която сложи в ръката му, бе безупречно охладена. Устните ѝ, когато я целуна, бяха топли от йерусалимското слънце.

— Очаквах да си дойдеш по-рано — каза Киара.

— Имах да свърша няколко неща.

— Къде беше?

— В ада — отвърна той сериозно.

Тя се намръщи.

— Ще ми разкажеш за това по-късно.

— Защо по-късно?

— Защото ще имаме гости, скъпи.

— Трябва ли да питам кой ще идва?

— Вероятно не.

— Откъде знае, че сме се върнали?

— Той спомена нещо за горящ храст^[1].

— Не може ли да го направим друга вечер?

— Сега е твърде късно да се отмени. Двамата с Геула вече са тръгнали от Тиберия.

— Предполагам, че ти дава текуща информация за местонахождението си.

— Вече се обади два пъти. Много се вълнува, че ще те види.

— Чудя се защо.

Алон целуна отново Киара и занесе чашата с вино в спалнята им, чиито стени бяха накачени с картини. Имаше картини на Габриел, картини на талантливата му майка, както и няколко картини на дядо му — видния немски експресионист Виктор Франкъл, който бе убит в Аушвиц през смъртоносната зима на 1942 година. Имаше и един

неподписан портрет в три четвърти ръст на изпит младеж, който изглеждаше преследван от сянката на смъртта. Леа го беше нарисувала няколко дни след като Габриел се бе върнал в Израел с кръвта на шестима терористи от „Черният септември“^[2] по ръцете си. Това бе първият и последен път, когато се бе съгласил да ѝ позира.

„Трябваше да останем заедно във Венеция, любими. Нещата щяха да се развият различно...“

Той съблече дрехите си под безмилостния поглед на портрета и стоя под душа, докато не отми от кожата си и последните следи от докосването на Леа. След това се преоблече с чисти дрехи и се върна в хола точно когато Геула и Ари Шамрон влизаха през входната врата. Геула носеше тепсия с прословутите си патладжани с марокански подправки, а прочутият ѝ съпруг носеше единствено бастун от маслиново дърво. Както винаги, той бе облечен с изгладени панталони в цвят каки, бяла оксфордска риза и кожено яке, скъсано на дясното рамо. Личеше си, че не е добре, но на лицето му грейше усмивка на задоволство. Шамрон бе прекарал години в опити да убеди Габриел да се върне в Израел, за да заеме полагащото му се място в директорския кабинет на булевард „Цар Саул“. Сега най-сетне задачата му бе изпълнена. Наследникът му беше тук. Приемствеността бе осигурена.

Той подпря бастуна си на стената на антрето и следван от Алон, излезе на малката тераса, където два стола от ковано желязо бяха поставени под надвисналите клони на растящия отпред евкалипт. Улица „Наркис“ се простираше притихнала под краката им, но от далечината долиташе слабият шум от вечерния трафик по улица „Крал Джордж“. Ари се отпусна неуверено на единия стол и подкани с жест Габриел да седне на другия. После извади пакет турски цигари и с огромна концентрация измъкна една. Алон погледна ръцете на Шамрон, ръцете, чиято здрава хватка едва не бе отнела живота на Адолф Айхман на един уличен ъгъл в северната част на Буенос Айрес. Това беше една от причините да му бъде възложена тази задача: необичайните размери и сила на ръцете му. Сега те бяха покрити с кафяви петна и незараснали ожулвания. Габриел отмести поглед, когато те се опитаха неумело да щракнат старата запалка „Зипо“.

— Наистина не трябва да пушиш, Ари.

— Какво значение има това сега?

Огънчето на запалката проблесна и острият мирис на турски тютюн се смеси със силния аромат на евкалипта. Внезапно спомените нахлуха в Габриел като приливна вълна. Той се опита да ги задържи настрана, но не можа; Леа бе разбила и последните останки от защитата му. Алон шофираше през море от брулени от вятъра корнуолски треви, а Шамрон седеше до него. Беше зората на новото хилядолетие, дните на самоубийствени атентати и заблуда. Ари току-що бе върнат на работа след пенсия, за да възстанови Службата след поредица от злополучно проведени операции, и искаше помощта на Габриел за това начинание. Като стръв той използва Тарик ал Хурани — опитния палестински терорист, който бе поставил бомбата под колата на Алон във Виена.

„Може би ако ми помогнеш да унищожа Тарик, най-сетне ще се отърсиш от Леа и ще продължиш живота си...“

Габриел чу смеха на Киара, идващ от всекидневната, и споменът отлетя.

— Какво не е наред сега? — попита той нежно Шамрон.

— Списъкът на моите заболявания е почти толкова дълъг, колкото и списъкът на предизвикателствата, които стоят пред Израел. Но не се безпокой — добави бързо Ари. — Засега никъде няма да ходя. Имам твърдото намерение да бъда наоколо, за да присъствам на раждането на внуците си.

Габриел устоя на импулса да му напомни, че те не са истински баща и син.

— Очакваме да бъдеш там, Ари.

Шамрон се усмихна.

— Решихте ли къде ще живеете, след като те се родят?

— Колко странно — отвърна Алон, — Бела ме попита същото нещо.

— Чух, че разговорът е бил интересен.

— Откъде разбра, че ходих да се видя с нея?

— Узи ми каза.

— Мислех, че той не отговаря на твоите обаждания.

— Изглежда, че е започнало голямото размразяване в отношенията ни. Това е едно от малкото предимства на влошаващото се здраве — добави Ари. — Всички дребни недоволства и

неизпълнени обещания сякаш изчезват, когато човек приближава към своя край.

Клоните на евкалипта се разлюляха от първия вечерен ветреца. С всяка изминала минута въздухът ставаше все по-хладен. Габриел винаги бе обичал студа, който настъпваше през нощта в Йерусалим, дори и през лятото. Искаше му се да има властта да задържи този миг малко по-дълго. Той погледна към Шамрон, който замислено почукваше цигарата си в ръба на пепелника.

— Иска се много смелост да седнеш да говориш с Бела. А също и проникателност. Това доказва, че през цялото време съм бил прав за едно нещо.

— Какво е то, Ари?

— Че ти притежаваш качествата на голям ръководител.

— Понякога се чудя дали не съм на път да направя първата си грешка.

— Като задържиш Узи на някаква отговорна длъжност ли?

Алон бавно кимна.

— Рисковано е — съгласи се Шамрон, — но ако има някой, който може да го извърши успешно, това си ти.

— Никакъв съвет ли няма да ми дадеш?

— Приключих с даването на съвети, синко. Аз съм най-лошото нещо, което може да бъде един човек — стар и излязъл от употреба. Аз съм страничен наблюдател. Аз само се пречкам. — Ари погледна Габриел и се намръщи. — Чувствай се свободен да не се съгласяваш с мен по всяко време.

Алон се усмихна, но не направи никакъв коментар.

— Узи ми каза, че разговорът ти с Бела малко се е разгорещил — рече старецът.

— Той ми напомни разпита, на който бях подложен онази нощ в Руб ал Хали^[3].

— Най-лошата нощ в живота ми. — Ари се замисли за момент. — Всъщност беше втората най-лоша нощ — добави той.

Нямаше нужда да уточнява коя бе първата — говореше за Виена.

— Мисля, че Бела е по-разстроена от всичко това, отколкото Узи — продължи Шамрон. — Боя се, че тя доста е свикнала с атрибутите на властта.

— Каквото те кара да мислиш така?

— Начинът, по който се е вкопчила в тях. Тя ме обвинява за всичко, разбира се. Мисли, че съм планирал това през цялото време.

— Така си беше.

Ари направи физиономия — нещо средно между гримаса и усмивка.

— Няма ли да отричаш? — попита Габриел.

— Не — отговори Шамрон. — Аз получих своя дял победи, но в крайна сметка твоята кариера е критерият, спрямо който ще бъдат оценявани всички останали. Вярно е, че проявявах пристрастия, особено след Виена. Но моята вяра в теб бе възнаградена с поредица от операции, които далеч надхвърлят способностите на хора като Узи. Със сигурност Дори Бела осъзнава това.

Габриел не каза нищо. Той наблюдаваше едно десет-единадесетгодишно момче, което караше колело по тихата улица.

— А сега — продължи Ари — се оказва, че може да си открил начин да проникнеш във финансите на младия касапин от Дамаск. С малко повече късмет това ще влезе в историята като първата голяма победа от ерата на Габриел Алон.

— Мислех, че не вярваш в късмета.

— Не вярвам. — Шамрон запали нова цигара, след това с едно движение на китката затвори капачето на запалката си с остро изщракване. — Младият касапин е жесток като баща си, но не притежава неговата интелигентност, което го прави много опасен. На този етап всичко е въпрос на пари. Точно те държат клана заедно. Това е причината, поради която неговите привърженици му остават верни. Това е причината и да умират хиляди деца. Но ако успееш да получиш контрол над парите... — Той се усмихна. — Възможностите ще бъдат безкрайни.

— Наистина ли нямаш никакви съвети към мен?

— Задръж младия касапин на власт, докато е дори и малко приемлив. В противен случай следващите няколко години ще бъдат много интересни за теб и твоите приятели във Вашингтон и Лондон.

— Значи по този начин ще приключи Великото арабско пробуждане, така ли? — попита Алон. — Ние ще поддържаме масов убиец, защото той е единственият, който може да спаси Сирия от „Ал Кайда“?

— Далеч съм от мисълта да кажа „нали ти казах“, но аз прогнозирах, че Арабската пролет ще завърши катастрофално, и така и стана. Арабите все още не са готови за истинска демокрация, не и по времето, когато радикалният ислям е във възход. Най-доброто, на което можем да се надяваме, са поносими авторитарни режими в страни като Сирия и Египет. — Шамрон замълча, после добави: — Кой знае, Габриел? Може би ще успееш да намериш начин да убедиш владетеля да образова поданиците си и да се отнася с тях с достойнството, което заслужават. Може би ще успееш да го принудиш да спре обгазяването на деца.

— Има и още нещо, което искам от него.

— Картината на Караваджо ли?

Алон кимна утвърдително.

— Първо намери парите — каза Ари, като смачка фаса си. — После ще намериш и картината.

Габриел не каза нищо повече. Той наблюдаваше момчето на велосипеда, което плавно влизаше и излизаше от дългите сенки в края на улицата. Когато детето се скри от погледа му, вдигна лице към небето над Йерусалим. „Виж снега — помисли си той. — Не е ли красив?“

---

[1] Горящият храст, видян от Моисей в планината Хорив. От него се разнесе гласът на Бог, който съобщил на Моисей, че ще изведе еврейския народ от Египет. — Б.пр. ↑

[2] Палестинската паравоенна организация. — Б.пр. ↑

[3] Най-дългата пясъчна пустиня извън Сахара, разположена на територията на държавите Саудитска Арабия, Оман, ОАЕ и Йемен. — Б.пр. ↑

31.

Йерусалим

Звънът на църковните камбани събуди Габриел от спокойния му сън. Той полежа известно време неподвижно, без да е съвсем сигурен къде се намира. После видя мрачния портрет на Леа да гледа към него от стената и осъзна, че е в спалнята си на улица „Наркис“. Измъкна се тихо от чаршафите, за да не събуди Киара, и отиде в кухнята. Единственото доказателство за гостите от предната вечер беше силният и сладък аромат на цветята, вехнещи във вазите. На безупречно чистия плот стоеше френската преса за кафе и кутия „Лаваца“. Алон постави чайника на печката и остана да го наблюдава, докато чакаше водата да заври.

Той си изпи кафето на терасата и прочете сутрешните вестници на своето блекбъри. След това се вмъкна в банята, за да се обръсне и да вземе душ. Когато излезе, Киара още спеше дълбоко. Габриел отвори гардероба и постоя пред него за миг, обмисляйки какво да облече. Реши, че костюмът е неуместен — можеше да внуши на служителите, че вече е поел поста. В крайна сметка се спря на обичайното си облекло: чифт избелели дънки, памучен пуловер и кожено яке. Помисли си, че Шамрон бе имал своя униформа, така че и той щеше да има своя.

Няколко минути след осем часа чу шума от кортежа му да нарушава тишината на улица „Наркис“. Той целуна нежно Киара и се отправи надолу по стълбите към чакащата го лимузина. Тя го понесе на изток през Йерусалим към Портата на сметището — главния вход за еврейския квартал на Стария град. Алон заобиколи детекторите за метал и обграден от своите телохранители, се отправи през площада към Стената на плача^[1] — най-оспорваните останки от древната подпорна стена, която някога бе обграждала големия Йерусалимски храм. Над стената, блестящ под лъчите на ранното утринно слънце, се извисяваше златният купол на скалата — третото по значимост светилище на исляма. Имаше много аспекти на израелско-арабския конфликт, но Габриел бе стигнал до заключението, че всичко се свежда

до това — две религии, вкопчени в смъртоносна борба за един и същ парцел свещена земя. Можеше да има мирни периоди, месеци или дори години без бомби или кръвопролития, но той се опасяваше, че никога няма да настъпи истински мир.

Видимата от площада част от Стената на плача бе широка 56 метра и висока 18 метра. В действителност западната подпорна стена на Храмовия хълм бе много по-голяма; тя стигаше на 13 метра под нивото на площада и се простираше на повече от четиристотин метра в мюсюлманския квартал, където бе скрита зад жилищни постройки. След години на археологически разкопки, извършени по политически и религиозни съображения, сега човек можеше да обходи почти цялата дължина на стената през Тунела на Западната стена — подземен проход, който започваше от площада и стигаше чак до Виа Долороса.

Входът на тунела бе от лявата страна на площада, недалеч от Арката на Уилсън. Габриел мина през съвременната стъклена врата и следван от телохранителите си, слезе по алуминиевите стълби в древното подземие. Наскоро построена павирана пътека минаваше по протежение на основите на стената. Той пое по нея край огромните дялани камъни от епохата на Ирод, докато не стигна до един участък от тунелния комплекс, който бе скрит зад завеса от непрозрачен найлон. Отвъд завесата имаше правоъгълен изкоп, където в един сектор, огряна от мека бяла светлина, се виждаше самотната фигура на дребен мъж малко над шейсетте, който копаеше земята. Той сякаш не забеляза присъствието на Габриел, което изобщо не беше вярно. Щеше да бъде по-лесно да изненадаш катерица, отколкото Ели Лавон.

Изтече още минута, преди Лавон да вдигне глава и да се усмихне. Той имаше рядка рошава коса и невъзмутимо, почти безизразно лице, което дори и най-талантливият портретист щеше да се затрудни да улови върху платно. Ели Лавон беше призрак на мъж, хамелеон, когото лесно можеше да не забележиш и скоро да забравиш. Веднъж Шамрон бе казал, че той може да изчезне, докато се здрависва с теб. Това не беше далеч от истината.

За първи път Алон бе работил с Ели при операцията „Божи гняв“ — секретна операция на израелските тайни служби за издирването и ликвидирането на извършителите на Мюнхенското клане по време на Олимпийските игри през 1972 година. Според лексиката на иврит, използвана от екипа, Лавон беше *айин* — майстор на проследяването и

наблюдението. В продължение на три години той бе дебнал терористите от „Черният септември“ из цяла Европа и Близкия изток, често в опасна близост. В резултат на това се бе сдобил с множество стресови разстройства, в това число и пословично капризен стомах, който му създаваше проблеми и до днес.

След като екипът бе разпуснат през 1975 г., Лавон се бе установил във Виена, където бе основал малко детективно бюро, наречено „Разследвания и справки за събития по време на войната“. Използвайки съвсем оскъден бюджет, той бе успял да открие имущество за милиони долари, плячкосано от жертви на холокоста, и бе изиграл важна роля в разкриването на нацистки тайни сметки с милиарди долари в швейцарски банки. Неговата работа му бе спечелила малко почитатели във Виена, а през 2003 г. в офиса му бе избухнала бомба, която бе отнела живота на две млади служителки. Покрусен, Ели се бе завърнал в Израел, за да се посвети на своята първа любов — археологията. Сега той работеше като асоцииран професор в Еврейския университет и редовно участваше в разкопки из цялата страна. Лавон бе прекарал по-голямата част от последните две години да копае земята в Тунела на Западната стена.

— Кой са твоите млади приятели? — попита той, поглеждайки към бодигардовете, застанали в края на изкопа.

— Намерих ги да се скитат изгубени на площада.

— Те няма да създават бъркотия, нали?

— Няма да посмеят.

Лавон наведе глава и възобнови работата си.

— Какво откри там? — поинтересува се Алон.

— Малко дребни пари.

— Кой ги е изпуснал?

— Някой, който е бил разстроен от факта, че персите са били на път да завладеят Йерусалим. Очевидно е, че е бързал.

Ели протегна ръка и регулира ъгъла на падане на светлината на работната си лампа. Дъното на изкопа заблестя от вкопаните златни монети.

— Какви са? — попита Габриел.

— Тридесет и шест златни монети от византийската епоха и голям медальон с менора. Доказват, че на това място са живели евреи преди превземането на Йерусалим от арабите през 638 година. За

повечето библейски археолози това би било откритието на живота им. Но не и за мен. — Лавон погледна Алон и добави: — Нито за теб.

Габриел погледна през рамо към дяланите камъни на стената. Година по-рано, в една тайна пещера на петдесет метра под повърхността на Храмовия хълм, двамата с Ели бяха открили двадесет и две колони от Соломоновия храм в Йерусалим, като по този начин бяха доказали категорично, че древното еврейско светилище, описано в „Царе“ и „Летописи“, действително е съществувало. Те също така бяха открили мощна бомба, която, ако бе избухнала, щеше да изравни със земята цялото свещено плато. Сега колоните се издигаха в добре охранявана изложбена сграда в Музея на Израел. Преди да бъде изложена, една от тях бе подложена на специално почистване, защото бе изцапана с кръвта на Лавон.

— Снощи ми се обади Узи — каза Ели след малко. — Той ми каза, че може да се отбиеш.

— Каза ли ти защо?

— Спомена нещо за изгубена картина на Караваджо и за компания, наречена „Ел Икс Ар Инвестмънтс“. Каза, че се интересуваш от придобиването ѝ заедно с останалата част от „Ивъл Инкорпорейтид“^[2].

— Може ли да се направи?

— Има ограничен брой неща, които могат да се направят отвън. В крайна сметка ще ти трябва помощ от някой, който може да ти осигури ключа за царството.

— Значи ще го намерим.

— Ние? — Когато Габриел не отговори, Лавон се наведе и започна да копае почвата около една от древните монети. — Какво искаш да направя?

— Точно това, което правиш в момента — отвърна Алон. — Обаче искам да използваш компютър и счетоводен баланс, вместо лопатка и четка.

— Тези дни предпочитам лопатката и четката.

— Знам, Ели, но не мога да го направя без теб.

— Няма да има никакво насилие, нали?

— Не, Ели, разбира се, че няма да има.

— Винаги казваш така, Габриел.

— И?

— Винаги има насилие.

Алон се пресегна и изключи лампата от захранването. Лавон поработи още малко в тъмнината. След това се изправи, избърса длани в панталона си и излезе от изкопа.

* * *

Заклет ерген, Ели Лавон държеше малък апартамент в йерусалимския квартал „Талпиот“, недалече от пътя за Хеброн. Те спряха там, колкото Ели да се преоблече в чисти дрехи, и след това се отправиха по Шаар Хагай към булевард „Цар Саул“. Като влязоха в сградата през задния вход, те се спуснаха по стълбите до третия сутеренен етаж и поеха по един коридор без прозорци, за да стигнат до врата с номер 456В. Стаята дълги години бе служила за склад, където се изхвърляха стари мебели и излезли от употреба компютри, и често бе използвана от нощната смяна за любовни срещи. Сега бе известна в цялата централа на булевард „Цар Саул“ като „Леговището на Габриел“.

Комбинацията за отваряне на шифровата ключалка бе цифровото изражение на рождената дата на Габриел, която се смяташе за най-строго пазената тайна на Службата. Докато Лавон надничаше през рамото му, той набра кода на клавиатурата и отвори вратата. Вътре чакаше Дина Сарид — дребна тъмнокоса жена, която се държеше като рано овдовяла. Жива енциклопедия, тя можеше да каже наизуст времето, мястото, извършителите и броя на жертвите на всеки терористичен акт, извършен срещу израелски и западни цели. Веднъж Дина бе казала на Алон, че знае повече за терористите, отколкото те самите знаят за себе си. И той ѝ бе повярвал.

— Къде са другите? — попита Габриел.

— Задържани са в „Личен състав“.

— Каква е пречката?

— Както изглежда, има бунт на шефовете на отдели. — Дина замълча, после добави: — Това се случва в една разузнавателна служба, когато се разчуе, че главният шеф няма да се задържи още дълго.

— Може би трябва да се кача горе и да поговоря с началниците на отдели.

— Изчакай още няколко минути.

— Колко зле са нещата?

— Изготвила съм списък на активисти на „Ал Кайда“, които развиват дейност в съседна Сирия — сериозни международни джихадисти, които трябва да бъдат извадени от играта завинаги. И познай какво се случва всеки път, когато предложи някаква операция?

— Нищо.

Дина бавно кимна.

— Ние не помръдваме — каза тя. — Тъпчем на едно място по време, когато най-малко можем да си го позволим.

— Вече не, Дина.

Точно тогава вратата се отвори и в стаята влезе Римона Щерн. След това пристигна Михаил Абрамов, последван няколко минути покъсно от Яков Росман, който изглеждаше така, сякаш не е спал цял месец. Скоро след това се появиха двамата универсални полеви агенти Оded и Мордекай и накрая дойде Йоси Гавиш — висок, оплешивяващ, облечен с кадифено сако и панталон от туид. Йоси бе старши офицер от отдел „Проучване“, както Службата наричаше своето аналитично подразделение. Роден в лондонския квартал Голдърс Грийн, той бе завършил Оксфордския университет и все още говореше иврит с изразен британски акцент.

В коридорите и заседателните зали на булевард „Цар Саул“ осемте мъже и жени, събрани в подземната стая, бяха известни с кодовото име „Барак“ — еврейската дума за светкавица, заради рядката им способност да се събират бързо и да нанасят мълниеносни удари. Те бяха служба в рамките на Службата, екип от оперативни работници, които нямаха равни на себе си и не знаеха що е страх. По време на тяхното съществуване понякога се бе налагало да приемат сред тях и външни лица — британски разследващ журналист, руски милиардер, дъщеря на убит от тях терорист, — но до този момент никога не бяха допускали друг агент на Службата да се присъедини към тяхната общност. Ето защо всички бяха изненадани, когато в десет часа на вратата се появи Бела Навот. Тя беше облечена официално в сив костюм с панталон и притискаше купчина папки до гърдите си. Бела

спря за миг на прага, сякаш чакаше покана да влезе, преди да седне безмълвно до Йоси на една от работните маси.

Ако екипът бе притеснен от присъствието на Бела, членовете му с нищо не го показаха, когато Габриел стана от мястото си и отиде до черната дъска, която бе последната останала на булевард „Цар Саул“. На нея бяха написани четири думи: „Кръвта никога не спи“. Той ги изтри с едно бръсване на ръката и на тяхно място написа абривиатурата: „Ел Икс Ар“. След това Алон разказа на екипа удивителната поредица от събития, които бяха наложили спешната им среща, като започна с убийството на британския шпионин Джак Брадшоу, превърнал се в контрабандист на предмети на изкуството, и завърши с писмото, което Брадшоу бе оставил за него в хранилището си в женевската безмитна зона. Преди смъртта си Брадшоу се бе опитал да изкупи греховете си, като разкрие на Габриел самоличността на човека, който придобиваше откраднати картини с камиони — жестокия управник на Сирия. Той също така бе предоставил на Алон името на компанията параван, която управникът бе използвал за извършване на покупките си: „Ел Икс Ар Инвестмънтс“, Люксембург. Със сигурност „Ел Икс Ар“ беше само една малка звезда в галактиката на световното му богатство, голяма част от което бе внимателно скрито зад множество подставени лица и фирми паравани. Но за да може да функционира, една финансова система, също като една терористична мрежа, трябваше да има опитен оперативен ръководител. Управникът бе поверил фамилните капитали на Кемел ал Фарук — бодигарда на неговия баща, главореза, който измъчваше и убиваше по заповед на режима. Но Кемел не можеше сам да управлява парите, не и с Агенцията за национална сигурност на САЩ и нейните партньори, които контролираха всяка негова стъпка. Някъде там имаше някой доверен човек — адвокат, банкиер, роднина, — който имаше властта да оперира с тези активи, когато и както си поиска. Те щяха да използват „Ел Икс Ар“, за да го открият. И Бела Навот щеше да ги насочва на всяка стъпка по пътя им.

---

[1] Известна е и под името Западната стена. — Б.пр. ↑

[2] Алюзия за корпорацията на злия доктор Дуфеншмърц от американския анимационен сериал „Финиъс и Фърб“ на „Дисни Ченъл“. — Б.пр. ↑

32.

Булевард „Цар Саул“, Тел Авив

Те започнаха търсенето не от сина, а от бащата: човека, който бе управлявал Сирия от 1970 до смъртта си от сърдечен удар през 2000 година. Той бе роден през октомври 1930 г. в селцето Кардаха, разположено в планинския масив Ансария в Северозападна Сирия. Подобно на другите селища в региона, Кардаха принадлежеше на алауитите — последователи на малък, преследван клон на шиитския ислям, които болшинството сунити смятаха за еретици. В Кардаха нямаше джамия или църква, нито дори едно кафене или магазин, но валеше дъжд по тридесет дни в годината и имаше минерален извор в една близка пещера, която селяните наричаха *Айн Зарка*. Девето от единадесетте деца в семейството, той бе живял в двустайна каменна къща с малък преден двор, застлан с утъпкана пръст, и прилежащо към него кално парче земя за животните. Дядо му — дребен селски вожд, който бил добър с юмруците и пушката, бил известен с прозвището Ал Уахиш, или Дивака, защото веднъж победил пътуващ турски пехливанин. Баща му можел да уцели с куршум цигарена хартия от сто крачки.

През 1944 г. той напуснал Кардаха, за да учи в крайбрежния град Латакия. Там започнал да се занимава активно с политика, като се присъединил към новата Арабска социалистическа партия БААС — светско движение, което искало да сложи край на западното влияние в Близкия изток чрез панарабския социализъм. През 1951 г. той постъпил във военната академия в Алепо — традиционният път за един алауит, опитващ се да избяга от оковите на планинската бедност, и от 1964 г. вече бил в командването на сирийските ВВС. След преврата, извършен от БААС през 1966 г., станал министър на отбраната на Сирия — пост, който заемал по време на пагубната война на Сирия с Израел през 1967 г., когато тя бе загубила Голанските възвишения. Въпреки катастрофалния провал на войските му, три години по-късно той станал президент на Сирия. Като знак за

бъдещите му действия нарекъл довелия го на власт безкръвен преврат *изправително движение*.

Издигането му сложило край на дългия период на политическа нестабилност в Сирия, но на висока цена за сирийския народ и за останалата част от Близкия изток. Силно зависим от Съветския съюз, неговият режим бил сред най-опасните в региона. Той подкрепял радикалните членове на палестинското движение — Абу Нидал действал безнаказано от Дамаск в продължение на години — и оборудвал армията си с най-модерните съветски танкове, изстребители и установки за противовъздушна отбрана. Самата Сирия се превърнала в огромен затвор, място, където факс апаратите били забранени и само една неуместна дума, казана за владетеля, отвеждала хората до „Мезех“ — печално известния затвор в западната част на Дамаск. Петнадесет отделни служби за сигурност следели сирийския народ и се шпионирали помежду си. Всички те, както и сирийската армия, били контролирани от алауитите. Около владетеля и семейството му бил изграден култ към личността. Неговият лик — с високо, изпъкнало чело и болнава бледност — се извисявал над всеки площад и висял по стените на всяка обществена сграда в страната. Майка му — обикновена селянка, била почитана почти като светица.

Обаче едно десетилетие след неговия възход голяма част от сунитското мнозинство в страната вече не било доволно да бъде управлявано от един алауитски селянин от Кардаха. В Дамаск редовно избухвали бомби, а през юни 1979 г. самовзривил се член на Мюсюлманското братство убил най-малко петдесет алауитски кадети в столовата на военната академия в Алепо. Година по-късно ислямски бунтовници хвърлили две гранати срещу владетеля по време на дипломатическа церемония в Дамаск и от този момент избухливият му брат обявил тотална война на Братството и неговите сунитски поддръжници. Едно от първите му действия било да изпрати части от ръководените от него отбранителни сили — пазителите на режима, в разположения наред пустинята затвор „Гадмор“. Там около осемстотин политически затворници били изклани в килиите си.

Но именно в град Хама — център на дейността на Мюсюлманското братство, разположен на бреговете на река Оронт, режимът показал докъде би стигнал, за да гарантира оцеляването си. Рано сутринта на 2 февруари 1982 г. в отиващата към прага на

гражданска война страна силите по сигурността влезли в града заедно с няколкостотин агенти на страховитата тайна полиция Мухабарат. Последвало най-жестокото клане в съвременната история на Близкия изток — едномесечно безумие на убийства, изтезания и разрушения, в което загинали най-малко двадесет хиляди души, а градът бил превърнат в руини. Управникът изобщо не отрекъл клането, нито оспорил броя на убитите. В действителност той оставил града да лежи в руини месеци наред като напомняне за това, което ще се случи с онези, които се осмелят да оспорят властта му. В Близкия изток излязъл на мода нов израз: *Правилата на Хама*.

Управникът никога повече не бил изправен пред сериозна заплаха. Нещо повече: на президентските избори през 1991 г. той спечелил 99,9% от гласовете, което накарало един сирийски коментатор да отбележи, че дори и Аллах не би се справил толкова добре. Той наел един прочут архитект да построи за него пищен президентски дворец, а когато здравето му се влошило, се замислил за своя приемник. Докато бил в неспособност да управлява поради болест, буйният му по-малък брат направил неуспешен опит да завземе властта и бил изпратен в изгнание. Любимият му най-голям син — военен, шампион по конен спорт, загинал в автомобилна катастрофа. Така че останал само кроткият му среден син, специализирал в Лондон офталмолог, да поеме контрола на семейния бизнес.

Първите години от управлението му били изпълнени с надежда и добри перспективи. Той предоставил на своите сънародници достъп до интернет и им позволил да пътуват извън страната, без първо да си осигурят разрешение от властите. Новият управник вечерял в ресторанти с модерната си съпруга и освободил няколкостотин политически затворници. Нови луксозни хотели и молове променили облика на мрачния Дамаск и Алепо. Западните цигари, забранени от баща му, се появили по рафтовете на сирийските магазини.

След това настъпило голямото Арабско пробуждане. Сирийците стояли пасивно, докато старият ред се разпадал около тях, сякаш имали предчувствие за това, което предстояло. След това, през март 2011 г., петнадесет млади момчета се осмелили да нарисуват със спрей графити срещу режима на стената на едно училище в Дераа — малко фермерско градче, разположено на 96 километра южно от Дамаск. От Мухабарат бързо арестували момчетата и посъветвали бащите им да се

приберат вкъщи и да си направят нови деца, защото никога повече няма да видят синовете си. В Дераа избухнали протести, които бързо се разпространили в Хомс, Хама, а в крайна сметка и в Дамаск. В рамките на една година Сирия била обхваната от мащабна гражданска война. А синът, също като бащата преди него, щял да играе по *Правилата на Хама*.

* * *

Но къде бяха парите? Парите, които бяха крадени от сирийската хазна в продължение на четири десетилетия. Парите, които бяха ограбени от държавните сирийски предприятия и насочени към джобовете на управника и алауитските му роднини от Кардаха. Част от тях бяха скрити в люксембургската компания „Ел Икс Ар Инвестмънтс“ и точно там Габриел и неговият екип направиха първите си проучвания. Отначало те бяха направени внимателно и в резултат на това бяха напълно незадоволителни. Едно просто търсене в интернет разкри, че „Ел Икс Ар“ нямат публичен уебсайт и не се появяват в никакви новини или прессъобщения, свързани с бизнеса или с нещо друго. Компанията беше вписана в люксембургския търговски регистър, но краткият текст не съдържаеше имената на нейните инвеститори, нито тези на ръководството ѝ — само адрес, който се оказа на кантората на корпоративен адвокат. За Ели Лавон — най-опитния финансов следовател на екипа, беше очевидно, че „Ел Икс Ар“ е класически способ, използван от някого, който искаше да инвестира анонимно парите си. Тя беше нищо, компания призрак, куха обвивка без съдържание.

Те разшириха търсенето си до търговските регистри в Западна Европа. И когато то не доведе до нещо повече от слабо премигване на техните радарни екрани, претършуваха регистрите на данъчните фирми и агенции за недвижими имоти във всички страни, където тези документи бяха достъпни. Нито едно от тези проучвания не даде никакво съвпадение, с изключение на това в Обединеното кралство, от което научиха, че „Ел Икс Ар Инвестмънтс“ е наемател на търговска сграда, намираща се на Кингс Роуд в Челси, в която в момента се помещаваше известна компания за дамско облекло. Адвокатът,

представляващ „Ел Икс Ар“ във Великобритания, работеше за малка адвокатска кантора със седалище в лондонския квартал Саутуорк. Името му беше Хамид Хадам. Той бе роден през ноември 1964 г. в градчето Кардаха, Сирия.

* * *

Адвокатът живееше в малка къща в лондонския квартал Тауър Хамлетс с родената му в Багдад съпруга Айша и трите им дъщери тийнейджърки, които бяха с твърде западно държане за неговия вкус. Всяка сутрин той ходеше на работа с метрото, макар че от време на време, когато валеше или закъсняваше, си позволяваше дребния лукс да хване такси. Адвокатската кантора се помещаваше в малка тухлена сграда на Грейт Сафък Стрийт, далеч от елегантните офиси в Найтсбридж и Мейфеър. В нея работеха общо осем адвокати: четирима сирийци, двама иракчани, един египтянин и наперен млад йорданец, който твърдеше, че има кръвна връзка с хашемитските управници на страната му. Хамид Хадам беше единственият алауит. В кабинета си той имаше телевизор, който винаги бе включен на канала на „Ал Джазира“. Въпреки това Хамид научаваше по-голяма част от новините, четейки блоговете на арабски език от Близкия изток. Редакционната политика на всички тях бе ориентирана в подкрепа на режима.

Той бе предпазлив в личния и професионалния си живот, макар и не достатъчно, за да си даде сметка, че е набелязана мишена на разузнавателна офанзива, която бе толкова мащабна, колкото и дискретна. Тя започна сутринта, след като екипът научи името му, когато Мордекай и Оded се приземиха в Лондон с канадски паспорти в джобовете и куфари, пълни с грижливо замаскирани специализирани устройства. В продължение на два дни те го наблюдаваха от разстояние. След това, на сутринта на третия ден, сръчният Мордекай успя да вземе за кратко мобилния телефон на Хадам, докато той пътуваше по централната линия на метрото между Майл Енд и Ливърпул Стрийт. Софтуерът, който Мордекай инсталира в операционната система на апарата, даде на екипа достъп в реално време до имейлите, есемесите, контактите, снимките и гласовата поща

на Хамид. Той също така превърна телефона в двадесет и четири часов предавател, което означаваше, че където и да отидеше Хадам, екипът отиваше с него. Нещо повече: апаратът им осигури достъп до компютърната мрежа на кантората и до домашния компютър на Хамид. Това беше, както каза Ели Лавон, подарък с дълготраен ефект.

Данните от телефона на Хадам отиваха в един компютър в лондонската централа на Службата, а оттам се прехвърляха по сигурната връзка в „бърлогата“ на Габриел, разположена в подземията на булевард „Цар Саул“. Там екипът ги разделяше: телефонен номер по телефонен номер, имейл адрес по имейл адрес, име по име. „Ел Икс Ар Инвестмънтс“ се появи в един имейл до сирийски адвокат в Париж и във второ електронно съобщение, изпратено до счетоводител в Брюксел. Екипът проследи и двете направления, но нишката се прекъсна далеч преди да стигне до Дамаск. В действителност сред многобройните материали те не намериха нищо, което да подсказва, че Хадам поддържа контакти с каквито и да било членове на сирийския режим или на управляващата фамилия. По думите на Лавон той беше фигурант, изпълнител на финансови задачи, поставяни от по-висша инстанция. „Всъщност — каза той — възможно е този редови сирийски адвокат от Лондон дори да не съзнава за кого работи.“

И така, те се ровеха, пресяваха сведенията и спореха помежду си, докато всички около тях в централата на булевард „Цар Саул“ наблюдаваха и тръпнеха в очакване. Правилата за класифициране на информацията означаваха, че само шепа висши офицери бяха запознати с естеството на тяхната работа, но потокът от папки от отдел „Проучване“ до стая 456В ясно осветяваше пътя, който те следваха. Скоро се разнесе мълвата, че Габриел се е върнал в сградата. Не остана в тайна и фактът, че Бела Навот — съпругата на победения му съперник, работи добросъвестно за него. Нароиха се различни слухове. Слухове, че Навот планира да предаде поста на Алон, преди да е изтекъл мандатът му. Слухове, че Габриел и премиерът всъщност се опитват да ускорят напускането на Узи. Имаше дори слух, че Бела възнамерява да се разведе с мъжа си, след като той бъде лишен от атрибутите на властта. Всички те секнаха един следобед, когато Алон и семейство Навот бяха видени да обядват заедно в шефската столова. Узи ядеше задушена риба и зеленчуци — знак, че за пореден път се придържаше към драконовските диетични ограничения на Бела.

Според клюкарите той със сигурност не би отстъпил пред желанието на една съпруга, която имаше намерение да го напусне.

Обаче не можеше да се отрече фактът, че Службата се бе оживила в дните след завръщането на Габриел. Сякаш цялата сграда се изтупваше от паяжините след дълго оперативно бездействие. Служителите имаха чувството, че предстои някакъв удар, макар че нямаха представа къде ще бъде нанесен той и под каква форма. Дори Бела изглеждаше увлечена от промяната, която бе обхванала службата на съпруга ѝ. Нейният външен вид се промени значително. Тя смени скъпите си костюми с дънки и суичър и започна да носи косата си вързана на рошава конска опашка. Точно така Габриел винаги щеше да я помни — екзалтирана млада анализаторка със сандали и смачкана риза, работеща на бюрото си дълго след като всички останали са се прибрали у дома. Имаше причина Бела да е считана за най-добрия експерт в страната по въпросите за Сирия — тя работеше повече от всеки друг и не се нуждаеше от неща като храна или сън. Бела също така беше безмилостна в стремежа си да успее, било то на академичното поприще или сред стените на булевард „Цар Саул“. Алон винаги се чудеше дали малко от настървението на баасистите не ѝ се беше предало през годините. Тя беше родена убиец.

Репутацията ѝ, естествено, я предшестваше, така че бе напълно разбираемо защо първоначално екипът се държеше учтиво, но съдържано с нея. Ала постепенно задръжките им се стопиха и след няколко дни те се отнасяха с Бела така, сякаш е била с тях от самото начало. Когато екипът подхващаше някоя от легендарните си кавги, тя неизменно бе на страната на победителите. А когато се събираха нощем на традиционната им семейна вечеря, Бела оставяше съпруга си да прави каквото ще и се присъединяваше към тях. Те имаха обичая да избягват да говорят за случая, докато се хранят, така че обсъждаха мястото на Израел в променящия се арабски свят. Подобно на западните Велики сили, Израел винаги бе предпочитал арабските деспоти пред „арабската улица“. Той никога не бе сключвал мир с арабски демократ, а само с диктатори и монарси. В продължение на много десетилетия диктаторите бяха осигурявали поне малко регионална стабилност, но на ужасна цена за народа, който живееше изцяло под тяхната власт. Цифрите не лъжеха и Бела — отлично запозната с най-жестокия режим в региона, можеше да ги цитира

наизуст. Въпреки голямото петролно богатство, една пета от хората в арабския свят преживяваха с по-малко от два долара на ден. Шестдесет и пет милиона араби, повечето от тях жени, не можеха да четат и пишат, а милиони изобщо не получаваха никакво образование. Арабите — някога пионери в областта на математиката и геометрията, бяха печално изостанали от развитите страни по отношение на научно-техническите изследвания. През изминалото хилядолетие в арабските страни бяха преведени по-малко книги, отколкото се превеждаха в Испания за една година. В много райони на арабския свят Коранът бе единствената книга, която имаше значение.

— Но как се е стигнало до това? — попита Бела.

Радикалният ислям със сигурност бе изиграл своята роля, но същото бяха направили и парите. Парите, които диктаторите и монарсите харчеха за себе си, а не за своя народ. Парите, които изтичаха от арабския свят и се вливаха в частните банки на Женева, Цюрих и Лихтенщайн. Парите, които Габриел и неговият екип отчаяно се опитваха да намерят. Докато дните се точеха, те се сблъскваха с тухлени стени, задънени улици и врати, които не можеха да отворят. Агентите четяха електронната поща на редовия лондонски адвокат Хамид Хадам и слушаха внимателно как протичаше неговият ден: пътуването му с метрото, срещите му с клиенти по важни и маловажни въпроси, дребните му разногласия с неговите панарабски партньори. Слушаха и когато се прибираще вечер в къщата си в Тауър Хамлетс, където живееше в компанията на четири жени. В една такава вечер той имаше разгорещен спор с най-голямата си дъщеря за дължината на полата, която тя възнамеряваше да носи на парти, където щяха да присъстват и момчета. Също като девойчето, екипът беше благодарен за прекъсването от звъна на мобилния му телефон. Разговорът продължи две минути и осемнадесет секунди. И когато той приключи, Алон и хората му разбраха, че най-накрая са открили човека, когото търсеха.

33.

Линц, Австрия

На сто и шейсет километра западно от Виена река Дунав завива рязко от северозапад на югоизток. На това място древните римляни изградили гарнизон и когато те си отишли, хората, които един ден щели да бъдат известни като австрийци, изградили град, който нарекли Линц. Градът забогатял от желязната руда и солта, които били превозвани по реката, и за известно време бил най-важният град в Австро-Унгарската империя, по-важен дори от Виена. Моцарт композирал своята Симфония № 36, докато живеел в Линц; Антон Брукнер^[1] бил органист в Старата катедрала на града. А в малкото му предградие Леондинг, на улица Михаелбергщрасе № 16, се издига жълта къща, където е живял като дете Адолф Хитлер. Адолф се преместил във Виена през 1905 г. с надеждата да бъде приет в Художествената академия, но никога не забравил любимия си Линц. Линц трябвало да бъде културният център на хилядолетния Райх и точно там Хитлер планирал да изгради своя монументален фюреров музей с ограбените произведения на изкуството. Всъщност кодовото име на неговата грабителска операция било *Sonderauftrag Linz*, или Специална операция Линц.

Съвременният Линц се бе потрудил усилено да прикрие връзките си с Хитлер, но спомените за миналото бяха навсякъде. Най-крупното предприятие в града — стоманодобивният гигант „Фьост Алпине“, първоначално било известно като „Херман Гьоринг Верке“. А на деветнадесет километра източно от центъра на града се намираха останките от Маутхаузен — нацисткия лагер, където затворниците са били подложени на „изтребление чрез труд“. Сред затворниците, доживели да видят лагера освободен, бил Симон Визентал, който покъсно щеше да стане най-известният „ловец на нацисти“ в света.

Човекът, който пристигна в Линц през първия вторник на месец юни, знаеше много за тъмното минало на града. В действителност в определен период от неговия твърде разностранен живот градът бе най-голямата му страст. Когато слезе от влака на Хауптбанхоф, той

носеше тъмен костюм, подсказващ, че притежава значително богатство, и златен часовник, който оставяше впечатлението, че не го е придобил съвсем честно, което по една случайност беше вярно. Мъжът бе пристигнал в Линц от Виена, а преди това беше посетил Мюнхен, Будапеща и Прага. По пътя си той два пъти бе сменил самоличността си. За момента мъжът беше Феликс Адлер — средноевропейец с неустановена националност, любовник на много жени, боец от забравени битки, човек, който се чувстваше по-удобно в Гцаад и Сен Тропе, отколкото в родния си град, където и да беше той. Истинското му име обаче беше Ели Лавон.

От гарата той пое по улица, от двете страни на която се издигаха кремави жилищни сгради, докато не стигна до Новата катедрала — най-голямата църква в Австрия, но не и най-високата. С указ^[2] нейната извисяваща се кула бе построена с два метра по-ниска от тази на виенската ѝ посестрима — величествената катедрала „Свети Стефан“. Лавон влезе в нея, за да види дали някой от улицата ще го последва. Докато вървеше под високия свод на нефа, той се запита не за първи път как такава благочестива римокатолическа страна е могла да изиграе толкова голяма роля в убийството на шест милиона души. „Било е в кръвта им — помисли си той. — Били са закърмени с него.“

Но това беше мнението на Лавон, не на Феликс Адлер, и когато излезе обратно на площада, той бленуваше само за пари. Ели отиде до Хауптплац — най-известния площад в Линц, и направи последна проверка дали не е следен. След това прекоси река Дунав и се отправи към едно кръгово кръстовище, където два модерни трамвая се припичаха на топлото слънце, изглеждайки така, сякаш бяха оставени погрешка в грешния град, в грешната епоха. От едната страна на кръговото кръстовище имаше улица, наречена Герстнерщрасе, в края на която се виждаше величествена врата с месингова табелка с надпис „Банка Вебер АД — само с предварителна уговорка“.

Лавон посегна към бутона на звънеца, но нещо го накара да се поколебае. Това беше старият страх, страхът, че е чукал на твърде много врати и е ходил по твърде много тъмни улици зад хора, които биха го убили, ако знаеха, че е там. После се сети за лагера, който се намираще на двадесет километра на изток, и за един град в Сирия, който почти бе изтрит от картата, и се запита дали някъде имаше връзка — дъга на злото, между двете места. Внезапно в него се

надигна гняв, който той овладя, като оправи вратовръзката си и приглади каквото бе останало от косата му. След това постави решително палеца си върху бутона на звънеца и с променен глас заяви, че е Феликс Адлер и има уговорена бизнес среща. Изминаха няколко секунди, които му се сториха цяла вечност. Най-накрая ключалките изщракаха и звукът на сигналното устройство го стресна като изстрел от стартов пистолет. Той си пое дълбоко дъх, натисна дръжката и влезе.

* * *

Отвъд вратата имаше вестибюл, а отвъд вестибюла — чакалня, където седеше девойка от Горна Австрия, която беше толкова бледа и хубава, че изглеждаше почти нереална. Девойката явно бе свикнала с нежеланото внимание от страна на мъже като хер Адлер, защото поздравът, който му отправи, бе едновременно приветлив и пренебрежителен. Тя му предложи стол в чакалнята си, който той прие, и кафе, което учтиво отказа. Ели седна със събрани колене и кръстосани в скута ръце, сякаш чакаше на перона на някоя провинциална железопътна гара. На един телевизор на стената над главата му течеше безшумно предаването на американски канал за финансови новини. На масата до лакътя му лежаха екземпляри от значимите световни икономически издания, заедно с няколко списания, възхваляващи предимствата на живота в планините на Австрия.

Най-после телефонът на бюрото на младата жена иззвъня и тя обяви, че хер Маркус Вебер — президент и основател на Банка *Вебер АД*, ще го приеме. Той го чакаше зад следващата врата — мършав, висок, плешив, очилат, облечен с тъмен костюм на предприемач и с високомерна усмивка. Хер Вебер стисна тържествено ръката на Лавон, сякаш го утешаваше за смъртта на някаква далечна леля, и го поведе по един коридор, по чиито стени бяха закачени маслени платна, изобразяващи планински езера и нацъфтели ливади. В края на коридора имаше бюро, където друга жена — по-възрастна и с по-тъмен тен и коса от първата, се взираше в екрана на компютъра си. Кабинетът на хер Вебер беше от дясната страна; от лявата се намираще кабинетът на неговия партньор Уалид ал Сидики. Вратата на господин Ал

Сидики бе плътно затворена. Пред нея бяха застанали двама еднакви на вид охранители, които стояха неподвижно като палми в саксия. Ушитите им по поръчка костюми не можеха да скрият факта, че бяха въоръжени.

Ели Лавон кимна на двамата мъже, получавайки в отговор само едно мигване, а след това погледна към жената. Косата ѝ беше черна като гарваново крило и се спускаше почти до раменете на тъмното ѝ сако. Тя имаше големи кафяви очи и прав, възголям нос. Общото впечатление, което оставяше външният ѝ вид, бе за сериозност, примесена с лека печал. Ели погледна лявата ѝ ръка и видя, че на безименния ѝ пръст няма венчална халка или годежен пръстен. Той определи възрастта ѝ някъде около четиридесетте — опасен период за една стара мома. На жената не ѝ липсваше привлекателност, но не беше и много красива. Финото съчетание на костите и плътта, които оформят човешкото лице, бе решило да я направи обикновена.

— Това е Джихан Наваз — обяви Хер Вебер. — Госпожица Наваз е нашият акаунт мениджър^[3].

Поздравът ѝ беше малко по-приятен от този, който Лавон бе получил от австрийската рецепционистка. Той пусна бързо студената ѝ длан и последва хер Вебер в кабинета му. Мебелите бяха модерни, но удобни, а подът бе покрит с дебел килим, който сякаш поглъщаше всички звуци. Хер Вебер покани с жест Ели да се настани на един стол, преди да седне зад бюрото си.

— С какво мога да ви бъда полезен? — попита той, внезапно станал напълно делови.

— Искам да поверя известна парична сума на вашите грижи — отговори Лавон.

— Може ли да попитам откъде научихте за нашата банка?

— От мой бизнес партньор, който е ваш клиент.

— Може ли да попитам за името му?

— Предпочитам да не го казвам.

Хер Вебер вдигна длан, сякаш искаше да каже, че напълно разбира.

— Имам един въпрос — каза Ели. — Вярно ли е, че преди няколко години банката е имала известни затруднения?

— Вярно е — призна Вебер. — Като много други европейски банкови институции бяхме силно засегнати от срива на американския

пазар за недвижими имоти и последвалата финансова криза.

— И поради тази причина сте били принудени да приемете да имате партньор?

— В действителност бях доволен да го направя.

— Господин Ал Сидики.

Хер Вебер кимна предпазливо.

— Той е от Ливан, познах ли?

— Всъщност е от Сирия.

— Жалко.

— Защо?

— Заради войната — отговори Лавон.

Безучастното изражение на банкера показва ясно, че не желае да обсъжда настоящото положение в родината на партньора си.

— Вие говорите немски, сякаш сте родом от Виена — каза той след малко.

— Живях там определен период от време.

— А сега?

— Имам канадски паспорт, но предпочитам да мисля за себе си като за гражданин на света.

— В днешно време парите не познават международни граници.

— Точно затова дойдох в Линц.

— Били ли сте тук и преди?

— Много пъти — отговори искрено Ели.

Телефонът на Вебер иззвъня.

— Имате ли нещо против да се обадя?

— Ни най-малко.

Австриецът вдигна слушалката до ухото си и се втренчи право в Лавон, докато слушаше гласа в другия край на линията. Дебелият килим погълна промърморения от него отговор. После той затвори телефона и попита:

— Докъде бяхме стигнали?

— Канехте се да ме уверите, че вашата банка е платежоспособна и стабилна и че парите ми ще бъдат тук в безопасност.

— И двете неща са верни, хер Адлер.

— Освен това очаквам да проявите дискретност.

— Както сигурно знаете — отвърна Вебер, — неотдавна Австрия се съгласи да внесе някои промени в банковата си система, за да угоди

на европейските ни съседи. Въпреки това, нашите закони за поверителност си остават сред най-строгите в света.

— Доколкото разбрах, имате изискване за депозит от най-малко десет милиона евро за нови клиенти.

— Такава е нашата политика. — Вебер замълча, после попита: — Има ли някакъв проблем, хер Адлер?

— Никакъв.

— Очаквах, че отговорът ви ще е такъв. Правите ми впечатление на много сериозен човек.

Хер Адлер прие това ласкателство с леко кимване.

— Кой друг в банката ще знае, че имам сметка тук?

— Аз и госпожица Наваз.

— А господин Ал Сидики?

— Господин Ал Сидики си има своите клиенти, а аз — моите. — Вебер почука със златната си писалка по кожената подложка на бюрото. — Е, хер Адлер, как ще процедираме?

— Моето намерение е да депозирам при вас десет милиона евро. Бих искал да държите пет милиона от тях в брой. Останалата част бих искал да инвестирате. Нищо прекалено сложно — добави той. — Целта ми е запазване, а не печелене на богатство.

— Няма да бъдете разочарован — отговори австриецът. — Трябва обаче да знаете, че вземаме такса за нашите услуги.

— Да — каза с усмивка Ели. — Поверителността си има цена.

* * *

Въоръжен със златната си писалка, банкерът записа някои лични данни на Лавон — всичките фалшиви. За парола Ели си избра думата „кариера“ — препратка към каменоломната в лагера за робски труд в Маутхаузен, — която се зарея над лъскавото плешиво теме на хер Вебер, който, както се оказа, не бе намерил време да посети мемориала на холокоста, намиращ се на няколко километра от неговия роден град.

— Паролата е свързана с естеството на моя бизнес — поясни Лавон с престорена усмивка.

— Вашият бизнес е минното дело, така ли, хер Адлер?

— Нещо такова.

След тези думи банкерът се изправи и го повери на грижите на госпожица Наваз — акаунт мениджъра на банката. Трябваше да се попълват формуляри, да се подписват декларации и да се дават обещания от двете страни по отношение на секретността и спазването на данъчните закони. Прибавянето на десет милиона евро към баланса на Банка *Вебер* не допринесе с нищо за смекчаване на резервираното ѝ държане. Ели сметна, че тя не е съдържана по природа, причината беше нещо друго. Той погледна към двамата охранители, поставени пред вратата на Уалид ал Сидики, сирийския спасител на Банка *Вебер* АД. После отново погледна Джихан Наваз.

— Важен клиент? — попита Лавон.

Жената го изгледа безучастно.

— Как искате да внесете парите в сметката? — попита тя.

— Най-удобно ще е чрез банков превод.

Госпожица Наваз му подаде едно листче, на което бе написан идентификационният код на банката.

— Трябва ли да го направя сега? — попита Ели.

— Както желаете.

Лавон извади мобилния си телефон и позвъни на една реномирана банка в Брюксел, която не знаеше, че контролира голяма част от оперативните средства на Службата за Европа. Той информира своя банкер, че желае да преведе много бързо десет милиона евро на Банка *Вебер* АД в Линц, Австрия. После затвори телефона и отново се усмихна на Джихан Наваз.

— Ще получите парите най-късно утре до обяд — каза Ели.

— Да ви позвъня ли за потвърждение?

— Да, ако обичате.

Хер Адлер ѝ подаде визитката си. Тя отвърна на жеста му, като му подаде една от своите.

— Ако се нуждаете от още нещо, хер Адлер, моля не се колебайте да ми се обадите директно. Ще ви помогна, ако мога.

Лавон пхна визитката ѝ във вътрешния джоб на сакото си заедно с мобилния си телефон. Изправи се и се ръкува за последен път с Джихан Наваз, преди да се отправи към рецепцията, където го чакаше красивата австрийска девойка. Докато вървеше по застлания с пътека коридор, усети очите на двамата охранители да пронизват гърба

му, но не посмя да погледне през рамо. Осъзна, че се страхува. Джихан Наваз — също.

---

[1] Антон Брукнер (1824–1896) — австрийски композитор, органист, пианист и музикален педагог. — Б.пр. ↑

[2] По времето на Хабсбургите никоя сграда в Австро-Унгарската империя не можела да бъде по-висока от Южната кула на виенската катедрала „Свети Стефан“. — Б.пр. ↑

[3] Служител, чиято работа е ежедневното обслужване на сметката на конкретен клиент и който е основното лице за контакт между клиента и компанията. — Б.пр. ↑

34.

Булевард „Цар Саул“, Тел Авив

Изглежда трудно да си го представим, но имаше време, когато хората не чувстваха необходимост да споделят всеки момент от живота си със стотици милиони, дори милиарди напълно непознати хора. Ако човек отидеше да си купи дреха в някой търговски център, после не описваше това минута по минута в сайт за социални контакти, и ако станеше за смях по време на парти, не оставяше снимков разказ за този конфузен епизод в дигитален албум, който ще просъществува цяла вечност. Но сега, в ерата на отпадналите задръжки, сякаш нито една подробност от живота не е твърде банална или унижителна, за да бъде споделена. В епохата на интернет е по-важно да се живее на показ, отколкото да се живее достойно. Интернет последователите са поценени от приятелите от плът и кръв, защото поддържат илюзорната перспектива за известност, дори за безсмъртие. Ако Декарт беше жив, би могъл да напише: „Аз туйтвам^[1], следователно съществувам“.

Работодателите отдавна са научили, че онлайн присъствието на дадено лице говори много за характера му. Не е изненадващо, че и световните разузнавателни служби са открили същото нещо. В миналото шпионите трябваше да отварят писма и да претърсват чекмеджета, за да научат най-дълбоко пазените тайни на някоя потенциална мишена или човек за вербуване. Сега единственото, което трябва да направят, е да натиснат няколко клавиша и тайните буквално им идват наготово: имена на приятели и врагове, неуспешни любовни връзки и стари рани, тайни страсти и желания. В ръцете на опитен оперативен работник такива подробности са истинска пътна карта към човешкото сърце. Те му позволяват да предприеме най-различни неща, да въздейства на всяка емоция почти както си поиска. Лесно е да накара мишената да се страхува например, ако тя вече доброволно е предала ключовете за своите страхове. Същото важи и ако оперативният работник пожелае да накара мишената да се почувства щастлива.

Джихан Наваз — акаунт мениджър на Банка Вебер АД, родена в Сирия, натурализирана германка, не беше изключение. Технофил^[2] по природа, тя беше пионер във „Фейсбук“, заклет потребител на „Туитър“ и наскоро бе открила прелестите на „Инстаграм“^[3]. Като претършува нейните акаунти, екипът научи, че Джихан живее в малък апартамент в края на Стария град в Линц, че има палава котка, наречена Клеопатра, и че колата ѝ — старо „Волво“, ѝ създава непрестанни ядове. Агентите узнаха имената на любимите ѝ барове, нощни клубове и ресторанти, както и на кафенето, където тя всяка сутрин се отбиваше за кафе и закуска на път за работа. Те също така научиха, че Наваз никога не се е омъжвала и че последният ѝ сериозен приятел се е отнасял много лошо с нея. Обаче главното, което разбраха, бе, че тя така и не е успяла да преодолее вродената ксенофобия на австрийците и се чувства самотна. Това беше история, която хората от екипа разбираха много добре. Джихан Наваз, също като евреите преди нея, беше чужденка.

Любопитното бе, че имаше два елемента от живота ѝ, които Джихан никога не коментираше онлайн: своята месторабота и родината си. Банката и Сирия не се споменаваха и в купищата лични имейли, които хакерите на „Отдел 8200“ — израелската служба за електронно наблюдение, изровиха от множеството ѝ акаунти. Ели Лавон, който бе почувствал напрегнатата атмосфера в банката, се питаше дали Джихан само следваше някакво нареждане на Уалид ал Сидики — мъжа, който работеше зад заключената врата, охранявана от двама въоръжени алауити. Обаче Бела Навот предположи, че причината за мълчанието на жената е друга. И така, докато останалите членове на екипа пресяваха дигиталните файлове, тя отиде в архива на отдел „Проучване“ и започна да търси.

Първите двадесет и четири часа от нейното търсене не ѝ донесоха нищо ценно. След това по интуиция Бела изрови старите си папки за един инцидент, който се бе случил в Сирия през февруари 1982 година. Под ръководството на Бела Службата бе изготвила два доклада за инцидента: строго секретен документ за употреба от разузнавателните служби на Израел и несекретен информационен бюлетин, който бе оповестен на широката общественост чрез Министерството на външните работи. И двете версии на доклада съдържаха свидетелските показания на девойка, чието име Бела бе

премълчала и в двата документа, за да запази в тайна нейната самоличност. Обаче в своите лични изследователски папки тя бе съхранила копие от оригиналното изявление на момичето, в чийто край фигурираше неговото име. Две минути по-късно, останала без дъх след спринта от отдел „Проучване“ до стая 456В, Бела постави триумфално документа пред Габриел.

— Причината е в Хама — каза тя. — Клетата жена е била в Хама.

* * *

— Какво всъщност знаем за Уалид ал Сидики?

— Достатъчно, за да знаем, че той е човекът, когото търсим, Узи.

— Бъди така добър да ми обясниш, Габриел.

Навот свали очилата и разтри основата на носа си — нещо, което правеше винаги когато не беше сигурен какво да предприеме. Той седеше зад голямото си стъклено бюро, качил единия си крак върху подложката. Зад него оранжевото зарево на слънцето бавно се спускаше към повърхността на Средиземно море. Алон се загледа за миг в него — отдавна не беше виждал слънцето.

— Той е алауит — каза най-сетне Габриел — и е родом от Алепо. Когато е работил в Дамаск, се е представял за роднина на управляващата фамилия. Както може да се очаква, кръвните му връзки не се споменават в нито една от брошурите на Банка Вебер.

— Каква е роднинската му връзка?

— Както изглежда, Ал Сидики е далечен братовчед на майката, което е важно. Именно майката е посъветвала сина си да накаже сурово протестиращите.

— Човек би казал, че си бил в компанията на моята съпруга.

— Така е.

Навот се усмихна.

— Значи Уалид ал Сидики е учредител на „Ивъл Инкорпорейтид“?

— Точно това казвам, Узи.

— Как е спечелил парите си?

— Започнал е кариерата си в държавната фармацевтична промишленост на Сирия, което също е важно.

— Защото фармацевтичната промишленост на Сирия е придатък на нейната програма за химически и биологични оръжия.

Габриел бавно кимна.

— Ал Сидики се е грижел голяма част от нейните печалби да отиват директно в хазната на семейството. Той също така се е грижел западните фирми, които искат да правят бизнес в Сирия, да плащат за тази привилегия под формата на подкупи и комисиони. Междувременно Ал Сидики станал много богат. — Алон замълча, после добави: — Достатъчно богат, за да купи банка.

Навот се намръщи.

— Кога е напуснал Сирия?

— Преди четири години.

— Точно когато Арабската пролет бе в пълен разцвет — отбеляза Узи.

— Това не е било случайно. Ал Сидики е търсел безопасно място, за да управлява семейното богатство. И е намерил такова, когато една малка банка в Линц е изпаднала в беда по време на Голямата рецесия.

— Мислиш ли, че парите се държат в сметки в Банка Вебер?

— Една част от тях — отговори Габриел. — А той контролира останалите, използвайки Банка Вебер като визитна картичка.

— Дали хер Вебер участва в това?

— Не съм сигурен.

— Какво ще кажеш за девойката?

— Не — отвърна Алон. — Тя не знае.

— Как може да си сигурен?

— Защото един доверен братовчед на сирийския управник никога не би направил акаунт мениджър едно момиче от Хама.

Навот свали крака си на пода и облегна дебелия си ръце на бюрото. Стъклото сякаш всеки момент щеше да се счупи под натиска на едрото му тяло.

— В такъв случай каква е идеята ти? — попита той.

— Тя търси приятели — отговори Габриел. — Аз ще ѝ дам един.

— Мъж или жена?

— Жена — отвърна Алон. — Определено ще е жена.

- Коя смяташ да използваш?
- Габриел му каза.
- Тя е анализатор.
- Обаче говори свободно немски и арабски език.
- Какъв подход смяташ да използва?
- Твърд, опасявам се.
- А националността ѝ?
- Мога да те уверя, че няма да е в синьо и бяло^[4].

Навот се усмихна. Когато бе работил на терен като *катса*^[5], негов специалитет бяха операциите под фалшива националност. Той редовно се представяше за служител на германското разузнаване, когато вербуваше шпиони от арабските страни или от редиците на терористичните организации. Беше по-лесно да убеди арабин да предаде страната си или каузата си, ако арабинът не знаеше, че Узи работи за Израел.

- Какво смяташ да правиш с Бела? — попита той.
- Тя иска да отиде да работи на терен. Казах ѝ, че ти ще решиш.
- Съпругата на шефа не излиза на терен.
- Бела ще бъде разочарована.
- Свикнал съм с това.
- Ами ти, Узи?
- Какво аз?
- Бих могъл да използвам твоята помощ за вербуването.
- Защо мен?
- Защото преди войната баба ти и дядо ти са живели във Виена и ти говориш немски като австрийски козар.
- Това е по-добре от твоя немски с ужасен берлински акцент.

Навот вдигна поглед към своята видеостена, където едно семейство в обсадения град Хомс си приготвяше храна от варени плевели. Това беше единственото нещо, останало за ядене в града.

— Има и още нещо, за което трябва да помислиш — каза той. — Ако допуснеш и най-малката грешка, Уалид ал Сидики ще накълца на парчета тази девойка и ще я хвърли в Дунав.

— Всъщност — отвърна Габриел — първо ще позволи на момчетата да се позабавляват малко с нея. След това ще я убие.

- Узи отдели очи от екрана и погледна сериозно Алон.
- Сигурен ли си, че искаш да доведеш това докрай?

— Абсолютно.
— Надявах се, че това ще е твоят отговор.
— Какво ще правим с Бела?
— Вземи я с теб. Или още по-добре: изпрати я направо в Дамаск.
— Навот отново погледна към видеостената и бавно поклати глава. — Тази проклета война би свършила след една седмица.

* * *

По-късно същата вечер лондонският „Гардиан“ публикува статия, обвиняваща сирийския режим, че е извършил мъчения и убийства в промишлени мащаби. Статията се основаваше на находка от снимки, изнесени тайно от Сирия от човека, чиято работа е била да ги заснеме. На тях се виждаха трупове на хиляди хора — главно млади мъже, които бяха починали, докато са били в правителствени затвори. Някои от мъжете бяха разстреляни. По други си личаха следи от обесване или поражения от електрически ток. Трети бяха с извадени очи. Почти всички изглеждаха като скелети.

Именно на този фон екипът извърши последните си приготовления. От Интендантството получиха две тайни квартири: малък апартамент в центъра на Линц и голяма тъмножълта вила на брега на езерото Атерзее, на тридесет километра южно от града. От транспортния отдел се погрижиха за автомобилите и мотоциклетите, от Паспортна служба — за паспортите. Габриел имаше няколко, от които да избира, но в крайна сметка се спря на Джонатан Олбрайт — американец, който работеше за компания, наречена „Маркъм Кепитъл Адвайзърс“, от Гринуич, Кънектикът. Олбрайт не беше обикновен финансов консултант. Неотдавна той бе довел тайно руски шпионин от Санкт Петербург на Запад. А преди това бе вкарал пратка с повредени центрофуги в иранския канал за доставка на ядрени материали.

Когато подготовката им приключи, членовете на екипа напуснаха булевард „Цар Саул“ и се отправиха към определените им „стартови пунктове“ — плеяда от тайни квартири в района на Тел Авив, където полевите агенти на Службата приемаха новата си самоличност, преди да напуснат Израел за изпълнение на техните мисии. Както винаги, те пътуваха до местоназначението си по различно време и по различни

пътища, за да не събудят подозрение в местните имиграционни власти. Мордекай и Оded пристигнаха първи в Австрия, а Дина Сарид — последна. Паспортът ѝ я идентифицираше като Ингрид Рот, родом от Мюнхен. Тя прекара една нощ във вилата край Атерзее. След това, по обяд на следващия ден, зае апартамента в Линц. Същата вечер, докато стоеше на прозореца на тесния хол, Дина видя едно старо волво да спира на отсрещната страна на улицата. Жената, която излезе от шофьорската врата, беше Джихан Наваз.

Дина направи снимка на Джихан и я изпрати по защитена линия в стая 465В, където Габриел работеше до късно в единствената компания на папките на Бела за клането в Хама. Той напусна булевард „Цар Саул“ няколко минути след десет и като избегна обичайните процедури на Службата, се прибра в апартамента си на улица „Наркис“, за да прекара последната си нощ в Израел със съпругата си. Когато пристигна, тя спеше, така че Габриел се пъкна тихо под завивките и сложи ръка на корема ѝ. Киара се размърда, целуна го сънливо и отново заспа. А на сутринта, когато се събуди, той бе заминал.

---

[1] Споделям кратка новина (най-често за себе си) в социалната мрежа „Туитър“. — Б.пр. ↑

[2] Човек, проявяващ силен интерес към технологиите, особено към новите, като персонални компютри, интернет, мобилни телефони и др. — Б.пр. ↑

[3] Мобилно приложение, което дава възможност да се правят снимки, към които да се добавят художествени ефекти, а след това да се споделят на различни платформи за социални мрежи, като „Фейсбук“, „Туитър“, „Фликър“ и „Тъмблър“. — Б.пр. ↑

[4] Цветовете на националното знаме на Израел. — Б.пр. ↑

[5] Агент под прикритие и наблюдаващ офицер. — Б.пр. ↑

35.

Мюнхен, Германия

Много от версиите на лицето на Габриел бяха добре познати на службите за сигурност в Австрия, така че от транспортния отдел решиха, че е най-добре той да пътува през Мюнхен. Алон мина лесно през паспортния контрол като усмихнат богат американец и след това се придвижи с летищния автобус до паркинга за дълъг престой, където от транспортния отдел бяха оставили едно непроследимо „Ауди“ А7. Ключовете бяха скрити в една магнитна кутийка под калника на задното ляво колело. Габриел я взе с едно движение на ръката и приклепна, за да огледа шасито за евентуалното наличие на бомба. Като не видя нищо необичайно, той се качи зад волана и включи двигателя. Радиото бе оставено пуснато и жена с нисък, отегчен глас четеше новините на „Дойчландфунк“. За разлика от много свои сънародници, Габриел не потръпваше от отвращение при звука на немския език. Това бе езикът, който бе чувал в утробата на майка си, и дори и сега той си оставаше езикът на неговите сънища. В тях, когато говореше с него, Киара говореше на немски.

Той намери разписката за паркинга, където от транспортния отдел бяха казали, че ще бъде — в централната конзола, пъхната в брошура за нощните клубове в Мюнхен, — и потегли към изхода с предпазливостта на чужденец. Служителят на паркинга разглежда разписката достатъчно дълго, за да изпрати първата тръпка от операцията по гръбнака на Габриел. След това бариерата се вдигна и той се отправи към входа за аутобана. Докато караше под светлината на баварското слънце, започнаха да го връхлитат рой спомени. От дясната му страна, извисяваща се над хоризонта на Мюнхен, бе телевизионната кула в Олимпийския парк, където терористите от „Черният септември“ бяха извършили нападението, поставило началото на кариерата му. След един час, когато пресече границата на Австрия, първият град, в който влезе, беше Браунау на Ин — родното място на Хитлер. Габриел се опита да държи настрана мислите за Виена, но това се оказа извън възможностите му за разделно мислене.

Той чу шума от безуспешен опит да бъде запален автомобилен двигател и видя над елегантната улица да се издига огнено зарево. И пак седеше край болничното легло на Леа и ѝ казваше, че детето ѝ е мъртво. „Трябваше да останем заедно във Венеция, любими. Нещата щяха да се развият различно...“ Да, помисли си той сега. Нещата щяха да бъдат различни. Той щеше да има двадесет и пет годишен син и никога нямаше да се влюби в една красива девойка от гетото на име Киара Дзоли.

Къщата, където бе роден Хитлер, се намираше на улица „Залцбургер Форщад“ №15, недалеч от главния търговски площад на Браунау. Габриел паркира на улицата и поседя известно време с включен двигател, като се чудеше дали има сили да направи това. После рязко отвори вратата и забърза през улицата, сякаш за да избегне възможността да се върне назад. Двадесет и пет години по-рано кметът на Браунау бе решил да постави паметен камък^[1] пред къщата. Той бе изкопан от каменоломната в Маутхаузен и на него бе гравирани надпис, в който не се споменаваха специално нито за евреите, нито за холокоста. Алон застана сам пред него, като си мислеше не за избитите шест милиона души, а за войната, която се водеше на три хиляди и двеста километра югоизточно оттам, в Сирия. Въпреки всички книги, документални филми, паметници и декларации относно всеобщите човешки права, един диктатор отново убиваше с отровен газ хора от народа си и ги превръщаше в скелети в лагери и затвори. Изглеждаше така, сякаш уроците на холокоста бяха забравени. Или може би, помисли си Габриел, те никога не са били научавани.

Млада немска двойка — отличителният им акцент издаваше, че са баварци — се присъедини към него пред камъка и заговори за Хитлер, като че ли той беше незначителен тиранин от някаква далечна империя. Обезсърчен, Габриел се върна в колата си и пое през Горна Австрия. Най-високите планински върхове все още бяха покрити със сняг, но в долините, където бяха разположени селата, поляните пламтяха от багрите на дивите цветя. Той влезе в Линц малко след два часа на обяд и паркира близо до Новата катедрала. После прекара един час в проучване на това, което скоро щеше да бъде най-пасторалното бойно поле в сирийската гражданска война. В Линц бе сезонът на фестивалите. Току-що бе приключил филмовият фестивал и скоро щеше да започне джаз фестивалът. Бледите австрийци се припичаха на

слънце на зелените тревни площи в Дунавския парк. Над главите им един-единствен пухкав облак се носеше плавно в лазурното небе като баражен балон^[2], понесен от вятъра, след като се е откъснал от своето стоманено въже.

Последната спирка от проучването на Габриел беше кръговото кръстовище в съседство с Банка Вебер АД. Пред безличния вход на банката бе паркирана черна лимузина „Мерцедес Майбах“, чийто двигател работеше на празен ход. Ако се съдеше по начина, по който колата лежеше ниско на колелата, тя бе тежко бронирана. Алон седна на една пейка и пропусна два трамвая. След това, когато вече трети трамвай приближаваше спирката, видя един елегантно облечен мъж да излиза от банката и да се шмугва бързо на задната седалка на автомобила. Лицето му беше запомнящо се заради издадените скули и необичайно малката уста с тънки устни. Няколко секунди по-късно колата профуча като черна сянка край рамото на Габриел. Сега мъжът притискаше до ухото си мобилен телефон. „Парите никога не спят — помисли си Алон, — дори и кървавите.“

Когато четвърти трамвай навлезе бавно в кръговото кръстовище, Габриел се качи на него и се придвижи до другия бряг на Дунав. Той огледа внимателно шасито на автомобила си за втори път, за да се увери, че не е било бърникано там в негово отсъствие. След това се отпрати към Атерзее. Безопасната къща се намиреше на западния бряг на езерото, близо до град Лицлберг. Имаше дървена порта, отвъд която се простираше алея, обградена от двете страни с борове и цъфнали пълзящи растения. В предния двор бяха паркирани няколко коли, сред които и едно старо рено с корсикански регистрационен номер. Неговият собственик стоеше на отворената врата на вилата, облечен небрежно в чифт свободни панталони в цвят каки и жълт памучен пуловер.

— Аз съм Питър Рътлидж — каза той, като подаде с усмивка ръка на Габриел. — Добре дошъл в Шангри-Ла^[3].

* * *

Предполагаше се, че са дошли на почивка, затова и бяха романите с меки корици, оставени отворени върху шезлонгите,

перцата за федербал, разпръснати по моравата, и блестящата дървена моторна лодка, наета за царската сума от двадесет и пет хиляди евро на седмица, която дремеше в края на дългия кей. Във вътрешността на вилата обаче обстановката бе изцяло работна. По стените на трапезарията бяха закачени карти и снимки от наблюдение, а върху масата бяха поставени няколко отворени лаптопа. На екрана на единия от тях се виждаше представителна модерна къща от стъкло и стомана, разположена сред хълмовете над Линц. На другия — входът на Банка Вебер АД. В 17:10 часа самият хер Вебер излезе от вратата и се качи в едно практично беемве седан. Две минути по-късно се появи една девойка, която бе толкова бледа и красива, че изглеждаше почти нереална. А след девойката излезе Джихан Наваз. Тя прекоси забързано малкия площад и се качи в чакащия на спирката трамвай. И макар че младата жена не го знаеше, мъжът с белези от шарка, който седеше срещу нея от другата страна на пътеката, беше израелският разузнавач Яков Росман. Те пътуваха заедно с трамвая до Моцартщрасе, като всеки от тях се взираше пред себе си, а после поеха в различни посоки — Яков на запад, Джихан на изток. Когато тя пристигна пред жилищния си блок, видя Дина Сарид да слиза от лъскавия си син скутер на отсрещната страна на улицата. Двете жени си размениха по една бегла усмивка. После Джихан влезе в сградата и се изкачи по стълбите до апартамента си. След две минути на профила й в „Гуитър“ се появи съобщение, което гласеше, че смята да отскочи за едно питие до бар „Ванили“ по-късно същата вечер. Не се получиха никакви отговори.

* * *

През следващите три дни двете жени се движеха из тихите улици на Линц по маршрути, които не се пресичаха. Те се сблъскаха на крайбрежната алея пред Музея на модерното изкуство и погледите им се срещнаха за кратко край сергиите на Стария пазар. Но иначе съдбата сякаш си бе наумила да ги държи настрана една от друга. Те като че ли бяха обречени да останат съседи, които не си говорят, непознати, които се гледат един друг през пропаст, която не можеше да бъде преодоляна.

Но без знанието на Джихан Наваз тяхната евентуална среща бе предопределена. В действителност тя бе активно подготвяна от група мъже и жени, които действаха от красива вила край брега на езеро, което се намираше на тридесет и два километра югозападно от града. Въпросът не беше в това дали двете жени ще се срещнат, а само кога. Единственото, което бе нужно на екипа, бе още едно доказателство.

То пристигна призори на четвъртия ден, когато те чуха, подслушвайки Хамид Хадам — лондонския адвокат, работещ за „Ел Икс Ар Инвестмънтс“, че той открива две сметки в съмнителна банка на Каймановите острови. След това Хамид звънна на Уалид ал Сидики в дома му в Линц и му каза, че сметките вече са готови да бъдат захранвани със средства. Парите пристигнаха двадесет и четири часа по-късно чрез трансакция, която бе наблюдавана от компютърните хакери на Отдел 8200. В първата сметка бяха внесени двадесет милиона долара, които минаха през Банка Вебер АД. Във втората бяха внесени двадесет и пет милиона щатски долара.

При това положение остана само да се уточнят времето, мястото и обстоятелствата за срещата между двете жени. Бе избрано времето да е пет и половина следобед на следващия ден, а мястото — площад Пфарплац. Дина седеше пред кафене „Майер“ и четеше опърпан екземпляр на „Остатъкът от деня“^[4], когато Джихан мина сама край масата ѝ, носейки пазарска торбичка в едната си ръка. Тя спря изведнъж, обърна се и се приближи до масата.

— Това е невероятно съвпадение — каза на немски младата жена.

— Кое? — попита Дина на същия език.

— Вие четете любимата ми книга.

— Каквото и да правите, не ми казвайте как свършва. — Дина остави романа на масата и протегна ръка. — Аз съм Ингрид — каза тя. — Мисля, че живея срещу вас.

— И аз така мисля. Аз съм Джихан. — Тя се усмихна. — Джихан Наваз.

---

[1] Надписът на камъка гласи: „За мир, свобода и демокрация. Никога повече фашизъм. В памет на милионите загинали“. — Б.пр. ↑

[2] Един или серия балони, привързани към земята със стоманени въжета, които са издигнати над военен обект, за да

възпрепятстват преминаването на нисколетящи вражески самолети. — Б.пр. ↑

[3] Въображаемо място, което би трябвало да се намира в Хималаите, или по-точно в Тибет. В западната култура понятието е въведено от писателя Джеймс Хилтън в романа му „Изгубеният хоризонт“. — Б.пр. ↑

[4] Роман от британския писател от японски произход Казуо Ишигуро. — Б.пр. ↑

36.

Линц, Австрия

Те отидоха до едно малко заведение, недалеч от техните жилища, където можеха да получат вино. Дина поръча австрийски „Ризлинг“, знаейки много добре, че също като „Остатъкът от деня“, то е любимото вино на сирийката. Сервитьорът напълни чашите им и си тръгна. Джихан взе своята и вдигна тост за новото приятелство. След това се усмихна неловко, сякаш се страхуваше, че е постъпила самонадеяно. Тя изглеждаше нетърпелива, нервна.

— Отскоро си в Линц, нали? — попита Джихан.

— От десет дни — отговори Дина.

— А къде беше преди това?

— Живеех в Берлин.

— Берлин се различава много от Линц.

— Така е — съгласи се Дина.

— Тогава защо дойде тук? — Джихан отново се усмихна неловко. — Съжалявам. Не трябваше да любопитствам. Това е най-големият ми недостатък.

— Да си пъхаш носа в делата на другите хора ли?

— Аз съм безнадеждно любопитна — отвърна тя, кимайки. — Чувствай се свободна по всяко време да ми кажеш да си гледам работата.

— Не съм си и помисляла подобно нещо. — Дина се загледа в чашата си. — Неотдавна се разведохме със съпруга ми. Реших, че ми е необходима промяна, затова дойдох тук.

— Защо в Линц?

— Със семейството ми прекарвахме летата в Горна Австрия, на брега на едно езеро. Тук винаги ми е харесвало.

— Кое езеро?

— Атерзее.

Дългата сянка на църковната камбанария се протегна през улицата към тяхната маса. Йоси Гавиш и Римона Щерн минаха край тях, смеейки се сякаш на някаква своя шега. Наскоро разведената

Ингрид Рот като че ли се натъжи от гледката на щастливата двойка. Джихан изглеждаше раздразнена.

— Но ти не си израснала в Германия, нали, Ингрид?

— Защо питаш?

— Не говориш немски като роден език.

— Баща ми работеше в Ню Йорк — обясни Дина. — Израснала съм в Манхатън. Когато бях малка, отказвах да говоря на немски у дома. Намирах го за ужасен език.

Дори и обяснението да ѝ се стори подозрително, Джихан с нищо не го показва.

— В Линц ли работиш? — попита тя.

— Предполагам, зависи какво разбираш под работа.

— Разбирам го всяка сутрин да ходиш в някакъв офис.

— Тогава аз определено не работя.

— Тогава защо си тук?

„Тук съм заради теб“ — помисли си Дина. После обясни, че е дошла в Линц да работи над един роман.

— Писателка ли си?

— Все още не.

— За какво се разказва в книгата ти?

— Това е една история за несподелена любов.

— Като на Стивънс и госпожица Кентън? — Джихан кимна към романа, който лежеше на масата между тях.

— Донякъде.

— Историята в Линц ли се развива?

— Всъщност във Виена — отговори Дина. — По време на войната.

— На Втората световна война ли?

Дина кимна утвърдително.

— Героите евреи ли са?

— Само единият.

— Момчето или момичето?

— Момчето.

— А ти?

— Какво аз?

— Еврейка ли си, Ингрид?

— Не, Джихан — отвърна Дина, — не съм еврейка.

Лицето на Джихан Наваз остана безизразно.

— Ами ти? — попита Дина Сарид, сменяйки темата.

— Аз също не съм еврейка — отговори с усмивка младата жена.

— И ти не си австрийка.

— Израснала съм в Хамбург.

— А преди това?

— Родена съм в Близкия изток. — Тя замълча, после добави: —

В Сирия.

— Такава ужасна война — каза сдържано Дина.

— Ако нямаш нищо против, Ингрид, предпочитам да не обсъждаме войната. Това ме потиска.

— Тогава ще се престорим, че войната не съществува.

— Поне засега. — Джихан извади кутия цигари от чантата си и когато запали една, Дина видя, че ръката ѝ леко трепереше. Първото вдишване на тютюневия дим сякаш я успокои.

— Няма ли да ме питаш какво правя в Линц?

— Какво правиш в Линц, Джихан?

— Един мой сънародник купи дял в малка частна банка тук. Той се нуждаеше от сътрудник, който говори арабски.

— Коя е банката?

Госпожица Наваз каза името.

— Предполагам, че вашият сънародник не се казва Вебер — отбеляза Дина.

— Не. — Джихан се поколеба, после добави: — Името му е Уалид ал Сидики.

— Какво точно работиш?

Госпожица Наваз изглеждаше благодарна за смяната на темата.

— Аз съм акаунт мениджър.

— Звучи като важен пост.

— Мога да те уверя, че не е. Аз главно откривам и закривам сметки на нашите клиенти. Също така надзиравам трансакциите с други банки и финансови институции.

— Толкова тайно ли е всичко, както се говори?

— Австрийската банкова система ли?

Дина кимна утвърдително.

Лицето на госпожица Наваз прие сурово изражение.

— Банка *Вебер* се отнася много сериозно към запазването на тайната на своите клиенти.

— Това звучи като слоган от брошура.

Джихан се усмихна.

— То си е такава.

— А какво ще кажеш за господин Ал Сидики? — попита Дина.
— Той взема ли на сериозно конфиденциалността на своите клиенти?

Усмивката на Джихан се стопи. Тя дръпна от цигарата си и огледа нервно пустата улица.

— Искам да те помоля за една услуга, Ингрид — каза най-сетне младата жена.

— Само кажи.

— Моля те, не ми задавай въпроси за господин Ал Сидики. Всъщност бих предпочела никога повече да не споменаваме името му.

* * *

Тридесет минути по-късно Габриел и Ели Лавон седяха пред единия лаптоп в тайната квартира край Атерзее и слушаха как двете жени се разделят на улицата пред техните разположени една срещу друга жилищни сгради. Когато Дина се прибра в своя апартамент, Алон плъзна показалеца на аудио плейъра обратно към началото и прослуша втори път цялата среща. После я прослуша отново. Той щеше да я прослуша и четвърти път, ако Ели не се бе пресегнал и не бе кликнул върху иконата за стоп.

— Казах ти, че е тя — рече Лавон.

Габриел се намръщи. После постави показалеца на индикаторната лента за възпроизвеждане на 17:47 часа и кликна върху иконката за включване.

— *Героите евреи ли са?*

— *Само единият.*

— *Момчето или момичето?*

— *Момчето.*

— *А ти?*

— *Какво аз?*

— *Еврейка ли си, Ингрид?*

— *Не, Джихан — отвърна Дина, — не съм еврейка.*

Алон кликна иконката за спиране и погледна Ели.

— Не можеш да имаш всичко, Габриел. А пък и това е важната част.

Лавон плъзна показалеца на индикаторната лента напред и отново кликна иконката „Старт“.

— *Аз главно откривам и закривам сметки на нашите клиенти. Също така надзиравам трансакциите с други банки и финансови институции.*

Натискане на „Стоп“.

— Разбираш ли мисълта ми? — попита Ели.

— Не съм сигурен, че си изказал такава.

— Флиртувай с нея. Накарай я да се чувства комфортно. И после я върни на земята. Но каквото и да правиш — добави Лавон, — не изчакавай твърде много. Не бих искал господин Ал Сидики да разбере, че Джихан има нова приятелка, която може да е, или да не е еврейка.

— Мислиш ли, че той ще има нещо против?

— Може и да има.

— В такъв случай как трябва да действаме?

Ели придвижи напред показалеца на индикаторната лента и кликна върху иконката за пускане.

— *За мен беше удоволствие да се запознаем, Ингрид. Съжалявам само, че не се срещнахме по-рано.*

— *Нека да не оставяме да минат още десет дни.*

— *Свободна ли си да обядваме заедно утре?*

— *Обикновено работя по обяд.*

Лавон кликна върху иконката за спиране.

— Не мислиш ли, че Ингрид работи твърде много?

— Може да е опасно да се наруши ритъмът ѝ на писане.

— Понякога промяната може да помогне. Кой знае? Тя може да се вдъхнови да напише друг роман.

— Каква ще е сюжетната линия?

— Разказва се за една девойка, която решава да предаде шефа си, когато открива, че той укрива пари за най-лошия човек на света.

— Как свършва?

— Добрите момчета печелят.

— А девойката наранена ли е?

— Изпрати съобщението, Габриел.

Алон бързо изпрати един криптиран имейл на Дина, в който я инструктира да си уговори обедна среща с Джихан Наваз за следващия ден. После върна показалеца на индикаторната лента и за последен път кликна върху иконката за пускане.

— *А какво ще кажеш за господин Ал Сидики?* — попита Дина. — *Той взема ли на сериозно конфиденциалността на своите клиенти?*

— *Искам да те помоля за една услуга, Ингрид.*

— *Само кажи.*

— *Моля те, не ми задавай въпроси за господин Ал Сидики. Всъщност бих предпочела никога повече да не споменаваме името му.*

Натискане на иконка „Стоп“.

— Тя знае — каза Лавон. — Единственият въпрос е колко точно?

— Подозирам, че достатъчно, за да я убият.

— Правилата на Хама?

Габриел бавно кимна.

— Тогава смятам, че ни остава само една възможност.

— Каква е тя, Ели?

— Ние също ще трябва да действаме по *Правилата на Хама*.

* * *

Двете жени обядваха заедно на следващия ден в „Икан“, а вечерта пийнаха в бар „Ванили“. Габриел остави да минат още два дни без допълнителен контакт — отчасти защото трябваше да осъществи придвижването от Израел до Атерзее на ценен за него човек, а именно Узи Навот. След това в четвъртъка на същата седмица, Джихан и Дина се засякоха случайно на Стария пазар, макар че срещата изобщо не беше случайна. Джихан покани Дина да пият по едно кафе, но тя се извини и каза, че трябва да се прибира, за да работи по романа си.

— А в събота ще правиш ли нещо? — попита Дина.

— Не съм сигурна. Защо?

— Мои приятели ще правят парти.

— Какво ще е партито?

— Ядене, пиене, каране на лодки в езерото — обичайните неща, които правят хората в събота следобед през лятото.

— Не бих искала да се натрапвам.
— Няма да се натрапваш. В действителност — добави Дина, — сигурна съм, че моите приятели ще те направят почетен гост.

Джихан се усмихна.

— Ще ми трябва нова рокля.

— И бански костюм — вметна Дина.

— Ще дойдеш ли сега с мен по магазините?

— Разбира се.

— Ами книгата ти?

— За това ще има време и по-късно.

Атерзее, Австрия

Те имаха две възможности за превоз: малкият скутер на Дина или капризното волво на Джихан. Избраха капризното волво. Няколко минути след пладне то напусна с грохот Стария град, а в дванадесет и половина вече бяха оставили зад гърба си последните предградия на Линц и се носеха с пълна скорост през Залцкамергут по магистрала А1. Времето сякаш бе решило да създаде илюзията за веселие. Слънцето грееше на безоблачното небе, а през отворените прозорци струеше прохладен и мек въздух. Джихан носеше бялата рокля без ръкави, която Дина бе избрала за нея, и големи като на филмова звезда слънчеви очила, които скриваха обикновените ѝ черти. Ноктите ѝ бяха прясно лакирани, парфюмът ѝ бе чувствен и опияняващ. Той изпълваше Дина с чувството за вина. Тя бе дала лъжливо щастие на една самотна жена без приятели. „Това е върховно женско предателство“ — помисли си Дина.

Тя имаше в чантата си подробни инструкции за пътя, които извади, когато завиха от магистрала А1 по Атерзеещрасе. Габриел бе настоял да ги носи и сега. С бунтуваща се съвест Дина стискаше здраво листа, докато насочваше Джихан към крайната ѝ дестинация. Те минаха през малък курортен град, а след това през обработваеми земи, приличащи на шахматна дъска. Езерото се простираше от лявата им страна — тъмносиньо, обрамчено от зелени планини. Играейки ролята на екскурзовод, Дина посочи малкия остров, до който се стигаше по дълъг мост, където Густав Климт бе нарисувал прочутите си пейзажи от Атерзее.

Отвъд островчето проблясваха бели платноходки по местата си на кея, а отвъд пристанището се намираха крайезерните вили. Дина се престори за миг на объркана коя от тях бе на техния домакин. После изведнъж посочи към една отворена врата, сякаш изненадана, че са стигнали до нея толкова бързо. Джихан зави умело наляво и пое бавно по алеята. Дина беше благодарна за силния аромат на бор и цъфтящи храсти, който временно притъпи обвинителния аромат на парфюма на

нейната спътничка. В сенките на предния двор бяха паркирани хаотично няколко автомобила. Джихан намери празно място и изключи двигателя. После се пресегна към задната седалка, за да вземе цветята и бутилката вино, които носеше като подарък. Докато слизаха от колата, от един отворен прозорец се разнесе музика: „Вярвай в мен“ на Ета Джеймс.

Входната врата на вилата също бе отворена. Когато Дина и Джихан се приближиха, на нея се показа мъж малко над шейсетте с тънка рошава коса. Той носеше скъпа синя риза, светъл ленен панталон и голям златен часовник. Мъжът се усмихваше приветливо, но кафявите му очи гледаха бдително. Джихан направи няколко крачки към него и замръзна на място. След това изви глава към Дина, която сякаш не забеляза изписания на лицето ѝ страх.

— Искам да те запозная с един стар приятел на семейството ми — каза тя. — Джихан Наваз, това е Феликс Адлер.

Джихан не помръдна, несигурна дали да продължи напред, или да отстъпи, докато мъжът, когото познаваше като Феликс Адлер, слезе бавно по стълбите. Все още усмихнат, той взе от ръцете ѝ цветята и виното. После погледна към Дина.

— Боя се, че с госпожица Наваз вече се познаваме. — Погледът му се премести от Дина на Джихан. — Обаче тя не може да ти го каже, защото това би нарушило правилата на австрийското частно банково обслужване. — Феликс замълча, колкото да се усмихне отново. — Не е ли вярно, госпожице Наваз?

Джихан остана мълчалива. Тя се взираше в цветята в ръката на хер Адлер.

— Аз неслучайно си открих сметка в Банка Вебер по-миналата седмица — каза той след малко. — Също така не е случайно, че сте тук днес. Виждате ли, госпожице Наваз, Ингрид и аз сме повече от стари приятели. Ние сме и колеги.

Джихан хвърли гневен поглед към Дина. После отново се взря в мъжа, когото познаваше като хер Адлер. Когато най-накрая проговори, гласът ѝ беше дрезгав от страх.

— Какво искате от мен? — попита тя.

— Ние имаме сериозен проблем — отговори той — и се нуждаем от вашата помощ, за да го решим.

— Какъв е проблемът?

— Заповядайте вътре, Джихан. Никой не може да ви нарани тук.
— Хер Адлер се усмихна и я хвана нежно за лакътя. Пийнете чаша вино. Присъединете се към партито. Запознайте се с останалите наши приятели.

* * *

В големия хол на вилата бе наредена маса с храна и напитки. Те бяха непокътнати, така че се създаваше усещането за отменено или поне отложено празненство. През отворените френски прозорци подухваше лек бриз, донасяйки от време на време бръмченето на преминаваща моторна лодка. В другия край на стаята имаше угаснала камина, пред която седеше Габриел, взирайки се в една отворена папка. Той носеше тъмен делови костюм без вратовръзка и беше неузнаваем със сивата си перука, контактни лещи и очила. Узи Навот седеше до него в подобни дрехи, а в съседство с Навот беше Йоси Гавиш. Той носеше памучни панталони и измачкан блейзър и гледаше в тавана като пътник, страдащ от непоносима скука.

При влизането на Джихан Наваз се раздвижи единствено Габриел. Той затвори папката, постави я на масичката пред него и бавно се изправи на крака.

— Джихан — каза Алон с доброжелателна усмивка, — много мило от ваша страна, че дойдохте. — Той тръгна внимателно към нея, като възрастен човек, приближаващ изгубено дете. — Моля ви, простете ни за нетрадиционния характер на нашата покана, но го направихме, за да ви предпазим.

Каза това на немски, на изразения си берлински диалект. Той не убягна на госпожица Наваз — сирийската девойка от Хамбург, която сега живееше в Линц.

— Кой сте вие? — попита тя след малко.

— Не бих искал да започна този разговор с лъжа — отговори Габриел, продължавайки да се усмихва, — така че няма да си направя труда да ви кажа име. Аз работя за правителствена служба, която се занимава с въпроси, свързани с данъчното облагане и финансите. — Той посочи Навот и Йоси. — Тези господа се занимават със същото за съответните им правителства. Едрият, нещастен на вид мъж е от

Австрия, а господинът със смачканото сако, който седи до него, е от Великобритания.

— Ами тези двамата? — попита Джихан, като кимна към Лавон и Дина.

— Ингрид и хер Адлер работят с мен.

— Те са много добри. — Младата жена изгледа Дина с присвити очи. — Особено тя.

— Съжалявам, че ви измамихме, Джихан, но нямахме друг избор. Всичко бе направено за вашата безопасност.

— За моята безопасност?

Габриел направи още една крачка към нея.

— Искахме да се срещнем с вас по начин, който да не събуди подозрение у работодателя ви. — Той замълча, после добави: — Господин Ал Сидики.

При споменаването на името му тя като че ли се сви уплашено. Алон се престори, че не е забелязал.

— Предполагам, че носите мобилния си телефон? — попита той, сякаш мисълта току-що му беше хрумнала.

— Разбира се.

— Бихте ли го дали на Ингрид, ако обичате? Важно е да изключим всичките ни мобилни апарати, преди да продължим този разговор. Човек никога не знае кой слуша.

Джихан извади телефона си от дамската си чанта и го предаде на Дина, която изключи захранването, преди да се шумугне мълчаливо в съседната стая. Габриел се върна до масичката за кафе и взе папката си. Той я отвори със сериозно изражение, сякаш тя съдържаеше материали, които предпочиташе да не показва публично.

— Боя се, че банката, за която работите, е обект на разследване от известно време — каза Алон след малко. — Разследването има международен характер, както виждате от присъствието на моите колеги от Австрия и Обединеното кралство. В хода на разследването бяха открити солидни доказателства, които подсказват, че Банка Вебер АД не е нищо повече от една престъпна фирма, участваща в пране на пари, измами и незаконно укриване на облагаеми авоари и доходи. Което означава, че вие, Джихан, сериозно сте загазили.

— Аз съм само акаунт мениджър.

— Именно. — Алон извади един лист от папката и го вдигна, за да го види тя. — Всеки път, когато бъде открита сметка в Банка Вебер, вашият подпис фигурира на всички придружаващи документи. Вие също така извършвате повечето банкови преводи. — Габриел извади друг лист от папката, макар че този път го прегледа само той. — Например неотдавна сте превели доста голяма сума на банка „Трейд Уиндс“ на Каймановите острови.

— Откъде знаете за този трансфер?

— Всъщност те са били два — единият на 25 милиона долара, а другият на нищожните двадесет милиона. Сметките, на които са били преведени парите, се контролират от „Ел Икс Ар Инвестмънтс“. Адвокат на име Хамид Хадам ги е открил по указание на господин Ал Сидики. Хамид Хадам е от Лондон. Той е роден в Сирия. — Алон вдигна поглед от папката. — Както и вие, Джихан.

Страхът ѝ бе съвсем очевиден. Въпреки това тя успя да вдигне леко брадичката си, преди да отговори:

— Никога не съм се срещала с господин Хадам.

— Но името му ви е познато, нали?

Младата жена бавно кимна.

— И не оспорвате факта, че лично сте превели парите в тези сметки.

— Направих само това, което ми беше наредено.

— От господин Ал Сидики?

Тя запази мълчание. Габриел върна документите в папката, а нея сложи отново на масичката за кафе. Йоси пак се взираше в тавана. Навот гледаше през френските прозорци една минаваща моторна лодка така, сякаш му се искаше да е на нея.

— Аз май загубих интереса на моята аудитория — каза Алон, като посочи към двамата неподвижни мъже. — Със сигурност мога да кажа, че те биха искали да стигна до главното, за да можем да преминем към по-важните въпроси.

— И какво е то? — попита Джихан по-спокойно, отколкото си мислеше, че е възможно.

— Моите приятели от Виена и Лондон не се интересуват от съдебното преследване на един нисш банков чиновник. Честно казано, аз също. Ние искаме човека, който дърпа конците в Банка Вебер, човека, който работи зад заключена врата, пазена от двама въоръжени

телохранители. — Той замълча, после добави: — Искаме господин Ал Сидики.

— Боя се, че не мога да ви помогна.

— Разбира се, че можете.

— Имам ли избор?

— Всички ние правим различни избори в живота си — отговори Габриел. — За съжаление, вие сте решили да приемете да работите в най-мръсната банка в Австрия.

— Не знаех, че е мръсна.

— Докажете го.

— Как?

— Като ни кажете всичко, което знаете за господин Ал Сидики. И като ни дадете списък на всички клиенти на Банка *Вебер*, размера на парите, които те са вложили в нея, както и местоположението на различните финансови инструменти, в които са инвестирани парите.

— Това е невъзможно.

— Защо?

— Защото ще бъде нарушение на австрийските банкови закони.

Алон сложи ръка върху рамото на Навот.

— Този господин работи за австрийското правителство. И щом той казва, че това не е нарушение на австрийското законодателство, значи не е.

Джихан се поколеба.

— Има и друга причина да не мога да ви помогна — каза тя най-накрая. — Аз нямам пълен достъп до имената на всички титуляри на сметки.

— Не сте ли акаунт мениджър?

— Разбира се, че съм.

— А не е ли работа на акаунт мениджъра да управлява сметките?

— Разбира се, че е — отвърна тя с гримаса.

— Тогава какъв е проблемът?

— Господин Ал Сидики.

— Тогава може би трябва да започнем оттам, Джихан.

— Габриел нежно сложи ръка на рамото й. — От господин Ал Сидики.

38.

Атерзее, Австрия

Те я настаниха на почетното място на масата в хола, като фалшивата ѝ приятелка Дина седна от лявата ѝ страна, а Габриел — безименният данъчен експерт от Берлин, от дясната. Узи Навот ѝ предложи храна, която тя отказа, и чай, който прие. Той ѝ го сервира по арабски: в малка стъклена чаша и средно сладък. Джихан духна леко повърхността на течността, отпи една глътка и внимателно постави чашата на масата пред себе си. После тя разказа как един следобед през есента на 2010 г. видяла в едно специализирано издание обява за откриващо се работно място в Линц. По онова време Джихан работела като дребна служителка в хамбургската централа на голяма германска банка и дискретно проучвала и други възможности. Следващата седмица тя отишла до Линц и се срещнала с хер Вебер. После тръгнала по коридора и минала край двамата телохранители за отделна среща с господин Ал Сидики. Той провел интервюто изцяло на арабски език.

— Господин Ал Сидики спомена ли факта, че е родом от Сирия?
— попита Алон.

— Не беше необходимо.

— Сирийците имат особен акцент, така ли?

Тя кимна утвърдително.

— Особено когато идват от планинския масив Ансария.

— Ансария се намира в Западна Сирия, нали? Близо до Средиземно море?

— Точно така.

— И хората, които живеят там, са предимно алауити, нали?

Тя се поколеба, после бавно кимна.

— Простете ми, Джихан, но съм малко новак по отношение на блискоизточните въпроси.

— Повечето германци са такива.

Той прие нейната критика с примирена усмивка и след това поднови разпита си.

— Останахте ли с впечатлението, че господин Ал Сидики е алауит? — попита Габриел.

— Това беше очевидно.

— Вие алауитка ли сте, Джихан?

— Не — отвърна тя. — Не съм алауитка.

Младата жена не предложи никакви допълнителни биографични данни за себе си и Габриел не попита нищо в тази посока.

— Алауитите управляват вашата страна, нали?

— Аз съм германска гражданка, която живее в Австрия — отвърна тя.

— Ще ми позволите ли да перифразирам въпроса си?

— Моля.

— Фамилията, която управлява Сирия, е алауитска, нали така, Джихан?

— Да.

— И най-важните постове в армията и сирийските служби за сигурност са заети от алауити.

На устните на младата жена се появи мимолетна усмивка.

— В крайна сметка може би не сте чак такъв новак.

— Аз уча бързо.

— Явно е така.

— Господин Ал Сидики каза ли ви, че е роднина на президента?

— Намекна това — отвърна тя.

— Този факт обезпокои ли ви?

— Това беше преди Арабската пролет. — Джихан замълча, после добави: — Преди войната.

— А двамата телохранители пред вратата му? — попита Габриел. — Как обясни тяхното присъствие?

— Каза ми, че преди няколко години е бил отвлечен в Бейрут и е бил държан за откуп.

— И вие му повярвахте?

— Бейрут е опасен град.

— Били ли сте там?

— Никога.

Алон отново надникна в папката си.

— Господин Ал Сидики трябва да е бил много впечатлен от вас — каза той след малко. — Веднага ви е предложил работа с два пъти

по-висока заплата от тази, която сте получавали в банката в Хамбург.

— Откъде знаете това?

От вашата страница във „Фейсбук“. Обявили сте на всички, че очаквате с нетърпение новото начало. Вашите колеги в Хамбург са организирали прощално парти за вас в един шикозен ресторант край реката. Ако искате, мога да ви покажа снимките.

— Не е необходимо — каза тя. — Спомням си много добре вечерта.

— А когато сте пристигнали в Линц — продължи Габриел, — господин Ал Сидики е имал готов апартамент за вас, нали? Той е бил напълно обзаведен: спално бельо, чинии, тенджери и тигани, дори електроуреди.

— Той беше включен в компенсационния ми пакет.

Алон вдигна поглед от папката и се намръщи.

— Това не ви ли се стори странно?

— Той каза, че иска преходният период да мине колкото може безболезнено.

— Това ли беше думата, която използва? Безболезнено?

— Да.

— И какво поиска в замяна господин Ал Сидики?

— Лоялност.

— Това ли е всичко?

— Не — отговори Джихан. — Каза ми никога да не обсъждам с никого делата на Банка Вебер.

— И с основание.

Тя запази мълчание.

— Колко време ви отне да осъзнаете, че Банка Вебер не е обикновена частна банка?

— Имах някои подозрения и по-рано — отвърна Джихан, — но когато настъпи пролетта, бях почти сигурна в това.

— Какво се случи през пролетта?

— Петнадесет момчета от град Дараа изрисуваха с графити стената на едно училище. И господин Ал Сидики започна да става много нервен.

* * *

През следващите шест месеца, каза тя, той бил в непрекъснато движение: Лондон, Брюксел, Женева, Дубай, Хонконг, Аржентина, понякога посещавал всички тези места в една и съща седмица. На външен вид започнал да отпада. Ал Сидики отслабнал, под очите му се появили тъмни кръгове. Безпокойството му за сигурността му се увеличило драстично. Когато бил в кабинета си, което се случвало рядко, телевизорът постоянно бил включен на канала „Ал Джазира“.

— Следеше развитието на войната ли? — попита Габриел.

— Маниакално — отговори Джихан.

— Той избра ли страна?

— Вие как мислите?

Алон не отговори. Младата жена замислено отпи от чая си, преди да навлезе в подробности:

— Ал Сидики беше бесен на американците, задето призоваха сирийския президент да се оттегли — каза тя най-накрая. — Той каза, че се повтаря египетският сценарий. Каза също, че те ще проклинат деня, в който са позволили той да бъде свален.

— Защото „Ал Кайда“ ще вземе властта в Сирия?

— Да.

— А вие, Джихан? Вие взехте ли страна във войната?

Тя запази мълчание.

— Със сигурност господин Ал Сидики е бил любопитен да разбере какви са били вашите чувства.

Джихан продължи да мълчи. Тя огледа нервно стаята, спирайки поглед на стените, на тавана. „Това е Сирийският синдром — помисли си Габриел. — Страхът никога не ги напуска.“

— Тук сте в безопасност, Джихан — каза той тихо. — Вие сте сред приятели.

— Наистина ли?

Тя огледа събраните около нея хора. Клиентът, който не беше клиент. Съседката, която не беше съседка. Тримата данъчни служители, които не бяха данъчни служители.

— Човек не изразява гласно истинското си мнение пред човек като господин Ал Сидики — каза тя след малко. — Особено ако има роднини, които все още живеят в Сирия.

— Страхувахте ли се от него?

— С пълно основание.

— И така, вие му казахте, че споделяте мнението му за войната.
Младата жена се поколеба, после бавно кимна.

— А така ли е, Джихан?

— Дали споделям мнението му ли?

— Да.

Отново колебание. Отново нервно оглеждане на стаята. Накрая тя каза:

— Не, не споделям мнението на господин Ал Сидики за войната.

— Бунтовниците ли подкрепяте?

— Подкрепям свободата.

— Джихадистка ли сте?

Тя вдигна голата си ръка и попита:

— Приличам ли на джихадистка?

— Не — отвърна Габриел, усмихвайки се на нейната демонстрация. — Изглеждате напълно съвременна жена със западно мислене, която несъмнено намира за ужасяващо поведението на сирийския режим.

— Така е.

— Тогава защо останяхте на служба при човек, поддържащ режима, който убива собствените си граждани?

— Понякога и аз се питам същото.

— Господин Ал Сидики оказа ли ви натиск да останете?

— Не.

— Тогава може би сте останали заради парите. В крайна сметка той ви плаща два пъти повече от това, което сте получавали на предишната си работа. — Алон млъкна и замислено наведе глава на една страна. — Или може би причината да останете, е била съвсем друга, Джихан. Може би сте останали, защото сте били любопитна да разберете какво става зад заключената врата, пазена от телохранители. Може би сте били любопитна защо господин Ал Сидики е пътувал толкова често и е отслабнал толкова много. Тя се поколеба, после каза:

— Може би е така.

— Знаете ли какво прави господин Ал Сидики, Джихан?

— Той управлява парите на един много специален клиент.

— А знаете ли името на този клиент?

— Да.

— Как го научихте?

— По една случайност.
— Каква бе тази случайност?
— Една вечер забравих портмонето си в офиса — отговори тя. —
Когато се върнах да го взема, чух нещо, което не трябваше да чувам.

39.

Атерзее, Австрия

По-късно, когато си мислела за този ден, Джихан щяла да го помни като Черния петък. Страховете от кризата в Гърция предизвикали рязко спадане на цените на акциите в Европа и Америка, а швейцарското министерство на икономиката обявило, че замразява активи на стойност 200 милиона щатски долара, свързани със сирийската управляваща фамилия и нейните приближени. Господин Ал Сидики изглеждал смазан от новината. Той останал барикадиран в кабинета си през по-голямата част от следобеда, показвайки се само два пъти, за да крещи на Джихан по някакви незначителни въпроси. Тя прекарала последния час на този работен ден в гледане на часовника и когато той отброил пет часа, се втурнала към вратата, без да пожелае приятен уикенд на господин Ал Сидики или на хер Вебер, както правела обикновено. Едва по-късно, когато се обличала за вечеря, си дала сметка, че е забравила портмонето си.

— Как влязохте отново в банката? — попита Габриел.

— С моите ключове, разбира се.

— Не знаех, че имате свои собствени служебни ключове.

Тя измъкна връзката от чантата си и я вдигна, за да я види той.

— Както знаете — поясни младата жена, — Банка *Вебер* не се занимава с банкиране на дребно. Ние сме частна банка, което означава, че преди всичко сме фирма за доверително управление на активите на лица с голям личен капитал.

— Държите ли в наличност пари в брой?

— Малко количество.

— Банката предлага ли сейфове на своите клиенти?

— Разбира се.

— Къде са те?

— Под нивото на улицата.

— Вие имате ли достъп до тях?

— Аз съм акаунт мениджърът.

— Какво означава това?

— Означава, че мога да ходя навсякъде в банката, освен в кабинетите на хер Вебер и на господин Ал Сидики.

— Те са забранена зона за вас, така ли?

— Освен ако не ме поканят да вляза.

Алон замълча, сякаш за да асимилира тази информация, а след това помоли Джихан да продължи разказа си за събитията от Черния петък. Тя обясни, че се е върнала до банката с личния си автомобил и с ключовете си влязла през предния вход. След отварянето на вратата имала на разположение тридесет секунди, за да въведе правилния осемцифрен код в контролния панел на охранителната система, иначе алармата щяла да завие и половината полиция на Линц да пристигне в рамките на няколко минути. Но когато приближила до панела, видяла, че алармената система не е включена.

— Което означава, че в банката е имало някой друг?

— Точно така.

— И това беше господин Ал Сидики?

— Той беше в кабинета си — каза тя, като кимна бавно. — Говореше по телефона.

— С кого?

— С някого, който не беше доволен, че активите му току-що са били замразени от швейцарското правителство.

— Знаете ли кой беше той?

— Не — отговори Джихан, — но предполагам, че беше човек с власт.

— Защо смятате така?

— Защото в гласа на господин Ал Сидики се долавяше страх. — Тя замълча за миг. — Беше доста шокиращо. Никога няма да забравя този ден.

— Телохраниелите бяха ли там?

— Не.

— Защо?

— Предполагам, че ги беше отпратил.

Габриел попита какво е направила след това. Джихан отговори, че е взела портмонето си и е напуснала банката възможно най-бързо. В понеделник сутринта, когато отишла на работа след уикенда, на бюрото ѝ я чакала бележка. Тя била от господин Ал Сидики. Той искал да поговорят насаме.

— Защо искаше да ви види?

— Той каза, че иска да се извини. — Младата жена неочаквано се усмихна. — Друго нещо, което се случваше за първи път.

— За какво да се извини?

— За това, че ми се е развикал в петъка. Беше лъжа, разбира се — добави бързо тя. — Искаше да разбере дали съм чула нещо, когато бях в банката онази вечер.

— Той знаеше ли, че сте били там?

Тя кимна утвърдително.

— Откъде знаеше?

— Той редовно проверява записите на камерите за видеонаблюдение. Всъщност те се прехвърлят директно в компютъра на бюрото му.

— Той попита ли ви направо какво сте чули?

— Господин Ал Сидики никога не прави нищо направо. Предпочита да действа по заобиколен път.

— Какво му казахте?

— Достатъчно, за да спре да се притеснява.

— И той повярва ли ви?

— Да — отговори Джихан, след като се замисли за момент. — Мисля, че ми повярва.

— И с това нещата приключиха ли?

— Не. Той поиска да поговорим за войната.

— Какво по-точно?

— Попита дали роднините ми, които още живеят в Сирия, са добре. Искаше да знае дали има нещо, което би могъл да направи, за да им помогне.

— Беше ли искрен?

— Когато роднина на управляващата фамилия предлага да помогне, това обикновено означава точно обратното.

— Той ви е заплашил?

Тя запази мълчание.

— И въпреки това вие останахте — каза Габриел.

— Да — отвърна Джихан. — Останах.

— А вашите роднини? — попита той, като отново погледна в своята папка. — Те добре ли са?

— Няколко от тях бяха убити или ранени.

— Много съжалявам да го чуя.
Младата жена кимна, но не каза нищо.
— Къде бяха убити?
— В Дамаск.
— Вие оттам ли сте, Джихан?
— Живях там за кратко, когато бях дете.
— Но не сте родена там, така ли?
— Не — отвърна тя. — Родена съм на север от Дамаск.
— Къде?
— В Хама — каза Джихан. — Родена съм в град Хама.

40.

Атерзее, Австрия

В стаята се възцари тишина — дълбока и тревожна като тишината, която настъпва след самоубийствен бомбен атентат в претъпкан пазар. Бела се промъкна вътре, без да се представи, и се настани на един празен стол точно срещу Джихан. Двете жени се спогледаха, сякаш бяха единствените посветени в някаква ужасна тайна, докато Габриел разсеяно прелистваше папката си. Когато най-сетне отново заговори, тонът му бе безпристрастен като на лекар, провеждащ рутинен медицински преглед на иначе здрав пациент.

— Вие сте на трийсет и осем години, нали, Джихан? — попита той.

— На трийсет и девет — поправи го тя. — Никой ли не ви е казал, че е ужасно неучтиво да се пита една жена за възрастта ѝ?

Забележката ѝ предизвика хладни усмивки по лицата на присъстващите, които се стопиха, когато Алон зададе следващия си въпрос.

— Което означава, че сте родена през... — Той замълча, сякаш се опитваше да направи необходимото изчисление. Джихан му съобщи датата без допълнително напомняне.

— Родена съм през 1976 година — каза тя.

— В Хама?

— Да — отговори младата жена. — В Хама.

Бела погледна съпруга си, който гледаше на друга страна. Габриел отново запрелиства папката си с пристрастието на данъчен инспектор към документите.

— Кога се преместихте в Дамаск, Джихан? — попита той.

— През есента на 1982 година.

Алон внезапно вдигна очи и сбърчи чело.

— Защо? — поинтересува се той. — Защо напуснахте Хама през есента на 1982 година?

Тя мълчаливо срещна погледа му. После погледна към Бела — новодошлата, жената без никаква видима работа или цел — и

отговори:

— Напуснахме Хама, защото през есента на 1982 г. вече я нямаше. Градът бе изчезнал. Хама бе заличена от лицето на земята.

— В Хама се водиха сражения между войските на режима и Мюсюлманското братство, нали?

— Това не бяха сражения — отговори Джихан. — Това беше клане.

— И тогава се преместихте със семейството си в Дамаск, така ли?

— Не — отвърна тя. — Аз отидох сама.

— Защо, Джихан? — попита Габриел, като затвори папката. — Защо отидохте сама в Дамаск?

— Защото вече няха семейство. Няха семейство, няха град. — Младата жена отново погледна Бела. — Бях сама.

* * *

За да разберат случилото се в Хана, Джихан реши, че е необходимо да узнаят какво е било преди това. Някога градът бил считан за най-красивия в Сирия, прочут с изящни водни колела по поречието на река Оронт. Той също така бил известен с ревностните си последователи на сунитския ислям. Жените в Хама носели фереджета далеч преди това да стане модно в останалата част от мюсюлманския свят, особено в стария квартал Баруди, където семейство Наваз живеело в малък апартамент. Джихан била най-малкото от петте деца и единствено момиче. Баща ѝ не бил получил образование и работел каквото му падне в стария сук^[1] от другата страна на реката. Той главно изучавал Корана и роптаел срещу сирийския диктатор, когото считал за еретик и селяк, който нямал право да властва над сунитите. Баща ѝ не бил пълноправен член на Мюсюлманското братство, но подкрепял стремежите на Братството Сирия да бъде превърната в ислямска държава. Той на два пъти бил арестуван и измъчван от Мухабарат и веднъж бил принуден да танцува на улицата, като пее хвалебствени песни за управника и неговото семейство.

— Това беше върховна обида — обясни Джихан. — Като благочестив мюсюлманин сунит баща ми не слушаше музика и никога

не танцуваше.

Нейните лични спомени за конфликтите, довели до клането, бяха в най-добрия случай доста мъгляви. Тя си спомняше някои от по-големите терористични актове на Братството, особено един бомбен атентат в Дамаск, при който бяха загинали шейсет и четири невинни души, както и надупчените от куршуми тела по уличките на Баруди, жертви на екзекуции, извършени от агенти на Мухабарат. Но като повечето жители на Хама, тя нямала предчувствие за бедствието, което било на път да сполети красивия град на брега на Оронт. После, в една студена влажна нощ в началото на февруари, се разпространила мълвата, че подразделения на силите за сигурност безшумно са се промъкнали в града. Те се опитали да извършат своя първи пробив в квартала Баруди, но от Братството ги дебнели в засада. Няколко души от силите на режима били покосени от град от куршуми. След това членовете на Мюсюлманското братство и техните поддръжници предприели редица смъртоносни атаки срещу членове на партията БААС и Мухабарат из целия град. От минаретата на джамиите бил отправен същият призив: „Вдигнете се и прогонете неверниците от Хама!“. Битката за града започнала.

Както се оказало, първоначалните успехи на Братството отприщили яростта на режима, както никога преди. През следващите три седмици сирийската армия използвала танкове, бойни хеликоптери и артилерия, за да превърне Хама в купчина развалини. И когато военната фаза на операцията завършила, сирийските експерти по експлозивите взривили всички оцелели сгради и с валяци изравнили със земята отломките. Хората, които оцелели при яростната атака, били арестувани и затворени в центрове за задържане. Всеки, заподозрян във връзки с Братството, бил брутално измъчван и убиван. Трупите били погребани в масови гробове, които после били асфалтирани.

— Да се разхождаш днес по улиците на Хама — каза Джихан — означава да ходиш върху костите на мъртвите.

— Но вие сте оцелели — каза тихо Габриел.

— Да — отговори тя. — Оцелях.

Една сълза се търкулна по бузата ѝ и остави следа, стигаща чак до брадичката ѝ. Беше ѝ за пръв път. Младата жена я избърса рязко,

сякаш се страхуваше да показва емоции пред непознати, а след това приглади края на лятната си рокля.

— А вашето семейство? — попита Алон, нарушавайки мълчанието ѝ. — Какво се случи с него?

— Баща ми и братята ми бяха убити по време на боевете.

— А майка ви?

— Тя беше убита няколко дни по-късно. Беше родила четирима врагове на режима. Не можеха да ѝ позволят да остане жива.

Друга сълза се търкулна от окото ѝ. Този път тя не ѝ обърна внимание.

— А вие, Джихан? Каква беше вашата съдба?

— Бях изпратена в лагер заедно с другите деца от Хама. Намираше се някъде в пустинята, не съм сигурна къде. След няколко месеца от Мухабарат ми позволиха да отида в Дамаск да живея при мой далечен роднина. Той никога не ме бе харесвал много, така че ме изпрати в Германия да живея при брат му.

— В Хамбург?

Тя бавно кимна.

— Живеехме на Мариенщрасе номер петдесет и седем. — Джихан замълча, после попита: — Чували ли сте някога за тази улица? Мариенщрасе?

Габриел отвърна, че не е чувал. Това беше още една лъжа.

— На отсрещната страна на улицата, на номер петдесет и четири, живееха няколко момчета. Те бяха мюсюлмани. Араби. Смятах едно от момчетата за доста красиво. То беше мълчаливо, напрегнато. Никога не ме поглеждаше в очите, когато се разминавахме на улицата, защото не носех фередже. — Погледът ѝ обходи лицата на присъстващите. — Знаете ли кое се оказа това момче? То беше Мохамед Ата. — Тя бавно поклати глава. — Сякаш никога не бях напускала Баруди. Бях сменила един квартал на Мюсюлманското братство с друг.

— Но вие не сте ли се интересували от блискоизточната политика?

— Никога — отвърна тя, като поклати решително глава. — Стараех се с всички сили да бъда добро немско момиче, въпреки че германците не ме харесваха много. Завърших гимназия, взех диплома от университет, а след това постъпих на работа в германска банка.

— След това дойдохте в Линц — каза Габриел. — И започнахте да работите за човек, който е свързан с хората, убили семейството ви.

Джихан остана мълчалива.

— Защо? — попита той. — Защо отидохте да работите за човек като Уалид ал Сидики?

— Не знам. — Тя огледа събраните около нея хора. Клиента, който не беше клиент. Съседката, която не беше съседка. Тримата данъчни служители, които не бяха данъчни служители. — Обаче се радвам, че го направих.

Габриел се усмихна.

— Аз също.

---

[1] Пазар, както и търговска част на града (ар.). — Б.пр. ↑

41.

Атерзее, Австрия

До това време вече бе станало късен следобед. Навън вятърът бе утихнал и повърхността на езерото изглеждаше като голямо тъмно стъкло. По лицето на Джихан внезапно се изписа умора, тя се взираше през отворените френски прозорци с празните очи на бежанец. Габриел мълчаливо сложи настрана папката си и съблече сакото си. След това преведе сам Джихан през градината до дървената моторна лодка, завързана на края на дългия кей. Той се качи пръв, после хвана за ръката младата жена и ѝ помогна да се настани на задната седалка. Тя си сложи слънчевите очила и се натъкми внимателно, сякаш щяха да я снимат. Алон включи двигателя, развърза въжетата и ги остави да се носят по течението. Той се отдалечи бавно от кея, така че да не оставя диря, и зави с лодката на юг. Небето все още беше ясно, но на планинските върхове в края на езерото се бяха закачили няколко валма от един минаващ облак. Австрийците наричаха планините *Höllengebirge*, Адските планини.

— Много добре управлявате моторницата — каза Джихан зад гърба му.

— Когато бях по-млад, се занимавах малко с ветроходство.

— Къде?

— На Балтийско море — отговори той. — Като момче прекарвах там летата.

— Да — каза сдържано младата жена. — Чух, че Ингрид пък е прекарвала летата си тук, на Атерзее.

Те бяха сами наред езерото. Габриел изключи двигателя и завъртя стола си, за да се озове с лице към нея.

— Сега вие знаете всичко за мен — каза Джихан, — а аз не знам нищо за вас. Дори и името ви.

— Това е за вашата безопасност.

— Или може би за вашата. — Тя повдигна слънчевите си очила, за да види той очите ѝ. Късното следобедно слънце ги озари. — Знаете

ли какво ще се случи с мен, ако някога господин Ал Сидики научи, че съм ви казала онези неща?

— Ще ви убие — заяви категорично Алон. — Точно затова ние ще се погрижим той никога да не узнае.

— Може би той вече знае. — Тя го изгледа сериозно за момент. — Или може би вие работите за него. Може би аз вече съм мъртва.

— Изглеждам ли ви на човек, който работи за господин Ал Сидики?

— Не — призна Джихан, — но не ми приличате и на германски данъчен инспектор.

— Външността може да лъже.

— Германските данъчни инспектори — също.

Над лодката полъхна вятър и образува вълнички по повърхността на езерото.

— Усетихте ли този мирис? — попита Джихан. — Въздухът ухае на цветя.

— Наричат го *розовия вятър*.

— Наистина ли?

Той кимна утвърдително. Младата жена затвори очи и вдиша аромата.

— Майка ми винаги си мазваше по малко розово масло отстриани на врата и по края на своя хиджаб^[1]. Когато сирийските войски обстрелваха Хама, тя ме прегръщаше здраво, за да не се страхувам. Обичах да притискам лице към врата ѝ, за да мириша аромата на рози вместо дима от пожарите.

Тя отвори очи и погледна Габриел.

— Кой сте вие? — попита.

— Аз съм човекът, който ще ви помогне да завършите започнатото.

— Какво означава това?

— Вие сте останали в Банка *Вебер* съвсем целенасочено, Джихан. Искали сте да разберете с какво се занимава господин Ал Сидики. И сега знаете, че той укрива пари за режима. Милиарди долари, които е трябвало да бъдат похарчени за образованието и благоденствието на сирийския народ. Милиарди долари сега се намират в мрежа от банкови сметки, пръснати по целия свят.

— Какво възнамерявате да направите по този въпрос?

— Ще превърна отново сирийската управляваща фамилия в селяни от планините Ансария. — Той замълча, после добави: — И вие ще ми помогнете.

— Не мога.

— Защо не можете?

— Защото не мога да се добера до информацията, която търсите.

— Къде е?

— Част от нея е в компютъра в кабинета на господин Ал Сидики. Той е силно защитен.

— Компютърната сигурност е мит, Джихан.

— Точно затова той не съхранява запаметена там наистина важната информация. Достатъчно умен е, за да не се доверява на някакво електронно устройство.

— Да не искате да кажете, че помни всичко наизуст?

— Не — отговори тя. — То е тук.

Тя сложи ръка на сърцето си.

— Той носи информацията със себе си, така ли?

— В един малък кожен тефтер — отговори Джихан. — Носи го или във вътрешния джоб на сакото си, или в дипломатическото си куфарче, но никога не го губи от поглед.

— Какво има в тефтера?

— Списък на номерата на сметките, институциите и текущи салда. Много просто. Много разбираемо.

— Вие виждали ли сте този тефтер?

Тя кимна утвърдително.

— Веднъж, когато ме повика в кабинета си, той беше на бюрото му. Всичко записва лично. Сметките, които са закрити или трансформирани, са зачеркнати с една черта.

— Има ли някакви копия?

Джихан поклати отрицателно глава.

— Сигурна ли сте?

— Абсолютно — отговори тя. — Той притежава само един тефтер, така че ще разбере, ако някой е имал достъп до него.

— И ако заподозре, че някой го е видял?

— Предполагам, че си има начин да блокира сметките.

От лекия ветрец им се стори, че някой бе сложил между тях букет от рози. Джихан си сложи слънчевите очила и прокара пръст по

повърхността на водата.

— Има още един проблем — каза тя след малко. — Ако няколко милиарда долара в сирийски активи изчезнат, господин Ал Сидики и неговите приятели в Дамаск ще започнат да ги търсят. — Младата жена замълча, после добави: — А това означава, че трябва да направите така, че да изчезна и аз. — Тя извади ръката си от водата и погледна Габриел. — Можете ли да го направите?

— За секунди.

— Ще бъда ли в безопасност?

— Да, Джихан. Ще бъдете в безопасност.

— Къде ще живея?

— Където пожелаете, но в рамките на разумното, разбира се.

— Тук ми харесва — каза тя, като огледа планините, — но може да се окаже твърде близо до Линц.

— Значи, ще намерим някое подобно място.

— Ще имам нужда от жилище. И от малко пари. Не много — добави бързо. — Просто достатъчно, за да живея.

— Нещо ми подсказва, че парите няма да бъдат проблем.

— Гледайте да не са от парите на владетеля. — Джихан отново потопи върха на пръста си в езерото. — Те са покрити с кръв.

Тя сякаш пишеше нещо по повърхността на водата. Габриел се изкушаваше да я попита какво, но реши да я остави на мира. Къс от облаците се бе освободил от върховете на Адските планини. Той се носеше над главите им и изглеждаше толкова близо, че Алон трябваше да се пребори с изкушението да протегне ръка и да го хване.

— Така и не ми обяснихте как ме открихте — каза неочаквано Джихан.

— Няма да ми повярвате, ако ви кажа.

— Историята хубава ли е?

— Надявам се.

— Може би Ингрид ще я напише вместо романа, над който работи. Никога не съм харесвала истории за Виена по време на войната. Те твърде много приличат на тези за Хама.

Тя вдигна поглед от водата и го насочи към Габриел.

— Ще ми кажете ли някога кой сте вие?

— Когато всичко свърши.

— Истината ли ми казвате?

— Да, Джихан. Казвам ви истината.

— Кажете ми името си — настоя тя. — Кажете ми го сега и аз ще го напиша върху езерото. А когато водата го отнесе, ще го забравя.

— Боя се, че няма да стане така.

— Ще ми позволите ли поне да управлявам лодката на връщане?

— Знаете ли как?

— Не.

— Елате тук — каза той. — Ще ви покажа.

* * *

Джихан остана във вилата край езерото Атерзее дълго след залез-слънце. След това, с Дина до нея, се върна с капризното си волво обратно в Линц. Тя прекара по-голяма част от пътуването в опити да научи името и професионалната принадлежност на човека, който щеше да открадне нечестно придобитото богатство на сирийската управляваща фамилия, но Дина не й каза нищо. Тя говореше само за партито, на което не бяха присъствали, за някакъв красив млад архитект, който изглеждал особено привлечен от Джихан, и за изкусителния аромат на рози, носен от нощния вятър. Когато стигнаха до покрайнините на града, дори паметта на Джихан изглеждаше временно прочистена от следобедните събития.

— Мислиш ли, че той наистина ще ми се обади? — попита тя за въображаемия архитект на Дина.

— Да — отвърна Дина, докато чувството за вина пак се стовари на плещите ѝ. — Мисля, че ще се обади.

Беше малко след полунощ, когато те завиха в тяхната тиха уличка близо до Стария град. Двете се разделиха с формална целувка по бузата и всяка от тях пое нагоре по стълбите към апартамента си. Когато влезе в своя, Дина видя силуета на атлетичен мъж, който седеше неподвижно пред прозореца. Той се взираше през един процепа в щорите. На пода до краката му лежеше деветмилиметров пистолет „Хеклер и Кох“.

— Забеляза ли нещо? — попита тя.

— Не — отговори Кристофър Келър. — Тя е чиста.

— Да ти направя ли кафе?

— Добре съм си и така.
— Нещо за ядене?
— Донесъл съм си храна.
— Кой ще те смени?
— Ще карам сам в обозримото бъдеще.
— Но понякога трябва и да спиш.
— Аз съм от специалните части — заяви Келер, докато се
взираше в мрака. — Нямам нужда от сън.

---

[1] Вид кърпа за глава (було, покривало), носена от жените
мюсюлманки. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

РЕЗУЛТАТЪТ

42.

Лондон

Но как да вземат тефтера и да го задържат достатъчно дълго, за да откраднат неговото съдържание? И как да го направят така, че Уалид ал Сидики изобщо да не разбере, че тефтерът му липсва? Това бяха въпросите, над които хората от екипа си блъскаха главата в продължение на няколко часа след заминаването на Джихан от тайната квартира край Атерзее. Най-очевидното решение бе еквивалентът на Службата на „кражба с взлом“, но Габриел категорично отхвърли предложението. Той настоя операцията да се проведе без проливане на кръв и по начин, който не би предупредил сирийския управляващ клан, че нещо не е наред с парите му. Алон не подкрепи и вялото предложение на Яков за „меден капан“^[1]. По всичко си личеше, че господин Ал Сидики нямаше други пороци, освен факта, че управляваше заграбеното богатство на един масов убиец.

В Службата имаше една максима, формулирана от Шамрон и гравирана върху камък, че един прост проблем понякога има просто решение. И според Габриел решението на техния проблем имаше само два компонента. Те трябваше да накарат Уалид ал Сидики да се качи на самолет и да го принудят да пресече границата на някоя приятелска страна.

— Нещо повече — добави той, — екипът трябва да бъде предварително предупреден за двете събития.

Което обясняваше защо рано на следващата сутрин, след като бе спал на пресекулки, Алон се качи във взетото си под наем ауди и напусна Австрия по същия път, по който бе дошъл. Германия никога не му бе изглеждала толкова красива. Зелените поля на Бавария бяха неговият рай; Мюнхен, с олимпийската кула, извисяваща се като минаре над лятната мараня, беше неговият Йерусалим. Той остави колата на паркинга за дълъг престой на мюнхенското летище и хвана полета в десет и половина на „Бритиш Еървейс“ до Лондон. Неговият съсед по седалка беше подпийнал още от сутринта мъж от Бирмингам и Габриел — само няколко часа след общуването си с Джихан —

отново беше Джонатан Олбрайт от „Маркъм Кепитъл Адвайзърс“. Както обясни, той бе ходил в Мюнхен, за да проучи възможностите за придобиване на немска технологична фирма. И да, добави смутено, тя обещавала да бъде много доходоносна.

В Лондон валеше — ниски черни облаци, придружени с буреносен вятър, които бяха потопили летище „Хийтроу“ в постоянен вечерен мрак. Габриел мина бързо през паспортния контрол и следвайки жълтите стрелки, стигна до залата за пристигащи, където бе застанал Найджъл Уитком в подгизнал шлифер, изглеждайки като колониален губернатор в някой далечен край на Империята.

— Господин Бейкър — каза той, като стисна вяло ръката на Алон. — Много се радвам да ви видя отново. Добре дошли в Англия.

* * *

Уитком притежаваше автомобил „Воксхол Астра“, който управляваше много бързо и с голяма лекота. Той се отправи към Лондон по шосе М4. След това, по искане на Габриел, за да се уверят, че не са следени, направи няколко обиколки през Търлс Корт и Уест Кенсингтън, преди най-накрая да се насочи към една къща в квартала Мейда Вейл. Входната врата на къщата бе лимоненожълта, а на изтривалката пред нея имаше надпис „Благословени са всички, които влизат в този дом“. Греъм Сиймор седеше в библиотеката с отворен роман на Антъни Тролъп на коленете. Когато Алон влезе сам, шефът на МИ-6 затвори бавно книгата, изправи се и я върна на мястото ѝ на рафта.

— Какво има този път? — попита той.

— Пари — отвърна Габриел.

— На кого принадлежат?

— На сирийския народ. Но за момента — добави Алон — те са в ръцете на „Ивъл Инкорпорейтид“.

Сиймор вдигна изненадано вежди.

— Как ги откри? — полюбопитства той.

— Джак Брадшоу ме насочи в правилната посока. А една жена на име Джихан ми каза как да се сдобия с картата на съкровището.

— А ти, предполагам, възнамеряваш да го изкопаеш.

Габриел запази мълчание.

— Какво искаш от тайните служби на Нейно Величество?

— Разрешение да проведе операция на британска земя.

— Ще има ли трупове?

— Не мисля.

— Къде ще се проведе?

— В галерия „Тейт Модерн“, ако тя все още е на разположение.

— Някъде другаде?

— На летище „Хийтроу“.

Сиймор се намръщи.

— Може би трябва да започнеш от самото начало, Габриел. И този път — добави той — може би ще е добре да ми кажеш всичко.

* * *

Тъй като първо Джак Брадшоу — низвергнатият британски шпионин, превърнал се в контрабандист на предмети на изкуството, бе събрал Габриел и Греъм Сиймор, Габриел започна своя разказ именно с него. Той беше подробен, но по необходимост — сериозно редактиран. Например Алон не спомена името на крадеца на творби на изкуството, който му бе казал, че отдавна изчезналата картина на Караваджо е била продадена съвсем наскоро. Той не разкри самоличността на изкусния фалшификатор на картини, който бе намерен мъртъв в своето парижко студио, нито на крадците, които бяха измъкнали „Слънчогледи“ от националния музей „Винсент ван Гог“ в Амстердам, нито името на агента от швейцарската тайна полиция, който му бе осигурил достъп до „Галерията на безследно изчезналите“ на Джак Брадшоу в женевската безмитна зона. Именно писмото, намерено в сейфа на Брадшоу, бе отвело Габриел до фирмата „Ел Икс Ар Инвестмънтс“ и в крайна сметка до една малка частна банка в Линц, макар че Алон пропусна да отбележи, че следата бе преминала през панарабска адвокатска кантора със седалище на Грейт Сафък Стрийт.

— Кой беше човекът, който изкара на парижкия пазар твоя фалшификат на творбата на Ван Гог? — попита Греъм.

— Агент от Службата.

— Наистина ли? — попита със съмнение в гласа Сиймор. — Защото на улицата се говореше, че бил англичанин.

— А кой според теб пусна този слух, Греъм?

— Ти мислиш за всичко, нали? — Сиймор все още стоеше пред библиотечните лавици. — Ами истинската картина на Ван Гог? — поинтересува се той. — Възнамеряваш да я върнеш, нали?

— Веднага щом се докопам до тефтера на Уалид ал Сидики.

— Аха, тефтера. — Сиймор взе един том на Греъм Грийн и го отвори с показалеца си. — Да приемем, че успееш да получиш достъп до този списък на банкови сметки. После какво ще правиш?

— Използвай въображението си, Греъм.

— Ще ги откраднеш? Това ли предлагаш?

— *Открадвам* е грозна дума.

— Твоята служба има ли такива възможности?

Габриел се усмихна кисело.

— След всичко, което сме правили заедно — каза той, — изненадан съм, че изобщо задаваш този въпрос.

Сиймор върна томчето на Грийн на първоначалното му място.

— Аз не съм против от време на време да се надзърта в счетоводните книги на някоя банка — каза той след малко, — но категорично не приемам кражбата. Все пак ние сме англичани. Ние вярваме в честната игра.

— Ние не можем да си позволим този лукс.

— Не се прави на жертва, Габриел. Това не ти прилича. — Сиймор измъкна друга книга от рафта, но този път не си направи труда да отгърне корицата.

— Тревожи ли те нещо, Греъм?

— Парите.

— Какво за парите?

— Има голяма вероятност част от тях да се държат в английски финансови институции. И ако няколкостотин милиона британски лири внезапно изчезнат от техните баланси... — Гласът му заглъхна, мисълта му остана недовършена.

— На първо място те не е трябвало да приемат парите, Греъм.

— Сметките несъмнено са били открити от посредник — възрази Сиймор, — което означава, че банките нямат представа кой е истинският притежател на парите.

— Скоро ще имат представа.

Не и ако искаш помощта ми.

Между тях се възцари тишина. Накрая тя бе нарушена от Греъм Сиймор:

— Знаеш ли какво ще се случи, ако някога стане публично достояние, че съм ти помогнал да ограбиш английска банка? — попита той. — Ще стоя да прося на Лестър Скуеър с картонена чашка в ръка.

— Значи, ще го направим безшумно, Греъм, както винаги сме го правили.

— Съжалявам, Габриел, но английските банки са табу.

— Какво ще кажеш за клоновете на английските банки в други държави?

— Те въпреки това си остават английски банки.

— А банките в отвъдморските британски територии?

— И те са табу — повтори Сиймор.

Алон се престори, че го обмисля.

— Тогава, предполагам, ще трябва да го направя без твоята помощ. — Той се изправи на крака. — Съжалявам, че те измъкнах от кабинета ти, Греъм. Кажи на Найджъл, че мога и сам да стигна до „Хийтроу“.

Габриел тръгна към вратата.

— Забравяш едно нещо — каза Сиймор.

Алон се обърна.

— Единственото, което трябва да направя, за да те спра, е да кажа на Уалид ал Сидики да изгори този тефтер.

— Знам — отвърна Габриел. — Но също така знам, че никога няма да го направиш. Съвестта ти няма да го позволи. Дълбоко в себе си ти искаш тези пари толкова силно, колкото и аз.

— Не и ако са депозирани в английска банка.

Габриел погледна към тавана и мислено преброи до пет.

— Ако парите са на Каймановите острови, Бермудите или която и да е друга британска територия, ще ги взема. Ако са тук, в Лондон, ще си останат в Лондон.

— Договорихме се — каза Сиймор.

— При условие че правителството на Нейно Величество замрази тези активи — добави бързо Алон.

— Такова решение се взема от министър-председателя.

— Тогава съм напълно уверен, че премиерът ще го види по моя начин.

Този път Греъм Сиймор погледна раздражено към тавана.

— Все още не си ми казал как възнамеряваш да вземеш тефтера.

— Всъщност — отвърна Габриел — ти ще го направиш вместо мен.

— Радвам се, че изяснихме това. Но как ще накараме Ал Сидики да дойде във Великобритания?

— Аз ще го поканя на парти. Ако имаме късмет — добави Алон, — то ще е последното, което някога ще посети.

— Тогава най-добре да спретнеш хубаво парти.

— Такова е моето намерение.

— Кой ще е домакинът?

— Един мой приятел от Русия, който не обича диктатори, които крадат пари.

— В такъв случай — каза Сиймор, като се усмихна за първи път — това обещава да бъде една незабравима нощ.

---

[1] Използване на сексуално привлекателни жени/мъже в операции, имащи за цел придобиването на неудобни снимки, чрез които набелязаната мишена да бъде шантажирана. Тази практика се ползва от специалните служби при вербуване и се нарича още „лов с жива стръв“. — Б.пр. ↑

43.

Челси, Лондон

Низвергнат британски шпионин, едноок италиански полицай, изкусен крадец на предмети на изкуството, професионален убиец от остров Корсика: това бе съвкупността от разнородни личности, чрез които случаят се бе развивал до този момент. Така че бе напълно уместно следващата спирка на невероятното пътуване на Габриел да е на улица „Чейни Уок“ № 43, където бе лондонският дом на Виктор Орлов. Орлов бе малко като Джулиан Ишърууд — той правеше живота по-интересен, заради което Алон го обожаваше. Обаче неговата привързаност към руснака се коренеше в нещо далеч по-практично. Ако не беше Виктор, Габриел щеше да лежи мъртъв в едно гробно поле от сталинската епоха, намиращо се източно от Москва. И Киара щеше да лежи до него.

Казваха, че Виктор Орлов дели хората на две категории: такива, които искат да бъдат използвани, и такива, които са твърде глупави, за да си дадат сметка, че са били използвани. Имаше някои, които биха добавили и трета категория: хора, които са склонни да позволят на Виктор да открадне парите им. Той не криеше факта, че е хищник и „барон разбойник“^[1]. Нещо повече, Орлов носеше с гордост тези прозвища, както носеше италианските си костюми за по десет хиляди долара и марковите си раирани ризи, ушити специално за него от един шивач в Хонконг. Драматичният крах на Съветския съюз бе дал възможност на Орлов да спечели много пари за кратко време и той се бе възползвал от нея. Виктор рядко се извиняваше за нещо, още по-малко за начина, по който бе забогатял. „Ако се бях родил в Англия, парите ми можеха да бъдат чисти — бе казал той на един британски журналист скоро след като се бе установил в Лондон. — Обаче съм се родил в Русия и спечелих руско богатство.“

Израснал в Москва по време на най-мрачните дни на Студената война, Орлов притежавал естествена наклонност към математиката. След завършване на средното си образование, той бе учил в престижния Ленинградски институт по фина механика и оптика и бе

работил като физик в съветската програма за ядрени оръжия до самия край на Съветския съюз. Докато повечето му колеги продължили да работят без заплащане, Орлов бързо се отказал от членството си в комунистическата партия и се заклел да стане богат. За няколко години той спечелил доста голямо състояние от внос на компютри, битова техника и други западни стоки за зараждащия се руски пазар. Покъсно бе използвал това богатство, за да придобие най-голямата руска държавна стоманодобивна компания заедно със сибирския нефтен гигант „Русойл“, и то на изключително ниска цена. Не след дълго Виктор Орлов — бивш държавен физик, който някога бе делил един апартамент с две други съветски семейства — бе станал свръхмилиардер и най-богатият човек в Русия.

Но в постсъветска Русия — страна без върховенство на закона, където се ширели престъпността и корупцията — богатството на Орлов го превърнало в мишена. Той бе оцелял при най-малко три опита за покушение срещу него и се носеше слух, че за отмъщение е наредил да бъдат убити няколко души. Ала най-голямата заплаха за него дошла от човека, който бе наследил Борис Елцин като президент на Русия. Той смятал, че Виктор Орлов и другите олигарси са откраднали най-ценните активи на страната и намерението му било на свой ред да ги открадне от тях. След като се настанил в Кремъл, новият президент извикал Орлов и поискал от него две неща: стоманодобивната му компания и „Русойл“. „И не си пъхай носа в политиката — добавил той зловещо, — иначе ще ти го отрежа.“

Орлов се бе съгласил да се откаже от стоманодобивната си компания, но не и от „Русойл“. Президентът не бе останал доволен. Той веднага бе наредил на прокуратурата да започне разследване за измами и подкупи и в рамките на една седмица руските прокурори издали заповед за задържането на Орлов. Изправен пред перспективата за продължителен и мрачен престой в новия ГУЛАГ, той мъдро бе избягал в Лондон, където се бе превърнал в един от най-отявлените критици на руския президент. В продължение на няколко години активите на компанията „Русойл“ бяха останали замразени, недосегаеми както за Орлов, така и за новите господари на Кремъл. Накрая Орлов се бе съгласил да се откаже от компанията като най-големия откуп, плащан някога за заложенници, в размер на 12 милиарда щатски долара, за освобождаването на трима отвлечени агенти на

Службата. В замяна на своята щедрост Орлов бе получил британски паспорт и много лична среща с кралицата. След това той бе заявил, че това е най-знаменателният ден в живота му.

Бяха изминали повече от пет години, откакто Виктор Орлов бе приключил финансовите си взаимоотношения с Кремъл, но въпреки това той си оставаше начело на руския „черен списък“. Поради тази причина Виктор се движеше из Лондон в бронирана лимузина, а къщата му на „Чейни Уок“ приличаше донякъде на посолството на народ, който се готви за война. Прозорците бяха с блиндиращи стъкла, а до тротоара пред нея бе паркиран черен рейндж роувър, пълен с бодигардове, които бяха бивши бойци от стария полк на Келър — британските специални въздушни части.

Те не обърнаха голямо внимание на Габриел, когато той пристигна за уговорената среща в четири и половина следобед, и след като мина през портата от ковано желязо, застана пред внушителната входна врата на Орлов. В отговор на позвъняването му се появи една прислужница в колосана черно-бяла униформа, която го съпроводи по широко, елегантно стълбище до кабинета на Виктор. Стаята бе точно копие на личния кабинет на кралицата в Бъкингамския дворец, с изключение на огромната плазмена видеостена зад бюрото на Орлов. Обикновено на нея проблясваха пазарните индекси на фондовите борси от цял свят, но този следобед вниманието на Виктор бе приковано от кризата в Украйна. Руската армия бе нахлула в Кримския полуостров и сега заплашваше да се придвижи към други райони на Източна Украйна. Студената война официално бе подновена, или поне така обявяваха коментаторите. В тяхната логика имаше само един очебиен пропуск — в съзнанието на руския президент Студената война никога не бе приключвала.

— Предупреждавах, че това ще се случи — каза след малко Орлов. — Предупреждавах, че царят си иска обратно своята империя. Казах недвусмислено, че Грузия е само предястието, а Украйна — житницата на стария съюз — ще бъде основното ястие. И сега това се разиграва на живо по телевизията. А какво правят европейците по този въпрос?

— Нищо — отвърна Габриел.

Виктор бавно кимна, вперил поглед в екрана.

— И знаеш ли защо европейците не правят нищо, докато Червената армия погазва грубо правата на още една независима нация?

— Заради пари — отговори Алон.

Орлов отново кимна.

— И за това ги предупредих. Казах им да не допускат да нараства зависимостта им от търговията с Русия. Умолявах ги да не стават зависими от евтиния руски природен газ. Разбира се, никой не ме послуша. И сега европейците не могат да се решат да наложат смислени санкции на царя, защото това ще навреди твърде много на техните икономики. — Той бавно поклати глава. — От това направо ми се гади.

Точно тогава на екрана се появи руският президент, който вървеше, притиснал едната си ръка до тялото, а другата размахваше като коса. Лицето му наскоро бе претърпяло нова пластична операция и очите му бяха толкова силно опънати, че приличаше на човек от някоя република от Централна Азия. Президентът би могъл да изглежда комичен, ако не беше кръвта по ръцете му, част от която принадлежеше на Габриел.

— По последните оценки — каза Орлов, вперил очи в стария си враг — състоянието му възлиза на около сто и тридесет милиарда долара, което го прави най-богатия човек в света. Как според теб е придобил всички тези пари? В крайна сметка през целия си живот той е получавал държавна заплата.

— Предполагам, че ги е откраднал.

— Мислиш ли?

Виктор обърна гръб на видеостената и за първи път застана с лице към Алон. Той беше дребен, пъргав шестдесетгодишен мъж с прошарена коса, която бе намазана с гел и направена по младежки на иглички. Зад очилата му без кръжила лявото му око нервно потрепваше. Това обикновено се случваше, когато той говореше за руския президент.

— Знам със сигурност, че той си присвои голяма част от „Русойл“, след като я отстъпих на Кремъл, за да ви измъкна от Русия. По онова време тя струваше около дванайсет милиарда долара. Доста дребна сума на фона на големия план — добави Орлов. — Президентът и неговото близко обкръжение забогатяват за сметка на руския народ. Ето защо той ще направи всичко възможно да остане на

власт. — Виктор замълча, после добави: — Точно както неговият приятел в Сирия.

— Тогава защо не ми помогнеш да направя нещо по въпроса?

— Да откраднем парите на царя? Нищо не би ме зарадвало повече. В крайна сметка — добави Орлов — част от тях са мои. Но това не е възможно.

— Съгласен съм.

— Тогава какво предлагаш?

— Да откраднем парите на сирийския му приятел.

— Намери ли ги?

— Не — отговори Алон, — но знам кой ги управлява.

— Това би трябвало да е Кемел ал Фарук — каза Виктор, — но всъщност човекът, който управлява инвестиционния портфейл, е Уалид ал Сидики.

Габриел беше твърде слисан, за да даде някакъв отговор. Орлов се усмихна.

— Трябваше отдавна да дойдеш при мен — каза той. — Щях да ти спестя много главоболия.

— Откъде знаеш за Ал Сидики?

— Ами ти не си единственият, който търси парите. — Виктор погледна през рамо към видеостената, където в момента руският президент приемаше рапорта на своите генерали. — Царят също ги иска. Но това едва ли е изненадващо — добави той. — Царят иска всичко.

* * *

В пет часа прислужницата се появи с бутилка „Шато Петрус“ — легендарното померолско вино, което Орлов пиеше, сякаш беше минерална вода „Евиан“.

— Искаш ли една чаша, Габриел?

— Не, благодаря, Виктор. С кола съм.

Орлов махна пренебрежително с ръка и сипа няколко пръста от тъмночервеното вино в голяма чаша.

— Докъде бяхме стигнали? — попита той.

— Щеше да ми кажеш откъде знаеш за Уалид ал Сидики.

— Имам си източници в Москва. Много добри източници — добави той с усмивка. — Мислех, че вече си го разбрал.

— Твоите източници са най-добрите, Виктор.

— По-добри от тези на МИ-6 — каза той. — Трябва да кажеш на твоя приятел Греъм Сиймор от време на време да приема моите обаждания. Мога да му бъде от голяма полза.

— Ще му спомена за това следващия път, когато го видя.

Орлов се настани в единия край на дългия диван с брокатена дамаска и покани Алон да седне в другия край.

Отвъд прозорците с блиндирано стъкло вечерният трафик се точеше по крайбрежната улица на Челси и пресичаше моста Албърт Бридж към квартала Батърси. В света на Виктор Орлов обаче съществуваше само леко комедийната фигура, която крачеше на екраните на неговата видеостена.

— Как мислиш, защо той се вдигна в защита на сирийския президент, когато останалата част от цивилизования свят бе готова да използва военна сила срещу него? Дали защото искаше да предпази единствения приятел на Русия в арабския свят? Или пък за да запази военноморската си база в Тартус? Отговорът и на двата въпроса е „да“. Но има и друга причина. — Орлов погледна Габриел и добави: — Парите.

— Колко?

— Половин милиард долара, платими директно по сметка, контролирана от царя.

— Кой ти го каза?

— Каза ми да не казвам.

— Откъде идва този половин милиард?

— Ти как мислиш?

— Тъй като не остана нищо в сирийската хазна, бих казал, че идва директно от джоба на управника.

Орлов кимна утвърдително и отново погледна към екрана.

— Според теб какво е направил царят, след като е получил потвърждение, че парите са били преведени в сметката му?

— Тъй като царят е алчно копеле, предполагам, че е наредил на старите си колеги от СВР^[2] да намерят останалата част от тях.

— Добре познаваш царя.

— И имам белези, които го доказват.

Виктор се усмихна и отпи от виното си.

— Моите източници ми казаха, че търсенето е било извършено от резидента на СВР в Дамаск. Той вече е знаел за Кемел ал Фарук. Отнело му е само пет минути да се добере до името на Ал Сидики.

— Ал Сидики цялото богатство ли управлява?

— Нищо подобно — отговори Орлов. — Ако трябва да гадая, бих казал, че под негово ръководство са около половината от парите на управника.

— Тогава какво чака царят?

— Изчаква да види дали сирийският управник ще оцелее, или ще свърши като Кадафи. Ако оцелее, ще запази парите си. Но ако свърши като Кадафи, от СВР ще задигнат списъка на сметките, който Ал Сидики носи в джоба си.

— Аз ще ги изпреваря — каза Габриел. — И ти ще ми помогнеш.

— Какво точно искаш да направя?

Алон му каза. Орлов завъртя между пръстите си едната дръжка на очилата си, което правеше винаги когато мислеше за пари.

— Това няма да е евтино — каза той след малко.

— Колко, Виктор?

— Минимум тридесет милиона. Може би четиридесет, когато всичко приключи.

— Какво ще кажеш този път да го направим на принципа „всеки сам си плаща“?

— Колко можеш да отделиш?

— Може би имам налични десет милиона — отвърна Габриел. — Обаче ще трябва да ги дам в брой.

— Истински ли са?

— Абсолютно.

Орлов се усмихна.

— Тогава плащането в брой ме устройва.

---

[1] Термин, добил популярност след 30-те години на ХХ век. „Барони разбойници“ наричали крупните предприемачи от ХІХ в. в САЩ заради огромните богатства, които те успели да натрупат, както се смятало, на гърба на работническата класа и бедните слоеве от обществото. — Б.пр. ↑

[2] Служба за външно разузнаване на Руската федерация. —
Б.пр. ↑

44.

Лондон — Линц, Австрия

Проведоха разгорещен дебат за това как да го нарекат. Орлов настояваше името му да бъде свързано със събитието, което не бе изненадващо, защото той щеше да плати лъвския пай от сметката.

— Името Орлов е синоним на качество — заяви той. — Името Орлов означава успех.

— Вярно е — каза Габриел, — но то също се асоциира с корупция, измама и слухове за насилие. — Обвинения, които Виктор не си направи труда да отрече. В крайна сметка те се спряха на Европейска бизнес инициатива — солидно, убедително и без намек за полемика. Орлов беше недоволен от поражението си.

— Защо не го наречем „Дванадесет часа на абсолютна скука“? — измърмори той. — Така можем да бъдем сигурни, че никой няма да си направи труда да присъства.

Те обявиха мероприятиято следващия понеделник на страниците на *Файненшъл Джърнъл* — уважавания лондонски бизнес ежедневник, който Виктор бе придобил на безценица няколко години по-рано, когато той бе на ръба на фалита. По думите му, целта на форума бе да събере на едно място най-ярките умове в областта на държавното управление, промишлеността и финансите, за да изготвят набор от препоръки, които да изведат европейската икономика от стагнацията, в която бе изпаднала след кризата. Първоначалната реакция беше, меко казано, хладна. Един коментатор нарече инициативата „Лудостта на Орлов“. Друг я кръсти „Титаникът на Орлов“. „С една съществена разлика — добавяше той. — Този кораб ще потъне, преди изобщо да напусне пристанището.“

Имаше и такива, които отрекоха конференцията, считайки я за още един от дългата поредица рекламни трикове на Виктор — обвинение, което той отрече многократно по време на продължилите цял ден блицинтервюта за различни канали за бизнес новини. След това, сякаш за да докаже на критиците си, че грешат, Орлов предприе дискретна обиколка на европейските столици, за да спечели подкрепа

за своето начинание. Първата му спирка бе Париж, където след продължителни преговори френското министерство на финансите се съгласи да изпрати делегация. После той замина за Берлин, където извоюва ангажимент от страна на германците да присъстват. Скоро останалите държави на континента последваха примера им. Нидерландия се предаде за един следобед, както направиха и скандинавските страни. Испанците толкова искаха да присъстват, че Орлов не си направи труда да пътува до Мадрид. Не му се наложи да ходи и в Рим. Нещо повече: италианският премиер заяви, че ще присъства лично, при условие, разбира се, че по това време все още заема този пост.

След като осигури ангажираността на европейските правителства, Виктор потърси светилата в областта на бизнеса и финансите. Той примами титаните на германската автомобилна индустрия и промишлените гиганти от Швеция и Норвегия. Големите корабостроителници поискаха да се включат във веселбата, а също и големите стоманодобивни и енергийни компании. Първоначално швейцарските банки се дърпаха, но се съгласиха, след като Орлов ги увери, че няма да бъдат разпнати за минали грехове. Дори Мартин Ландсман — швейцарският крал на дяловото финансиране и международен благотворителен деец, обяви, че ще намери време в своя натоварен график, въпреки че помоли Орлов поне част от програмата да се посвети на темите, на които той държеше, като климатичните промени, дълга на страните от Третия свят и устойчивото земеделие.

И стана така, че в рамките на няколко дни конференцията, преди отхвърлена като някаква глупост, сега бе най-желаният форум в света на бизнеса. Орлов бе затрупан с искания за покани. Сред тях имаше от американци, които се чудеха защо не са били поканени на първо място. Манекенки, рок звезди и актьори, които искаха да общуват с богатите и могъщите. Бивш британски премиер, опозорен от скандал от личен характер, който търсеше шанс за реабилитация. Имаше дори един руски олигарх, който поддържаше смущаващо тесни връзки с враговете на Виктор в Кремъл. Той даде един и същ отговор на всички. Поканите ще бъдат изпратени с експресна поща на първи юли. Отговорите за присъствието трябва да се върнат в рамките на четирийсет и осем часа. На представителите на пресата ще бъде

позволено да видят встъпителните думи на Орлов, но всички други заседания, включително галавечерята, ще бъдат закрити за медиите.

— Ние искаме нашите участници да се чувстват свободни да изкажат своето мнение — каза Виктор. — А те няма да могат да го направят, ако пресата следи внимателно всяка тяхна дума.

Всичко това, изглежда, нямаше никакво съществено значение в очарователния австрийски град, разположен по протежение на необичайно резкия завой на река Дунав. Да, председателят на базирания в Линц стоманодобивен гигант „Фьосталпина“ АД бе получил поканата на Орлов да присъства на конференцията в Лондон, но иначе животът си течеше, както обикновено. Два летни фестивала минаха и заминаха, кафенетата се пълнеха и изпразваха по два пъти на ден, а в малката частна банка, намираща се близо до кръговото кръстовище, едно дете на Хама си вършеше обичайната работа, сякаш не беше се случило нищо необичайно. Благодарение на нейния мобилен телефон, който сега действаше като постоянен предавател, Габриел и останалата част от екипа можеха да чуват всяка нейна стъпка. Те я чуваха, когато откриваше сметки и прехвърляше пари. Подслушваха разговорите ѝ с хер Вебер и господин Ал Сидики. А късно нощем я чуваха как бълнува за Хама.

Те чува също как тя поднови приятелството си с амбициозната, наскоро разведена и живееща сама в Линц писателка Ингрид Рот. Двете обядваха заедно, пазаруваха заедно, посещаваха музеи заедно. И на два пъти ходиха в красивата жълта вила на западния бряг на езерото Атерзее, където Джихан беше информирана и подготвена от мъж, за когото ѝ бе внушено, че е немец. В края на първото ѝ обучение той поиска да му опише подробно кабинета на господин Ал Сидики и когато тя се върна за второто обучение, той бе пресъздаден в една от стаите на вилата. Кабинетът бе свършено копие във всички детайли: същото бюро, същия компютър, същия телефон, даже същата камера за наблюдение на тавана и същата клавиатура за алармена система до вратата.

— За какво е това? — попита изумено Джихан.

— За тренировки — отвърна с усмивка Габриел.

И те тренираха три часа без прекъсване, докато тя не изпълни задачата си без следа от страх или напрежение. След това Джихан я изпълни в непрогледен мрак и при виеща аларма и докато Алон ѝ

крещеше, че охранителите на Ал Сидики идват да я заловят. Той не каза на младата жена, че обучението, на което я подлагаха, бе разработено от тайната разузнавателна служба на Израел. Нито спомена факта, че той самият го е преминавал няколко пъти. В нейно присъствие никога не беше Габриел Алон. Той беше скучен германски данъчен инспектор без име, който по една случайност беше много добър в работата си.

Измамата на Джихан сякаш тежеше на съвестта на Габриел, колкото повече приближаваше денят на операцията. Алон на всяка крачка припомняше на хората от екипа, че противниците им ще действат по *Правилата на Хама*, а може би и по Московските правила, и той се терзаеше за най-малките подробности. Когато настроението му се влошаваше, Ели Лавон си позволяваше да наеме малка платноходка просто за да го извежда от тайната квартира по няколко часа всеки следобед. Алон плаваше по посока на вятъра към Адските планини и след това умело променяше курса обратно към дома, като винаги се стараеше да подобри времето си спрямо предния ден. Уханието на розовия вятър го караше да се сеца за едно ужасено, вкопчено в майка си дете, а понякога и за предупреждението на старата синядора, прошепнато на ухото му на остров Корсика.

„Не допускай да бъде наранена по какъвто и да е начин, или ще загубиш всичко.“ Обаче основната му натрапчива мисъл през тези последни дни на месец юни бе за Уалид ал Сидики — сирийския banker, който ходеше навсякъде с черен кожен тефтер в джоба си. Той пътуваше често през този период и както винаги, с резервация, направена само няколко часа преди полета му. Ал Сидики предприе едnodневно пътуване до Брюксел, нощна разходка до Бейрут и накрая — бързо посещение в Дубай, където прекара много време в централата на Трансарабската банка — институция, която бе добре позната на Службата. Той пристигна във Виена в един часа на обяд на първи юли, а в три следобед влезе през входната врата на Банка *Вебер АД*, както винаги следван по петите от своите алауитски телохранители. Джихан го поздрави сърдечно на арабски и му подаде купчина писма, които бяха пристигнали в негово отсъствие. Сред тях беше и плик с логото на куриерската фирма „Ди Ейч Ел“, в който имаше лъскава покана за нещо, наречено Европейска бизнес инициатива. Той го внесе неотворен в кабинета си и тихо затвори вратата.

* * *

Беше сряда, което означаваше, че Ал Сидики трябваше да изпрати по електронната поща отговор дали ще участва до седемнадесет часа в петък. Габриел се беше приготвил за дълго чакане и за съжаление Уалид не го разочарова. Останалата част от срядата измина без отговор, както и четвъртък сутринта и четвъртък следобед. Ели Лавон възприе закъснението като положителен знак. По думите му това означаваше, че банкерът е поласкан от поканата и обмисля дали да присъства. Обаче Габриел се страхуваше от друго. Той бе вложил много време и пари, за да примами сирийския банкер във Великобритания. И сега изглеждаше, че може да няма нищо насреща, освен бляскава говорилня за европейски бизнесмени. „Подобряването на анемичната европейска икономика е благородно начинание — каза той на Лавон, — но съвсем не е сред главните ми приоритети.“

До петък сутринта Алон бе кълбо от нерви. Той се обаждаше на Виктор Орлов в Лондон на всеки кръгъл час. Крачеше напред-назад из големия салон. Мърмореше към тавана на езика, който съответстваше на моментното му настроение. И накрая, в два следобед, отвори широко вратата на копието на кабинета на Ал Сидики и му извика на арабски език да се реши най-после. Точно тогава се намеси Ели Лавон. Той го хвана внимателно за лакътя и го заведе в края на дългия кей.

— Върви — каза му Ели, сочейки към далечния край на езерото — и не се връщай преди пет часа.

Габриел неохотно се качи на борда на платноходката и отплава по посока на вятъра към Адските планини, носейки се по водата, следван от опияняващия аромат на рози. Отне му само един час, за да стигне до южния край на езерото. Той сви платната, влизайки в един закътан залив, и остана да се припича на слънце, докато се бореше с желанието да посегне към мобилния си телефон. Накрая, в три часа и половина, вдигна грота и кливера и се отправи на север. В пет без десет Алон стигна до град Зееберг, за последен път промени курса на платноходката надясно и пое с пълна скорост направо към тайната квартира на отсрещната страна на езерото. Като наближи, забеляза дребничкия Ели Лавон да стои в края на кея, вдигнал ръка в безмълвен поздрав.

— Е? — попита Габриел.

— Изглежда, че за господин Ал Сидики ще е голяма чест да присъства на Европейската бизнес инициатива.

— Това ли е всичко?

— Не — отвърна намръщено Лавон. — Той също така поиска да говори насаме с госпожица Наваз.

— За какво?

— Ела вътре — каза Ели. — Ще разберем това след минута.

45.

Линц, Австрия

Джихан бе поискала отсрочка от пет минути. Пет минути, за да заключи последната папка с клиентска сметка. Пет минути, за да подреди вече подреденото си бюро. Пет минути, за да възвърне донякъде нормалния ритъм на разгуптяното си сърце. Отпуснатото ѝ време изтече. Тя стана от стола си малко по-рязко от обичайното и приглади предната част на полата си. Или може би избърса изпотените си длани? Джихан погледна, за да се увери, че не са останали влажни петна върху плата, и след това вдигна очи към телохранителите, стоящи пред вратата на господин Ал Сидики. Те я гледаха втренчено. Тя предположи, че господин Ал Сидики също я наблюдава. Младата жена се усмихна и тръгна по коридора. Почукването ѝ бе привидно решително: три резки почуквания, от които я заболя кокалчето на пръста.

— Влезте. — Това бе единственото, което каза той.

Тя гледаше право напред, докато охранителят вдясно от нея — високият мъж, наречен Юсуф — набра кода за достъп на клавиатурата на стената. Бравата се отключи с едно щракване и вратата безшумно се отвори, като я докосна. Стаята, в която влезе, тънеше в полумрак, осветена само от една халогенна настолна лампа. Джихан забеляза, че лампата е леко отместена, но иначе бюрото бе подредено по обичайния начин: компютърът от лявата страна, кожената подложка в средата, автоматичната телефонна централа вдясно. В момента телефонната слушалка бе плътно притисната до ухото на господин Ал Сидики. Той носеше тъмносив костюм, бяла риза и тъмна вратовръзка, която блестеше като полиран гранит. Малките му тъмни очи бяха фокусирани в някаква точка над главата на Джихан, а показалецът му подпираше отстрани орловия му нос, придавайки му замислен вид. Ал Сидики го махна оттам, колкото да го насочи като пистолет към един празен стол. Тя седна и целомъдрено оправи полата си. Осъзна, че все още се усмихва. Като сведе очи, Джихан провери електронната си

поща на мобилния си телефон и положи усилия да не се чуди с кого разговаря господин Ал Сидики.

Накрая той промърмори няколко думи на арабски и върна слушалката върху вилката.

— Извинете, Джихан — каза Ал Сидики на същия език, — но се опасявам, че това не може да чака.

— Някакъв проблем ли има?

— Нищо извън обичайното. — Той подпря замислено брадичка на сплетените си пръсти и за момент я изгледа сериозно. — Има нещо, което искам да обсъдя с вас — каза най-накрая. — То е едновременно от личен и професионален характер. Надявам се, че ще ми позволите да говоря свободно.

— Има ли нещо, което не е наред?

— Вие ми кажете, Джихан.

Младата жена изпита пареща болка в тила.

— Не ви разбирам — каза тя спокойно.

— Може ли да ви задам един въпрос?

— Разбира се.

— Щастлива ли сте в Линц?

Джихан се намръщи.

— Защо ме питате подобно нещо?

— Защото невинаги изглеждате ужасно щастлива. — Малката му сурова уста се изви в нещо като усмивка. — Вие ми правите впечатление на много сериозен човек, Джихан.

— Такава съм.

— А почтена? — попита той. — Смятате ли, че сте почтен човек?

— Да, и то много.

— И никога не бихте нарушили конфиденциалната информация за нашите клиенти?

— Не, разбира се.

— И не бихте обсъждали нашите дела с никого извън банката?

— Никога.

— А с член на вашето семейство?

— Не.

— Дори не и с приятел?

Тя поклати отрицателно глава.

— Сигурна ли сте, Джихан?

— Да, господин Ал Сидики.

Той погледна към телевизора. Както обикновено, той бе включен на канала на „Ал Джазира“. Звукът бе изключен.

— А какво ще кажете за лоялността? — попита Ал Сидики. — Смятате ли, че сте лоялен човек?

— Да, и то много.

— Към какво сте лоялна?

— Никога не съм мислила за това.

— Помислете за това сега, моля ви. — Ал Сидики погледна към екрана на компютъра си, сякаш за да ѝ даде минутка да остане насаме със себе си.

— Предполагам, че съм лоялна към себе си — каза тя.

— Интересен отговор. — Тъмните му очи се преместиха от компютърния екран върху лицето ѝ. — По какъв начин сте лоялна към себе си?

— Старая се да живея според определени принципи.

— Например?

— Никога не бих се опитала умишлено да навреда на някого.

— Дори и той да ви нарани?

— Да — отвърна Джихан. — Дори и той да ме нарани.

— А как ще постъпите, ако заподозрете, че някой е извършил нещо нередно? Тогава ще се опитате ли да го нараните?

Въпреки всичко тя успя да се усмихне.

— От лична или професионална гледна точка искате да го обсъдим? — попита Джихан.

Въпросът ѝ сякаш го извади от равновесие. Погледът му пробяга по безмълвния телевизионен екран.

— А какво ще кажете за вашата страна? — попита той. — Лоялна ли сте към вашата страна?

— Аз много държа на Германия — отговори младата жена.

— Вие имате германски паспорт и говорите немски език като роден, Джихан, но не сте германка. Вие сте сирийка. — Ал Сидики замълча, после добави: — Като мен.

— Затова ли ме наехте?

— Наех ви — отговори той натъртено, — защото имах нужда от някого с вашите езикови умения, който да ми помага да работя тук, в

Австрия. Вие докажете, че сте много ценна за мен, Джихан, ето защо смятам да създам нова длъжност за вас.

— Каква е длъжността?

— Ще работите директно за мен.

— В качеството на каква?

— В качеството на каквото ми потрябва.

— Аз не съм секретарка, господин Ал Сидики.

— Нито пък аз ще ви третирам като такава. Вие ще ми помагате да управлявам инвестиционните портфейли на моите клиенти. — Той се взря в нея за миг, сякаш се опитваше да прочете мислите ѝ. — Това представлява ли интерес за вас?

— Кой ще бъде акаунт мениджърът?

— Някой нов човек.

Тя сведе поглед и отговори сякаш на ръцете си:

— Много съм поласкана, че ми предлагате такъв пост, господин Ал Сидики.

— Не изглеждате много ентузиазизирана от идеята. Всъщност, Джихан, вие като че ли по-скоро се чувствате неловко.

— Ни най-малко — каза тя. — Просто се чудех защо искате някой като мен за такъв важен пост.

— А защо да не сте вие?

— Аз нямам опит в управлението на активи.

— Вие притежавате нещо много по-ценно от опита.

— Какво е то, господин Ал Сидики?

— Лоялност и честност — двете качества, които ценя най-много у един служител. Имам нужда от някого, на когото мога да се доверя. — Той събра дългите си тънки пръсти и ги опря до върха на носа си. — Мога да ви вярвам, нали, Джихан?

— Разбира се, господин Ал Сидики.

— Това означава ли, че проявявате интерес?

— Много голям — отвърна тя, — но бих искала да ми дадете един-два дни да помисля за това.

— Страхувам се, че не може да чакам толкова дълго за отговор.

— Колко време имам?

— Бих казал, че разполагате с около десет секунди. — Той отново се усмихна. Изглеждаше така, сякаш бе разучавал това изражение, упражнявайки се пред огледалото.

— И ако приема? — попита младата жена.

— Ще трябва да ви направя пълна проверка, преди да преминем към следващия етап. — Ал Сидики замълча за момент. — Това няма да е проблем за вас, нали?

— Предполагах, че сте ме проверили, преди да ме наемете.

— Направих го.

— Тогава защо трябва да има друга проверка?

— Защото тази ще бъде различна.

Думите му прозвучаха като заплаха. А може би наистина бяха такава.

* * *

В хола на тайната квартира край Атерзее Габриел неволно бе заел същата поза като Уалид ал Сидики: притиснал събраните си пръсти към върха на носа си, вперил поглед право напред. Той не се взираше в Джихан Наваз, а в компютъра, от който се чуваше нейният глас. Ели Лавон седеше до него и дъвчеше нещо от вътрешната страна на бузата си. До Лавон пък седеше Яков Росман, който владееше най-добре арабски език от всички в екипа. Както обикновено, Яков изглеждаше така, сякаш замисляше акт на насилие.

— Може да е съвпадение — каза неубедено Ели.

— Възможно е — съгласи се Алон, — или може господин Ал Сидики да не харесва приятелствата, които поддържа Джихан.

— Да си има приятелка не е в разрез с правилата.

— Освен ако приятелката не работи за разузнавателната служба на Израел. Тогава подозирам, че това е проблем за него.

— Защо би допуснал, че Дина е израелка?

— Уалид е сириец, Ели. Той автоматично допуска най-лошото.

От компютъра се чу, че Джихан напусна кабинета на Ал Сидики и се върна на бюрото си. Габриел плъзна показалеца на индикаторната лента за възпроизвеждане на 05:09 часа и кликна върху иконката за пускане.

— *Смятате ли, че сте почтен човек?*

— *Да, и то много.*

— *И никога не бихте нарушили конфиденциалната информация за нашите клиенти?*

— *Не, разбира се.*

— *И не бихте обсъждали нашите дела с никого извън банката?*

— *Никога.*

— *А с член на вашето семейство?*

— *Не.*

— *Дори не и с приятел?*

Габриел кликна върху иконата за спиране и погледна Лавон.

— *Да си признаем, това не звучи обнадеждаващо — каза Ели.*

— *А какво ще кажеш за това?*

Алон кликна върху иконката за пускане.

— *По какъв начин сте лоялна към себе си?*

— *Старая се да живея според определени принципи.*

— *Например?*

— *Никога не бих се опитала умишлено да навредя на някого.*

— *Дори и той да ви нарани?*

— *Да — отвърна Джихан. — Дори и той да ме нарани.*

— *А как ще постъпите, ако заподозрете, че някой е извършил нещо нередно? Тогавата ще се опитате ли да го нараните?*

Габриел кликна върху иконката за спиране.

— *Ако я подозира в нелоялност — каза Ели, — защо ѝ предлага повишение? Защо не ѝ покаже вратата?*

— *Дръж приятелите си близо, а враговете — още по-близо.*

— *Шамрон ли е казал това?*

— *Би могъл да го каже.*

— *Ти какво мислиш?*

— *Ал Сидики не може да я уволни, защото го е страх, че тя знае твърде много. Така че използва повишението като извинение, за да я проучи отново из основи.*

— *Той не се нуждае от извинение. Единственото, което трябва да направи, е да проведе няколко телефонни разговора с приятелите си в Мухабарат.*

— *Колко време имаме, Ели?*

— *Трудно е да се каже. В крайна сметка те са доста заети в момента.*

— *Колко време? — настоя Габриел.*

— Няколко дни, може би седмица.

Алон усили звука от предавателя, монтиран в мобилния телефон на Джихан. Младата жена прибра вещите в дамската си чанта, а после пожела приятна вечер на хер Вебер.

— Няма лошо, ако я докараме тук и тя спре да работи — каза тихо Лавон.

— Няма да има и пари.

Ели отново задъвка вътрешната страна на бузата си.

— Какво ще правим? — попита най-накрая.

— Ще се погрижим да не ѝ се случи нищо лошо.

— Да се надяваме, че приятелите на Ал Сидики в Мухабарат са твърде заети, за да приемат обаждането му.

— Да — каза Габриел. — Да се надяваме.

* * *

Беше пет часът и няколко минути, когато Джихан Наваз излезе от сградата на Банка *Вебер* АД. На кръговото кръстовище имаше спрял трамвай. Тя прекоси с него река Дунав и слезе на Моцартщрасе, а след това пое пеша по тихите улици на Стария град, като си тананикаше, за да скрие страха си. Беше песен, която се въртеше по радиото през цялото лято, песен, каквато Джихан никога не беше чувала като дете. В хамаския квартал Баруди не се слушаше музика, а само Коранът.

Когато зави по своята улица, тя забеляза един висок, дългурест мъж с бледа кожа и сиви очи да върви по отсрещния тротоар. Беше го виждала няколко пъти през последните дни; в действителност той бе седял зад нея в трамвая, когато отиваше на работа тази сутрин. Предишната сутрин пък я бе следил онзи с белезите от шарка по бузите. А по-предния ден беше един нисък, широкоплещест мъж, който изглеждаше така, сякаш можеше да огъне стоманен лост. Нейният любимец обаче беше човекът, който бе дошъл в банката като хер Феликс Адлер. „Той е различен от останалите — помисли си Джихан. — Той е истински майстор.“

Страхът я напусна само колкото да прибере пощата си от пощенската кутия. Подът на фойето бе осеян с рекламни листовки; тя мина върху тях, изкачи се по стълбите до апартамента си и влезе в

него. Дневната бе точно както я бе оставила; кухнята и спалнята също бяха непокътнати. Джихан седна на компютъра си, за да провери страниците си във „Фейсбук“ и „Туитър“, и в продължение на няколко минути успя да убеди себе си, че разговорът с господин Ал Сидики е бил нормално общуване на работното място. После страхът я връхлетя отново и ръцете ѝ се разтрепераха.

„А как ще постъпите, ако заподозрете, че някой е извършил нещо нередно? Тогава ще се опитате ли да го нараните?“

Тя посегна към телефона си и набра номера на жената, която познаваше като Ингрид Рот.

— Не ми се иска да бъда сама точно сега. Някаква възможност да дойда при теб?

— Може би е по-добре да не го правиш.

— Има ли някакъв проблем?

— Просто се опитвам да свърша малко работа.

— Наред ли е всичко?

— Всичко е наред.

— Сигурна ли си, Ингрид?

— Напълно.

Разговорът приключи. Джихан остави телефона до компютъра и отиде до прозореца. За миг зърна лицето на мъж, който я наблюдаваше от отсрещната страна на улицата. „Може би работиш за господин Ал Сидики — помисли си тя, когато лицето на мъжа изчезна. — Може би вече съм мъртва.“

46.

Летище Хийтроу, Лондон

Германската правителствена делегация бе първата, която пристигна. Виктор Орлов намери това за напълно в реда на нещата, защото винаги бе считал немците за експанзионистични по природа. Те минаха през паспортния контрол с помощта на официален британски придружител и бяха отведени в залата за пристигащи, където една красива млада жена — рускиня, но без това да е много очебийно — стоеше зад временен щанд, на който пишеше „Европейска бизнес инициатива“. Момичето отметна техните имена и ги насочи към чакащия ги луксозен автобус, който ги превози до хотел „Дорчестър“ — официалния хотел на конференцията. Само един член на делегацията, който се занимаваше с нещо, включващо търговия, се оплака от настаняването. Като изключим това, началото бе чудесно.

След това пристигнаха холандците, последвани от французите, италианците, испанците и група норвежци, които изглеждаха така, сякаш бяха дошли в Лондон на погребение. После пристигнаха представителите на германската стоманодобивна промишленост, следвани от тези от автомобилостроенето и битовата техника. Пристигането на делегацията от италианската модна индустрия бе най-впечатляващо, а най-безшумното бе това на швейцарските банкери, които някак си успяха да се промъкнат незабелязано в града. Гърците изпратиха само един заместник-министър, чиято работа бе да иска пари. Орлов го нарече министър Протегнатата ръка.

След това дойде делегацията от датската транспортно-енергийна компания „Мерск“. После, със следобедния полет на „Бритиш Еървейс“ от Виена, пристигна мъж на име Уалид ал Сидики, произхождащ от Дамаск, но живеещ напоследък в Линц, където имаше дял в малка частна банка. Странно, но той бе единственият гост, който пристигна с бодигардове, освен италианския премиер, на когото никога не желаше смъртта. Девојката на временния щанд се затрудни за момент да го намери в списъка си, защото пред името му липсваше определителният член „ал“. Това беше малка грешка — съвсем

умишлена, която Службата смяташе за отличителна черта на всяка добре планирана операция.

Изглеждайки леко раздразнени, Ал Сидики и телохранителите му се отправиха към изхода, където до тротоара любезно ги очакваше с включен двигател една лимузина „Мерцедес“. Колата принадлежеше на МИ-6, както и нейният шофьор. На петдесетина метра зад лимузината бе спрял червен „Воксхол Астра“. Зад волана му седеше Найджъл Уитком, а на пасажерската седалка се бе разположил Габриел с миниатюрна слушалка в ухото. Слушалката, както и скритият предавател, с който бе свързана, се оказаха ненужни, защото по време на цялото пътуване до Лондон Уалид ал Сидики запази пълно мълчание. Алон си помисли, че това все пак бе добро начало.

* * *

Те караха след него до хотел „Дорчестър“, после Уитком остави Габриел пред една не толкова тайна квартира на Службата на Бейсуотър Роуд. Дневната на апартамента гледаше към Ланкастър Гейт и Хайд Парк и именно там той установи своя скромнен команден пост. Алон разполагаше със сигурен телефон и два лаптопа — единият бе свързан с мрежата на МИ-6, а другият — с екипа в Линц. Лаптопът, свързан с МИ-6, му позволяваше да следи информацията, подавана от предавателя, поставен в хотелската стая на Ал Сидики, а тази от предавателя в мобилния телефон на Джихан се чуваше на другия лаптоп. В момента тя вървеше по Моцартщтрассе, като си тананикаше тихо. Според придружаващия доклад от наблюдението Михаил Абрамов вървеше зад нея, а Яков Росман се движеше по отсрещния тротоар. Нямаше следа от вражески агенти. Нямаше признаци за безпокойство.

И така Габриел прекара тази дълга нощ, като слушаше живота на другите, четеше потока от кратки доклади от наблюдения, бродеше мислено из минали операции. Той крачеше из хола, терзаеше се за стотици подробности, мислеше за жена си и неродените си деца. В два часа след полунощ, когато Джихан се събуди с писък на ужас, Алон за кратко си помисли да я изтегли и тя да изчезне. Но това не беше възможно, все още не. Той се нуждаеше не само от тефтера на Уалид

ал Сидики, нуждаеше се и от съдържанието на неговия компютър. И за тази цел се нуждаеше от детето на Хама.

Най-накрая, когато небето започна да изсветлява на изток, Габриел легна на дивана и заспа. Събуди се след три часа от репортаж по „Ал Джазира“ за най-новото зверство, извършено в Сирия, последван от пляска на водата в луксозното джакузи на Уалид ал Сидики. Частният banker излезе от стаята си в осем часа и половина и придружен от телохранителите си, похапна от богатата закуска в хотел „Дорчестър“. Докато четеше сутрешните вестници, екип на МИ-6 провери стаята му, за да види дали по някаква случайност не е забравил тефтера си. Не беше го забравил.

В девет и двадесет Ал Сидики излезе от входа на хотела без своите телохранители, носейки бадж, окачен на врата му на лента в синьо и златисто. Габриел знаеше това, защото след две минути на екрана на лаптопа му се появи снимка от наблюдаващ агент на МИ-6. Следващата снимка показваше как Ал Сидики казва името си на същата руска девойка, която го бе посрещнала на летището. А на последващата той се качваше на луксозния автобус, който го превози на изток през Лондон до входа на Съмърсет Хаус^[1]. Друг оперативен агент на МИ-6 го засне, когато слезе от автобуса и мина безмълвно покрай група репортери. В погледа му се четеше високомерие и може би малко необоснована гордост, както си помисли Габриел. Изглеждаше, че Уалид ал Сидики е достигнал върха на европейския бизнес свят. „Престоят му там няма да е дълъг — каза си Алон. — И падането му ще бъде едно от най-болезнените.“

Следващия път, когато Габриел видя частния banker, той пресичаше павираното пространство на Двора с фонтаните. Две минути по-късно Ал Сидики се настани на мястото си във великолепната тържествена зала с висок таван, която гледаше към Темза. Вляво от него, облечен в различни нюанси на сивото, седеше швейцарският крал на дяловото финансиране Мартин Ландсман. Поздравите, които си размениха — Габриел успя да ги чуе благодарение на скрития предавател на МИ-6, — бяха сдържани, но сърдечни. Ландсман бързо подхвана разговор с един от мениджърите на „Мерсек“, оставяйки, време на Ал Сидики да прегледа купчинката печатни материали, която бе оставена на мястото му. Отегчен, той проведе бърз телефонен разговор, но Габриел не можеше да каже с

кого. След това се разнесе остро чукане, което прозвуча така, сякаш забиваха пирони в ковчег. Но това не беше коване на ковчег, беше просто Виктор Орлов, който с председателското чукче призоваваше участниците в Европейската бизнес инициатива да запазят тишина.

* * *

В такива моменти Габриел се радваше, че се е родил в семейство на художници, а не на бизнесмени. Защото през следващите четири часа той бе принуден да изтърпи скучните дискусии за доверието на европейските потребители, маржовете на печалбата преди данъчно облагане, стандартизираната стойност, съотношението дълг-приходи, еврооблигациите, евродоларовите облигации и инвестиции в европейски акции. Той беше благодарен за обедната почивка, която прекара да слуша Джихан и Дина, които обядваха на централния площад под зоркия поглед на Оded и Ели Лавон.

Следобедната сесия на конференцията започна в два часа и веднага темата бе изместена от Мартин Ландсман, който изнесе пламенна реч за глобалното затопляне и изкопаемите горива, което предизвика много неодобрителни погледи и поклацане на глави сред представителите на „Мерск“. В четири часа набързо изготвеният заключителен доклад с политически препоръки бе гласуван и приет с пълно единодушие, както и второто предложение за нова среща в Лондон през следващата година. После Виктор Орлов излезе пред пресата в Двора с фонтаните и обяви конференцията за огромен успех. Сам в тайната квартира, Габриел се въздържа да даде преценка.

След това делегатите се върнаха в хотел „Дорчестър“ за кратка почивка. Ал Сидики проведе два телефонни разговора от стаята си — единия с жена си, а другия с Джихан. После се качи на автобуса за вечерята в Турбинната зала на „Тейт Модерн“. Той беше седнал между двама швейцарски банкери, които прекараха по-голямата част от вечерта да се оплакват от новите европейски банкови регулации, които застрашаваха техния бизнес модел. Ал Сидики обвини за това американците. След това той каза под носа си нещо за евреите, което накара швейцарските банкери да се изкискат.

— Слушайте, Уалид — каза един от bankerите, — наистина трябва да дойдете да ни видите следващия път, когато сте в Цюрих. Сигурен съм, че можем да бъдем полезни за вас и вашите клиенти.

Швейцарските банкери заявиха, че ще стават рано, и си тръгнаха, преди да бъде сервиран десертът. Ал Сидики побъбри няколко минути с един човек от „Лойдс“ за риска да се прави бизнес с руснаците и после самият той си взе довиждане. Тази нощ Ал Сидики спа добре, както и Габриел, и на следващата сутрин се събудиха едновременно от новината, че сирийските правителствени сили са удържали важна победа срещу бунтовниците в град Хомс. Ал Сидики се изкъпа и закуси с удоволствие; Алон взе набързо един душ и изгълта чаша двойно нескафе. После отиде до Бейсуотър Роуд и се настани на пасажерската седалка на чакащия автомобил „Воксхол Астра“. Зад волана, облечен в синята униформа на служител от летищната служба за сигурност, седеше Найджъл Уитком. Той се вля в сутрешния трафик и те се отправиха към „Хийтроу“.

* * *

В осем часа и тридесет и две минути, когато Уалид ал Сидики излезе от парадния вход на хотел „Дорчестър“, обграден от двете страни с по един телохранител, навън валеше слаб дъжд. Лимузината му, предоставена от МИ-6, чакаше на алеята за коли заедно с шофьора ѝ от МИ-6, който стоеше до отворения багажник със скръстени зад гърба ръце, поклащайки се леко напред-назад.

— Господин Сидики — извика той, като умишлено пропусна определителния член от името на своя клиент. — Позволете да ви помогна, господа.

И той направи точно това, като постави чантите в багажника и настани техните собственици в колата: единия бодигард на предната пасажерска седалка, другия на задната зад шофьора, а „господин Сидики“ до него. В осем часа и тридесет и четири минути колата зави по Парк Лейн. „Обектът потегли — гласеше съобщението, което се появи в комуникационната мрежа на МИ-6. — Снимки при поискване.“

Самолетът му — полет номер 700 на „Бритиш Еървейс“ за Виена, потегляше от Терминал 3. Шофьорът извади чантите от багажника, пожела на клиента си приятно пътуване и в замяна получи единствено безучастен поглед. Тъй като сирийският banker летеше в първа класа, чекирането отне само десет минути. Девојката на гишето огради номера на изхода на бордната му карта и го насочи към съответната зона за сигурност.

— Точно там — каза тя. — Вие сте късметлия, господин Ал Сидики. Тази сутрин линиите не са твърде натоварени.

Беше невъзможно да се каже дали Уалид ал Сидики считаше, че му е провървяло, защото изразът на лицето му, докато пресичаше блестящата от неоновите лампи и електронните табла с разписанието на полетите зала, бе на човек, когото занимават по-важни неща. Следван от телохранителите си, той представи паспорта и бордната си карта на граничния полицај за една последна проверка и след това се присъедини към най-късата от трите опашки. Пътник с опит, Ал Сидики съблече спокойно връхната си дреха и извади електронните устройства и шишета с течности от куфарчето си и ръчния багаж. Бос и по риза, той гледаше как транспортната лента засмука неговите вещи в търбуха на скенера. След това, когато бе поканен, Уалид влезе в проходния металдетектор и уморено вдигна ръце, сякаш се предаваше след продължителна обсада.

След като бе установено, че не носи нищо забранено или дори малко опасно, той бе поканен да заеме мястото си в края на транспортната лента. Пред него чакаше американско семейство — млади и на вид проспериращи хора. Когато пластмасовите контейнери стигнаха до края на транспортната лента, те бързо грабнаха личните си вещи и бързо се отправиха към голямата зала. Уалид ал Сидики се намръщи високомерно и пристъпи напред. Той разсеяно потупа предницата на ризата си, после погледна надолу към неподвижната транспортна лента и зачака.

* * *

В продължение на тридесет дълги секунди трима служители по сигурността гледаха намръщено екрана на скенера, сякаш се бояха, че

на чакащия пътник не му остава да живее дълго. Най-накрая единият от тях се отдели от екрана и с пластмасовия контейнер в ръка, отиде до мястото, където стоеше Уалид. На табелката, закачена на горния джоб на служителя, пишеше Чарлс Дейвис. Истинското му име обаче бе Найджъл Уитком.

— Това вашите вещи ли са? — попита Уитком.

— Да — отговори рязко Ал Сидики.

— Трябва да извършим допълнителна проверка. Тя ще отнеме само минута — добави сърдечно Найджъл — и после ще продължите пътя си.

— Може ли да получа самото си?

— Съжалявам — отвърна Уитком, като поклати отрицателно глава. — Има ли някакъв проблем?

— Не — отговори Уалид, като се усмихна пресилено. — Няма никакъв проблем.

* * *

Найджъл покани банкера и телохранителите му да седнат в чакалнята. След това отнесе пластмасовия контейнер зад една преграда и го сложи на масата за проверка до куфарчето и ръчния багаж на Ал Сидики. Малкият кожен тефтер беше точно там, където Джихан Наваз бе казала, че ще бъде — в левия вътрешен джоб на самото му. Уитком бързо го подаде на една млада агентка от МИ-6, на име Клариса, която го занесе до една близка врата, която се отвори, щом тя се приближи. От другата страна на вратата имаше малка стая с голи бели стени, заета от двама мъже. Единият от тях беше нейният генерален директор. Другият имаше блестящи зелени очи и прошарени слепоочия и за неговите подвизи агентката бе чела по вестниците. Нещо я подтикна да подаде тефтера не на своя генерален директор, а на мъжа със зелените очи. Като го взе безмълвно, той го отвори на първата страница и го постави под обектива на фотоапарат за заснемане на документи с висока резолюция. После мъжът долепи око до визьора и щракна първата снимка.

— Отгърни страницата! — каза той тихо, а когато генералният директор на МИ-6 я отгърна, направи още една снимка.

— Отново, Греъм.

Щрак.

— Следващата.

Щрак.

— По-бързо, Греъм.

Щрак.

— Отново.

Щрак.

---

[1] Голям дворец в Лондон. Понастоящем в него се помещават главно музеи и художествени центрове. — Б.пр. ↑

Линц, Австрия

Текстовото съобщение се появи на мобилния телефон на Джихан в десет и половина австрийско време: *Свободна съм за обяд. Какво ще кажеш за „Франческо“?* Темата на есемеса беше безобидна. Изборът на ресторанта обаче не беше. Това беше предварително уговорен сигнал. В продължение на няколко секунди Джихан имаше чувството, че не може да си поеме дъх, струваше й се, че Хама е сграбчила сърцето й. Направи няколко опита, преди да успее да напише отговор от три думи: *Сигурна ли си?* Отговорът се върна със скоростта на пушечен изстрел: *Абсолютно! Не мога да чакам.*

С трепереца ръка Джихан остави мобилния телефон на бюрото си и след това вдигна слушалката на служебния си телефон. Няколко номера бяха запаметени на бутоните за бързо набиране, сред които бе и този, на който бе написано „г-н Ал Сидики, мобилен“. Тя изрепетира за последен път написаните й изречения. После посегна и натисна бутона. Позвъняването й не получи отговор, от което Джихан почувства моментно облекчение. Тя затвори, без да остави съобщение. Пое си отново дъх и набра повторно номера.

* * *

Първото позвъняване на Джихан до Уалид ал Сидики не получи отговор, защото в този момент мобилният му телефон все още бе в ръцете на служителя по сигурността на летище „Хийтроу“ Чарлс Дейвис, иначе известен като Найджъл Уитком. По време на второто позвъняване телефонът вече бе върнат на Уалид, но той бе твърде зает да отговори, защото проверяваше дали коженият му тефтер все още е в левия вътрешен джоб на сакото му — там беше. Третото позвъняване го завари в безмитната зона на терминала и в лошо настроение. Той отговори почти със сумтене.

— Господин Ал Сидики! — възкликна Джихан, сякаш за нея бе удоволствие да чуе гласа му. — Много се радвам, че успях да се свържа с вас, преди да се качите на самолета. Опасявам се, че имаме малък проблем на Каймановите острови. Може ли да ми отделите малко време?

* * *

Проблемът, каза тя, били нотариално заверените писма за регистрацията на компания, наречена „Ел Икс Ар Инвестмънтс“ от Люксембург.

— Какво за тях? — попита Ал Сидики.

— Те са изчезнали.

— Какви ги говорите?

— Преди малко получих телефонно обаждане от Денис Кейхил от банка „Трейд Уиндс“ в Джорджтаун.

— Името ми е познато.

— Господин Кейхил каза, че не може да намери документите за регистрацията на фирмата.

— Случайно знам, че моят представител му е дал лично тези писма.

— Господин Кейхил не оспорва това.

— Тогава какъв е проблемът?

— Останах с впечатлението, че са били нарязани по погрешка — отвърна Джихан. — Той би искал да изпратим нов комплект.

— В какъв срок?

— Веднага.

— Защо е това бързане?

— Очевидно има нещо общо с американците. Той не навлезе в подробности.

Ал Сидики измърмори под носа си една стара сирийска ругатня за магаретата и далечните им роднини. Джихан се усмихна. Майка ѝ бе използвала същия израз в редките случаи, когато излизаше от кожата си.

— Мисля, че имам копия от тези документи в компютъра в кабинета ми — каза той след малко. — Всъщност сигурен съм в това.

— Какво искате да направя, господин Ал Сидики?

— Искам да ги изпратите на онзи идиот от банка „Трейд Уиндс“, разбира се.

— Ще бъде ли добре да ви се обадя отново по моя мобилен телефон? Може би така ще е по-лесно.

— Побързайте, Джихан. Трябва да се качвам на самолета.

„Да — помисли си тя, като затвори телефона. — Да го направим бързо.“

* * *

Младата жена отвори най-горното чекмедже на бюрото си и извади две неща: черна кожена папка и външен хард диск, също черен, с размери 7,5 на 12,5 см. Хард дискът бе пъхнат под папката, така че да не се вижда от монтираните на тавана охранителни камери. Джихан притисна двата предмета към гърдите си, стана от стола и тръгна по късия коридор към кабинета на Ал Сидики, като пътьом набра телефонния му номер. Той ѝ отговори в момента, в който тя се озова пред вратата.

— Готова съм — каза младата жена.

— Кодът е осем, седем, девет, четири, едно, две. Разбрахте ли?

— Да, господин Ал Сидики. Един момент, моля.

Използвайки същата ръка, с която държеше телефона, тя бързо набра правилните шест цифри и натисна бутона „Въведи“. Бравата се отключи с щракване, което се чу в другия край на линията.

— Влезте в кабинета! — каза Ал Сидики.

Джихан отвори вратата. Посрещна я среднощен мрак. Тя не направи нищо, за да го разсее.

— Вътре съм — каза младата жена.

— Включете компютъра!

Тя седна на тапицирания му с кожа директорски стол. Той бе топъл, сякаш Ал Сидики току-що бе станал от него. Тъмният монитор бе отляво, клавиатурата — на няколко сантиметра пред него, компютърът — на пода под бюрото. Джихан се наведе и безупречно извърши същата маневра, която бе упражнявала толкова много пъти в къщата край Атерзее — маневрата, която бе тренирала на тъмно,

докато безименният немец крещеше, че господин Ал Сидики идва да я убие. Но той не идваше да я убие, Ал Сидики бе в другия край на телефонната линия и спокойно ѝ казваше какво да направи.

— Готова ли сте? — попита той.

— Не още, господин Ал Сидики.

Последва кратко мълчание.

— А сега, Джихан?

— Да, господин Ал Сидики.

— Виждате ли прозореца за вход?

Тя отговори утвърдително.

— Ще ви дам друг шестцифрен код. Готова ли сте?

— Готова съм — потвърди Джихан.

Банкерът изрецитира шест числа. Те ѝ дадоха достъп до главното меню на скрития свят на господин Ал Сидики. Когато заговори отново, тя успя да се овладее и гласът ѝ прозвуча спокойно, почти отегчено.

— Получи се — каза младата жена.

— Виждате ли папката с основните ми документи?

— Да, така мисля.

— Кликнете върху нея, моля.

Тя го направи. Компютърът попита за друга парола.

— Тя е същата като предишната — каза той.

— Опасявам се, че я забравих, господин Ал Сидики. Той повтори шестте числа. Когато ги набра, папката се отвори. Джихан видя имената на десетки компании: инвестиционни, холдингови, за развитие на пазара на недвижими имоти, за внос и износ. Някои от имената ѝ бяха известни, защото тя сляпо бе обработвала трансакции, свързани с тях. Повечето обаче бяха непознати за нея.

— Въведете „Ел Икс Ар Инвестмънтс“ в полето за търсене, моля.

Джихан го направи. Появиха се десет папки.

— Отворете папка „Регистрация“.

Тя се опита.

— Искате ли друга парола.

— Опитайте същата.

— Може ли да я повторите отново, моля?

Той го направи. Но когато Джихан я въведе, папката остана заключена и се появи съобщение, предупреждаващо за неоторизиран достъп.

— Изчакайте малко, Джихан.

Тя притисна телефона плътно до ухото си. Чу окончателното обявяване на полета до Виена и шумоленето от разгръщане на страници.

— Ще ви дам друга парола — каза най-накрая Ал Сидики.

— Готова съм — отвърна Джихан.

Той изрецитира шест нови числа. Тя ги въведе и каза:

— Вътре съм.

— Виждате ли Пи Ди Еф файла на писмата за регистрация?

— Да.

— Прикачете го към един имейл и го изпратете на онзи идиот от „Трейд Уиндс“. Но ми направите една услуга — добави бързо сириецът.

— Разбира се, господин Ал Сидики.

— Изпратете го от вашия имейл.

— Непременно.

Джихан прикачи документа към един празен имейл, написа своето име и кликна върху „Изпрати“.

— Готово — каза тя.

— Сега трябва да затварям.

— Лек полет.

Линията прекъсна. Джихан остави мобилния си телефон до клавиатурата на бюрото на господин Ал Сидики и излезе от кабинета. Щом вратата хлопна зад гърба ѝ, бравата автоматично се заключи. Младата жена се върна спокойно до бюрото си, като си повтаряше наум шест числа: *осем, седем, девет, четири, едно, две...*

* * *

Зад една необозначена врата в дъното на Терминал 3 на лондонското летище „Хийтроу“ Габриел седеше, загледан в екрана на лаптопа, а до него се бе настанил Греъм Сиймор. В ръката си Алон държеше флашка, в която бе съхранено съдържанието на тефтера на Уалид Ал Сидики, а на компютърния екран се виждаше картина на живо от частната банка на Ал Сидики в Линц, която се излъчваше с любезното съдействие на Йоси Гавиш, който седеше в един паркиран

пред нея опел. Според доклада на наблюдателя нямаше следа от вражески агенти, нито признаци за тревога. До изображението се виждаше часовник, който отброяваше в обратен ред минутите: 08:27, 08:26, 08:25, 08:24... Това беше времето, което оставаше за изтеглянето на материалите от компютъра на Уалид.

— Е, какво ще правим след това? — попита Сиймор.

— Ще чакаме, докато всички числа се занулят.

— А после?

— Джихан ще си спомни, че е оставила телефона си на бюрото на Ал Сидики.

— Да се надяваме, че той не разполага с начин да промени дистанционно кода за отваряне на вратата на кабинета си.

Габриел погледна часовника: 08:06, 08:05, 08:04...

* * *

След седем минути Джихан Наваз започна да търси мобилния си телефон. Това беше преструвка, измама, изпълнение за пред камерите за наблюдение на Ал Сидики и може би за успокоение на собствените ѝ нерви. Тя претърси плота на бюрото си, чекмеджетата, пода около него и кошчето за боклук. Търси дори в тоалетната и в стаята за почивка, въпреки че бе напълно сигурна, че не е посетила нито едно от двете помещения, след като бе използвала телефона си за последно. Накрая набра номера си от стационарния телефон на бюрото си и го чу да звъни тихо зад вратата на господин Ал Сидики. Джихан тихо изруга, пак заради камерите за наблюдение, и позвъни на мобилния му телефон, за да поиска разрешение да влезе в кабинета му. Никой не отговори. Тя позвъни повторно със същия резултат.

Младата жена върна слушалката върху вилката. Помисли си — отново за собствено успокоение, — че господин Ал Сидики не би имал нищо против тя да влезе в кабинета му, за да си вземе телефона. В края на краищата преди малко той ѝ бе предоставил достъп до своите най-лични файлове. Тя погледна часовника си и видя, че са изтекли десет минути. После взе една черна кожена папка и стана от стола си. Наложил си да отиде, без да бърза, до вратата му и със сковани пръсти набра шестцифрения код на цифровата клавиатура: *осем, седем, девет,*

четири, едно, две... Бравата се отключи незабавно с остро изщракване. Стори й се, че е ударникът на пистолет, който ще изстреля фаталния куршум в главата й. Джихан отвори вратата и влезе в кабинета, като си тананикаше тихичко, за да скрие страха си.

* * *

Тъмнината бе абсолютно непрогледна. Младата жена отиде до бюрото и сложи дясната си ръка върху мобилния си телефон. После посегна с лявата и сложи черната папка върху идентичната папка, която бе оставила там десет минути по-рано — папката, която скриваше външния хард диск от камерите за наблюдение на Ал Сидики. С бързо, отработено движение тя измъкна устройството от неговия Ю Ес Би порт и притисна трите предмета — хард диска и двете идентични папки — към гърдите си. После излезе и затвори вратата след себе си. Езикът на бравата се прибра с ново щракване, приличащо на пистолетен изстрел. Докато се връщаше към бюрото си, цифрите на кода за достъп отново изпълниха мислите й. Те бяха броят на дните, броят на часовете, които й оставаха да живее.

* * *

В един часа на обяд Джихан уведоми хер Вебер, че отива да обядва. Тя взе дамската си чанта и си сложи слънчевите очила на филмова звезда. След това, като кимна за довиждане на рецепционистката Сабрина, излезе на улицата. На кръговото кръстовище имаше спрял трамвай; Джихан се качи бързо в него, последвана няколко секунди по-късно от високия мъж с бледата кожа и сивите очи. Той седна по-близо до нея от обичайното, сякаш се опитваше да я успокои, а когато тя слезе на улица Моцартщрасе, мъжът с белезите от шарка по бузите я чакаше, за да я съпроводи до „Франческо“. Жената, която познаваше като Ингрид Рот, четеше книга на Дейвид Хърбърт Лорънс на една огряна от слънцето маса. Когато Джихан седна срещу нея, тя свали книгата и се усмихна.

— Как мина сутринта ти? — попита Ингрид.

— Продуктивно.
— Той в чантата ти ли е?
Джихан кимна утвърдително.
— Ще си поръчаме ли?
— Аз не мога да ям.
— Хапни нещо, Джихан. И се усмихни — добави тя. — Важно е да се усмихваш.

* * *

Самолетът на „Ел Ал“, изпълняващ полет 316, потегляше от летище „Хийтроу“ всеки ден в 14,20 ч. от Терминал 1. Габриел се качи малко преди излитането, сложи багажа си в багажното отделение над главата си и зае мястото си в първа класа. Седалката до него не беше заета. Миг по-късно Киара се настани на нея.

— Здравей, страннико! — каза тя.

— Как успя да го направиш?

— С приятели по високите етажи. — Киара се усмихна. — Как мина там?

Без да каже дума, той ѝ показа флашката.

— А Джихан?

Габриел кимна.

— Колко време имаме да намерим парите?

— Не много — отвърна той.

48.

Булевард „Цар Саул“, Тел Авив

Екипът, който се трудеше в стая 414В на булевард „Цар Саул“, нямаше официално име, защото официално той не съществуваше. Хората, които бяха информирани за неговата работа, го наричаха само *Минян*^[1], защото екипът се състоеше от десет души, и то от мъжки пол. Те знаеха малко за чистия шпионаж или специалните бойни операции, макар че в тяхната терминология имаше много заемки и от двете области. Хората от екипа проникваха в компютърни мрежи, като се промъкваха през задни вратички или чрез груби силови атаки; те използваха троянски коне, бомби със закъснител^[2] и кракери^[3]. Само с натискането на няколко клавиша те можеха да затъмнят един град, да извадят от строя мрежа за контрол на въздушния трафик или да накарат центрофугите на ирански завод за обогатяване на уран да се въртят бясно извън контрол. С една дума, те бяха способни да настроят машините срещу техните господари. Дълбоко в себе си Узи Навот наричаше *Минян* десетте добри причини, поради които човек със здрав разум никога не би използвал компютър или мобилен телефон.

Те чакаха пред техните терминали — разнородна група в сини дънки и суичъри, — когато Габриел се върна на булевард „Цар Саул“, носейки съдържанието на тефтера и компютъра на Уалид ал Сидики. Хората от екипа първо проучиха банка „Трейд Уиндс“ на Каймановите острови — институция, която бяха посещавали при няколко предишни случая, и там направиха своето първо важно откритие. Номерата на двете наскоро открити сметки на „Ел Икс Ар Инвестмънтс“ не съответстваха на номерата, фигуриращи в тефтера на Ал Сидики; той ги бе записал, използвайки прост код — чрез инверсия на цифрите, който те бързо разгадаха. Изглеждаше, че Уалид си пада по „Трейд Уиндс“, защото бе открил там десет други разплащателни сметки на името на различни фиктивни фирми. Пресметнато общо, малката банка на Каймановите острови държеше над 300 милиона долара от активите на „Ивъл Инкорпорейтид“. В допълнение тефтерът и компютърните файлове разкриха, че в пет други банки на Каймановите острови има

сметки на „Ел Икс Ар Инвестмънтс“ или на други фиктивни фирми. Общият сбор само в един офшорен банков център бе 1,2 милиарда щатски долара. И това бе само началото.

Те работеха на географски принцип, методично, като Алон надничаше през рамото им на всяка стъпка от пътя. От Каймановите острови хората от екипа се прехвърлиха на север към Бермудските острови, където още три банки държаха над 600 милиона долара. След това те направиха много бързо посещение на Бахамите, преди да отпътуват за Панама, където изровиха още половин милиард долара, скътани в четиринадесет сметки, вписани в тефтера на Ал Сидики. Тяхната обиколка на западното полукълбо завърши в Буенос Айрес — града на мошениците и военнопрестъпниците, където откриха още 400 милиона щатски долара, чакащи в една дузина сметки. При нито една спирка по пътя си хората от екипа не изтеглиха и един цент. Те просто поставиха тайни вратички за достъп и невидими обиколни маршрути, които щяха да им позволят, когато решат, да извършат най-големия банков обир в писаната история.

Но парите не бяха единствената грижа на Габриел. И така, докато хакерите разширяваха своето търсене към офшорния банков център Хонконг, той тръгна по коридора към празната си бърлога, за да прегледа последната партида от доклади на наблюдаващите агенти в Линц. В Горна Австрия беше късен предобед, Джихан седеше на бюрото си, Уалид ал Сидики пишеше бързо на настолния си компютър. Габриел знаеше това, защото на летище „Хийтроу“ не само бе заснел страниците на тайния тефтер на Ал Сидики. Той също така бе компрометирал мобилния телефон на банкера. Също като апарата на Джихан, сега той действаше като двадесет и четири часов аудио предавател. В допълнение, хората от екипа имаха възможност да четат електронната поща и есемесите на Ал Сидики и да правят снимки и видеозаписи с камерата на телефона, когато си поискат. Уалид ал Сидики, частен банкер на управляващата сирийска фамилия, сега принадлежеше на Службата. Тя го притежаваше.

Когато се върна в работното помещение на хакерите, Алон донесе старата си дървена черна дъска. На кибер шпионите тя им се видя любопитна вещ; в действителност повечето от тях никога преди не бяха виждали такова приспособление. Габриел написа на нея едно число: 2,9 милиарда щатски долара — общата стойност на откритите и

изолирани до този момент сметки. А когато хакерите приключиха работата си в Хонконг, той промени числото на 3,6 милиарда долара. След Дубай числото нарасна на 4,7 милиарда, след Аман и Бейрут — на 5,4. Лихтенщайн и Франция добавиха още 800 000 щатски долара и съвсем естествено приносят на швейцарските банки бяха невероятните 2 милиарда, с което общият сбор стана 8,2 милиарда щатски долара. Лондонските банки държаха още 600 милиона британски лири. Съгласно нарежданията на Габриел хакерите изградиха тайни вратички за достъп и невидими обиколни маршрути, в случай че Греъм Сиймор се отметне от тяхното споразумение за замразяване на парите, което бе малко вероятно.

Дотогава изтекоха още трийсет часа, трийсет часа, през които Алон и хакерите не бяха спали, нито консумирали нещо друго, освен кафе. В Горна Австрия беше късен следобед, Джихан се готвеше да си тръгва, Уалид ал Сидики отново тракаше по клавиатурата на своя настолен компютър. С насълзени от умора очи Габриел инструктира хакерите да създадат церемониален бутон, който при натискане да направи така, че над 8 милиарда щатски долара да изчезнат за един миг. След това той пое нагоре към шефския кабинет. Лампичката над вратата светеше в зелено. Узи Навот четеше някаква папка на бюрото си.

— Колко са? — попита той, като вдигна поглед.

Алон му каза цифрата.

— Ако бяха под 8 милиарда — каза саркастично Навот, — щях да съм готов сам да го разреша. Но при тези обстоятелства бих искал да поговоря на четири очи с премиера, преди някой да докосне този бутон.

— Съгласен съм.

— Тогава може би ти си този, който трябва да поговори с министър-председателя. В крайна сметка — добави Навот — може би е време вие двамата да се опознаете по-добре.

— Ще има достатъчно време за това по-късно, Узи.

Навот затвори папката и се загледа към морето през ламелите на венецианските щори.

— Е, как ще процедираме? — попита той след малко. — Първо, вземаме парите, после — девойката, така ли?

— Всъщност — отвърна Габриел — възнамерявам да ги накарам да изчезнат в един и същи момент.

— Тя готова ли е?

— В готовност е от известно време.

— Мистериозно изчезване, а? Така ли възнамеряваш да действаш?

Алон кимна утвърдително.

— Без багаж, без билетни резервации, нищо, което да подсказва, че е планирала пътуване. Ние ще я закараме с кола до Германия и след това ще я доведем в Израел от Мюнхен.

— Кой ще се нагърби с незавидната задача да ѝ каже, че е работила за нас?

— Надявах се аз да го направя.

— Но?

— Опасявам се, че добрата приятелка на Джихан — Ингрид Рот — ще трябва да го направи вместо мен.

— Тази вечер ли искаш да вземеш парите?

Габриел кимна утвърдително.

— Тогавата най-добре да проведе въпросния разговор с министър-председателя.

— Предполагам, че трябва.

Навот бавно поклати глава.

— Осем милиарда долара — каза той след малко. — Това са много пари.

— Сигурен съм, че има и още някъде по света.

— Осем милиарда са достатъчно много. Кой знае? — добави Навот. — Може дори да са достатъчни, за да се откупи картината на Караваджо.

Алон не отговори нищо.

— И така, кой ще натисне бутона? — попита Навот.

— Това е работа на шефа, Узи.

— Няма да е честно.

— Защо?

— Защото това е твоя операция от началото до края.

— Какво ще кажеш за компромисен кандидат? — попита Габриел.

— Кого имаш предвид?

— Водещия експерт в страната по сирийските въпроси и партията БААС.

— Това може да ѝ хареса. — Навот отново погледна през прозореца. — Искане ми се ти да си този, който ще каже на Джихан, че работи за нас.

— И на мен също, Узи, обаче няма време.

— А какво ще стане, ако тя не се качи на самолета?

— Ще се качи.

— Защо си толкова сигурен?

— Защото тя няма друг избор.

— Бих искал да качим на самолета и Уалид ал Сидики — каза Навот. — За предпочитане — в дървен сандък.

— Нещо ми подсказва, че от „Ивъл Инкорпорейтид“ ще се погрижат за Уалид вместо нас, когато открият, че липсват 8 милиарда долара от парите им.

— Според теб колко му остава да живее?

Алон погледна часовника си.

* * *

Не отне много време сред сплотеното израелско братство на Службата за сигурност и отбрана да се разпространи слухът, че някакво събитие от голям мащаб предстои да се случи. Непосветените можеха само да гадаят какво ще е то. Посветените можеха само да клатят глава в почуда. Според тях това бе постижение от шамроновска величина, може би от мащаба на най-доброто в кариерата му. Със сигурност беше време да се сложи край на мъките на клетия Узи Навот и да се извърши промяната на булевард „Цар Саул“, която всички знаеха, че наближава.

Дори и да му беше известно какво се говори, Навот не го показва с нищо по време на срещата си с премиера. Той беше енергичен, авторитетен и трезвомислещ относно последиците, които може да има от безследното изчезване на 8 милиарда щатски долара. Узи каза, че това е смел ход, който със сигурност ще предизвика отмъщение, ако някога стане известно кой стои зад операцията. Той препоръча на премиера да постави в повишена бойна готовност Северното

командване на ЦАХАЛ^[4] и да затегне сигурността на всички израелски посолства по света, особено на тези в градовете, където „Хизбула“ и сирийското разузнаване бяха най-активни. Премиерът прие и двете стъпки. Той също така нареди да се засили сигурността на всички основни израелски компютърни и комуникационни мрежи. След това с едно леко кимване даде окончателното си одобрение.

— Искате ли вие да натиснете бутона? — попита Навот.

— Това е доста изкушаващо — отговори министър-председателят с усмивка, — но може би не е разумно.

Когато Узи се върна на булевард „Цар Саул“, Габриел бе дал последните си инструкции на екипа. Намерението му бе да вземе авоарите в 21:00 ч. линчко време, или 22:00 ч. в Тел Авив. Щом парите пристигнеха в крайната си дестинация — процес, който се очакваше да отнеме само пет минути, — той щеше да изпрати бързо съобщение на Дина и Кристофър Келър с инструкцията да вземат Джихан. От Интендантството и транспортната служба щяха дискретно да оправят бъркотията.

В 21:00 ч. телавивско време нямаше какво друго да се прави, освен да се чака. Габриел прекара този последен час заключен в стая 414В, като слушаше хакерите да обясняват за двайсети път как 8 милиарда щатски долара щяха да се прехвърлят от десетки сметки по целия свят в една сметка в израелската Дискаунт Банк ООД, без да оставят нещо повече от облаче цифров дим. И за двайсети път той се престори, че разбира какво му казват, докато през цялото време се чудеше как наистина е възможно такава неща. Алон не разбираше езика, който говореха хакерите, нито изпитваше особено желание да го разбере. Радваше се само, че те бяха на негова страна.

Работата, която се вършеше в стая 414В, бе толкова деликатна, че дори директорът на Службата не знаеше цифровия код, с който се отваряше вратата. В резултат на това Узи Навот трябваше да почука, за да получи достъп. Придружен от Бела и Киара, той влезе в стаята в 21:50 ч. телавивско време и получи същия инструктаж, който Габриел бе получил няколко минути по-рано. За разлика от Алон, който се считаше за човек от XVI в., Навот действително знаеше как функционират компютрите и интернет. Той зададе няколко пронизателни въпроса, поиска окончателни гаранции по отношение на

възможността за опровержение, а след това официално издаде заповедта за изземване на активите.

Бела седна пред определения компютър и зачака командата на Габриел да натисне бутона. В Тел Авив беше 21:55 часът, а в Линц — 20:55 часът. Джихан Наваз беше сама в апартамента си и си тананикаше, за да скрие страха си. Две минути по-късно, в 20:57 ч. местно време, тя получи телефонно обаждане от Уалид ал Сидики. Разговорът, който последва, продължи десет минути. И още преди да е приключил, Алон издаде заповед за отбой.

— Никой няма да натиска никакви бутони — каза той. — Не и тази вечер.

---

[1] В юдаизма — необходимият минимум от 10 мъже на възраст над 13 години, който се изисква за извършването на богослужение и други религиозни церемонии. — Б.пр. ↑

[2] Програма, която се задейства на точно определена дата или при изпълнение на определено условие. — Б.пр. ↑

[3] Компютърни престъпници, които проникват незаконно в компютри и извършват вандализъм, измами с кредитни карти, кражба на лични данни, пиратство или други видове незаконна дейност. — Б.пр. ↑

[4] Израелските отбранителни сили. — Б.пр. ↑

49.

Атерзее, Австрия

По-късно същата вечер в Близкия изток избухна друга гражданска война. Тя беше по-малка от другите и за щастие при нея нямаше бомбардировки или кръвопролития, защото тази война беше словесна и се водеше от хора от една и съща вяра, деца на един и същи бог. Независимо от това, бойните линии бяха съвършено ясно очертани. Едната страна искаше да изтеглят парите, докато те все още им бяха вързани в кърпа. Другата — още едно хвърляне на заровете, още едно надзъртане в делата на „Ивъл Инкорпорейтид“. За добро или лошо, лидерът на тази фракция бе Габриел Алон, бъдещият шеф на тайната разузнавателна служба на Израел. И така, след караница, продължила през по-голямата част от нощта, той хвана полет 353 на „Ел Ал“ за Мюнхен и в ранния следобед отново беше в хола на тайната квартира край езерото Атерзее, облечен като безименния данъчен агент от Берлин. На малката масичка бе поставен отворен лаптоп, от чиито говорители се чуваше отчетливо гласът на Уалид ал Сидики, който говореше на арабски. Алон намали съвсем леко звука, когато в стаята влязоха Джихан и Дина.

— Джихан! — извика той, сякаш не бе очаквал да я види толкова скоро. — Добре дошла у дома. Радвам се да видя, че изглеждате толкова добре. Постигнатото от вас надхвърли и най-смелите ни очаквания. Наистина. Не можем да ви се отблагодарим за всичко, което направихте.

Габриел произнесе тази реч на немски с характерния си берлински акцент и с безучастната усмивка на хотелиер. Джихан погледна Дина, а след това лаптопа.

— Затова ли отново ме доведохте тук? — попита тя най-накрая. — Защото искахте да ми благодарите?

— Не — отвърна той лаконично.

— Тогава защо съм тук?

— Тук сте — каза Алон, приближавайки бавно към нея — заради телефонното обаждане, което получихте снощи в осем часа и петдесет

и седем минути. — Той наклони въпросително глава. — Спомняте си телефонното обаждане от миналата нощ, нали?

— Невъзможно е да го забравя.

— Ние също. — Все още наклонил глава, Габриел подпря замислено с дясната ръка брадичката си. — Времето на обаждането беше, меко казано, необичайно. Ако се беше случило няколко минути по-късно, вие никога нямаше да го получите.

— Защо?

— Защото щяхте да сте изчезнали, а с вас — и много пари — добави той бързо. — Осем цяло и два милиарда долара, за да бъде поточен. И всичко това благодарение на прекрасната работа, която свършихте.

— Защо не ги източихте?

— Беше много изкушаващо — отговори Габриел, — но ако го бяхме направили, щеше да е невъзможно да разгледаме възможността, която ни предостави господин Ал Сидики.

— Възможност?

— Чухте ли това, което той ви каза снощи?

— Опитах се да не го слушам.

Алон изглеждаше истински озадачен от отговора ѝ.

— Защо?

— Защото вече не мога да понасям гласа му. — Тя замълча, после добави: — За нищо на света не мога отново да прекрача прага на банката. Моля ви, направете така, че парите да изчезнат, а след това — и аз също.

— Да изслушаме заедно записа на разговора ви, става ли? И ако все още се чувствате по същия начин, всички ние ще напуснем Австрия този следобед и никога повече няма да се върнем.

— Аз не съм си опаковала багажа.

— Не е нужно да го правите. Ние ще се погрижим за всичко.

— Къде смятате да ме заведете?

— На безопасно място. Някъде, където никой няма да ви намери.

— Къде? — попита тя повторно, но Габриел не отговори, а седна пред лаптопа. С едно кликване на мишката той заглуши гласа на Уалид ал Сидики. После с друго кликване отвори един звуков файл, озаглавен „Запис от подслушване №238“. Беше 20:57 предната вечер. Джихан бе

сама в апартамента си и си тананикаше, за да скрие страха си. И тогава телефонът ѝ иззвъня.

* * *

Той звъня четири пъти, преди тя да отговори, и когато го направи, гласът ѝ звучеше задъхано.

— Ало.

— Джихан?

— Господин Ал Сидики?

— Съжалявам, че ви се обаждам толкова късно. В лош момент ли ви хващам?

— Съвсем не.

— Случило ли се е нещо?

— Не, защо?

— Звучите така, сякаш сте разстроена от нещо.

— Трябваше да изтичам, за да вдигна телефона, това е всичко.

— Сигурна ли сте? Сигурна ли сте, че няма нищо лошо?

Алон кликна върху иконката за пауза.

— Винаги ли е така загрижен за вашето благополучие?

— Това е някаква нова мания.

— Защо изчакахте телефонът да иззвъни толкова много пъти, преди да вдигнете?

— Защото, като видях кой се обажда, не исках да отговоря.

— Страх ли ви беше?

— Къде ще ме отведете?

Габриел кликна върху иконката за пускане.

— Добре съм, господин Ал Сидики. С какво мога да ви помогна?

— Искам да обсъдя нещо важно с вас.

— Разбира се, господин Ал Сидики.

— Бих ли могъл да се отбия във вашия апартамент?

— Късно е.

— Давам си сметка за това.

— Съжалявам, но моментът наистина не е подходящ. Не може ли да почака до понеделник?

Алон кликна върху бутона „Пауза“.

— Искам да ви поздравя за вашата вещина в занаята. Доста лесно успяхте да се отървете от него.

— Вещина в занаята?

— Това е термин от областта на разузнаването.

— Не знаех, че това е разузнавателна операция. И не беше вещина в занаята — добави тя. — Една сунитска девойка от Хама никога не би позволила на женен мъж да дойде в апартамента ѝ без придружител, дори този женен мъж по една случайност да е неин работодател.

Габриел се усмихна и кликна върху бутона за пускане.

— *Боя се, че не мога да чакам до понеделник. Трябва да пътувате вместо мен в понеделник.*

— *За къде?*

— *За Женева.*

Кликване върху бутона „Стоп“.

— Досега искал ли е да пътувате някъде вместо него?

— Никога.

— Знаете ли какво ще има в Женева в понеделник?

— Всички по света го знаят — отговори Джихан. — Америка, Русия и европейските страни ще се опитат да посредничат за постигане на мирно споразумение между режима и сирийските бунтовници.

— Важно събитие, нали?

— Това ще бъде разговор между глухи.

Още една усмивка.

Кликване върху бутона „Старт“.

— *Защо ще ходя в Женева, господин Ал Сидики?*

— *Искам да вземете едни документи, предназначени за мен. Ще бъдете там само за час-два. Бих го направил лично, но този ден трябва да бъда в Париж.*

Кликване върху бутона „Стоп“.

— За сведение — каза Габриел, — господин Ал Сидики не си е купил самолетен билет за полет до Париж в понеделник.

— Той винаги го прави в последния момент.

— А защо документите трябва да се вземат на ръка? — попита Алон. — Защо не ги изпратят по куриер като експресна пратка? Защо не ги изпратят по електронната поща?

— Не е необичайно поверителни финансови документи да бъдат доставени на ръка.

— Особено когато те се дават на човек като Уалид ал Сидики.

Кликване върху бутона „Старт.“

— *Какво точно искате да направя?*

— *Задачата е доста проста наистина. Трябва само да се срещнете с един клиент в хотел „Метропол“. Той ще ви даде пакет с документи и вие ще донесете тези документи в Линц.*

— *Как се казва клиентът?*

— *Кемел ал Фарук.*

Кликване върху бутона „Стоп“.

— Кой е той? — попита Джихан.

Габриел се усмихна.

— Кемел ал Фарук държи ключовете на царството — каза той. — Кемел ал Фарук е причината, поради която трябва да отидете до Женева.

50.

Атерзее, Австрия

Те излязоха на терасата и седнаха под сянката на чадъра. Една моторница премина, порейки водите на езерото, след това изчезна в далечината и те отново останаха сами. Можеше да им се стори, че са последните двама души на света, ако не беше гласът на Уалид ал Сидики, който се носеше от лаптопа в хола.

— Виждам, че сте се сдобили с друга лодка — каза Джихан, като кимна към малката яхта.

— Всъщност моите колеги ми я осигуриха.

— Защо?

— Защото ги влудявам.

— За какво?

— Заради вас, Джихан. Исках да се уверя, че правим всичко възможно, за да ви опазим невредима.

За момент тя остана мълчалива.

— Тук плаването трябва да е много по-различно, отколкото в Балтийско море. — Джихан го погледна и се усмихна. — Там сте се занимавали с плаване, нали? В Балтийско море?

Той бавно кимна.

— Никога не съм го харесвала — каза тя.

— Балтийско море ли?

— Плаването. Не ми харесва усещането, че нямам контрол над нещата.

— Мога да отида навсякъде с тази малка платноходка.

— Тогава трябва да сте добър в контролирането на нещата.

Габриел не отговори нищо.

— Защо? — попита Джихан след малко. — Защо е толкова важно да получим тези документи от Кемел ал Фарук?

— Заради връзките му с управляващата фамилия — отвърна Алон. — Кемел ал Фарук е заместник-министър на външните работи на Сирия. Фактически той ще седне на масата за преговори, когато се открие заседанието в понеделник следобед. Обаче титлата му не дава

вярна представа за мащабите на неговото влияние. Сирийският управник никога не предприема стъпка, била тя политическа или финансова, без първо да се консултира с Кемел. Ние предполагахме, че там има повече пари — добави Габриел. — Много повече. Предполагаме, че документите на Кемел може да ни покажат пътя.

— Предполагате?

— В този бизнес няма гаранции, Джихан.

— И какъв бизнес е това?

Алон отново запази мълчание.

— Но защо господин Ал Сидики иска аз да взема документите?
— попита Джихан. — Защо не го направи сам?

— Защото щом сирийската делегация пристигне в Женева, членовете ѝ ще бъдат под постоянно наблюдение от страна на швейцарското разузнаване, да не говорим за това на американците и техните европейски съюзници. Няма начин Ал Сидики да се доближи до тази делегация.

— Аз също не искам да се приближавам до тях. Те са същите хора, които разрушиха моя град, същите хора, които убиха семейството ми. Аз ви говоря на немски заради мъже като тях.

— Тогава защо не се присъедините към сирийския бунт, Джихан? Защо не отмъстите за убийството на вашето семейство, като ни донесете тези документи?

От хола се чу смехът на Уалид ал Сидики.

— Осем милиарда долара не са ли достатъчни? — попита тя след малко.

— Това са много пари, Джихан, но аз искам повече.

— Защо?

— Защото те ще ни позволят да имаме по-голямо влияние върху неговите действия.

— На управника ли?

Той кимна утвърдително.

— Простете — каза младата жена с усмивка, — но това не прозвуча като нещо, което би казал един немски данъчен агент.

Габриел се усмихна леко, но не каза нищо.

— Как ще процедираме? — попита тя.

— Ще направим всичко, което поиска господин Ал Сидики — отговори Алон. — В понеделник рано сутринта вие ще отлетите за

Женева. На летището ще вземете кола под наем с шофьор, за да отидете до хотел „Метропол“ и да вземете документите. След това ще се върнете на летището и ще се приберете в Линц. — Той замълча, после добави: — В някакъв момент по пътя ще снимате документите с мобилния си телефон и ще ги изпратите на мен.

— След това какво ще стане?

— Ако, както подозирам, тези документи представляват списък на допълнителни сметки, ние ще ги хакнем, докато сте още във въздуха. Когато самолетът ви кацне във Виена, всичко ще е приключило. И тогава ще направим така, че да изчезнете.

— Къде? — попита Джихан. — Къде ще ме заведете?

— На някое безопасно място. Някъде, където никой не може да ви нарани.

— Боя се, че това не е достатъчно — каза тя. — Искам да знам къде възнамерявате да ме заведете, когато всичко приключи. И докато говорим по въпроса, можете да ми кажете кой сте в действителност. И този път искам истината. Аз съм дете на Хама. Не ми харесва, когато хората ме лъжат.

* * *

Те се качиха на яхтата със студената любезност на скарана двойка и се отправиха в южна посока навътре в езерото. Джихан седеше неподвижно на кърмата, праметнала крак върху крак, със скръстени ръце, а очите ѝ сякаш пробиваха дупки в тила му. Тя бе изслушала изповедта му мълчаливо, с яростното изражение на съпруга, слушаща признанието за изневяра на съпруга си. Засега той нямаше какво повече да добави. Беше неин ред да говори.

— Вие сте негодник — каза тя най-сетне.

— Чувствате ли се по-добре сега?

Габриел зададе въпроса си, без да се обръща с лице към нея. Очевидно младата жена не го счете достоен за отговор.

— И какво щеше да стане, ако ви бях казал истината в началото? — попита той. — Какво щяхте да направите?

— Щях да ви кажа да вървите по дяволите.

— Защо?

— Защото вие сте точно като тях.

Алон изчака да мине малко време, преди да заговори:

— Имате право да сте ядосана, Джихан. Но не смейте да ме сравнявате с Малкия касапин от Дамаск.

— Вие сте по-лош!

— Спестете ми шаблонните лозунги. Защото ако конфликтът в Сирия доказва нещо, то е, че ние наистина сме различни от нашите противници. Сто и петдесет хиляди загинали, милиони, превърнати в бежанци, и всичко това от ръцете на собствените им арабски събрата.

— Вие направихте същото! — отвърна тя.

— Глупости. — Габриел все още беше с гръб към нея. — Може да ви е трудно да повярвате — каза той, — но аз искам палестинците да имат своя държава. Всъщност възнамерявам да направя всичко по силите си, за да го превърна в реалност. Но за момента това не е възможно. За да се сключи мир, са нужни две страни.

— Вие сте тези, които окупираха земята им!

Алон не си направи труда да отговори, защото отдавна бе научил, че подобни дебати почти винаги заприличваха на котка, която гони опашката си. Вместо това, той изключи двигателя и се извърна на седалката си с лице към нея.

— Махнете дегизировката си — каза Джихан. — Позволете ми да видя собственото ви лице.

Габриел свали фалшивите очила.

— А сега перуката.

Той направи, както тя поиска. Младата жена се наведе напред и се взря в лицето му.

— Махнете тези контактни лещи. Искам да видя очите ви.

Алон махна лещите и ги хвърли в езерото.

— Доволна ли сте, Джихан?

— Защо говорите немски толкова добре?

— Моите предци са от Берлин. Майка ми беше единствената, която бе преживяла холокоста. Когато пристигнала в Израел, тя не говорела иврит. Немският е първият език, който съм чул в живота си.

— Какво ще кажете за Ингрид?

— Родителите ѝ имаха шест деца — по едно за всеки един милион убити по време на холокоста. Майка ѝ и две от сестрите ѝ бяха убити от хамаски атентатор самоубиец. Ингрид бе тежко ранена, затова

накуцва. Поради тази причина тя никога не носи къси панталони или рокля.

— Какво е истинското ѝ име?

— Това не е важно.

— А вашето?

— Какво значение има? Вие ме мразите заради това, което съм.

— Мразя ви, защото ме излъгахте.

— Нямах друг избор.

Подухна вятър и донесе аромата на рози.

— Наистина ли никога не заподозряхте, че сме от Израел?

— Мина ми през ума — призна тя.

— Защо не попитахте?

Младата жена не отговори.

— Вероятно не сте попитали, защото не сте искали да научите отговора. И може би сега, когато получихте възможността да ме навикате и да ме охулите, можем отново да се заловим за работа. Аз ще превърна в просяк Касапина от Дамаск. Ще се погрижа той никога повече да не използва отровен газ срещу собствения си народ, никога повече да не превръща друг град в развалини. Но не мога да го направя сам. Имам нужда от вашата помощ. — Габриел замълча, после попита: — Ще ми помогнете ли, Джихан?

Също като децата, тя бе потопила ръка във водата.

— Къде ще отида, когато всичко свърши?

— А вие къде мислите, че ще отидете?

— Не бих могла да живея там.

— Не е толкова лошо, колкото са ви накарали да повярвате. В действителност там е доста хубаво. Но не се притеснявайте — добави Габриел, — няма да се наложи да останете дълго. Веднага щом стане безопасно да напуснете, можете да живеете, където си поискате.

— Този път истината ли ми казвате, или това е още една от лъжите ви?

Той не отговори нищо. Джихан загреба вода от езерото и я остави да изтече между пръстите ѝ.

— Ще го направя — каза тя най-сетне, — но в замяна искам нещо от вас.

— Всичко, което поискате, Джихан.

Младата жена го гледа мълчаливо известно време, после каза:

— Искам да знам името ви.

— То не е важно.

— За мен е важно — отговори тя. — Кажете ми името си или си намерете някой друг да вземе онези документи в Женева.

— Това не е начинът, по който се правят нещата в нашия бизнес.

— Кажете ми името си! — настоя Джихан. — Ще го напиша във водата, а след това ще го забравя.

Алон се усмихна и ѝ каза името си.

— Като на архангела ли? — попита тя.

— Да — отвърна той. — Като на архангела.

— А вашата фамилия?

Габриел ѝ каза и нея.

— Звучи ми позната.

— Така и трябва.

Джихан се наведе през борда на яхтата и издълба името му върху черната повърхност на езерото. След това откъм Адските планини духна силен вятър и то изчезна.

51.

Атерзее — Женева

Когато всичко свърши, щеше да си спомня малко от следващите двадесет и четири часа, защото те бяха вихър от планиране, разгорещени семейни кавги и напрегнати разговори, проведени по защитени канали. Неговото спешно искане на допълнителни безопасни квартири и чисти превозни средства предизвика кратък бунт на булевард „Цар Саул“, който Узи Навот успя да потуши с кръвнишки поглед и няколко сурови думи. Само финансовият отдел не настръхна при искането на Алон за по-голямо финансиране. Неговата операция вече вървеше към значителна печалба с неочакваните приходи, на които се надяваха през четвъртото тримесечие.

Джихан Наваз не знаеше нищо за бушуващите в Службата междуособици, бяха й известни само изискванията за последната й задача, която трябваше да изпълни от нейно име. В неделя следобед тя се върна в тайната квартира край езерото Атерзее за последен инструктаж преди операцията и за да репетира заснемането на документи по уникалния метод чрез симулиран натиск на Габриел. След това тя се присъедини към екипа за обяд на моравата с изглед към езерото. Фалшивият флаг, под който бяха плавали, откакто я бяха вербували, беше свален и прибран завинаги. Сега те бяха израелци, оперативни работници от една разузнавателна служба, към която повечето араби се отнасяха с парадоксална смесица от омраза и страхопочитание. Там бяха ерудираният Йоси — мнимият бюрократ от Британската данъчна и митническа служба, и рошавият дребен мъж, който пръв беше дошъл при нея като Феликс Адлер. Присъстваха също Михаил, Яков и Одед — тримата й охранители по улиците на Линц. Беше и Ингрид Рот — нейна съседка, довереница и наранена тайна приятелка, преживяла загуба, която Джихан разбираше твърде добре.

А в другия край на масата, мълчалив и бдителен, седеше зеленоокият мъж, чието име бе написала върху водата. Той не беше чудовище, както го бе представила арабската преса; никой от тях не беше такава. Те бяха очарователни, остроумни, интелигентни. Те

обичаха своята страна и своя народ. Всички дълбоко съжالياха за случилото се с Джихан и семейството ѝ в Хама. Да, те признаха, че Израел е допускал грешки след основаването си, и то ужасни грешки. Но държавата им не искаше нищо повече от това да живее в мир и да бъде приета от своите съседи. Арабската пролет съвсем за кратко бе спазила обещанието за промяна в Близкия изток, но за съжаление, се бе превърнала в смъртоносна борба между сунитите и шиитите, между световните джихадисти и стария ред на арабските диктатори. Наистина, съгласиха се те, имаше и среден път: модерен Близък изток, в който религиозните и племенни връзки са по-маловажни от доброто управление и прогреса. За няколко часа този следобед на брега на Атерзее всичко изглеждаше възможно.

Тя ги остави за последен път в началото на вечерта и придружена от приятелката си Ингрид, се върна в апартамента си. Тази нощ я охраняваше само Келър, защото останалите от екипа започнаха бърза смяна на бойното поле, която един шегаджия от Службата по-късно щеше да нарече „великата миграция на запад“. Габриел и Ели Лавон пътуваха заедно с кола — Габриел шофираше, а Лавон бе видимо изнервен и притеснен, — както бяха правили хиляди пъти преди. Но тази нощ беше различно. Тяхната цел не беше терорист с израелска кръв по ръцете, а милиарди долари, които по право принадлежаха на сирийския народ. Ели, който бе проследил авоарите, едва сдържаше вълнението си. По думите му, като контролираха парите на Касапина, те можеха да го подчинят на волята си. Можеха да го *притежават*.

Двамата пристигнаха в Женева на разсъмване и отидоха до една стара тайна квартира на булевард „Сен Жорж“. Мордекай бе пристигнал там преди тях и в хола бе изградил команден пункт, оборудван с компютри и сигурна радиовръзка. Алон изпрати кратко съобщение за активиране в Оперативния център на булевард „Цар Саул“. След това, малко преди седем часа, чу звучащия уморено Уалид ал Сидики да се качва на самолета на Австрийските авиолинии, извършващ полет № 411, на виенското летище „Швехат“. Когато самолетът му прелиташе над Линц, един черен седан спря до тротоара пред една жилищна сграда в покрайнините на Стария град. Пет минути след това Джихан Наваз, детето на Хама, излезе на улицата.

* * *

През следващите три часа светът на Габриел се сви до светещия петнайсетинчов екран на неговия компютър. Нямаше война в Сирия, нямаше Израел, нямаше Палестина. Съпругата му не беше бременна с близнаци. В действителност той нямаше и съпруга. Имаше само примигващи червени светлини, показващи позициите на Джихан Наваз и Уалид ал Сидики, и примигващи сини светлини, показващи позициите на хората от неговия екип. Това беше един подреден, чист свят, свят без опасности. Изглеждаше, че нищо не може да се обърка.

В осем часа и петнадесет минути червената светлинка на Джихан пристигна на виенското летище „Швехат“ и в девет угасна, когато младата жена покорно се подчини на инструкциите на стюардесата да бъдат изключени всички електронни устройства. След това Алон се съсредоточи изцяло върху Уалид ал Сидики, който в този момент влизаше в парижкия офис на известна френска банка, в която тайно бе депозирал няколкостотин милиона долара в сирийски активи. Банката бе разположена в един елегантен участък на улица „Сент Оноре“ в Първи арондисман. Черният мерцедес седан на Ал Сидики остана паркиран на улицата. Екип за наблюдение от парижката централа на Службата бе идентифицирал шофьора като служител на сирийското разузнаване във Франция, занимаващ се най-вече с охрана, но понякога и с груба работа. Габриел поиска снимка и пет минути по-късно бе възнаграден с изображението на дебеловрат мъж, стиснал мрачно луксозен волан.

В девет часа и десет минути парижко време Ал Сидики влезе в кабинета на мосю Жерар Беренже — един от вицепрезидентите на банката. Сириецът не остана дълго там, защото в девет и седемнадесет получи обаждане на мобилния си телефон, което го накара да излезе в коридора, за да потърси усамотение. Обаждането бе от телефонен номер в Дамаск; баритоновият глас в другия край на линията беше мъжки, на човек с власт. В края на разговора, който продължи само двадесет секунди и се проведе на алауитския диалект на сирийския арабски, Ал Сидики изключи телефона си и неговата червена светлинка изчезна от екрана на компютъра.

Габриел прослуша пет пъти записа на разговора и пак не успя да разбере какво точно бе казано. Тогава той поиска от булевард „Цар Саул“ да му го преведат и го информираха, че притежателят на баритоновия глас е инструктирал Ал Сидики да му се обади от друг телефонен апарат. Гласовият анализ не показва съвпадения за определяне самоличността на обадилия се мъж. Подслушвачите от Отдел 8200 се опитваха да установят местоположението на телефонния номер в Дамаск.

— Хората непрекъснато изключват мобилните си телефони — каза Ели Лавон. — Особено хора като Уалид ал Сидики.

— Вярно е — отвърна Алон, — но те обикновено го правят, когато се опасяват, че някой ги подслушва.

— Някой наистина подслушва.

Габриел не каза нищо. Той се взираше в екрана на компютъра, сякаш се опитваше да накара светлинката на Ал Сидики да светне отново.

— Обаждането вероятно има нещо общо с човека, който се намира в хотел „Метропол“ — каза Лавон след малко.

— Именно това ме притеснява.

— Не е твърде късно да се изтеглят парите, Габриел. Можеш да направиш така, че осем милиарда долара да изчезнат. Можеш да направиш и момичето да изчезне.

— А какво ще стане, ако там някъде има още осем милиарда, Ели? Ами ако има осемдесет милиарда?

Известно време Лавон не каза нищо. След това най-сетне попита:

— Какво ще правиш?

— Ще обмисля всички причини, поради които Уалид ал Сидики преди малко изключи телефона си, и тогава ще взема решение.

— Опасявам се, че няма време за това.

Алон отново погледна към компютъра. Дъщерята на Хама току-що бе пристигнала в Женева.

* * *

Залата за пристигащи на женевското летище бе по-претъпкана от обикновено: дипломати, журналисти, допълнителни полицаи и

охранители, група сирийски изгнаници пееха протестната песен, написана от човек, чието гърло бе прерязано от тайната полиция. В резултат на това на Джихан ѝ бе нужно известно време, докато забележи своя шофьор. Той беше около тридесет и пет годишен, тъмнокос и мургав, с твърде интелигентен вид, за да работи като шофьор. Погледът му се насочи към нея, докато тя се приближаваше — явно му бе показана нейна снимка, — и на лицето му грейна усмивка, разкривайки ред равни бели зъби. Той я заговори на арабски език със сирийски акцент.

— Надявам се, че полетът ви е минал добре, госпожице Наваз.

— Полетът беше прекрасен — отговори тя хладнокръвно.

— Колата е отвън. Моля, последвайте ме.

Той протегна ръката си с добре поддържани нокти към съответния изход. По пътя си те минаха край протестиращите, които продължаваха да пеят протестната си песен, и край niskия, широкоплещест мъж, който изглеждаше така, сякаш можеше да огъне стоманен лост. Джихан погледна през него, сякаш бе невидим, и излезе навън. Черен мерцедес седан S-класа със затъмнени прозорци и дипломатически номера работеше на празен ход край тротоара. Когато шофьорът отвори задната пътническа врата, Джихан се поколеба, преди да се качи вътре. Тя изчака, докато вратата се затвори отново, преди да обърне глава и да погледне мъжа, който седеше до нея. Той беше няколко години по-възрастен от шофьора, с оредяваща черна коса, гъсти мустаци и ръце на зидар.

— Кой сте вие? — попита младата жена.

— Охранител — отговори мъжът.

— Защо ми е необходима охрана?

— Защото ви предстои да се срещнете със служител на сирийското министерство на външните работи. И защото в момента в Женева има много противници на сирийското правителство, в това число и онази паплач вътре — добави той, като кимна косо към сградата на терминала. — Важно е да стигнете безопасно до вашата дестинация.

Шофьорът се настани зад волана и затвори вратата си.

— Ялла^[1]! — каза мъжът на задната седалка и колата потегли с мръсна газ.

* * *

Чак когато напуснаха летището, мъжът си направи труда да се представи. Той се нарече господин Омари. Работел, или поне така каза, като старши офицер по сигурността за сирийски дипломатически лица в Западна Европа — трудна работа, добави мъжът, кимайки уморено, предвид политическото напрежение в дадения момент. От акцента му стана ясно, че е алауит. Също така бе очевидно, че шофьорът, който, изглежда, изобщо си нямаше име, не пое по прекия път към центъра на Женева. Той обикаля няколко минути в един район с нискоетажни промишлени сгради, като постоянно поглеждаше в огледалото за обратно виждане, преди най-накрая да поеме по „Рут дьо Мерен“. Пътят ги преведе през потънал в зеленина жилищен квартал и накрая — до брега на езерото. Докато пресичаха с пълна скорост моста Монблан, Джихан си даде сметка, че стиска толкова силно дамската си чанта, та чак кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели. Тя си наложи да отпусне ръката си и да се усмихне леко, докато гледеше през прозореца красивия, огрян от слънцето град. Гледката на швейцарските полицаи, наредени от двете страни на моста, ѝ донесе известно успокоение, а когато стигнаха до отсрещния бряг на езерото, видя израелеца с белези от шарка по бузите да наднича през витрината на един бутик на „Армани“, разположен на крайбрежната улица „Генерал Гизан“. Колата мина покрай него и спря пред сиво-зелената фасада на хотел „Метропол“. Господин Омари изчака малко, преди да заговори:

— Предполагам, че господин Ал Сидики ви е казал името на човека, който ви чака горе?

— Господин Ал Фарук.

Омари кимна тържествено.

— Господинът е отседнал в стая 312. Моля, идете направо в стаята му. Не разговаряйте с портиера или с някой друг в хотела. Ясно ли е, госпожице Наваз?

Тя кимна утвърдително.

— Щом получите документите, трябва да напуснете стаята и да се върнете направо в тази кола. Не спирайте никъде по пътя. Не говорете с никого. Ясно ли е?

Ново утвърдително кимване.

— Има ли нещо друго? — попита Джихан.

— Да — отговори той, като протегна ръка. — Моля, дайте ми мобилния си телефон, както и всяко друго електронно устройство, което може да имате в дамската си чанта.

* * *

Десет секунди по-късно червената светлинка от телефона на Джихан изчезна от компютърния екран на Габриел. Той веднага се обади по радиостанцията на Яков, който я бе последвал в хотела, и му нареди да прекрати операцията. Но дотогава вече беше твърде късно, Джихан крачеше отривисто през претъпканото фоайе с предизвикателно вирната брадичка и праметната през рамо чанта. След това мина през плъзгащите се врати на асансьора и изчезна от погледа му.

Яков бързо се качи на съседния асансьор и натисна бутона за третия етаж. Стори му се, че изкачването продължи цяла вечност, а когато вратите най-накрая се отвориха, видя в коридора да стои един сирийски охранител с разкрачени на ширината на раменете крака и събрани отпред ръце, сякаш се бе подготвил за фронтална атака. Двамата мъже си размениха дълги студени погледи. После вратите се затвориха шумно и асансьорът се запуска бавно към фоайето.

---

[1] Често срещан израз в арабския език, означаващ „хайде“, „да вървим“. — Б.пр. ↑

Хотел „Метропол“, Женева

Тя почука леко, като че ли твърде леко, защото в продължение на няколко дълги секунди никой не отговори. След това вратата се откряна няколко сантиметра и две тъмни очи я огледаха предпазливо над предпазната верига. Очите принадлежаха на друг охранител. Той приличаше повече на шофьора на Джихан, отколкото на неумолимия господин Омари, беше млад, безупречно сресан и облечен — убиец в прилична обвивка. В антрето охранителят претърси дамската ѝ чанта, за да се увери, че не носи пистолет или самоубийствен колан. После я покани да го последва в хола на луксозния апартамент. Там имаше още четирима охранители като него, застанали в различните краища на помещението, а на дивана седеше Кемел ал Фарук — заместник-министър на външните работи, бивш офицер от Мухабарат, приятел и доверен съветник на управника. Той държеше чаша с чинийка в едната си ръка и клатеше глава на нещо, което репортер на „Ал Джазира“ казваше по телевизията. На дивана около него и на масичката за кафе лежаха разпръснати множество папки. Джихан можеше само да се чуди какво ли съдържаха те. Становища относно предстоящите мирни преговори? Отчет за последните победи на бойното поле? Списък на поредните загинали представители на опозицията? Най-сетне Кемел ал Фарук извърна леко глава и с кимване я покани да седне. Той нито се изправи, нито ѝ подаде ръка. Хората като него бяха прекалено могъщи, за да се тревожат за добрите обноски.

— За първи път ли сте в Женева? — попита той.

— Не — отвърна тя.

— Идвали сте тук и преди от името на господин Ал Сидики ли?

— Всъщност идвала съм на почивка.

— Кога сте били тук на почивка, Джихан? — Той внезапно се усмихна и попита: — Мога ли да ви наричам Джихан?

— Разбира се, господин Ал Фарук.

Усмивката му се стопи и той отново попита за подробности около почивката ѝ в Женева.

— Идвала съм като дете — отговори тя — и наистина не си спомням много за пребиваването си.

— Господин Ал Сидики ми каза, че сте били отгледана в Хамбург.

Джихан кимна утвърдително.

— Това е една от най-големите трагедии на нашата страна — голямата сирийска диаспора. Колко от нас са разпръснати по четирите краища на света? Десет милиона? Петнадесет милиона? Ако само можеха да се върнат у дома! Сирийската нация щеше да бъде наистина велика.

Искаше ѝ се да му обясни, че диаспората никога няма да се върне, докато хора като него управляват страната. Вместо това тя кимна замислено, сякаш в думите му се криеше велико прозрение. Ал Фарук седеше по маниера на бащата на владетеля — стъпил с цяло ходило на пода и с длани на коленете. Подстриганата му коса имаше червеникав оттенък, както и старателно подрязаната му брада. С ушития си по поръчка костюм и вратовръзка със стегнат възел той почти можеше да мине за истински дипломат, а не за човек, който разпъва противниците си за забавление и отмора.

— Ще пиете ли едно кафе? — попита Ал Фарук, като че ли внезапно осъзнал лошите си маниери.

— Не, благодаря — отговори тя.

— Може би ще хапнете нещо?

— Беше ми казано да взема документите и да си тръгна, господин Ал Фарук.

— Ах, да, документите. — Той сложи ръка върху един кафяв плик, който лежеше до него на дивана. — Хареса ли ви да растете в Хамбург, Джихан?

— Да, предполагам, че ми е харесало.

— Там е имало и много други сирийци, нали?

Тя кимна утвърдително.

— Врагове на сирийското правителство?

— Не знам.

По усмивката му си пролича, че не ѝ вярва напълно.

— Живели сте на Мариенщрасе, нали така?

— Откъде знаете това?

— Сега времената са трудни — каза Ал Фарук след малко, сякаш Сирия преживяваше период на лоши климатични условия. — Моите охранители ми казаха, че сте родена в Дамаск.

— Вярно е.

— През 1976 година.

Джихан бавно кимна.

— Също трудни времена — каза той. — Тогавя спасихме Сирия от екстремистите, ще я спасим и сега. — Ал Фарук я изгледа за миг. — Искате правителството да победи в тази война, нали, Джихан?

Младата жена вдигна леко брадичка и го погледна право в очите.

— Искам мир за страната ни.

— Ние всички искаме мир — каза той, — но е невъзможно да се сключи мир с чудовища.

— Напълно съм съгласна с това, господин Ал Фарук.

Той се усмихна и сложи плика на масичката пред нея.

— Колко време има до вашия полет? — попита Ал Фарук.

Джихан погледна часовника си и отвърна:

— Час и половина.

— Наистина ли няма да пиете кафе?

— Не, благодаря ви, господин Ал Фарук — отвърна тя превзето.

— А какво ще кажете за някаква храна?

Тя се насили да се усмихне.

— Ще хапна нещо в самолета.

* * *

В продължение на няколко минути в тази прекрасна понеделнична сутрин в Женева изглеждаше, че великолепият стар хотел „Метропол“ е център на цивилизования свят. Черни автомобили пристигаха и заминаваха пред неговия вход, прошарени дипломати и банкери влизаха и излизаха през вратите му. Един известен журналист от Би Би Си използва хотела като фон за своя репортаж на живо. Група протестиращи крещяха срещу управата му, задето допуска убийци да спят спокойно под неговия покрив.

В самия хотел всичко беше тиха лудница. След краткото си посещение до третия етаж Яков се бе възползвал от последната

свободна маса в Огледалния бар и се взираше в асансьорите, сърбайки чаша хладно еспресо. В единадесет часа и четиридесет минути вратите на единия от тях се отвориха и внезапно се появи Джихан. Когато бе влязла в хотела няколко минути по-рано, тя носеше чантата си на дясното рамо. Сега чантата бе преметната на лявото ѝ рамо. Това беше предварително уговорен знак. Лявото рамо означаваше, че е взела документите. То означаваше също, че е в безопасност. Яков бързо се обади по радиостанцията на Габриел за указания. Алон му каза да я остави да върви.

Екипът бе обградил хотела от четири страни, но никой не си беше направил труда да осигури визуално покритие. Това нямаше значение, защото когато Джихан излезе от предния вход, тя бе заснета от камерата на Би Би Си. Снимката, която се излъчи в целия свят и се съхранява и до днес в дигиталните архиви на телевизионния оператор, бе последната, която ѝ бе направена. Лицето ѝ изглеждаше спокойно и непоколебимо, походката ѝ беше бърза и решителна. Тя спря, сякаш объркана кой от мерцедесите седан, паркирани пред хотела, е нейният. Тогава един около тридесет и пет годишен мъж ѝ помахаше и тя се скри от поглед, настанявайки се на задната седалка на колата. Преди да седне зад волана, тридесет и пет годишният мъж погледна към горните етажи на хотела. Колата се отдели от тротоара и детето на Хама изчезна.

* * *

Сред многото аспекти на заминаването на Джихан, които не бяха уловени от камерата на Би Би Си, бе сребристият автомобил „Тойота“ седан, който я последва. Обаче Кемел ал Фарук забеляза колата, защото в този момент стоеше на прозореца на стаята си на третия етаж на хотела. Бивш офицер от разузнаването, той не можа да не се възхити на начина, по който водачът на тойотата се включи в трафика без никаква припряност или настойчивост. Той беше професионалист, Кемел ал Фарук бе сигурен в това.

Той извади мобилен телефон от джоба си, набра някакъв номер и промърмори няколко кодирани думи, които информираха човека в другия край на линията, че го следят. След това Ал Фарук прекъсна

връзката и се загледа във фонтана „Жет д’О“, който изстрелваше водни струи високо над езерото. Мислите му обаче бяха насочени към събитията, които щяха да последват. Първо господин Омари щеше да я накара да говори, след това щеше да я убие. Обещаваше да бъде забавен следобед. Кемел ал Фарук съжеляваше единствено, че не може да отдели време в натоварения си график, за да го направи сам.

* * *

В тайната квартира на булевард „Сен Жорж“ Габриел стоеше пред компютъра като хипнотизиран, хванал с една ръка брадичката си и наклонил глава на една страна. Ели Лавон крачеше бавно зад него с чаша чай в ръка, като писател, търсец точния глагол. По обезопасената радиостанция им казваха всичко, което трябваше да знаят; компютърът осигуряваше само потвърждаващи доказателства. Джихан Наваз благополучно се бе качила отново в колата, която бе потеглила за женевското летище. Михаил Абрамов беше на двеста метра зад тях по „Рут дьо Мерен“ с Йоси, който му служеше за навигатор и надежден втори наблюдател. Оded и Римона Щерн покриваха терминала. Останалата част от екипа бе на път. Всичко се развиваше по план, с едно малко изключение.

— Кое е то? — попита Лавон.

— Телефонът ѝ — отвърна Габриел.

— Какво за него?

— Просто се чудех защо господин Омари не ѝ го върна.

Измина още една минута и нейната червена светлинка все още не се появяваше на екрана. Алон вдигна радиостанцията до устните си и нареди на Михаил да скъси дистанцията.

* * *

По-късно, по време на тайното разследване, което последва събитията в Женева, щеше да възникне въпросът кога точно Михаил и Йоси са получили заповедта на Габриел. В крайна сметка всички се съгласиха, че е било в дванайсет часа и седемнайсет минути. Нямаше

никакво съмнение относно местонахождението им в онзи момент — те минаха край бар ресторант „Лез Астер“, който се намираще на „Рут дьо Мерен“ № 88. Една жена с тъмна коса стоеше на балкона на апартамента точно над кафенето. Към тях бавно идваше трамвай. Той беше №14. Михаил и Йоси бяха сигурни в това.

Те бяха сигурни също, че мерцедесът седан, в който се возеше Джихан Наваз, беше на сто метра пред тях и се движеше със значителна скорост. Всъщност тя бе толкова значителна, че на Михаил несъмнено му беше трудно да намали кой знае колко разстоянието между двете коли. Той профуча на червено на авеню „Венд“ и едва не налетя на един нетърпелив пешеходец, но без особена полза. Шофьорът на мерцедеса караше шеметно по булеварда, сякаш се страхуваше, че Джихан може да изпусне самолета си.

Най-накрая, в покрайнините на компактният център на Женева, Михаил бе в състояние да натисне до дупка педала на газта. И точно тогава белият микробус — съвсем нов, без маркировка — излезе внезапно от една тясна странична уличка. Михаил разполагаше с по-малко от секунда, за да направи маневра за избягване на удара, и за това време установи, че няма никаква алтернатива. В средата на булеварда имаше трамвайна спирка, а в насрещните платна движението бе много натоварено. Това не му остави никакъв избор, освен да натисне здраво спирачките, като едновременно с това завъртя волана наляво — маневра, която постави колата в контролирано занасяне.

Шофьорът на микробуса също натисна спирачките, като по този начин блокира двете платна на булеварда. И когато Михаил му махна да продължи напред, водачът слезе от микробуса и подхвана някаква тирада на език, който звучеше като смесица между френски и арабски. Михаил също слезе и за миг си помисли да извади скрития си пистолет. Но това се оказа ненужно, защото след като направи един последен неприличен жест, шофьорът на микробуса се качи във возилото си и като се усмихна, бавно освободи пътя. Мерцедеса го нямаше и Джихан Наваз официално изчезна от обсега на полезрението им.

* * *

Мобилният телефон на господин Омари, чието малко име си оставаше неизвестно, звъня два пъти след тръгването им от хотел „Метропол“ — първо, когато преминаваха по моста Монблан, и отново, когато приближаваха летището. При първото обаждане той не каза нищо, а при второто едва промърмори нещо, преди да прекъсне връзката. Телефонът на Джихан лежеше до него на централната конзола. До този момент господин Омари с нищо не бе показал, че възнамерява да ѝ го върне сега или когато и да било.

— Сигурно сте любопитна за естеството на тези документи — каза той след малко.

— Ни най-малко — отвърна тя.

— Наистина ли? — Господин Омари се обърна и я погледна. — Трудно ми е да го повярвам.

— Защо?

— Защото повечето хора инстинктивно проявяват любопитство, когато става въпрос за финансовите дела на влиятелни хора.

— Аз постоянно се занимавам с влиятелни хора.

— Не и с такива като господин Ал Фарук. — Той се усмихна неприятно, после каза: — Хайде, погледнете ги.

— Казаха ми да не го правя.

Джихан не помръдна. Усмивката изчезна от лицето на господин Омари.

— Погледнете документите — повтори той.

— Не мога.

— Господин Ал Фарук току-що ми каза, че иска да отворите плика, преди да се качите на самолета.

— Не мога да го направя, освен ако той не ми го каже лично.

— Вижте ги, Джихан. Важно е.

Младата жена извади кафявия плик от чантата си и му го подаде. Той вдигна отбранително ръце, сякаш тя му даваше отровна змия.

— На мен не ми е позволено да ги виждам — каза господин Омари. — Само на вас.

Джихан откопча металната закопчалка, вдигна капака и извади купчинка документи, дебела около сантиметър и защипана с кламер. Най-горната страница беше празна.

— Ето — каза тя. — Видях ги. Сега може ли да отидем на летището?

— Вижте на следващата страница — каза той и отново се усмихна.

Джихан го направи. Тя също беше празна. Такива бяха и третата, и четвъртата. След това вдигна поглед към господин Омари и го видя да държи в ръката си пистолет, насочен към гърдите ѝ.

53.

Женева

В два часа същия следобед Женевската конференция за Сирия се откри в седалището на Организацията на обединените нации на брега на езерото. Намусеният държавен секретар на САЩ призова за методичен преход от диктаторския режим към демокрация, нещо, което сирийският външен министър заяви, че никога няма да се случи. Съвсем не изненадващо, позицията му спечели подкрепата на руския му колега, който предупреди, че Кремъл ще наложи вето на всеки опит, бил той военен или дипломатически, да бъде свален от власт неговият единствен съюзник в арабския свят. В края на сесията генералният секретар на ООН смирено обяви преговорите за „обещаващо начало“. Световните медии не се съгласиха с това. Те охарактеризираха целия епизод като огромна загуба на време и пари, най-вече за тях, и отидоха да търсят някакво истинско събитие, което да отразят.

Навсякъде другаде в очарователния малък град животът си течеше, както обикновено. Банкерите практикуваха усърдно своя занаят по протежение на „Рю дьо Рон“, кафенетата в Стария град се пълнеха и изпразваха, бели реактивни самолети се издигаха в ясното небе над международното летище на Женева. Сред самолетите, които потеглиха този следобед, беше и този на Австрийските авиолинии, извършващ полет 577. Единствената нередност при него беше липсата на един пътник — жена на тридесет и девет години, родена в Сирия и израснала на една улица в Хамбург, която щеше да бъде завинаги свързана с ислямския тероризъм. Предвид необичайното минало на жената и форума, който се провеждаше този ден в Женева, авиокомпанията изпрати доклад на швейцарските авиационни власти, които, от своя страна, изпратиха информацията на Федералната разузнавателна служба. В крайна сметка тя се озова на бюрото на Кристоф Бител, който по една случайност бе натоварен да отговаря за сигурността по време на сирийските мирни преговори. Той направи рутинно искане за информация от колегите си в Берлин и Виена и те веднага му отговориха, че нямат нищо за докладване. Независимо от

това, Бител изпрати копие от нейното досие и снимка на полицията в Женева, на американските и руските дипломатически служби за сигурност, и дори на сирийските. След това той се зае с по-належащи въпроси.

Фактът, че жената не се качи на самолета за Виена, обезпокои значително повече двамата мъже в тайната квартира на булевард „Сен Жорж“. В рамките на няколко минути настроението им се промени рязко от спокойна увереност в тихо отчаяние. Те я бяха вербували, бяха я лъгали и след това ѝ бяха разкрили кои са. Бяха ѝ обещали да я защитят, да ѝ дадат възможност за нов живот на място, където чудовищата, убили семейството ѝ, никога няма да я намерят. А сега за един миг я бяха изгубили. Но защо преди всичко чудовищата я бяха довели в Женева? И защо ѝ бяха позволили да влезе в хотелската стая, в която бе отседнал Кемел ал Фарук — заместник-министър на външните работи на Сирия и доверен съветник на владетеля?

— Очевидно е било капан — каза Ели Лавон.

— Очевидно ли? — попита Габриел.

Лавон погледна екрана на компютъра.

— Виждаш ли някаква червена светлинка? — попита той. —
Защото аз не виждам.

— Това не означава, че е било капан.

— А какво означава?

— Защо я отвлякоха по време на мирната конференция? Защо не я отвлякоха в Линц?

— Защото са знаели, че я наблюдаваме и не са смятали, че могат да го направят чисто.

— Значи са измислили извинение да я доведат в Женева? Нещо, на което ние не можем да устоим? Това ли ми казваш, Ели?

— Звучи ли ти познато?

— Какво имаш предвид?

— Това е точно начинът, по който ние щяхме да го направим.

Габриел не беше убеден.

— Случайно да си забелязал някакви сирийски агенти, когато бяхме в Линц?

— Това не означава, че не ги е имало.

— Ти забеляза ли ги, Ели?

— Не — отвърна Лавон, като поклати глава. — Не мога да кажа, че съм ги забелязал.

— Нито аз — заяви Алон. — И е така, защото Уалид ал Сидики и Джихан Наваз бяха единствените сирийци в града. Тя беше чиста, преди самолетът ѝ да кацне в Женева.

— Какво се случи тогава?

— Случи се това. — Габриел кликна върху иконката за пускане на записа и след няколко секунди се чу Уалид ал Сидики да мърмори нещо на арабски език.

— Телефонното обаждане от Дамаск ли? — попита Лавон.

Алон кимна утвърдително.

— Ако трябва да гадая — каза той, — това е някой от Мухабарат, който казва на Уалид, че е наел жена от Хама да му бъде акаунт мениджър.

— Голяма грешка.

— Ето защо след това Уалид е позвънил на Кемел ал Фарук в хотел „Метропол“ и му е казал да отмени срещата.

— Но на Ал Фарук му е хрумнала по-добра идея, така ли?

— Идеята може да е била на Ал Фарук, а може да е била и на господин Омари. Въпросът е — добави Габриел, — че те нямат нищо друго срещу нея, освен факта, че е излъгала за своето месторождение.

— Нещо ми подсказва, че няма да им отнеме много време да открият истината.

— Съгласен съм.

— Тогава какво ще правиш?

— Ще склуча сделка, разбира се.

— Как?

— Ето така. — Габриел написа съобщение от три думи до булевард „Цар Саул“ и кликна опцията „Изпрати“.

— Това би трябвало да привлече вниманието им — каза Лавон. — Единственото, от което се нуждаем сега, е някой, който да преговаря с тях.

— Ние разполагаме с такъв човек, Ели.

— Кой е той?

Габриел обърна лаптопа, така че Лавон да вижда екрана му. Червена светлинка примигваше на улица „Сент Оноре“ в Първи

арондисман на Париж. Уалид ал Сидики най-накрая бе включил телефона си.

* * *

Узи Навот имаше фигура на тежкоатлет, а не на спринтьор. Независимо от това, всички, които бяха свидетели на стремителния му бяг от Оперативния център до стая 414В, по-късно щяха да кажат, че никога не са виждали директор да се движи толкова бързо. Той задумка силно по вратата, сякаш се канеше да я разбие, и щом се озова вътре, се втурна към компютърния терминал, който бе запазен за обира.

— Все още ли е готов за действие? — попита Узи, без да се обръща към никого конкретно, и отнякъде в стаята дойде отговорът, че всичко е готово. Навот се наведе и с далеч по-голяма сила, отколкото бе необходимо, натисна копчето. В Тел Авив беше 16:22 часът, в Женева — с час по-рано. И по целия свят тайните вратички за достъп се отвориха и от сметките взеха да изтичат пари.

* * *

Около пет минути след преминаването на френската граница господин Омари завлече крещящата Джихан в багажника на колата. Капакът се затръшна над нея с тежкия тътен на безвъзвратността и светът ѝ потъна в мрак. Тя си помисли, че е като в Хама по време на обсадата. Но тук, в багажника на колата, нямаше експлозии или пронизващи тъмнината писъци, чуваше се само влудяващото свистене на гумите върху пътната настилка. Представи си, че отново е в прегръдките на майка си, вкопчила се в нейния хиджаб. Дори си въобрази, че долавя ухаещия ѝ на рози парфюм. После я заля вонята на бензин и споменът за прегръдката на майка ѝ я напусна, оставяйки само страха. Джихан знаеше какво я очаква, вече бе виждала всичко това по време на мрачните дни след края на обсадата. Тя щеше да бъде разпитвана. След това щеше да бъде убита. Нищо не можеше да се направи. Такава бе Божията воля.

Поради мрака Джихан не можеше да види ръчния си часовник и да следи минаващото време. Тя си тананикаше, за да скрие страха си. Съвсем за кратко си помисли за израелския разузнавач, чието име бе написала на повърхността на езерото Атерзее. Той никога нямаше да я изостави, бе сигурна в това. Обаче трябваше по някакъв начин да остане жива достатъчно дълго, за да може той да я намери. После си спомни за един човек, с когото се бе запознала като студентка в Хамбург — сирийски дисидент, който е бил измъчван от Мухабарат. По думите му той бе оцелял, защото бе казал на разпитващите го неща, които смятал, че искат да чуят. Джихан щеше да направи същото — не да каже истината, разбира се, а една лъжа, която да е толкова неустойима, че да искат да чуят и последната подробност от нея. Не се съмняваше в способността си да ги измами. Тя лъжеше хората през целия си живот.

И така, докато лежеше в тъмнината, а пътят бягаше стремително под нея, Джихан съчини историята, която се надяваше да спаси живота ѝ. Това бе историята на една невероятна връзка между могъщ мъж и самотна млада жена, история за страст и измама. Тя преработи началото, редактира и поправи някои моменти и когато колата най-накрая спря, историята бе завършена. Когато капакът на багажника се вдигна, Джихан зърна лицето на господин Омари, преди той да нахлузи черна качулка на главата ѝ.

Тя бе очаквала качулката. Сирийският дисидент ѝ бе разказал за склонността на хората от Мухабарат да лишават задържаните от сетивни възприятия.

Извадиха Джихан от багажника и я поведоха по покрит с чакъл терен. След това я накараха да слиза по стълби, които бяха толкова стръмни, че в крайна сметка се отказаха и я понесоха на ръце. Миг по-късно я захвърлиха на някакъв бетонен под, сякаш беше труп. После чу да се затръшва врата и шума от отдалечаващи се мъжки стъпки. Тя лежа неподвижно в продължение на няколко секунди, преди най-накрая да махне качулката и да открие, че отново е на място, тънещо в пълен мрак. Джихан се помъчи да не трепери, но не можа да се овладее. Опита се да не плаче, но сълзите скоро набраздиха лицето ѝ. После се замисли за своята история. Каза си, че за всичко е виновен господин Ал Сидики. Нищо от това нямаше да се случи, ако той не ѝ беше предложил работа.

54.

Тел Авив — Горна Савоя, Франция

Както се оказа, десетте компютърни гении, известни под общото име *Минян*, бяха сгрешили за това колко време ще отнеме процесът. Той продължи не пет, а малко повече от три минути. В резултат на това в 16:25 часа телавивско време 8,2 милиарда от активите на сирийския управник бяха под контрола на Службата. Минута по-късно Узи Навот изпрати светкавично съобщение на Габриел в тайната квартира в Женева, с което потвърждаваше, че прехвърлянето е направено. Алон незабавно нареди да се извърши втора трансакция — трансфер на 500 милиона щатски долара в сметка в Трансарабската банка в Цюрих. Парите пристигнаха в 15:29 часа местно време, докато титулярят на сметката Уалид ал Сидики бе заклещен в усиления следобеден уличен трафик в Париж. Габриел набра номера на мобилния телефон на банкера, но не получи отговор. Той прекъсна връзката, изчака една минута и отново набра номера.

* * *

Те не я оставиха да чака дълго — пет минути, не повече. След това Джихан чу удар от юмрук по вратата и мъжки глас я инструктира да сложи качулката. Това беше човекът, който я бе чакал на летището в Женева; Джихан позна гласа му и аромата на отвратителния му одеколон миг по-късно, когато той я дръпна да се изправи. Мъжът я поведе нагоре по стръмните стълби, след това по гладък мраморен под. Тя реши, че се намира в някаква голяма административна сграда, защото ехото от стъпките ѝ като че ли идваше от много далече. Накрая той я дръпна да спре и я принуди да седне на твърд дървен стол. Оставиха я да седи там известно време, неவிждаща нищо от качулката и всепоглъщащия страх от това, което щеше да последва. Запита се колко ли време ѝ остава да живее. Или може би вече бе мъртва.

Изтече още една минута. После нечия ръка дръпна качулката от главата ѝ, отскубвайки заедно с нея и кичур коса. Господин Омари стоеше пред нея по риза, с гумена палка в ръка. Джихан отмести поглед от него и огледа заобикалящата я среда. Намираха се в просторна, богато украсена зала на голям замък. „Не замък — помисли си тя внезапно, — а дворец.“ Изглеждаше наскоро декориран, необитаван до този момент.

— Къде съм? — попита Джихан.

— Какво значение има?

Тя отново огледа помещението и попита:

— На кого принадлежи това?

— На президента на Сирия. — Той замълча, после добави: — На вашия президент, Джихан.

— Аз съм германска гражданка. Нямате право да ме задържате.

Двамата мъже си размениха усмивки. След това господин Омари постави мобилния си телефон на малката декоративна масичка до стола ѝ.

— Обадете се на вашия посланик, Джихан. Или още по-добре — добави той, — защо не се обадите на френската полиция? Сигурен съм, че те ще пристигнат след една-две минути.

Тя остана неподвижна.

— Обадете им се — настоя Омари. — Спешният номер във Франция е 112. След това наберете 17 за полицията.

Джихан посегна към телефона, но преди да успее да го хване, палката се стовари като ковашки чук върху опакоето на ръката ѝ. Тя моментално се сви на две и стисна премазаната си ръка, сякаш беше птица със счупено крило. Тогава палката се стовари върху тила ѝ и Джихан се свлече на пода. Тя остана да лежи там, свита на топка, неспособна да помръдне, нито да издаде някакъв друг звук, освен да стене от болка. „Значи тук ще умра — помисли си Джихан. — В двореца на управника в чужда страна.“ Тя зачака следващия удар, но той не дойде. Вместо това, господин Омари я сграбчи за косата и обърна лицето ѝ към своето.

— Ако бяхме в Сирия — каза той, — щяхме да разполагаме с много приспособления, за да ви накараме да говорите. Но тук имаме само това — добави Омари, като размаха гумената палка. — Може да

отнеме известно време и със сигурност, когато свърша, няма да сте много за гледане, но ще проговорите, Джихан. Всички проговарят.

За момент тя не бе в състояние да каже нещо. После най-сетне възвърна способността си да говори.

— Какво искате да знаете?

— Искам да знам за кого работите.

— Работя за Уалид ал Сидики в Банка Вебер АД в Линц, Австрия.

Палката се стовари върху едната ѝ скула и сякаш я ослепи.

— Кой ви следеше тази сутрин до хотела в Женева?

— Не знаех, че съм била следена.

Този път палката се стовари отстрани на врата ѝ. Тя въобще нямаше да се изненада да види главата ѝ да се търкаля по мраморния под на управника.

— Лъжете, Джихан.

— Не лъжа! Моля ви — рече умолително, — не ме удряйте пак.

Омари все още стискаше косата ѝ. Лицето му бе зачервено от гняв и напрежение.

— Ще ви задам един прост въпрос, Джихан. Повярвайте ми, като ви казвам, че знам отговора на този въпрос. Ако ми кажете истината, нищо няма да ви се случи. Но ако ме излъжете, когато приключа, няма да е останало много от вас. — Той разтърси силно главата ѝ. — Разбрахте ли ме, Джихан?

— Да.

— Кажете ми къде сте родена.

— В Сирия.

— Къде в Сирия, Джихан?

— В Хама — отговори тя. — Родена съм в Хама.

— Как се казваше баща ви?

— Ибрахим Наваз.

— Той беше ли член на Мюсюлманското братство?

— Да.

— По време на въстанието в Хама през февруари 1982 година ли беше убит?

— Не — отвърна тя. — Беше убит от режима през 1982 година заедно с братята ми и майка ми.

Очевидно господин Омари не се интересуваше от заяждане с миналото.

— Но не и вие — отбеляза той.

— Не — каза тя. — Аз оцелях.

— Защо не казахте всичко това на господин Ал Сидики, когато ви е наел на работа в Банка Вебер?

— Какво имате предвид?

— Не си играйте с мен, Джихан.

— Не го правя — отговори тя.

— Казахте ли на господин Ал Сидики, че сте родена в Хама?

— Да.

— Казахте ли му, че семейството ви е било убито по време на въстанието?

— Да.

— Казахте ли му, че баща ви е бил от Мюсюлманските братя?

— Разбира се — отвърна Джихан. — Казах всичко на господин Ал Сидики.

* * *

Бяха нужни четири опита, преди Уалид ал Сидики най-накрая да вдигне телефона си. В продължение на няколко секунди той не каза нищо, а червената светлинка пулсираше като нервно сърце на компютърния екран на Габриел. След това Уалид попита на арабски:

— Кой е?

— Обаждам се във връзка с проблем с една от вашите сметки — каза спокойно Алон. — Всъщност с множество ваши сметки.

— За какво говорите?

— Ако бях на ваше място, Уалид, щях да се обадя на Денис Кейхил в банка „Трейд Уиндс“ на Каймановите острови и да го попитам за някаква скорошна активност по отношение на сметките на „Ел Икс Ар Инвестмънтс“. И като говорим за това, щях да се обадя на Жерар Беренже — мъжа, с когото преди малко се срещнахте в „Сосиете Женерал“. И след това искам да ми се обадите. Имате пет минути. Побързайте, Уалид. Не ме карайте да чакам.

Габриел прекъсна връзката и остави телефона.

— Това би трябвало да привлече вниманието му — каза Ели Лавон.

Алон погледна екрана на компютъра и се усмихна. Вече го бе направило.

* * *

Ал Сидики се обади в „Трейд Уиндс“ и в „Сосиете Женерал“. После се обади в Обединена швейцарска банка, „Креди Сюис“, Центрум Банк в Лихтенщайн и във Фърст Гълф Банк в Дубай. От всяка от тези институции той получи една и съща информация. И накрая с десет минути закъснение Ал Сидики позвъни на Габриел.

— Никога няма да се измъкнете безнаказано — каза той.

— Вече съм се измъкнал.

— Какво сте направили?

— Аз нищо не съм направил, Уалид. Вие сте този, който отмъкна парите на управника.

— Какво искате да кажете?

— Мисля, че трябва да направите още едно телефонно обаждане, Уалид.

— Къде?

Алон му каза. После прекъсна връзката и усили звука на компютъра. Десет секунди по-късно един телефон зазвъня в Трансарабската банка в Цюрих.

Горна Савоя, Франция

Те ѝ донесоха купа с ледена вода за ръката ѝ. Купата бе голяма и сребърна; ръката ѝ беше окървавена и подута. Шокът от студа притъпи до голяма степен болката, но не и яростта, която я изгаряше. Хора като Омари ѝ бяха отнели всичко: нейното семейство, живота ѝ, родния ѝ град. Сега най-сетне имаше възможност да се изправи срещу него. И може би, помисли си тя, да го победи.

— Цигара? — попита той и тя отговори утвърдително. Щеше да приеме още един милостив жест от убиеца. Омари постави една цигара „Марлборо“ между разтворените ѝ устни и я запали. Тя си дръпна от нея, после несръчно я пое с лявата си ръка.

— Удобно ли се чувствате, Джихан?

Тя извади красноречиво дясната си ръка от ледената вода, но не каза нищо.

— Това нямаше да се случи, ако ми бяхте казали истината.

— Вие не ми дадохте голяма възможност.

— Сега ви я давам.

Джихан реши да действа бавно, напук на неговата припряност. Тя дръпна отново от цигарата и издиша облак дим към богато украсения таван на управника.

— И ако ви кажа каквото знам, после какво?

— Ще бъдете свободна да си отидете.

— Къде да отида?

— Това вие ще решите.

Джихан бавно върна ръката си във водата.

— Извинете, господин Омари — каза тя, — но както се досещате, аз не хващам голяма вяра на това, което казвате.

— Тогава предполагам, че нямам друг избор, освен да счупя и другата ви ръка. — Още една жестока усмивка. — После ще счупя ребрата ви и всички кости на лицето ви.

— Какво искате от мен? — попита Джихан след малко.

— Искам да ми кажете всичко, което знаете за Уалид ал Сидики.

— Той е роден в Сирия. Спечелил е много пари и е купил дял от малка частна банка в Линц.

— Знаете ли защо е купил банката?

— Използва я като платформа за инвестиране на пари и укриване на активи на могъщи клиенти от Близкия изток.

— Знаете ли имената на някои от тях?

— Само на един — отговори тя, оглеждайки красноречиво стаята.

— Как научихте самоличността на клиента?

— Господин Ал Сидики ми я каза.

— Защо ще ви казва такова нещо?

— Предполагам, че искаше да ме впечатли.

— Знаете ли къде са инвестирани парите?

— В Цюрих, Лихтенщайн, Хонконг, Дубай — на всички обичайни места.

— Ами номерата на банковите сметки? И тях ли знаете?

— Не — отговори Джихан, като поклати глава. — Само господин Ал Сидики знае номерата на сметките. — Тя сложи ръка на сърцето си. — Той носи информацията тук, в черно кожено тефтерче.

* * *

В същия момент човекът, който бе в центъра на забележителния разказ на Джихан, седеше сам на задната седалка на колата си и обмисляше следващия си ход или, както Кристофър Келър щеше да отбележи по-късно, се опитваше да реши как да се самоубие колкото може по-безболезнено. Накрая Ал Сидики позвъни на Алон и капитулира.

— Кой сте вие? — попита той.

— Ще го разберете съвсем скоро.

— Какво искате от мен?

— Искам да се обадите на Кемел ал Фарук и да му кажете как сте успели да изгубите 8 милиарда долара от парите на управника. После искам да му кажете как значителна част от тези активи са се озовали в сметка на ваше име.

— А след това?

— Ще ви предложи една невероятна възможност за инвестиция — отвърна Габриел. — Това е предложение, което не може да си позволите да откажете, шанс, който се пада веднъж в живота, да спечелите много пари за много кратко време. Чувате ли, Уалид? Привлякох ли цялото ви внимание сега?

* * *

Господин Омари тъкмо се канеше да попита Джихан за естеството на връзката ѝ с Уалид ал Сидики, когато телефонът му завибрира тихо. Той слуша една минута мълчаливо, изсумтя и прекрати разговора. После кимна към младия си шофьор и съучастник, който нахлузи черната качулка на главата на Джихан и я поведе по стълбите към килията ѝ. Те я оставиха там в непрогледен мрак с пулсираща от болка ръка и измъчвана от страх. Може би тя вече беше мъртва. Или може би, помисли си Джихан, в крайна сметка ги беше победила.

Анси, Франция

Габриел и Ели Лавон предприеха едно последно съвместно пътуване — Алон бе зад волана, Лавон — на пасажерската седалка до него, изнервен и притеснен, както обикновено. Те се отправиха на запад, пресичайки френската граница, после — на юг през провинция Горна Савоя към град Анси. Когато пристигнаха, беше почти привечер; Габриел остави Ели близо до префектурата и паркира колата до църквата „Свети Франциск Салски“. Красивата бяла сграда на брега на река Тю му напомни за църквата „Сан Себастиано“ във Венеция. Той надникна вътре, чудейки се дали ще види някой реставратор да стои сам пред творба на Веронезе, а след това отиде до близкото кафене, наречено Бар „Савоя“. Заведението бе съвсем обикновено, с просто меню и няколко маси, подредени под тента в цвят бордо. На една от масите седеше Кристофър Келър. Той отново носеше пицната руса перука и очилата със синкави стъкла на Питър Рътлидж — умения крадец на предмети на изкуството, който никога не бе съществувал. Габриел седна срещу него, сложи своя блекбъри на масата и когато сервитьорът най-сетне дойде, си поръча едно кафе еспreso.

— Трябва да призная — каза Келър след малко, — че не очаквах тази операция да свърши по този начин.

— А ти как се надяваше да свърши, Кристофър?

— Като намериш картината на Караваджо, разбира се.

— Не можем да имаме всичко. Освен това аз открих нещо много по-добро от Караваджо. И също така по-ценно.

— Джихан?

Алон кимна утвърдително.

— Момичето, струващо осем милиарда долара — промърмори Келър.

— Осем милиарда и двеста хиляди милиона — поправи го Габриел. — Но кой ти брой?

— Нямах ли някакви колебания?

— За какво?

— Да сключиш сделката.

— Никакви.

Точно тогава Ели Лавон мина край тях и се присъедини към Яков в съседното кафене. Михаил и Йоси бяха паркирали в една тясна уличка на име „Грьонет“. Одет наблюдаваше колата от една маса в задължителното заведение за дюнери.

— Те са добри момчета — каза Келър, като огледа площада. — Всички до един. Вината не е тяхна. Ти проведе добра операция в Линц, Габриел. Нещо трябва да се е объркало накрая.

В отговор Алон само погледна своето блекбъри.

— Къде е той? — попита Кристофър.

— На километър и половина северно от града и приближава.

— Мисля, че това ще ми достави удоволствие.

— Нещо ми подсказва, че Уалид няма да се чувства по същия начин.

Габриел върна блекбърито на масата, погледна Келър и се усмихна.

— Съжалявам, че те забърках във всичко това — каза той.

— Всъщност аз не бих го пропуснал за нищо на света.

— Може би все пак има надежда за теб, Кристофър. Този път ти действително успя да не убиеш никого.

— Сигурен ли си, че не сме убили някого?

— Все още не.

Алон отново погледна екрана на блекбърито. Мигащата червена светлинка се бе преместила в пределите на Анси.

— Все още ли се движи в нашата посока? — поинтересува се Келър.

Габриел кимна утвърдително.

— Може би трябва да ме оставиш аз да водя преговорите.

— Защо да го правя?

— Защото може да не е добра идея да им позволиш да видят лицето ти. В крайна сметка — добави Келър — до този момент те не знаят, че Службата е замесена по някакъв начин.

— Освен ако не са изтръгнали информацията от Джихан.

Келър запази мълчание.

— Оценявам предложението ти, Кристофър, но това е нещо, което трябва да свърша сам. Нещо повече — добави Габриел, — искам

Малкия касапин и неговите поддръжници да знаят, че аз стоя зад операцията. Нещо ми подсказва, че това ще улесни работата ми, когато поема управлението на Службата.

— Наистина ли ще го направиш?

— Нямам кой знае какъв избор по въпроса.

— Всички ние избираме живота, който водим. — Келър замълча, после добави: — Дори и аз.

Алон не отговори нищо и между тях се възцари тишина.

— Моето предложение все още е в сила — каза той накрая.

— Да работя за теб в Службата ли?

— Не — отвърна Габриел. — Може да работиш за Греъм Сиймор в МИ-6. Той ще ти даде нова самоличност, нов живот. Можеш да се върнеш у дома. И най-важното: можеш да кажеш на родителите си, че още си жив. Това, което си им причинил, е ужасно. Ако не те харесвах толкова много, щях да си помисля, че си истински...

— Мислиш ли, че може да стане? — прекъсна го с въпрос Келър.

— Кое?

— Аз да бъда служител на МИ-6.

— Защо да не стане?

— Харесва ми да живея в Корсика.

— Тогава си запази вилата там.

— Заплащането няма да е чак толкова добро.

— Така е — съгласи се Алон, — но ти вече имаш достатъчно много пари.

— Това ще бъде голяма промяна.

— Понякога промяната е хубаво нещо.

Келър се замисли за миг.

— Знаеш ли, никога не ми е доставяло удоволствие да убивам хора. Това е просто нещо, в което съм добър.

— Знам точно как се чувстваш, Кристофър. — Габриел отново погледна екрана на блекбърито си.

— Къде е той?

— Близо — отвърна Алон. — Много близо.

— Къде? — повтори въпроса си Келър.

Габриел кимна към улица „Грьонет“.

— Ето там.

Анси, Франция

Беше същият мерцедес, с който бе отишъл на срещата си в „Сосиете Женерал“, каран от същия парижки агент на сирийското разузнаване. Михаил се шмугна на задната седалка и с пистолет, насочен към гърба на шофьора, извърши щателно и агресивно претърсване на Уалид ал Сидики. Когато приключи, двамата слязоха от колата и останаха да стоят на тротоара, докато тя се отдалечи по улицата. След това Михаил съпроводи Ал Сидики през празния църковен площад и го настани на масата в Бар „Савоя“, на която седяха Габриел и Келър. Сириецът не изглеждаше особено добре, но това не бе изненадващо. Банкерите, които губеха 8 милиарда за един следобед, рядко изглеждаха добре.

— Уалид — каза весело Алон. — Добре е, че дойдохте. Съжалявам, че ви накарах да биете целия път дотук, но тези неща се уреждат най-добре на четири очи.

— Къде са парите?

— Къде е моето момиче?

— Не знам.

— Грешен отговор.

— Това е истината.

— Дайте ми телефона си.

Сирийският banker му го подаде. Габриел влезе в директорията на последните обаждания и видя номерата, които Ал Сидики трескаво бе набирал, след като бе открил, че осем милиарда долара, принадлежащи на управника на Сирия, внезапно са изчезнали.

— Кой от тях? — попита Алон.

— Този — отговори bankerът, като докосна екрана.

— Кой ще вдигне?

— Един господин, чиято фамилия е Омари.

— Какво работи този господин?

— Той е от Мухабарат.

— Наранил ли я е?

— Опасявам се, че той прави именно това.

Габриел набра номера. Две иззвънявания, след което се чу мъжки глас.

— Господин Омари, предполагам?

— Кой се обажда?

— Казвам се Габриел Алон. Може би сте чували за мен.

Настъпи мълчание.

— Ще приема това за „да“ — каза Габриел. — Сега бъдете така любезен да дадете за малко телефона на Джихан. Искам да се уверя, че наистина я държите.

Последва кратко мълчание. Алон чу гласа на Джихан.

— Аз съм — каза само тя.

— Къде сте?

— Не съм сигурна.

— Те нараниха ли ви?

— Не беше толкова зле.

— Останете с мен, Джихан. Почти сте у дома.

Телефонът премина отново в ръцете на господин Омари.

— Къде искате да отидем? — попита той.

— На улица „Грьонет“ в центъра на Анси. Близо до църквата има заведение, наречено „Ше Лиз“. Паркирайте отпред и чакайте да ви се обадя. И да не сте посмели да я докоснете отново. Ако го направите, ще посветя целия си живот на това да ви намеря и да ви убия. Казвам го просто за да сте наясно.

Габриел прекъсна връзката и върна телефона на Ал Сидики.

— Помислих си, че ми изглеждате познат — каза сириецът. После погледна към Келър и добави: — Той също. Всъщност той много прилича на човека, който се опитваше да продаде откраднатата картина на Ван Гог в Париж преди няколко седмици.

— И вие бяхте достатъчно глупав да я купите. Но не се притеснявайте — добави Алон, — тя не беше истинската.

— А Европейската бизнес инициатива в Лондон? Предполагам, че и тя е била инсценировка.

Габриел не каза нищо.

— Моите комплименти, Алон. Винаги съм чувал, че имате творческа жилка.

— Колко притежавате, Уалид?

— Картини ли?

Габриел кимна утвърдително.

Достатъчно, за да напълня малък музей.

— Достатъчно, за да се запази начинът на живот, който управляващата фамилия е свикнала да води — каза студено Алон. — Просто за застраховка, в случай че някой открие банковите сметки.

— Да — каза сириецът. — За всеки случай.

— Къде са картините сега?

— На разни места — отговори Ал Сидики. — Основно в банкови трезори.

— А тази на Караваджо?

— Не знам къде е.

Габриел се наведе заплашително през масата.

— Аз се смятам за разумен човек, Уалид, но моят приятел, господин Бартоломю, е известен със своя сприхав характер. Той също така е един от малкото хора в света, които са по-опасни от мен, така че сега не е време да се правите на интересен.

— Казвам ви истината, Алон. Не знам къде е картината на Караваджо.

— Кой беше последният й притежател?

— Трудно е да се каже. Но ако трябва да гадая, това беше Джек Брадшоу.

— Заради което сте го убили.

— Аз? — Ал Сидики поклати отрицателно глава. — Аз нямам нищо общо със смъртта на Брадшоу. Защо да го убивам? Той беше единствената ми връзка с непочтената част от света на изкуството. Планирах да го използвам да продаде картините, ако някога ми потрябваше бързо да се сдобия с пари в брой.

— Тогава кой го уби?

— Господин Омари.

— Защо един среден служител на Мухабарат ще убива някой като Джек Брадшоу?

— Защото му бе заповядано.

— От кого?

— От президента на Сирия, разбира се.

* * *

Габриел не искаше Джихан да остава в ръцете на убийците нито минута повече, отколкото бе необходимо, но сега нямаше връщане назад — трябваше да знае. И така, докато вечерният мрак се сгъстяваше около тях и камбаните на църквата огласиха площада, той слушаше търпеливо, докато банкерът обясняваше, че никога не са имали намерение картината на Караваджо да бъде използвана като резерв за получаване на пари в брой от подземния свят. След като се реставрира, тя трябвало да бъде внесена контрабандно в Сирия и да бъде окачена в един от дворците на управника. И когато картината изчезнала, владетелят изпаднал в необузdana ярост. После той наредил на господин Омари — уважаван офицер от Мухабарат и доверен бивш бодигард на баща му, да открие къде е отишла картината. Омари започнал своето издирване в дома на Джак Брадшоу край езерото Комо.

— Омари ли уби Брадшоу? — попита Алон.

— Да, както и неговия фалшификатор — отвърна Ал Сидики.

— Ами Самир?

— От него вече нямаше полза.

„От теб — също“ — помисли си Габриел. След това попита:

— Къде е картината на Караваджо сега?

— Омари така и не успя да я намери. Тя изчезна. Кой знае? — добави Ал Сидики, като сви рамене. — Може би никога не я е имало.

Точно тогава на улица „Грьонет“ спря един автомобил — черен мерцедес със затъмнени стъкла. Габриел взе мобилния телефон на сирийския банкер и набра номера. Омари веднага вдигна. Алон му каза да даде телефона на Джихан.

— Аз съм — каза тя отново.

— Къде сте? — попита Габриел.

— В кола, паркирана на някаква улица в Анси.

— Има ли наблизо ресторант?

— Да.

— Какво е името на ресторанта?

— „Ше Лиз“.

— Още няколко минути, Джихан. След това ще можете да се върнете у дома.

Линията прекъсна. Алон подаде телефона на Ал Сидики и му каза условията на сделката.

* * *

Те бяха съвсем прости: 8,2 милиарда щатски долара за една жена, минус 50 милиона за покриване на разходите за нейното заселване на ново място и за обезпечаване на сигурността ѝ до края на живота ѝ. Ал Сидики се съгласи, без да се пазари и увърта. Честно казано, той бе удивен от щедростта на предложението.

— Къде искате да преведа парите? — попита Габриел.

— В Газпромбанк в Москва.

— Номер на сметката?

Сириецът подаде на Алон листче с написания на него номер. Габриел го препрати на булевард „Цар Саул“ и инструктира Узи Навот да натисне бутона за втори път. Процедурата отне само десет секунди. После парите вече ги нямаше.

— Обадете се на вашия човек в Газпромбанк — каза Алон. — Той ще ви каже, че активите на банката току-що са се увеличили с доста голяма сума.

В Москва беше полунощ, но познатият на Ал Сидики беше на бюрото си в очакване на обаждането. Габриел долови вълнението в гласа му, който се чуваше от телефона на сириец. Той се зачуди каква ли част от парите руският президент щеше да вземе, преди Ал Сидики да успее да ги прехвърли в по-надеждни банки.

— Доволен ли сте? — попита Алон.

— Много впечатляващо — отвърна bankerът.

— Спестете ми комплиментите си, Уалид. Просто се обадете на господин Омари и му кажете да отвори проклетата врата.

* * *

След половин минута вратата се отвори и един крак, обут в елегантна дамска обувка, стъпи на улицата. След това тя се появи като в мъгла, със слънчевите очила на филмова звезда, прикриващи синините по лицето ѝ, и чанта през рамо. Габриел забеляза, че тя бе праметната на лявото ѝ рамо, защото дясната ѝ ръка беше твърде дебело бинтована, за да може да я използва. Джихан тръгна през църковния площад, потраквайки с токчета по паважа, но Михаил бързо я отведе до чакащата кола и тя изчезна от погледа. Миг по-късно Ал Сидики зае мястото си в мерцедеса и също замина, оставяйки Алон и Келър сами в кафенето.

— Мислиш ли, че в МИ-6 провеждат такива операции? — попита Келър.

— Само когато сме замесени ние.

— Не съжаляваш ли?

— За какво, Кристофър?

— Осем милиарда долара за живота на един-единствен човек.

— Не — отвърна с усмивка Габриел. — Това е най-добрата сделка, която съм сключвал.

ПЕТА ЧАСТ
ЕДИН ПОСЛЕДЕН ПРОЗОРЕЦ

Венеция

През следващите девет дни светът на изкуството се въртеше гладко на своята позлатена ос в блажено неведение за изгубените съкровища, които скоро щяха да потекат към него. След това, в един зноен следобед в началото на август, административният директор на националния музей „Винсент ван Гог“ обяви, че картината „Слънчогледи“ — маслени бои върху платно, 95 x 73 см, отново е у дома. Той отказа да съобщи точно къде е бил намерен липсващият шедьовър, макар че по-късно щеше да излезе наяве, че картината е била оставена в една хотелска стая в Амстердам. Тя изобщо не бе пострадала по време на продължителния си престой в плен. По думите на директора, картината дори изглеждаше по-добре, отколкото по времето, когато била открадната. Шефът на холандската полиция публично си приписа заслугите за нейното връщане, въпреки че нямаше нищо общо с това. Джулиан Ишърууд, председател на Комитета за защита на изкуството, направи хиперболично изявление в Лондон, като нарече събитието „велик ден за цялото човечество и всичко достойно и красиво в този свят“. Същата вечер той бе забелязан на обичайната си маса в ресторант „Грийнс“ в компанията на Аманда Клифтън от „Сотбис“. Всички присъстващи по-късно щяха да кажат, че лицето ѝ е изразявало възхищение. Според думите им Оливър Димбълби изгарял от ревност.

Само Джулиан Ишърууд — тайният помощник на шпиони, и по-специално на един шпионин, знаеше, че ще се появят още съкровища. Измина още една седмица — достатъчно дълго време, както се каза по-късно, за да премине еуфорията около „Слънчогледи“. След това, в една кремава сграда в центъра на Рим, генерал Чезаре Ферари от Арт отряда представи три отдавна изчезнали картини, които сега бяха намерени: „Светото семейство“ на Пармиджанино, „Млади жени на село“ на Реноар и „Портрет на жена“ на Климт. Но генералът не бе приключил. Той обяви също, че са открити „Плажът в Пурвил“ на Моне и „Жена с ветрило“ на Модилиани, заедно с творби на Матис,

Дега, Пикасо, Рембранд, Сезан, Делакроа, както и произведение, което може да е, или да не е на Тициан.

Пресконференцията бе проведена с целия хъс и драматизъм, с които бе известен генерал Ферари, и все пак тя бе най-забележителна с това, което не каза италианският детектив, издирващ произведения на изкуството — къде и как беше намерена всяка отделна творба. Той намекна, че съществува голяма и много сложно организирана мрежа от крадци, контрабандисти и укриватели на крадени вещи и подсказа, че ще се появят още картини. След това, криейки се зад продължаващото разследване, генералът тръгна към вратата, спирайки, колкото да се справи със задължителния въпрос за перспективите да бъде намерена цел номер едно на Арт отряда — „Рождество Христово със свети Франциск и свети Лаврентий“ на Караваджо.

— Човек мрази да използва думата никога — каза той печално и след това излезе.

Събитията в Амстердам и Рим бяха в рязък контраст с новините от Австрия, където властите се опитваха да решат различен вид загадка: изчезването на двама души — мъж в началото на петдесетте години и жена на тридесет и девет, от древния крайдунавски търговски град Линц. Мъжът беше Уалид ал Сидики, миноритарен партньор в малка частна банка. Жената беше Джихан Наваз, акаунт мениджърът на банката. Фактът, че двамата имаха сирийски произход, както и действията на Джихан в деня на изчезването ѝ, породиха спекулации за извършени измами. Според властите тя бе пътувала от Линц до Женева, където охранителните камери на хотел „Метропол“ я бяха заснели да влиза в стаята на Кемел ал Фарук — заместник-министър на външните работи на Сирия и близък сътрудник и съветник на президента на страната. Това неминуемо доведе до предположението, че госпожица Наваз е агент на правителството на Сирия, нещо повече: едно някога реномирано немско списание публикува дълга статия, в която я обвиняваше, че е шпионин на сирийското разузнаване. Публикацията претърпя фиаско два дни по-късно, когато един роднина от Хамбург призна, че германският имиграционен формуляр на изчезналата жена не е попълнен съвсем точно. Тя не била родена в Дамаск, както било заявено преди това, а в град Хама, където през февруари 1982 г. силите на режима били изклали цялото ѝ семейство.

„Джихан Наваз не е агент на режима — заяви роднината ѝ, — а негов яростен противник.“

Разкритието бързо породило хипотезата, че Джихан Наваз работила не за сирийското правителство, а за някоя западна разузнавателна служба. Теорията набра сила, когато в пресата постепенно изтекоха допълнителни биографични данни за изчезналия ѝ работодател, информация, която предполагаше, че е бил замесен в прикриването и управлението на финансови средства на сирийския управник. После се появи доклад от уважавана фирма за компютърна сигурност относно поредица от финансови трансакции, които била открила по време на рутинно наблюдение на интернет. Изглеждаше, че няколко милиарда долара са били изтеглени от изтъкнати банки по целия свят и прехвърлени на едно място за необичайно кратък период от време. Фирмата така и не успяла да изчисли точния размер на въпросните капитали, нито да определи самоличността на отговорните лица. Обаче тя успяла да открие следи от определен код, разпръснати по целия свят. Всички, които анализираха този код, били шокирани от неговата сложност. По думите им това не била работа на обикновени хакери, а на професионалисти, работещи за някое правителство. Един от експертите го сравнил с компютърния червей „Стъкснет“, който била вкаран в компютърната мрежа на иранската програма за ядрени оръжия.

Точно тогава нежеланата светлина на прожекторите попадна върху разузнавателната служба, чиято щабквартира се помещавала в една анонимна административна сграда в Тел Авив. Експертите виждали там неопровержим потенциал за подобен акт, перфектна връзка между способности и мотив — и за пръв път те били прави. Но никой от тях никога не свързал подозрителното движение на капитали с неотдавнашното намиране на няколко откраднати шедьовъра, нито с мъжа със среден ръст и телосложение — слънцето сред рой малки звезди, който се върнал в една църква във Венеция през третата сряда на август. Дървената платформа на върха на скелето му била точно както я била оставил няколко месеца по-рано: флакони с химикали, памучни тампони, връзка дървени шпакли, увеличителни очила, две мощни халогенни лампи. Той мушна една касета със запис на „Бохеми“ в изцапани с боя портативен стереокасетофон и започнала да работи.

Потапяне, завъртане, изхвърляне... Потапяне, завъртане, изхвърляне...

* * *

Имаше дни, в които гореше от нетърпение да приключи, и дни, в които се надяваше работата му никога да не свършва. Променливото му душевно състояние се проявяваше и пред платното. Понякога той работеше бавно като Веронезе, друг път — с безразсъдната бързина на Винсент ван Гог, сякаш се опитваше да улови същността на своя сюжет, преди тя да избледнее и изчезне. За щастие нямаше свидетели на резките промени в настроението му. Останалите членове на екипа бяха завършили работата си по време на дългото му отсъствие. Той беше сам в храма на друга вяра, на друг народ.

Операцията рядко напускаше мислите му задълго. Той я виждаше в съзнанието си като цикъл от натюрморти, пейзажи, портрети: загиналия шпионин, крадеца на предмети на изкуството, наемния убиец, детето на Хама, пишещо името му върху повърхността на езерото. Младата жена за осем милиарда долара... Габриел нито веднъж не съжали за решението си да се откаже от парите в замяна на свободата ѝ. Парите можеха да се спечелят и загубят, можеха да бъдат намерени и замразени. Но Джихан Наваз — единственият оцелял член на едно избито семейство, бе незаменима. Тя бе оригинал. Тя беше шедьовър.

Беше планирано църквата „Сан Себастиано“ да бъде отворена отново за посещение на първи октомври, което означаваше, че Габриел нямаше друг избор, освен да работи без прекъсване от сутрин до здрач. През повечето дни Франческо Тиеполо се отбиваше по обяд с торбичка кифлички и термос с прясно кафе. Ако беше във великодушно настроение, Алон му позволяваше да порисува малко, но повечето дни италианецът просто надзърташе над рамото му и го молеше да работи по-бързо. Освен това той неизменно разпитваше деликатно Габриел за плановете му за бъдещето.

— На път сме да получим поръчка за нещо хубаво — каза Франческо един следобед, докато в града вилнееше гръмотевична буря. — За нещо значимо.

— Колко значимо? — попита Алон.

— Нямам право да ти кажа.

— Църква ли е или училище?

— Църква — отговори Тиеполо. — И в олтарната картина се съдържа твоето име.

Габриел се усмихна и продължи да рисува мълчаливо.

— Не се ли изкушаваш поне?

— Време е да се прибера вкъщи, Франческо.

— Това е твоят дом — отговори Тиеполо. — Трябва да отгледаш децата си тук, във Венеция. А когато умреш, ще те погребем под някой кипарис в гробището на църквата „Сан Микеле“.

— Не съм толкова стар, Франческо.

— Не си и толкова млад.

— Нямах ли си някое по-добро занимание? — попита Алон, като прехвърли четката от дясната в лявата си ръка.

— Не — отвърна с усмивка Тиеполо. — Кое занимание би било по-хубаво от това да те гледам как рисуваш?

Дните бяха все още топли и въздухът бе натезал от влага, но вечерният бриз от лагуната правеше града поносим. Габриел вземаше Киара от офиса ѝ и я водеше на вечеря. До средата на септември тя бе влязла в шестия месец и вече бе невъзможно да се опази в тайна бременността ѝ от останалата част на малката, но бърлива еврейска общност във Венеция. Според Алон тя никога не бе изглеждала толкова красива. Кожата ѝ блестеше, очите ѝ искряха като златен прах и дори когато се чувстваше неразположена, Киара сякаш не бе способна на друго, освен да се усмихва широко. Тя беше планирац човек по природа, човек, който винаги изготвя списъци, и всяка вечер по време на вечеря не спираше да говори за всички неща, които трябваше да направят. Те бяха решили да останат във Венеция до последната седмица на октомври или най-късно до първата седмица на ноември. След това щяха да се върнат в Йерусалим, за да подготвят апартамента на улица „Наркис“ за раждането на децата.

— Те ще имат нужда от имена, нали знаеш — каза Габриел една вечер, докато се разхождаха по здрач по крайбрежната алея „Дзатере“.

— Майка ти е имала хубаво име.

— Така е — отвърна той, — но Ирене не е много подходящо име за момче.

— Тогава може би трябва да кръстим момичето Ирене.

— Добра идея.

— А момчето?

Габриел остана мълчалив. Беше твърде рано да започнат да избират име за момчето.

— Тази сутрин говорих с Ари — каза Киара след малко. — Както можеш да предположиш, той очаква с нетърпение да се върнем у дома.

— Каза ли му, че трябва първо да завърша картината на Веронезе?

— Казах му.

— И?

— Ари не разбира защо една олтарна картина трябва да ви държи разделени в момент като този.

— Защото тази олтарна картина може да е последната, която ще реставрирам.

— Може би — каза Киара.

Те продължиха да вървят, потънали в мълчание. После Алон попита:

— Как ти звучеше?

— Ари ли?

Той кимна утвърдително.

— Всъщност не много добре. — Тя го погледна сериозно и попита: — Знаеш ли нещо, което аз не знам?

— Синядората ми каза, че не му остава много време.

— Каза ли ти нещо друго, което трябва да знам?

— Да — отвърна Габриел. — Каза ми, че краят му приближава.

Настъпи краят на септември, а Алон безнадеждно изоставаше от графика. Тиеполо любезно му предложи малка отсрочка, но Габриел упорито отказа — не искаше последната реставрация в любимия му град на водата и картините да бъде запомнена единствено защото не е успял да я завърши в рамките на определения срок. И така той се барикадира в църквата, без да отвлича с нищо вниманието си, и работеше с енергия и бързина, които не бе смятал за възможни. Алон ретушира Дева Мария и Младенеца за един ден и следобеда на последния ден възстанови лицето на едно къдрокосо ангелче, което се взираше от един небесен облак към земните страдания долу. Ангелчето приличаше твърде много на Дани и както работеше, Габриел тихо

заплака. Когато приключи, той избърса четките и лицето си и застана неподвижно пред извисяващото се платно с ръка на брадичката, леко наклонил глава на една страна.

— Готова ли е? — попита Франческо Тиеполо, който го наблюдаваше от основата на скелето.

— Да — отвърна Алон. — Мисля, че е готова.

59.

Венеция

В северозападния ъгъл на Кампо ди Гето Нуово има малък семпъл паметник на евреите от Венеция, които през декември 1943 г. били арестувани, депортирани в концентрационни лагери и убити в Аушвиц. Генерал Чезаре Ферари стоеше пред него, когато Габриел се появи на площада в шест и половина вечерта. Осакатената му дясна ръка бе пъхната в джоба на панталоните му. Суровият му поглед изглеждаше по-неодобрителен от обикновено.

— Никога не съм знаел, че се е случило тук, във Венеция — каза той, след като Алон се присъедини към него. — Полицейската хайка в Рим е била различна. Римската е била прекалено голяма, за да бъде забравена някога. Но тук... — Ферари огледа спокойния площад. — Това изглежда невъзможно.

Габриел не каза нищо. Генералът пристъпи бавно напред и прокара осакатената си ръка върху една от седемте барелефни плочи.

— Откъде са ги взели? — попита той.

— От ей там — отговори Алон.

Той посочи към триетажната сграда вдясно от тях. Надписът върху табелата над вратата гласеше *Casa israelitica di riposo*. Това беше старчески дом за възрастни членове на общността.

— Когато хайката най-накрая се провела — каза след малко Габриел, — повечето от оцелелите венециански евреи се били укрили. Единствените, които били останали в града, били старците и болните. Те били измъкнати от леглата им от германците и техните италиански помощници.

— Сега колко живеят там? — попита генералът.

— Около десетина души.

— Не са много.

— Няма много останали.

Ферари погледна отново паметника.

— Не знам защо живеете в такова място.

— Аз не живея тук — каза Алон, после попита генерала защо е дошъл отново във Венеция.

— Трябваше да свърша малко работа в тукашното седалище на Арт отряда. Искях също така да присъствам на отварянето за посещение на църквата „Сан Себастиано“. — Генералът замълча, после добави: — Чух, че картината на главния олтар изглежда поразително. Очевидно сте успели да я завършите.

— С няколко часа по-рано.

— *Мазел тов*^[1].

— *Grazie*^[2].

— А сега? — попита Ферари. — Какви са плановете ви?

— Ще прекарам следващия месец, като се опитвам да бъда възможно най-добрият съпруг. После ще се върна у дома.

— Децата скоро ще се появят, нали?

— Да, скоро — отвърна Габриел.

— Като баща на пет деца, мога да ви уверя, че след това животът ви никога няма да бъде същият.

В далечния ъгъл на площада вратата на управата на еврейската общност се отвори и Киара се появи в сенките. Тя погледна към Габриел и след това се скри отново във входа на музея на гетото. Генералът, изглежда, не я забеляза; той гледаше намръщено към зелената метална караулка, в която един униформен карабинер седеше зад бронираното стъкло.

— Срамота е, че трябва да има охранителен пост насред такова красиво място.

— Боя се, че това си върви с територията.

— Защо е тази вечна омраза? — попита Ферари и бавно поклати глава. — Защо никога не свършва?

— Вие ми кажете.

Като не получи никакъв отговор, Алон отново попита генерала защо е дошъл във Венеция.

— Аз търся нещо от дълго време — каза италианецът — и се надявах, че вие може да ми помогнете да го намеря.

— Опитах се — отвърна Габриел, — но то, изглежда, се изплъзна между пръстите ми.

— Чух, че всъщност сте били доста близо. — Ферари сниши глас и добави: — По-близо, отколкото сте предполагали.

— Как научихте това?

— По обичайния начин. — Генералът го погледна сериозно и попита: — Има ли някакъв шанс да се съгласите да отговорите на някои въпроси за операцията, преди да напуснете страната?

— Какво искате да знаете?

— Всичко, което се случи, след като откраднахте „Слънчогледи“.

— Аз не откраднах картината. Взех я назаем по предложение на командира на Арт отряда. И така, отговорът ми е „не“ — добави Габриел, като поклати глава. — Няма да се явявам на никакви разпити сега или когато и да е в бъдеще.

— Тогава вместо това, бихме могли спокойно да обменим малко информация.

— Опасявам се, че моята информация е класифицирана.

— Това е добре — каза с усмивка Ферари, — защото и моята е такава.

* * *

Двамата пресякоха площада и седнаха в кашерния ресторант до читалището, където си поделиха бутилка бяло вино „Пино Гриджо“, докато тъмнината се сгъстяваше около тях. Като начало Габриел накара генерала да се закълне, че ще мълчи и го заплаши със санкции, ако наруши обета за мълчание. След това той му разказа всичко, което се беше случило след последната им среща, като започна със смъртта на Самир Басара в Щутгарт и завърши с откриването на 8 милиарда щатски долара в активи, принадлежащи на сирийския президент, и в крайна сметка с тяхното връщане.

— Предполагам, че това има нещо общо с двамата сирийски банкери, които изчезнаха безследно в Австрия — каза Ферари, когато Алон приключи разказа си.

— Какви сирийски банкери?

— Ще приема това за „да“. — Генералът отпи от виното си. — Значи, Джак Брадшоу е отказал да достави картината на Караваджо, защото сирийците са убили единствената жена, която някога е обичал? Това ли ми казвате?

Габриел бавно кимна и се загледа в двама *йешива*^[3] студенти, които вървяха през площада.

— Сега знам защо ме заклехте да не споменавам името на Брадшоу по време на пресконференцията, която дадох — каза Ферари. — Не сте искали посмъртно името му да бъде опетнено. — Той замълча, после добави: — Искали сте да почива в мир.

— Брадшоу го заслужава.

— Защо?

— Защото са го измъчвали безмилостно и въпреки това не им е казал какво е направил с картината.

— Вярвате ли в изкуплението, Алон?

— Аз съм реставратор — отвърна Габриел.

Генералът се усмихна.

— А картините, които сте открили в женевската безмитна зона? — попита той. — Как ги изнесохте толкова незабележимо от Швейцария?

— С помощта на един приятел.

— Швейцарски приятел ли?

Алон кимна утвърдително.

— Не знаех, че е възможно подобно нещо.

Този път Габриел се усмихна. *Йешива* студентите влязоха в един *сотопортего* и изчезнаха от погледа му. Площадът вече беше пуст, с изключение на две малки деца — момче и момиче, които си подхвърляха топка под зоркия поглед на техните родители.

— Въпросът е — каза Ферари, взирайки се в чашата си с вино — какво е направил Джак Брадшоу с творбата на Караваджо?

— Предполагам, че я е сложил някъде, където е смятал, че никой никога няма да я намери.

— Може би — рече генералът, — но на улицата се носят други слухове.

— Какво сте чули?

— Че я е дал на някого да я пази.

— На някого от мошеническата част на бизнеса?

— Трудно е да се каже. Но както може да се очаква — добави бързо Ферари, — сега други хора я търсят. Което означава, че е наложително ние да я намерим преди тях.

Габриел запази мълчание.

— Не се ли изкушавате поне малко, Алон?

— Моето участие в този случай вече официално приключи.

— Звучи така, сякаш този път наистина го мислите.

— Така е.

Семейството с двете деца тихо си отиде, оставяйки безлюден площада. Дълбоката тишина като че ли обезпокои генерала. Той погледна към светещите прозорци на еврейския старчески дом и бавно поклати глава.

— Не мога да разбера защо сте избрали да живеете в гетото — каза той.

— Това е хубав квартал — отвърна Габриел. — Ако питате мен, той е най-хубавият във Венеция.

---

[1] Поздравления! Честито! (ивр.). — Б.пр. ↑

[2] Благодаря (ит.). — Б.пр. ↑

[3] Студенти от еврейската семинария. — Б.пр. ↑

Венеция

През следващите няколко дни Габриел рядко се отделяше от Киара. Всяка сутрин той ѝ приготвяше закуската. Следобедите прекарваше с нея в управата на еврейската общност. Вечер седеше до кухненския плот и я наглеждаше, докато тя готвеше. Отначало Киара бе очарована от вниманието, но постепенно постоянната му проява на обич започна да ѝ дотяга. Както щеше да каже по-късно, „това беше твърде хубаво, за да е хубаво“. Киара си помисли да попита Франческо Тиеполо дали няма някоя картина за реставриране — някоя малка и не много увредена, — но реши, че е по-добре да направят екскурзия.

— Нищо прекалено екстравагантно — каза тя, — и да е някъде, където не се налага да се пътува със самолет. За два, най-много три дни.

На Габриел му хрумна нещо. Същата вечер той звънна на Кристоф Бител и поиска разрешение да влезе в Швейцария, и Бител, който знаеше много добре причината, поради която неговият нов приятел и съучастник искаше да се върне в Швейцария, се съгласи.

— Може би ще е по-добре да ви посрещна — каза той.

— Надявах се, че ще го кажете.

— Познавате ли района?

— Ни най-малко — излъга Алон.

— Има един хотел извън града, наречен „Алпенблик“. Ще ви чакам там.

И така, рано на следващата сутрин Габриел и Киара напуснаха любимия си град на водата и картините и се отправиха към малката планинска страна на богатството и тайните, която бе изиграла толкова важна роля в живота им. В късния предобед те пресякоха границата при Лугано и поеха на север през Алпите. Във високите проходи фучаха снежни виелици, но когато стигнаха до Интерлакен^[1], слънцето грееше ярко на безоблачното небе. Алон напълни резервоара с газ и след това се отправи нагоре по долината към Гринделвалд. Хотел „Алпенблик“ беше самотна сграда в стил рустик, която се издигаше в

края на града. Габриел остави колата на малкия хотелски паркинг и заедно с Киара се изкачи по стълбите до терасата. Бител пиеше кафе и гледаше нагоре към извисяващите се върхове Мьонх и Айгер. Той се изправи и се здрависа с Алон. После погледна към Киара и се усмихна.

— Със сигурност имате много красиво име, но аз няма да направя грешката да ви питам за него. — Кристоф погледна към Габриел и рече: — Никога не сте ми казвали, че отново ще ставате баща, Алон.

— Всъщност — отвърна Габриел — тя е просто моят дегустатор.

— Съжалявам да чуя това.

Бител седна и махна с ръка, за да отпрати един приближаващ сервитьор. После посочи към подножието на върховете отвъд зелената поляна.

— Вилата е точно там — каза той на Алон. — Мястото е приятно, с хубава гледка, много чисто и удобно.

— Имате бъдеще като агент по недвижими имоти, Бител.

— Предпочитам да защитавам страната си.

— Предполагам, че някъде имате постоянен наблюдателен пост?

— Държим под наем съседната вила — отвърна Бител. — Там имаме двама агенти на пълно работно време, а други периодично отиват и се връщат според необходимостта. Тя не ходи никъде без придружител.

— Някакви съмнителни туристи?

— От сирийски произход ли?

Габриел кимна утвърдително.

— Тук, в Гринделвалд, пристигат всякакви туристи — отговори Кристоф, — така че е малко трудно да се каже. Но досега никой не е ходил в близост до нея.

— Как е настроението ѝ?

— Тя изглежда самотна — каза сериозно Бител. — Охранителите прекарват колкото може повече време с нея, но...

— Но какво, Бител?

Швейцарският полицаи се усмихна тъжно.

— Може и да греша — отвърна той, — но мисля, че тя има нужда от приятел.

Алон се изправи на крака.

— Не мога да ви се отблагодаря за това, че се съгласихте да я приемете, Бител.

— Това е най-малкото, което можехме да направим, за да ви се отплатим, задето разчистихте кашата в женевската безмитна зона. Но трябваше да поискате нашето разрешение, преди да проведете онази операция в хотел „Метропол“.

— Щяхте ли да ми го дадете?

— Разбира се, че не — отвърна Бител. — Което означава, че все още щяхте да разполагате с осем милиарда долара от сирийските пари във вашата банкова сметка.

„Осем милиарда и двеста хиляди милиона — помисли си Габриел, докато вървеше към колата си. — Но кой брой?“

* * *

Алон остави Киара и Бител в хотела и подкара сам през ливадата. Вилата се намираше в края на тесен път. Беше малка спретната постройка от тъмно дърво със стръмен покрив и наредени по протежение на балкона саксии с цветя. Джихан Наваз се показва на него, когато Алон спря на тревясалата алея и изключи двигателя. Беше облечена със сини дънки и дебел вълнен пуловер. Косата ѝ беше подълга и по-светла; пластичният хирург бе променил формата на носа, скулите и брадичката ѝ. Тя не беше много красива, но вече не изглеждаше и обикновена. Миг по-късно, когато изскочи от входната врата, младата жена донесе със себе си лек аромат на рози. Джихан обви ръце около врата му, прегърна го силно и го целуна по двете бузи.

— Мога ли да ви наричам с истинското ви име? — прошепна тя в ухото му.

— Не — отговори той. — Не и тук.

— Колко време може да останете?

— Толкова, колкото искате.

— Елате — каза Джихан, като го хвана за ръката. — Приготвила съм нещо за ядене.

Във вилата беше топло и уютно, но нямаше и следа от доказателство, че лицето, което я обитава, има семейство или някакво минало. Габриел изпита съжаление. Трябваше да я остави на мира.

Уалид ал Сидики щеше все още да управлява парите на най-лошия човек на света и Джихан щеше да си живее спокойно в Линц. И все пак тя бе знаела името на специалния клиент на Ал Сидики, помисли си той. И бе останала в банката по някаква причина.

— Виждала съм това изражение на лицето ви и преди — каза Джихан, като го гледаше внимателно. — Беше в Анси, когато излязох от задната врата на колата. Видях ви да седите в кафенето от другата страна на площада. Изглеждахте... — Тя не довърши мисълта си.

— Как? — попита Алон.

— Виновен — отговори Джихан без миг колебание.

— Аз бях виновен.

— Защо?

— Не трябваше да ви пускам да влезете в онзи хотел.

— Ръката ми зарасна добре — каза тя, като вдигна ръка, сякаш да подкрепи думите си. — И другите ми контузии заздравяха. Пък и те не бяха нищо в сравнение с това, което повечето сирийци преживяха, откакто започна войната. Съжалявам само, че не можах да направя повече.

— Вашата война свърши, Джихан.

— Именно вие ме подтикнахте да се присъединя към сирийския бунт.

— И нашият бунт се провали.

— Вие платихте твърде много, за да ме измъкнете.

— Не бях склонен да водя продължителни преговори — каза Габриел. — Това беше оферта за незабавното ви връщане.

— Искане ми се само да бях видяла лицето на господин Ал Сидики, когато е открил, че сте взели парите.

— Трябва да призная, че страданието му ми достави доста голямо удоволствие — каза Алон, — но в онзи момент единственото лице, което исках да видя, беше вашето.

След тези думи тя се обърна и го въведе в градината. Там на малка маса бяха сервирани кафе и швейцарски шоколади. Джихан седна с лице към вилата, а Габриел — към извисяващия се сив планински масив. След като се настаниха, той я попита за престоя ѝ в Израел.

— Прекарах първите две седмици, заключена в един апартамент в Тел Авив — отвърна тя. — Беше ужасно.

— Правим всичко възможно гостите ни да се чувстват добре дошли.

Джихан се усмихна.

— Ингрид дойде да ме види няколко пъти — каза тя, — но не и вие. Те отказаха да ми кажат къде сте.

— Боя се, че имах да свърша друга работа.

— Друга операция?

— В известен смисъл.

Джихан наля кафе в чашите им.

— Накрая — продължи тя — те ни позволиха да отидем с Ингрид на екскурзия. Отседнахме в един хотел на Голанските възвишения. През нощта чувахме артилерийската стрелба и въздушните удари от другата страна на границата. Единственото, което си мислех всеки път, когато небето се озаряваше от светлина, бе колко хора са били убити.

Алон не направи никакъв коментар.

— Тази сутрин четох във вестниците, че американците отново обмислят военни удари срещу режима.

— И аз го четох.

— Смятате ли, че ще го направят този път?

— Да атакуват силите на режима ли?

Джихан кимна утвърдително. На Габриел не му даде сърце да й каже истината, така че й каза една последна лъжа.

— Да — каза той. — Мисля, че ще го направят.

— А режимът ще падне ли, ако американците извършат нападения срещу него?

— Може би.

— Ако това стане — каза тя след малко, — аз ще се върна в Сирия и ще помогна за възстановяването на страната.

— Сега това е твой дом.

— Не — отвърна Джихан. — Това е мястото, където се крия от главорезите. Моят дом винаги ще бъде Хама.

Внезапен порив на вятъра духна върху лицето й един кичур от наскоро изсветлената й коса. Тя го отметна настрана и погледна през поляната към планинския масив. Подножието му тънеше в дълбока сянка, но покритите му със сняг върхове бяха обагрени в розово от залязващото слънце.

— Обичам тази планина — каза внезапно Джихан. — Тя ме кара да се чувствам в безопасност. Кара ме да се чувствам така, сякаш нищо лошо не може да ми се случи.

— Щастлива ли сте тук?

— Имам ново име, ново лице, нова страна. Това е четвъртата ми страна. Ето какво означава да бъдеш сириец.

— И евреин — вметна Габриел.

— Но сега евреите си имат дом. — Тя вдигна ръка към поляната.
— А аз имам това.

— Можете ли да бъдете щастлива тук?

— Да — отговори Джихан след дълга пауза. — Мисля, че мога. Но истински се наслаждавах на времето, което прекарахме заедно край Атерзее, особено на разходките с яхтата.

— Аз също.

Тя се усмихна и попита:

— Ами вие? Вие щастлив ли сте?

— Иска ми се да не ви бяха наранили.

— Но ние ги победихме, нали? Поне за кратко.

— Да, Джихан, ние ги победихме.

Последният светлик се плъзна от планинските върхове и вечерта се спусна като завеса над долината.

— Има едно нещо, което никога не ми казахте.

— Какво е то?

— Как ме открихте?

— Ако ви кажа, няма да ми повярвате.

— Историята забавна ли е?

— Да — отвърна Алон. — Мисля, че е забавна.

— Как свършва?

Той я целуна по бузата и я остави сама с миналото ѝ.

---

[1] Град и община в административния район Интерлакен-Оберхасли в швейцарския кантон Берн. Световноизвестен планински курортен център, разположен в долина между езерата Тун и Бриенц. — Б.пр. ↑

61.

Езерото Комо, Италия

Габриел и Киара прекараха следващите две нощи в малък курорт в Интерлакен, а след това напуснаха Швейцария по същия път, по който бяха влезли в нея. Докато минаваха планинските проходи, Алон получи защитен есемес от булевард „Цар Саул“, който го инструктираше да включи радиото, и когато пресичаха италианската граница в Лугано, той научи, че Кемел ал Фарук — заместник-министър на външните работи, бивш офицер от Мухабарат, приятел и доверен съветник на сирийския президент, е бил убит при загадъчна експлозия в Дамаск. Това бе операция на Узи Навот, но в много отношения бе първото убийство от ерата Алон и той някак си подозираше, че няма да е последното.

Докато стигнат до Комо, завая дъжд. Габриел трябваше да поеме по автомагистралата към Милано, но вместо това, тръгна по криволичещия път над езерото, по който отново стигна до железната порта на вилата на Джек Брадшоу. Портата бе затворена, а до нея бе поставена табела, указваща, че имотът се продава. Алон поседя там известно време с ръце на волана, обмисляйки какво да прави. След това позвъни на генерал Ферари в Рим, поиска кода за достъп и го набра на клавиатурата на алармената система. Няколко секунди покъсно портата се отвори. Габриел включи на скорост и пое по алеята.

Входната врата също бе заключена. Алон бързо я отключи с тънкото метално лостче, което постоянно носеше в портфейла си, и въведе Киара в антрето. Въздухът бе изпълнен с тежката миризма на застояло, но кръвта бе почистена от мраморния под. Киара натисна ключа на лампата и полилеят, на който бе висял Джек Брадшоу, ярко засия. Габриел затвори вратата и се отправи към големия салон.

Сега стените бяха без картини и прясно боядисани; някои мебели бяха изнесени, за да се създаде илюзията за по-голям простор, но не и старинното писалище на Брадшоу. То си стоеше на същото място, където беше и преди, въпреки че двете снимки на Джек отпреди падението му бяха махнати. Неговият телефон обаче бе останал,

покрит с фин слой прах. Габриел вдигна слушалката до ухото си. Нямаше никакъв сигнал. Той върна слушалката на вилката и погледна Киара.

— Защо сме тук? — попита тя.

— Защото тя е била тук.

— Може би — каза Киара.

— Да, може би — съгласи се Алон.

* * *

В дните след първоначалното откритие на Габриел хората от Арт отряда на генерал Ферари бяха разпердушили вилата на Джек Брадшоу, за да търсят още откраднати картини. Беше малко вероятно платно с размери 268 на 197 см да убегне от вниманието им. Независимо от това, Алон искаше да хвърли един последен поглед, дори и само за собственото си спокойствие. Той бе прекарал последните няколко месеца от живота си в преследване на най-известния изгубен шедьовър в света. И до този момент всичко, което имаше насреща, бяха няколко откраднати картини и един мъртъв сирийски главорез.

И така, докато дневната светлина гаснеше в този есенен следобед, Габриел, редом с бременната си съпруга, претърси дома на един човек, когото никога не бе срещал — стая по стая, килер след килер, шкаф след шкаф, чекмедже след чекмедже, сутерена, вентилационните шахти, тавана, мазето. Разгледа внимателно стените за участъци с нова мазилка. Огледа дъските на пода за лъскави главички на пирони. Претърси градината за прясно обърната пръст. Докато накрая — уморен, разочарован и напращен, се озова отново пред писалището на Брадшоу. Той вдигна слушалката до ухото си и не се изненада, че пак нямаше сигнал. После извади блекбърито от джоба на палтото си и набра един от запаметените номера. Няколко секунди по-късно мъжки глас отговори на италиански:

— Отец Марко е на телефона. С какво мога да ви помогна?

62.

Бриено, Италия

Църквата „Сан Джовани Еванджелиста“ беше малка бяла сграда, в която се влизаше направо от улицата. Вдясно от нея се простираше ограда от ковано желязо, зад която бе малката градина на свещеника. Отец Марко чакаше пред портата, когато Габриел и Киара пристигнаха. Той беше млад, най-много трийсет и пет годишен, с гъста, старателно сресана тъмна коса и изражение на лицето, сякаш е готов да прости всички грехове.

— Добре дошли — каза отецът, като се ръкува с всеки от тях. — Моля, последвайте ме.

Той ги поведе по градинската алея и ги въведе в кухнята на свещеническият дом. Тя беше спретната, с варосани стени, грубо издялана дървена маса и консерви, подредени върху открити рафтове. Единственият лукс бе кафемашината, с която отец Марко направи три чаши кафе.

— Спомням си деня, в който ми се обадохте по телефона — каза той, като постави едната чашка с кафе пред Алон. — Това беше два дни след като синьор Брадшоу бе убит, нали?

— Да — отвърна Габриел. — И по някаква причина вие ми затворихте два пъти, преди да отговорите на позвъняването ми.

— Получавали ли сте някога обаждане от човек, който току-що е бил брутално убит, синьор Алон? — Свещеникът седна срещу Габриел и разбърка захарта в кафето си. — Беше, меко казано, смущаващо преживяване.

— Изглежда, доста сте контактували с него около времето на неговата смърт.

— Да.

— Преди и след нея.

— Съдейки по това, което прочетох във вестниците — каза свещеникът, — най-вероятно съм звънил във вилата, докато той е висял мъртъв на полилея. Това е ужасна картина.

— Той беше ли ваш енориаш?

— Джак Брадшоу не беше католик — отговори свещеникът. — Той бе възпитан в духа на Англиканската църква, но изобщо не съм сигурен, че бе наистина вярващ човек.

— Приятели ли бяхте?

— Предполагам, че сме били такива. Но аз най-вече бях негов изповедник. Не в прекия смисъл на думата — бързо добави отецът. — Фактически аз не можех да му дам опрощение на греховете му.

— Той беше ли притеснен в дните преди смъртта си?

— Да, много.

— Каза ли ви защо?

— Каза, че има нещо общо с бизнеса му. Той беше някакъв консултант. — Свещеникът се усмихна извинително. — Съжалявам, синьор Алон, но не съм много компетентен, когато става дума за бизнес въпроси и финанси.

— Значи ставаме двама.

Отец Марко отново се усмихна и разбърка кафето си.

— Обикновено синьор Брадшоу седеше на мястото, на което седите сега. Той донасяше кошница с храна и вино и ние разговаряхме.

— За какво?

— За неговото минало.

— Колко ви разказа Джак за него?

— Достатъчно, за да разбере, че е вършел някаква секретна работа за своето правителство. Нещо се е случило преди много години, когато е бил в Близкия изток. Една жена е била убита. Мисля, че е била французайка.

— Казвала се е Никол Девро.

Свещеникът рязко вдигна очи.

— Синьор Брадшоу ли ви го каза?

Габриел се изкушаваше да отговори утвърдително, но не му се щеше да лъже човек с бяла якичка и черно расо.

— Не — отвърна той. — Аз никога не съм го срещал.

— Мисля, че щяхте да го харесате. Той беше много умен, изискан, забавен. Но също така носеше тежкото бреме на вината за случилото се с Никол Девро.

— Джак каза ли ви за любовната им връзка?

Отец Марко се поколеба, след това кимна утвърдително.

— Очевидно той много я обичаше и никога не си прости за нейната смърт. Синьор Брадшоу не бе сключвал брак и нямаше деца. В известен смисъл той живееше като свещеник. — Отец Марко огледа стаята за гости и добави: — Но на много по-широка нога, разбира се.

— Ходили ли сте във вилата?

— Много пъти. Тя беше много красива, но не издаваше много какъв човек бе в действителност синьор Брадшоу.

— И какъв човек беше той в действителност?

— Крайно щедър. Синьор Брадшоу сам поддържаше тази църква. Освен това правеше щедри дарения на нашите училища, болници и програми за хранене и обличане на бедните. — Свещеникът се усмихна тъжно. — А после — и нашата олтарна картина.

Габриел погледна Киара, която чоплеше разсеяно повърхността на масата, сякаш не слушаше. След това отново погледна към младия свещеник и попита:

— Какво за олтарната картина?

— Тя беше открадната преди около година. Синьор Брадшоу пожертва много време в опити да ни я върне. Повече време, отколкото полицията — добави отец Марко. — Боя се, че нашата олтарна картина нямаше голяма художествена или парична стойност.

— Той успя ли да я намери?

— Не — отговори отец Марко. — Така че я замени с една картина от личната си колекция.

— Кога се случи това? — попита Алон.

— За съжаление, това беше няколко дни преди смъртта му.

— Къде е сега олтарната картина?

— Там — отвърна свещеникът, като наклони глава надясно. — В църквата.

* * *

Влязоха през страничната врата и забързаха през нефа към олтара. Оброчните свещи хвърляха трептяща червена светлина в нишата, в която имаше статуя на свети Йоан, но олтарната картина не се виждаше в мрака. Въпреки това, Габриел различи, че размерите ѝ са приблизително точни. После чу щракането на ключа на лампа и във

внезапно плисналата ярка светлина видя разпятие в стила на Гуидо Рени — умело нарисувано, но лишено от въображение, не си струваше комисионата на продавача. Сърцето му подскочи. След това Алон спокойно погледна свещеника и попита:

— Имате ли стълба?

* * *

От една фирма за доставка на химикали в промишления квартал на Комо Габриел купи ацетон, етилов спирт, дестилирана вода, увеличителни очила, мензура и защитна маска. След това се отби в един магазин за пособия и материали за изобразително и приложно изкуство в центъра на града, откъдето взе дървени шпатули и пакет памук. Когато се върна в църквата, отец Марко бе намерил една шестметрова стълба и я бе изправил пред картината. Алон приготви разтворителя и стиснал в ръка шпатула и памучен тампон, се качи на стълбата.

Докато Киара и свещеникът гледаха отдолу, той отвори прозорец в средата на картината и видя ръката на ангел — силно повредена, стиснала бяла копринена панделка. След това отвори втори прозорец — приблизително на трийсет сантиметра по-надолу от първия и няколко сантиметра вдясно — и видя лицето на жена, изтощена от раждането. Третият прозорец разкри още едно лице — лицето на новородено дете, момче, осветено от небесна светлина. Габриел докосна нежно с пръсти платното и за своя голяма изненада заплака неудържимо. После стисна очи и нададе радостен вик, който отекна в празната църква.

Ръката на ангел, майка, дете...

Това беше картината на Караваджо.

БЕЛЕЖКИ НА АВТОРА

„Крадецът“ е художествено произведение. Имената, героите, местата и събитията, описани в този роман, са продукт на авторовото въображение или са използвани с художествена цел. Всяка прилика с действителни лица, били те живи или мъртви, с търговски предприятия, компании, събития или места е напълно случайна.

В сестiera Дорсодуро наистина има църква „Сан Себастиано“ — тя е осветена през 1562 г. и се смята за една от петте големи оброчни^[1] църкви във Венеция — и картината на главния ѝ олтар „Дева Мария с Младенеца в небесна слава със светци“ от Веронезе е описана точно. Посетителите на града напразно ще търсят реставраторската фирма на Франческо Тиеполо и няма да намерят равин Дзоли в старото еврейско гето. На улица „Наркис“ в Йерусалим има няколко малки жилищни сгради от пясъчник, но доколкото ми е известно, в никоя от тях не живее човек на име Габриел Алон. Седалището на израелските тайни служби вече не се намира на булевард „Цар Саул“ в Тел Авив. Предпочетох да запазя там седалището на моята измислена служба — отчасти защото винаги съм харесвал името на улицата.

Има много прекрасни антикварни магазини и художествени галерии на улица „Мироменил“ в Париж, но „Научни антики“ не е сред тях. Морис Дюран вече се появи в три от романите за Габриел Алон и въпреки това той все още не съществува реално, нито съучастникът му от престъпния свят на Марсилия Паскал Рамо. Подразделението на карабинерите за защита на паметниците на културата, по-известно като Арт отряда, наистина се помещава в елегантен дворец на римския площад „Сант Игнацио“. Негов началник е способният Мариано Моса, а не едноокият Чезаре Ферари. Поднасям моите най-искрени извинения на Националния музей „Винсент ван Гог“ в Амстердам за заемането на „Слънчогледи“ от неговата великолепна колекция, но понякога най-добрият начин да се намери някой откраднат шедьовър е да се открадне друг такъв.

В Бриено, Италия, няма църква на име „Сан Джовани Еванджелиста“. Следователно великолепната творба „Рождество“ на Караваджо, открадната от църквата „Сан Лоренцо“ в Палермо през октомври 1969 г., не би могла да бъде открита да виси в нейния олтар, скрита под „Разпятие“, нарисувано в стила на Гуидо Рени. Разказът за бурния живот на Караваджо, съдържащ се в „Крадецът“, е изцяло фактологичен, въпреки че някои хора може да не са съгласни с избора, който съм направил, по отношение на датите и подробностите за определени събития, понеже те са се случили преди четири века и в резултат на това могат свободно да се интерпретират. Дори и днес точните обстоятелства около смъртта на Караваджо са забулени в мистерия. Същото се отнася и за местонахождението на картината му „Рождество Христово“. С всяка изминала година шансовете да бъде намерено това голямо платно непокътнато стават все по-малки. Последиците от неговата загуба не са преувеличени. Караваджо е живял само тридесет и девет години и е оставил почти сто творби, които категорично могат да бъдат приписани на неговата майсторска четка. Изчезването дори на една-единствена картина ще остави празнота в Западния културен канон, която никога не би могла да бъде запълнена.

Не съществува регистрирана в Люксембург фирма, наречена „Ел Икс Ар Инвестмънтс“, нито в Линц, Австрия, има частна финансова институция Банка Вебер АД. Преди австрийските банки бяха сред най-дискретните институции в света, бяха по-дискретни дори от швейцарските. Но през май 2013 г., под натиска на Европейския съюз и Съединените американски щати, австрийските банки се съгласиха да започнат да споделят информацията относно техните вложители с данъчните власти на други страни. За добро или зло, институции като Банка Вебер — семейни банки в бутиков стил, които обслужват много богатите — бързо се превръщат в изчезнал вид. Докато пишех тази книга, списъкът на швейцарските частни банки се сви до едва 148 институции, като се очаква с по-нататъшно консолидиране и натиск този брой да се намали още повече. Очевидно дните на гномите^[2] изглеждат преброени, тъй като американското и европейските правителства предприемат все по-агресивни мерки за борба с укриването на данъци.

Наистина през 1982 г. имаше клане в сирийския град Хама и използвайки множество източници, аз се опитах да пресъздам точно неговия ужас. Човекът, наредил да бъде разрушен градът и да бъдат убити повече от двадесет хиляди негови жители, не беше безименният диктатор от „Крадецът“. Той беше Хафез Асад, президентът на Сирия от 1970 г. до смъртта му през 2000 г., когато средният му син, специализираният в Лондон Башар, пое управлението на държавата. Имаше някои експерти по въпросите на Близкия изток, които смятаха Башар за реформатор. Но през март 2011 г., когато така наречената Арабска пролет най-накрая стигна до Сирия, той отговори със зверства, включващи използването на отровен газ срещу жени и деца.

В сирийската гражданска война бяха убити повече от 150 000 души, а други два милиона останаха без дом или избягаха в съседните страни, предимно в Ливан, Йордания и Турция. Скоро се очаква броят на живеещите като бежанци сирийци да надмине четири милиона, което ще ги направи най-голямото бежанско население в света. Такова е наследството на четири и половина десетилетия управление на семейство Асад. Ако кланетата и преселението продължат с бързи темпове, един прекрасен ден Асад може да се окаже управник на страна без поданици.

Но защо семейство Асад продължават да водят война, когато по-голямата част от техния народ явно не иска да има нищо общо с тях? И защо е това безсрамно незначитане на цивилизованите норми? Със сигурност това поведение трябва да има нещо общо с парите. „Това е типичен семеен бизнес — каза пред Си Ен Би Си през септември 2013 г. международният корпоративен следовател и специалист по възстановяване на активи Джулс Крол. — Само дето семейният бизнес е една страна.“ Публикуваните оценки за богатството на семейство Асад варират в голям диапазон. Според сведенията Башар притежава над 1 милиард долара, макар че експерти изчисляват общия размер на семейното богатство на 25 милиарда долара. Случаят с Египет е показателен. Бившият президент Хосни Мубарак, възползвал се повече от тридесет години от американската политика за данъчни облекчения, по настоящи оценки е придобил богатство от около 70 милиарда щатски долара, и то в страна, където средният гражданин продължава да живее само с осем долара на ден.

Една малка част от активите на сирийския режим бяха замразени от САЩ и техните европейски съюзници, но милиарди долари остават старателно скрити. Докато пишех този роман, специалисти по издирване на скрити активи се занимаваха с търсенето на тези пари. С това се занимаваше и вашингтонският адвокат Стивън Пърлс, който представлява жертвите на сирийския спонсориран тероризъм. Експертите са единодушни, че „ловците“ на активи вероятно ще се нуждаят от помощта на вътрешен човек от корпорация „Асад“, за да се увенчаят с успех усилията им. Може би този човек е купил дял в малка частна банка в Австрия. И може би там някоя смела млада жена, дете на Хама, следи всеки негов ход.

---

[1] През Средновековието по време на чумна епидемия, която се е считала за Божие наказание, хората давали обет да построят и строели нови църкви, посветени на светци, считани за покровители на болните от чума. — Б.пр. ↑

[2] Шеговито название на швейцарските банкери. — Б.пр. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

Този роман, както и предишните тринайсет книги от поредицата за Габриел Алон, никога нямаше да бъде написан без съдействието на Дейвид Бул, който наистина е един от най-добрите реставратори на произведения на изкуството в света. Всяка година Дейвид отделя много часове от ценното си време, за да ме съветва по технически въпроси, свързани с реставраторската работа, и да прегледа моя ръкопис за прецизността на термините. Познанията му по история на изкуството отстъпват единствено на удоволствието от компанията му и неговото приятелство обогати нашето семейство по всевъзможни начини.

Докато подготвях този ръкопис, разговарях с много израелски и американски разузнавачи и политици и сега им благодаря, без да споменавам имената им, както те биха предпочели. Изказвам също моите специални благодарности на брилянтния Патрик Матисен, който притежава очарователна галерия за творби на стари майстори в Мейсънс Ярд — много близо до тази на Джулиан Ишърууд. Единствената друга тяхна обща черта е порядъчността, която е в недостиг тези дни в Лондон или където и да е другаде по света.

Задължен съм на Т — международен инвеститор и бизнесмен с голям опит в Близкия изток, който ми разказа за дискретните помощници на диктаторите, които се разхождат със списъци с банкови сметки в джобовете си. Моят скъп приятел и дългогодишен личен редактор Луис Тоскано направи безброй подобрения в моя ръкопис, както и редакторката на изданието Кети Кросби. Очевидно е, че отговорността за всички грешки, които може да се срещнат евентуално в завършената книга, е моя, а не тяхна.

Работейки по този роман, прегледах стотици книги, вестници, списания и уебсайтове — прекалено много, за да ги изброявам тук. Ще проявя небрежност обаче, ако не спомена изключителните академични изследвания на Андрю Греъм-Диксън, Хелън Лангдън, Едуард Долник, Питър Уотсън, Патрик Сийл, Томас Фридман, Франсин Проуз,

Джонатан Хар, Саймън Хаупт и Фуад Аджами. Също така почтително благодаря на репортерите и фотожурналистите, които се осмелиха да посетят Сирия в това време на война и унищожение. Те красноречиво ни напомнят защо светът все още се нуждае от качествена журналистика.

Семейството ми е благословено с много приятели, които през изминалата година изпълниха живота ни с любов и смях, дори в най-критичните творчески моменти, особено Бетси и Андрю Лек, Андреа и Тим Колинс, Енола и Стивън Картър, Стейси и Хенри Уинклер, Мирела и Дани Левинас, Елза Уолш и Боб Удуърд, Джейн и Бърт Бакърак, Нанси Дюбюк и Майкъл Къзълбаш, Джой и Джим Зорн, Карин и Джеф Закър, Елиът Ейбрамс и Фред Займън.

Сърдечни благодарности на Майкъл Гендлър и Линда Рапапорт за цялата им подкрепа и мъдри съвети. Благодаря и на забележителния екип от професионалисти в издателство „Харпър Колинс“, особено на Джонатан Бърнам, Брайън Мъри, Майкъл Морисън, Дженифър Барт, Джош Маруел, Тина Андреадис, Леели Коен, Лия Василевски, Марк Фъргюсън, Кати Шнайдер, Бренда Сийгъл, Каролин Бодкин, Дъг Джоунс, Карън Жиенконски, Дейвид Уотсън, Шон Никълс, Ейми Бейкър, Мери Сасо, Дейвид Коръл, Лия Карлсън-Станишич и Арчи Фъргюсън.

И накрая бих искал да изразя дълбоката си признателност и любов към моите деца Николас и Лили и към съпругата ми Джейми Гандъл, която ме изслушваше търпеливо, докато разработвах моя сюжет, а след това умело редактира ръкописа ми. Без нейното търпение и внимание към детайла романът „Крадецът“ нямаше да бъде завършен в срок. Дългът ми към нея е неизмерим, както и любовта ми.

Издание:

Автор: Даниъл Силва

Заглавие: Крадецът

Преводач: Венера Иванова Атанасова

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Отговорен редактор: Даниела Атанасова

Коректор: Йорданка Траянова; Ева Егинлиян

ISBN: 978-954-26-1484-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3571>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.